

CECELIA AHERN

ÎNTÂLNIRE
CU VIAȚA

Strada Ficțiunii

ÎNTÂLNIRE CU VIAȚA

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scortişoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor accompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern s-a născut în 30 septembrie 1981 la Dublin, în Irlanda. Este fiica fostului prim-ministru al Irlandei, Bertie Ahern, iar înainte de a deveni scriitoare a obținut licența în jurnalism și comunicare media la Colegiul Griffith din Dublin. Și-a început cariera literară în anul 2004, odată cu apariția romanului *P.S. Te iubesc*, care a devenit rapid un bestseller, atât în Irlanda, cât și în restul lumii. Romanele ei au fost publicate în 46 de țări și s-au vândut în peste 13 milioane de exemplare. Este căsătorită și are doi copii. Își dedică o mare parte din timp scrisului și donează

periodic în scopuri caritabile sume obținute din drepturile de autor. Printre titlurile de mare succes se numără: *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), *Suflete pereche* (*Where Rainbows End*, 2005; ALLFA, 2006), *Prietenul nevăzut* (*If You Could See Me Now*, 2006; ALLFA, 2007), *Dispăruți fără urmă* (*A Place Called Here*, 2007; ALLFA, 2008), *Mulțumesc pentru amintiri* (*Thanks for the Memories*, 2008; ALLFA, 2009), *Cadoul* (*The Gift*, 2009; ALLFA, 2009), *Cartea viitorului* (*The Book of Tomorrow*, 2010; ALLFA, 2010).

Vocea autoarei

„Când încep să scriu o carte, motivația mea sunt personajele. Mă îndrăgostesc de ele, nu pot să mi le scot din minte și nu am liniște până când povestea lor nu e spusă. Vreau să le ajut să își găsească împlinirea.“

Cecelia Ahern

CECELIA AHERN

ÎNTÂLNIRE
CU VIAȚA

Traducere din limba engleză și note de
Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

*Pentru Robin,
neprețuita mea fiică*

„Erai mult mai... *multoasă*.

Ți-ai pierdut multoșenia.“

Pălărierul nebun către Alice
în filmul *Alice în Țara Minunilor* (2010)

*Stimată Lucy Silchester,
Întâlnirea a fost stabilită pentru luni, 30 mai 2011.*

N-am mai citit restul scrisorii. Nu era nevoie, știam de la cine este. Mi-am dat seama de îndată ce am ajuns acasă de la serviciu, în garsoniera mea, și am văzut-o pe jos, la jumătatea distanței dintre ușa principală și bucătărie, pe porțiunea arsă a mochetei unde căzuse bradul de Crăciun în urmă cu doi ani, iar instalația electrică pârlise fibrele mochetei. Era o vechitură aleasă de proprietarul meu zgârcit, o țesătură de fabrică, cenușie și destrămată, care arăta mai călcată în picioare decât testiculele „aducătoare de noroc“ ale taurului din mozaicul Galeriei Vittorio Emmanuele II din Milano. Un material similar era și în clădirea în care aveam biroul. Acolo se potrivea mai bine, deoarece se presupunea că n-o să mergi pe ea cu picioarele goale, ci fusese făcută numai pentru traficul constant al pantofilor strălucitori din piele, care se deplasau de la birou la fotocopiator, de la fotocopiator la cafetieră, de la cafetieră către ieșirea de urgență pentru a trage un fum pe ascuns, singurul loc unde, în mod ironic, nu se declanșa alarma de incendiu. Participasem la eforturile de a găsi un loc de fumat și, de fiecare dată când inamicul ne localiza, reîncepeam strădaniile de a găsi un nou loc sigur. Locul actual fusese ușor de găsit. Era marcat de sute de mucuri de țigară adunate pe jos în grămăjoare, golite de viață în vârtejul panicii și al supărării. Sufletul lor încă mai plutea în plămâni când învelișul le era aruncat, strivit și părăsit. Un loc mai venerat decât oricare altul din clădire, mai mult decât cafetiera, mai mult decât ușa pe care ieșeam la șase seara, și cu siguranță mai

mult decât scaunul din fața biroului Ednei Larson – șefa –, care înghițea bunele intenții așa cum un aparat stricat îți înghite bani și nu mai scoate batonul de ciocolată.

Scrisoarea stătea acolo, pe podeaua murdară și pârlită. Un plic crem, pe care numele meu era scris în caractere pompoase și cu cerneală cât se poate de neagră, având alături o șampilă aurie, în relief: trei vârtejuri unite.

Spirala triplă a vieții. Știam ce este fiindcă mai primisem două scrisori similare și căutasem simbolul pe Google. Nu reușisem să ajung la niciuna dintre acele întâlniri. Nu reușisem nici măcar să dau telefon la numărul menționat pentru a le reprograma sau anula. De fiecare dată ignorasem invitația, o băgasem sub preș – aș fi făcut asta la propriu dacă instalația electrică a bradului de Crăciun n-ar fi ars țesătura aspră – și uitasem de ea. De fapt, nu uitasem cu adevărat. Nu uiți niciodată lucrurile pe care le-ai făcut și pe care știi că n-ar fi trebuit să le faci. Îți rămân în minte, zăbovesc ca un hoț care dă târcoale unei case pregătind o spargere. Le vezi acolo, furișându-se în apropiere ca niște dungi alb-negru, ascunzându-se în spatele cutiilor poștale de îndată ce întorci capul să le înfrunți. Ori sunt ca un chip cunoscut pe care-l zărești în mulțime pentru o clipă și apoi nu-l mai vezi. Un joc de-a v-ați ascunselea enervant, în care cel care s-a pitit rămâne pe veci încuiat și ascuns în fiecare gând al conștiinței tale. Răul pe care l-ai făcut, mereu acolo spre aducere-aminte.

La o lună după ce ignorasem și a doua scrisoare, a sosit aceasta, cu o altă întâlnire, fără să menționeze faptul că nu răspunsesem la celelalte. Așa făcea și mama. Modul ei politic de a trece cu vederea defectele mele mă făcea să mă simt și mai prost.

Am ridicat hârtia prețioasă de un colț, între degetul mare și arătător, și, cum atârna într-o parte, mi-am aplecat capul ca să

o citesc. Motanul făcuse iar pipi pe ea. Ce ironie. Nu-l condamnam. Dețineam în mod ilegal un animal de casă într-un bloc-turn din centrul orașului și aveam un serviciu cu normă întreagă, așa că motanul nu putea să iasă afară să se ușureze. Încercând să scap de sentimentul de vină, pusesem prin apartament fotografii înrămate cu lumea de afară: iarbă, marea, o cutie poștală, pietriș, mașini în trafic, un parc, multe alte pisici și pe Gene Kelly. Ultimul era, evident, pentru propria mea satisfacție, dar speram că celelalte vor risipi dorința lui de a ieși afară. Sau de a respira aer proaspăt, de a-și face prieteni, de a se îndrăgosti. Sau de a cânta și de a dansa.

Cum eram plecată cinci zile pe săptămână de la opt dimineața până la opt seara, iar uneori nu dădeam deloc pe acasă, îl antrenasem să „elimine“, așa cum se exprimase dresorul, pe o hârtie, pentru a-l obișnui apoi să meargă la cutia cu nisip. Iar această scrisoare, singura bucată de hârtie rămasă pe jos, îl dezorientase. L-am urmărit pășind jenat pe lângă perete. Știa că a greșit. Lucrul pe care îl făcuse și știa că nu are voie să îl facă i se cuibărise în minte.

Urăsc pisicile, dar motanul ăsta îmi plăcea. L-am botezat Domnul Pan, după Peter, binecunoscutul băiețel zburător. Domnul Pan nu era nici vreun băiețel care nu va crește vreodată, nici – și mai bizar – în stare să zboare, dar cei doi semănau oarecum și în momentul respectiv mi s-a părut că i se potrivește. L-am găsit într-o seară într-un container de gunoi dintr-o alee, torcând de parcă ar fi avut o mare supărare. Ori poate că eu eram în starea aceea. Ce căutam eu acolo rămâne secret, dar ploua cu găleata, purtam un trenchi bej și, după ce jelisem pierderea iubitului perfect cu prea multă tequila, mă străduiam să o imit pe Audrey Hepburn alergând după animal și strigând „Pisoi!“ cu o voce clară și unică, deși abătută. S-a dovedit a fi un pisoi nou-născut care ieșise hermafrodit. Mama lui, proprietarul – sau amândoi – l-au abandonat. Cu toate că veterinarul m-a informat că pisica are o anatomie mai degrabă masculină decât feminină, faptul că i-am pus acest nume m-a făcut să mă simt responsabilă de alegerea sexului. M-am gândit la inima mea rănită și la promovarea mea ratată pentru că șefa bănuia că sunt gravidă. Era

după sărbători și arătam îndopată ca un mistreț pregătit pentru un ospăț în stil Tudor. Trecusem printr-o lună îngrozitoare de crampe la stomac; un om al străzii mă pipăise seara târziu în metrou; iar când le-am povestit întâmplarea celor de la serviciu am fost făcută „târfă“ de colegii mei de gen masculin, așa că am hotărât că pisicii i-ar fi mai ușor ca mascul. Dar cred că am luat o decizie greșită. Uneori îl strig „Samantha“ sau „Mary“ – sau cu vreun alt nume feminin –, iar el ridică o privire pe care nu pot s-o consider decât mulțumită, apoi se așază într-unul dintre pantofii mei și privește visător la tocurile-cui și la lumea de care a fost privat. Dar deviez de la subiect. Înapoi la scrisoare.

De data aceasta trebuia să merg la întâlnire. Nu aveam de ales. Nu o mai puteam ignora; nu doream să îl supăr pe expeditor mai mult decât o făcusem deja.

Deci... cine era expeditorul?

Am apucat scrisoarea – care începuse să se usuze – de un colț și mi-am înclinat din nou capul pentru a citi hârtia fleșcăită.

Stimată Lucy Silchester,

Întâlnirea a fost stabilită pentru luni, 30 mai 2011.

Cu sinceritate,

Viața

Viața. Sigur că da.

Viața mea avea nevoie de mine. Trecea printr-o perioadă dificilă, iar eu nu prea îi acordasem atenția cuvenită. Am fost distrasă, m-am ocupat cu altele: viața prietenilor, probleme de serviciu, mașina mea tot mai epuizată și veșnic defectă, lucruri de felul ăsta. Îmi ignorasem complet viața, cu desăvârșire. Iar acum îmi scrisese, mă convoca, și îmi rămăsese un singur lucru de făcut. Trebuia să merg și s-o întâlnesc față în față.

Auzisem că astfel de lucruri se mai întâmplă, așa că n-am făcut prea mare caz din asta. De obicei nu mă super-entuziasmează nimic, nu sunt genul ăsta. Și nici nu sunt ușor de impresionat. Asta probabil pentru că mă aștept la orice. Mă face să par o persoană credincioasă, dar nici asta nu sunt. Să reformulez: iau lucrurile așa cum sunt. Toate lucrurile. Așadar, deși neobișnuit, faptul că Viața îmi scria nu era ceva surprinzător, ci mai degrabă neplăcut. Știam că îmi va solicita o mai mare atenție pe viitor și că, dacă aș fi putut face asta cu ușurință, n-aș mai fi primit scrisorile de la bun început.

Am răzuit gheața congelatorului cu un cuțit și am scos cu mâna învinetită de frig o plăcintă cu brânză. În timp ce așteptam clinchetul cuptorului cu microunde, am mâncat o felie de pâine prăjită. Apoi un iaurt. Încă nu era gata, așa că am lins și capacul. Am hotărât că sosirea scrisorii îmi dă permisiunea să deschid o sticlă de Pinot Gris de 3,99 euro. Am înfipt cuțitul în restul de gheață din congelator, în timp ce Domnul Pan a fugit și s-a ascuns într-o cizmă de cauciuc roz cu inimioare, încă acoperită de noroi uscat după un festival de muzică din urmă cu trei ani. Am scos o sticlă de vin pe care o uitasem în congelator – era deja un bloc solid de alcool înghețat bocnă – și am înlocuit-o cu sticla nouă. Pe asta n-aveam s-o mai uit. Nu se putea. Era ultima sticlă rămasă în raftul de vinuri al dulapului de bucătărie, sub borcanul de prăjituri. Ceea ce mi-a amintit de prăjituri. Așa că am mai mâncat și un biscuit dublu cu fulgi de ciocolată în timp ce așteptam. Apoi am auzit clinchetul cuptorului cu microunde. Am pus plăcinta pe o farfurie – un morman de terci, deloc apetisant, încă rece la mijloc. Dar nu aveam răbdare să o pun înapoi

și să mai aștept încă treizeci de secunde. Am rămas să mănânc la bufet, vânând părțile calde de pe margini.

Înainte găteam. Obișnuiam să gătesc aproape în fiecare seară. În serile în care nu găteam eu, o făcea iubitul meu. Ne plăcea să facem asta. Aveam un apartament mare într-o fostă fabrică de pâine, cu ferestre de la podea până-n tavan și zidăria originală din cărămidă lăsată la vedere pe aproape toți pereții. Aveam o bucătărie deschisă spre sufragerie și aproape în fiecare weekend prietenii veneau la noi la masă. Lui Blake îi plăcea să gătească, îi plăcea distracția, îi plăcea ideea ca toți prietenii noștri, chiar și familia să vină pe la noi. Îi plăcea zgomotul făcut de zece-cincisprezece persoane care râd, vorbesc, mănâncă, discută. Îi plăceau mirosurile, aburul, exclamațiile de încântare. Stătea în bucătărie și povestea impecabil o întâmplare în timp ce tăia ceapa în cubulețe, turna vin roșu peste un *beef bourguignon* sau flamba un desert cu înghețată. Niciodată nu măsura nimic și de fiecare dată îi ieșea cum trebuie. Totul îi ieșea cum trebuie. Scria despre experiențe culinare din călătorii, îi plăcea să meargă peste tot și să guste totul. Îi plăcea aventura. În weekenduri nu stăteam locului niciodată, urcam pe vreun munte sau altul, vara mergeam în țări de care nu auzisem în viața mea. Împreună, am sărit de două ori din avion și de trei ori cu coarda elastică. Era tipul perfect.

Și a murit.

Am glumit, e bine-mersi. Trăiește și îi merge bine. Ce glumă sinistră, știu, dar m-am amuzat și eu. Nu, nu e mort. Trăiește. Și e la fel de perfect.

Dar l-am părăsit.

Acum are o emisiune TV. A semnat contractul când eram încă împreună. Emisiunea se difuzează pe un canal de călătorii la care ne uitam mereu și, din când în când, mai dau pe el să-l văd cum merge pe Marele Zid Chinezesc sau stă într-o barcă din Thailanda mâncând *pad thai*; și întotdeauna, după comentariile sale impecabile, în hainele lui perfecte – chiar după o săptămână de urcat munții, ușurat în pădure și nespălat – privește spre camera de luat vederi cu fața lui perfectă și spune: „Mi-aș dori să fii aici!“ Țsta e numele emisiunii. În săptămânile și lunile care

au urmat despărțirii noastre dureroase, plângând la telefon, mi-a spus că i-a pus acest nume pentru mine, că de fiecare dată când îl spune mi se adresează mie și numai mie, nimănui altcuiva. Voia să mă întorc la el. Mă suna în fiecare zi. Apoi la două zile. În cele din urmă mă suna săptămânal și știam că se luptă cu telefonul zile în șir, încercând să prindă momentul perfect în care să îmi vorbească. Până la urmă nu m-a mai sunat, a început să-mi trimită e-mailuri. Mesaje lungi și detaliate, în care îmi povestea pe unde a mai fost, cum se simte fără mine, atât de deprimant și de solitare încât nu le-am mai putut citi. Nu i-am mai răspuns. Apoi mesajele s-au scurtat. Cu mai puțină emoție, cu mai puține detalii, cerându-mi, totuși, de fiecare dată să ne vedem, să ne împăcăm. Eram tentată, nu mă înțelegeți greșit, era bărbatul perfect și când ai un bărbat perfect, chipeș, care te dorește, e suficient uneori să te faci să-l vrei înapoi, dar asta se întâmpla în momentele de slăbiciune ale singurătății mele. Nu îl doream. Și nu pentru că aveam pe altcineva, i-am repetat asta de nenumărate ori, deși poate ar fi fost mai ușor să spun că am pe cineva, fiindcă atunci el ar fi putut să înceapă o nouă relație. Nu voiam alt bărbat. Chiar nu mai voiam pe nimeni. Voiam pur și simplu să mă opresc pentru un timp. Voiam să nu mai fac nimic, să nu mai plec nicăieri. Voiam să fiu de capul meu.

Am demisionat și acum lucrez la o companie de aparate electrotcasnice pe un salariu de două ori mai mic. Ne-am vândut apartamentul. Am închiriat garsoniera asta, un sfert din suprafața oricărui alt apartament pe care l-am avut. Am găsit un pisoi. Unii ar spune că l-am furat, dar în orice caz, acum e al meu. Sau a mea... Îmi vizitez familia doar sub amenințarea pistolului, ies cu aceiași prieteni în serile în care nu este și el prezent – fostul meu iubit, nu pisoiul –, ceea ce se întâmplă mai des acum, când el călătorește atât de mult. Nu mi-e dor de el, iar când mi se face dor aprind televizorul și îl văd suficient încât să mă simt din nou mulțumită. Nu mi-e dor de vechiul serviciu. Îmi lipsesc un pic banii când văd în magazine sau într-o revistă ceva ce îmi doresc, dar apoi plec din magazin sau întorc pagina revistei și trec peste asta. Nu mi-e dor să călătoresc. Nu mi-e dor de melele cu prietenii.

Și nu sunt nefericită.
Nu sunt.
Bine, bine – am mințit.
De fapt, m-a părăsit.

Golisem sticla de vin pe jumătate până când mi-am făcut... nu curaj, nu de curaj aveam nevoie, că doar nu-mi era teamă – aveam nevoie să-mi pese. A fost nevoie de o jumătate de sticlă de vin ca să-mi pese suficient de mult încât să dau un telefon Vieții mele, așa că am format numărul care era menționat în scrisoare. Am mușcat dintr-un baton de ciocolată, în timp ce așteptam să se facă legătura. După primul țârâit a și răspuns cineva. Nici nu am avut timp să mestec, cu atât mai puțin să înghit ciocolata.

— O, scuze, am zis cu gura plină, am ciocolată în gură.

— Nu face nimic, scumpo, nu te grăbi, mi-a răspuns cu voioșie o femeie vârstnică jovială, cu un pronunțat accent sudist de *Plăcintă americană*.

Am mestecat la repezeală, am înghițit și am luat o gură de vin. Care mi-a stat în gât.

Mi-am dres vocea.

— Gata.

— Ce era?

— Galaxy.

— Aerată sau cu caramel?

— Aerată.

— Îmm, preferata mea. Ce pot face pentru tine?

— Am primit o scrisoare legată de o programare pentru luni.

Mă numesc Lucy Silchester.

— Da, domnișoară Silchester, numele dumitale apare în sistem. Ce spui de ora nouă dimineața?

— A, păi nu de asta am sunat. Știți, nu pot veni, în ziua aia sunt la serviciu.

Mă așteptam să spună: „O, ce prostie din partea noastră să te chemăm într-o zi de lucru. Hai să anulăm programarea.“ Dar n-a făcut-o.

— Atunci cred că putem să ne adaptăm programului dumitale. La ce oră termini?

— La șase.

— Atunci ce-ai spune de ora șapte?

— Nu pot, fiindcă este ziua prietenei mele și ieșim să luăm masa în oraș.

— Atunci ce spui de pauza de masă? Ți-ar conveni o întâlnire la prânz?

— Trebuie să-mi duc mașina la service.

— Deci, să recapitulăm: nu poți veni, fiindcă este într-o zi de lucru, trebuie să-ți duci mașina la service în pauza de prânz, iar seara iei masa cu prietenele în oraș.

— Da.

M-am încruntat.

— Scrieți toate lucrurile astea?

O auzeam cum tastează. Asta mă deranja. Ei mă convocaseră, nu eu. Ei ar fi trebuit să-și facă timp.

— Știi, scumpo, a început cu accentul ei sudist târăgănat.

Aproape că vedeam plăcinta cu mere prelingându-i-se de pe buze, aterizând pe tastatură, apoi tastatura sfârșind și luând foc, iar convocările mele ștergându-se complet din memoria calculatorului.

— Se vede că nu știi prea multe despre acest sistem.

A tras aer în piept, iar eu am intervenit repede, înainte ca merele fierbinți să-i picure iar de pe buze.

— Știe cineva?

Îi întrerupsesem firul gândurilor.

— Poftim?

— Când invitați oamenii, când *Viața convoacă oamenii la o întâlnire*, am subliniat eu, ei știu care e procedura?

— Păi – târăgănase la nesfârșit cuvântul, până la un fel de „puăăăi“ –, unii știu, alții cred că nu, dar de asta mă aflu eu aici. Ți-ar fi mai ușor dacă aş aranja să vină el la tine? Ar putea face asta dacă l-aș ruga.

Am reflectat o clipă, apoi dintr-o dată am întrebat:

— El?
— Și asta îi surprinde pe oameni, a chicotit ea.
— Este întotdeauna un *el*?
— Nu, nu întotdeauna, uneori este o *ea*.
— Și în ce situație este vorba de un bărbat?
— O, e la întâmplare, scumpo, nu există o regulă. La fel cum tu și cu mine ne-am născut așa cum suntem. Ai ceva împotriva?

M-am gândit puțin. Nu vedeam de ce aş avea.

— Nu.

— Deci când ar putea să te viziteze?

O auzeam tastând.

— Să mă viziteze? Nu! am strigat în telefon.

Domnul Pan a tresărit, și-a deschis ochii, a privit în jur și i-a închis la loc.

— Scuze că am țipat, am spus după ce m-am adunat. Nu poate veni aici.

— Dar parcă mi-ai spus că n-ai nimic împotriva.

— Am spus că n-am nimic împotriva să fie un bărbat. Am crezut că m-ai întrebat dacă *asta* e o problemă.

A izbucnit în râs.

— Dar de ce te-aș întreba așa ceva?

— Nu știu. Uneori, la centrele de sănătate te întreabă lucrul ăsta, știi, în cazul în care nu vrei să-ți faci masaj un bărbat...

— Pot să-ți garantez că nu-ți va masa nicio parte anatomică.

„Parte anatomică“ sunase foarte vulgar din gura ei. M-au trecut fiorii.

— Spune-i că îmi pare foarte rău, dar nu poate veni aici.

Mă uitam prin garsoniera mea jalnică, în care mă simțeam mereu confortabil. Era locul meu, cuibușorul meu. Nu era un loc unde ai fi putut întreține musafirii, iubii, vecinii, membrii familiei sau personalul de la salvare când covorul ia foc, era doar pentru mine. Și pentru Domnul Pan.

Mă cuibărisem lângă brațul canapelei, iar la câțiva pași în spate era marginea patului dublu. La dreapta mea era bufetul din bucătărie, la stânga ferestrele și lângă pat se afla baia. Asta era tot. Nu că m-ar fi deranjat sau stânjenit lipsa spațiului. Era vorba mai degrabă de starea în care se afla. Podeaua devenise șifonierul

meu. Îmi plăcea să cred că lucrurile mele risipite peste tot sunt ca niște pietricele care îmi arată drumul spre casă, drumul meu pavat cu cărămizi galbene... cam așa ceva. Șifonierul din fostul meu apartament luxos era mai mare decât toată garsoniera cea nouă, așa că nenumărate perechi de pantofi își găsiseră locul pe pervazul ferestrei, iar umerășele cu pardesiele și rochițele mele lungi atârnav la stânga și la dreapta pe bățul galeriei. Le dădeam la o parte sau le trăgeam la loc în funcție de lună și de soare, așa cum ai fi făcut cu o draperie obișnuită. Covorul era în starea de care am pomenit mai devreme, canapeaua monopoliza mica zonă de living care se întindea de la pervazul ferestrei până la bufetul din bucătărie, ceea ce însemna că nu puteai s-o ocolești, ci trebuia să te cațeri din spate ca să te așezi pe ea. Viața mea nu putea să mă viziteze în harababura aia. Eram conștientă de ironie.

— Covoarele mele sunt la curățătorie, am spus, apoi am oftat, de parcă ar fi fost o mare bătaie de cap, de care nici nu voiam să-mi amintesc.

Nu era o minciună. Covoarele mele aveau mare *nevoie* să fie curățate.

— Atunci îți recomand Covorul Magic, a spus ea cu vioi, de parcă ar fi intrat brusc în pauza de publicitate. Soțul meu – „soțu’ meu“ –, își lustruiește mereu cizmele în living, iar Covorul Magic scoate toată negreala imediat, de nu-ți vine să crezi. Mai și sforăie. Dacă nu apuc să adorm înaintea lui, nu mai dorm toată noaptea, așa că stau și mă uit la reclame și într-o noapte am văzut un bărbat care își lustruia pantofii deasupra unui covor alb, exact ca soțul meu, iar asta mi-a atras atenția. Parcă făcuseră produsul doar pentru mine. A scos pata imediat, așa că m-am dus și mi-am cumpărat și eu. Chiar funcționează. Covorul Magic, notează-ți.

Era atât de insistentă, încât m-am trezit că-mi doresc să cumpăr niște cremă neagră de ghetе ca să testez soluția aia magică de curățare și am căutat un pix, care, în conformitate cu Legea Pixurilor de când lumea și pământul, nu era de găsit când aveam nevoie de el. Cu un marker în mână am căutat ceva pe care să scriu. N-am găsit nicio bucată de hârtie, așa că am scris pe covor, ceea ce mi s-a părut foarte normal.

— Ce-ar fi să-mi spui tu când poți să vii să te întâlnești cu el, ca să n-o mai lungim.

Mama convocase o reuniune specială de familie sâmbătă.

— Știți ce, înțeleg că este foarte important dacă Viața mea m-a convocat, și cu toate că am o adunare importantă de familie sâmbătă, mă pot întâlni cu el atunci.

— O — „ooouu“ —, scumpo, voi consemna că te-ai oferit să renunți la o zi specială în compania celor dragi ca să te întâlnești cu el, dar cred că ar trebui să profiți de timpul ăla și să ți-l petreci alături de familia ta. Dumnezeu știe cât timp îi vei avea prin preajmă... Și ne putem vedea în ziua următoare. Duminică. Ce zici?

Am oftat. Dar fără zgomot, era un oftat lăuntric, din adâncuri, un sunet prelung, sfâșietor, venit dintr-un loc al durerii și agoniei. Prin urmare, data era stabilită. Duminică ne vom întâlni, drumurile noastre se vor încrucișa, iar liniștea și echilibrul meu vor suferi schimbări de neimaginat. Citisem într-o revistă, într-un interviu cu o femeie care își întâlnise Viața, că asta se întâmplă. Erau fotografiile de dinainte și de după, în folosul cititorului needucat, care nu-și poate crea imagini în minte. Interesant, părul ei nu era coafat înainte de întâlnirea cu Viața, dar după aceea, da. Înainte nu era machiată și nu era dată cu spray auto-bronzant, dar după aceea, da. Înainte purta colanți și un tricou cu Mickey Mouse și era fotografiată într-o lumină slabă, dar după purta o rochie ușor drapată, asimetrică, și era fotografiată într-o bucurie perfect luminată, unde o fructieră înaltă cu lămâi galbene și verzi artistic așezate sugera faptul că viața o făcuse să fie mai atrasă de aromele citrice. Purta ochelari înainte de întâlnirea cu viața, iar după aceea avea lentile de contact. Stăteam și mă întrebam ce anume o schimbase mai mult: revista sau viața?

În mai puțin de o săptămână urma să-mi cunosc Viața. Iar Viața mea era un bărbat. Dar de ce eu? Simțeam că viața mea merge bine. Mă simțeam bine. Totul mergea foarte bine.

Apoi m-am întins pe canapea și am studiat galeria de la ferastră, gândindu-mă cu ce să mă îmbrac.

În sâmbăta fatidică de care mă temusem chiar dinainte să aflu de ea, am parcat în fața porților electrice ale casei părinților mei, în broșcuța mea Volkswagen din 1984, care dăduse rate-uri tot drumul până la luxoasa proprietate privată, atrăgând câte-va priviri dușmănoase din partea bogătaşilor cu urechi sensibile. Nu crescusem în clădirea în fața căreia mă aflam, așa că nu simțeam că m-aș fi întors acasă. Nici măcar nu mi se părea că este casa părinților mei. Locuiau acolo când nu se aflau la casa de vacanță, unde locuiau când nu stăteau în căminul conjugal. Faptul că stăteam în fața porților, așteptând să mi se dea permisiunea să intru, mă făcea să mă detașez și mai mult de ea. Unii dintre prietenii mei intrau direct pe aleea casei părinților, știau parolele și codurile de dezactivare ale alarmelor sau aveau propriile chei pentru a-i vizita. Eu nu știam nici măcar unde țin cămile de cafea. Porțile uriașe aveau efectul dorit: erau menite să țină la distanță vagabonzii și infractorii – și fiicele –, dar pe mine m-ar fi înspăimântat tocmai ideea de a rămâne blocată înăuntru. Un hoț le-ar fi escaladat ca să pătrundă în casă, eu le-aș fi escaladat ca să ies din ea. De parcă mi-ar fi imitat dispoziția, mașina mea, pe care o botezasem Sebastian, după numele bunicului, căruia niciodată nu îi lipsea un trabuc, dezvoltând, în consecință, o tuse galopantă care în cele din urmă l-a băgat în mormânt, părea să fi rămas fără putere, ca și cum ar fi înțeles unde mergem. Drumul către părinții mei era alcătuit dintr-un sistem complicat de șosele înguste și șerpuite din Glendalough, care coborau și urcau, se răsuceau și se întorceau, lăsând în urmă conace impozante, unul după altul. Sebastian s-a oprit și a bolborosit. Am coborât geamul și am apăsat butonul de la interfon.

— Bună ziua. Ați ajuns la Azilul Silchester pentru deviații sexual. Cum vă putem ajuta? s-a auzit o voce gâfâită de bărbat.

— Riley, încetează cu prostiile.

În difuzor s-a auzit un hohot de râs care a făcut două blonde injectate cu botox ce tocmai mergeau în pas alert prin apropiere, să se oprească din confidențe și să își fluture coada de cal pentru a se holba la mine. Le-am zâmbit, dar imediat ce m-au văzut – o chestie cafenie, lipsită de importanță, conducând o rablă – și-au întors capul, continuând să-și miște fundurile mici, acoperite de colanți lycra strâmți, prin care nu se vedea linia bikinilor.

Porțile s-au cutremurat, apoi s-au despărțit, deschizându-se.

— Așa, Sebastian, hai să-i dăm drumul.

Mașina înainta smucit, știind ce are în față: o așteptare de două ore alături de un grup de automobile scumpe, care nu aveau nimic în comun cu ea. Cât de asemănătoare erau viețile noastre! Alea lungă și pietruită ducea într-o parcare cu o fântână arteziană, unde un leu cu botul căscat scuipa apă turbure. Am parcat la distanță de mașinile tatei, Jaguarul XJ verde și Morganul +4 din 1960, pe care el o numea „mașina mea de weekend“. O conducea purtând mănuși *vintage* de piele și ochelari de motociclist, de parcă ar fi fost Dick Van Dyke în *Chitty Chitty Bang Bang*. Totuși, pe lângă aceste accesorii purta și haine, în caz că imaginea mi-a ieșit mai tulburătoare decât am intenționat. Lângă mașinile tatei era jeepul negru al mamei. Ceruse în mod expres ceva care să nu o solicite prea tare la volan și avea senzori de parcare pe atâtea părți încât, dacă o mașină trecea pe autostradă la trei benzi distanță jeepul ei emitea un sunet ca să-i semnaleze apropierea. De cealaltă parte a aleii pietruite era Aston Martinul fratelui meu mai mare, Riley, și Range Roverul de familie al fratelui meu Philip – mijlociul –, care beneficiase de toate îmbunătățirile posibile, având inclusiv ecrane de televizor pe spatele tetierelor, la care să se uite copiii în timpul călătoriei de zece minute dintre cursul de balet și antrenamentul de baschet.

— Lasă motorul să meargă. Ies în cel mult două ore, am spus, mângâind capota lui Sebastian.

Am ridicat privirea spre casă. Nu știu în ce stil fusese construită, dar cu siguranță nu în stil „georgewardian“, așa cum

glumisem la petrecerea de Crăciun a familiei Schubert, spre amuzamentul fraților mei, spre dezgustul tatei și mândria mamei. Casa era remarcabilă. Inițial a fost construită ca un conac de nu știu care lord, care apoi și-a pierdut toată averea la jocuri de noroc. A fost vândută altcuiva, care scrisese o carte celebră, de aceea legea ne-a obligat să punem la poartă o placă de alamă cu numele autorului pentru fanaticii literaturii, dar mai ales pentru ca alergătoarele cu fund minuscul să se uite și să se încrunte, agasate că nu au și ele o placă de alamă. Renumitul Scriitor avusese o relație nepermisă cu un Poet Deprimat care a construit aripa de est a casei pentru a putea ieși fără să fie văzut. Casa avea o bibliotecă impresionantă, cuprinzând corespondența dintre nu știu care lord și Lady Cutare, alte vorbe dulci de la același lord către o Lady Secretă, în timp ce era căsătorit cu Lady Cutare, și scrierile originale ale Renumitului Scriitor, înrămate și atârinate pe pereți. Lipsite de protecție, operele Poetului Deprimat stăteau pe un raft, alături de atlasul lumii și povestea vieții lui Coco Chanel. Nu s-au vândut bine nici măcar după moartea autorului. După o aventură tumultuoasă despre care s-a scris mult, Renumitul Scriitor și-a băut toți banii, iar casa a fost vândută unei familii germane bogate, care fabrica bere în Bavaria. O folosea drept casă de vacanță. Cât timp au locuit acolo, au construit o aripă de vest foarte impresionantă și un teren de tenis de care Bernhard, fiul lor supraponderal și nefericit, îmbrăcat în costum de marinar, nu prea profita, după cum atestau fotografiile alb-negru decolorate. O sticlă din berea originală a familiei se găsea într-un dulap din lemn de nuc, în barul familiei Silchester. Amintirea și urmele vieții acelor oameni erau vizibile în toată casa, și mă întrebam adesea ce vor lăsa mama și tata în urma lor, în afară de cele mai moderne interioare Ralph Lauren.

Două animale pe care tot nu le puteam identifica m-au întâmpinat încruntate la baza treptelor de piatră care duceau spre ușa de la intrare. Păreau lei, dar aveau coarne și două picioare răsucite într-o poziție chinuită, care mă făceau să cred că, după sute de ani de privit fântâna, aveau nevoie urgentă la toaletă. Dacă nu cumva Ralph Lauren trecea printr-o fază întunecată, aș

fi pus pariu că animalele fuseseră alese de scriitorul bețiv sau de poetul deprimat.

Ușa s-a deschis, iar fratele meu Riley a rânjit la mine ca o pisică de Cheshire.

— Ai întârziat.

— Iar tu ai fost dezgustător.

Mă refeream la schimbul de cuvinte prin interfon.

Riley a râs.

Mi-am târât picioarele pe scări, am trecut pragul și am intrat într-o sală pardosită cu marmură albă și neagră, cu un tavan neobișnuit de înalt, de care atârna un candelabru de mări-mea garsonierei mele.

— Ce, ai venit fără cadou? m-a întrebat Riley, îmbrățișându-mă mai mult decât mi-aș fi dorit, numai ca să mă enerveze.

Am oftat. O spusese ca pe o glumă, dar eu știam că vorbește serios. Familia mea aparținea unui cult religios foarte sever, numit Biserica Etichetei Sociale. Patronul Bisericii lor era Lumea. Adică toate gesturile făcute și toate cuvintele spuse porneau de la întrebarea „Ce-o să zică Lumea?”. Iar una dintre legile acelei etichete cerea să aduci un cadou, chiar dacă persoana pe care o vizitezi este un membru al familiei și tu ești doar în trecere. Dar familia mea nu trecea pe la cineva pur și simplu. Vizitele erau aranjate, programate, dura săptămâni, luni să aduni trupele.

— Tu ce-ai adus? l-am întrebat.

— O sticlă de vin roșu, preferatul tatei.

— Lingușitorule.

— Asta doar pentru că vreau să-l beau eu.

— N-o s-o deschidă. O s-aștepte până când toți cei pe care îi iubește sunt de mult morți și îngropați, pe urmă o să se încuie într-o cameră ca s-o deschidă el. Pun pariu cu tine pe zece, ba nu, pe douăzeci de euro – aveam nevoie de bani pentru benzină – că n-o deschide.

— Mă înduioșează cât de bine îl cunoști, dar am încredere în el. S-a făcut.

A întins mâna.

— Și mamei ce i-ai luat?

Priveam holul de la intrare ca să văd ce aș fi putut șterpeli pe post de cadou.

— O lumânare și un ulei de baie, dar înainte să faci caz de chestia asta, să știi că le-am găsit în apartamentul meu.

— Asta pentru că le-am cumpărat pentru tipa aia – cum o cheamă – pe care ai părăsit-o. Cea care râdea ca un delfin.

— I-ai cumpărat Vanesei un cadou?

Treacă prin spațiile nesfârșite ale casei, dintr-o cameră în alta, toate cu locuri de odihnă și șeminee. Canapele pe care n-am avut niciodată permisiunea să ne așezăm, măsuțe de cafea pe care n-am avut niciodată voie să ne punem paharele.

— Da, ca un premiu de consolare pentru că ieșea cu tine.

— Înseamnă că nu prea l-a apreciat.

— Ce cătea!

— Mda, cătea cu râs de delfin, m-a aprobat el și am zâmbit amândoi.

Ajunseserăm în ultima cameră, aflată în fundul casei. Odi-nioară fusese camera de pictură a lui Lady Cutare, apoi camera de compus versuri a Poetului Deprimat, iar acum era camera de oaspeți a domnului și doamnei Silchester: un bar din lemn de nuc, încastat în peretele din spate, cu bere la butoi și o oglindă încețoșată. În vitrina barului se afla berea originală germană, de pe la 1800, și o fotografie alb-negru a familiei Altenhofen, care poza pe treptele din fața casei. Încăperea avea covoare plușate de culoarea somonului, în care ți se așteptau picioarele, scaune înalte, tapițate cu piele, așezate la un bar de cocteil, și altele mai mici din piele, înconjurând mese de nuc. Principala ei atracție era un bovineu care dădea spre valea și colinele din depărtare. Grădina avea trei pogoane de straturi de trandafiri, o grădină interioară și o piscină exterioară cu apă curată. Ușile duble ale barului erau deschise și, dincolo de ele, lespezi uriașe de calcar duceau către o fântână arteziană aflată în mijlocul peluzei. Lângă fântână și un pârau susurător fusese întinsă o masă acoperită cu o față albă, pe care erau așezate pahare de cristal și tacâmuri de argint. În familia mea nu existau întâlniri neoficiale. Era o scenă minunată. Ce păcat că urma să o tulbur.

Mama se învârtea în jurul mesei într-o fustă Chanel până la genunchi, din tweed alb, și balerini alb-negru, alungând viespile care amenințau să îi cotropească petrecerea în aer liber. Niciun

fir din părul ei blond nu se clintise de la locul său, pe buzele roz avea același mic surâs, indiferent de ceea ce se petrecea în lume, în viața sau în camera ei. Proprietarul Range-Roverului îmbunătățit – chirurgul plastician care mărea sâni în secret –, mijlociul Philip, era deja așezat la masă și vorbea cu bunica. Ca de obicei, bunica stătea dreaptă ca o lumânare, purtând o rochie de picnic cu model floral și părul strâns ferm într-un coc. Obrajii și buzele erau de un roșu discret, la gât avea perle, mâinile încruciate în poală, gleznele lipite una de cealaltă, așa cum, fără îndoială, învățase la pension. Stătea tăcută, fără să îl privească pe Philip și, probabil, fără să îl asculte, în timp ce urmărirea cu ochi veșnic dezaprobatori ce făcea mama.

Mi-am privit rochia și am netezit-o cu palmele.

— Arăți grozav, m-a complimentat Riley, ocolindu-mi prievrea și străduindu-se să mă facă să cred că nu încearcă doar să-mi insuflă încredere. Cred că are ceva să ne spună.

— Că de fapt nu e mama noastră.

— O, nu cred că vorbești serios, s-a auzit o voce din spațele meu.

— Edith, am spus fără să mă întorc.

Edith era menajera mamei și a tatei de treizeci de ani. Fusese dintotdeauna acolo și ne educase mai mult decât oricare dintre cele paisprezece bone angajate să aibă grijă de noi. Ținea o vază într-o mână și un buchet gigantic de flori în cealaltă. A pus vaza jos și și-a deschis brațele pentru a mă îmbrățișa.

— Vai, Edith, ce flori frumoase!

— Da, nu-i așa? Astăzi le-am cumpărat, am mers la piața nouă de lângă...

S-a oprit, privindu-mă bănuitoare.

— O, nu. N-ai să faci asta.

Și-a îndepărtat brațul, ținând florile la distanță.

— Nu, Lucy. Nu-ți dau voie să le iei. Ultima dată ai luat prăjitura pe care o pregătisem pentru desert.

— Știu, a fost o greșeală. Nu mai fac, am spus posomorâtă. Pentru că de atunci mă tot roagă să-i mai fac. Ei, haide, Edith, lasă-mă să le văd. Sunt frumoase, foarte frumoase.

Am fluturat din gene. Edith s-a resemnat, iar eu i-am luat florile din mână.

— Mama o să fie încântată. Mersi, i-am aruncat zâmbind ștrengărește.

Edith se străduia să nu suradă. Chiar și atunci când eram copii îi venea greu să nu cedeze în fața noastră.

— Meriți ce te așteaptă, asta-i tot ce pot să-ți spun.

Apoi s-a întors și a luat-o spre bucătărie, în timp ce groaza puneă stăpânire pe mine, până la limita insuportabilului. Riley mă conducea și eu mă străduiam să cobor treptele cu buchetul imens, din cauza căruia făceam doi pași pe lângă unul al lui Riley. Coborâse înaintea mea, iar mama s-a luminat aproape ca un foc de artificii la vederea prețiosului ei fiu.

— Lucy, scumpo, sunt frumoase. Nu trebuia să te deranjezi, a spus ea, luându-mi florile din mână și exagerând cu mulțumirile, de parcă i-aș fi înmănat titlul de *Miss World*.

Am sărutat obrazul bunicii. A dat ușor din cap, dar nu s-a mișcat.

— Bună, Lucy, a spus Philip, ridicându-se pentru a mă săruta pe obraz.

— Trebuie să încetăm cu întâlnirile astea, i-am zis încet, iar el râse.

Voiam să îl întreb pe Philip despre copii, căci știam că așa se cuvine să fac, dar Philip e unul dintre acei oameni care iau întrebarea foarte în serios și se lansează într-o incontinență verbală despre fiecare lucru pe care copiii lui l-au spus sau l-au făcut de când nu i-am mai văzut. Îi iubeam copiii, chiar îi iubeam, dar nu prea-mi păsa ce mâncaseră în acea dimineață la micul dejun, deși eram sigură că fusese ceva cu mango organic și smoothie deshidratate.

— Ar trebui să le pun în apă, a spus mama, admirând florile de dragul meu, deși momentul trecuse de mult.

— Le pun eu, m-am grăbit să profit de ocazie. Am văzut în casă o vază perfectă pentru ele.

Riley clătina din cap în spatele ei, nevenindu-i să creadă.

— Îți mulțumesc, a zis mama, ca și când m-aș fi oferit să-i plătesc facturile pentru tot restul vieții.

Mă privea drăgăstoasă.

— Arăți altfel. Ți-ai făcut ceva la păr?

Mi-am dus imediat mâna la coama castanie.

— Ăăă... Am dormit cu părul ud aseară.

Riley a râs.

— Să știi că e drăguț, a spus ea.

— Ai să te pricopsești cu o răceală, m-a avertizat bunica.

— N-am răcit.

— Se poate întâmpla.

— Dar nu s-a întâmplat.

Tăcere.

Am plecat, clătînându-mă pe tocuri în timp ce pășeam pe iarbă ca să ajung la treptele de piatră. Am renunțat și mi-am scos pantofii. Piatra de sub picioarele mele era încălzită de soare. Edith luase vaza de la bar, dar asta mă bucura: încă o ocazie să mai pierd ceva timp. Am calculat în minte că, de la sosirea mea întârziată până la misiunea cu florile și vaza, trecuseră douăzeci de minute din temuta ședere de două ore.

— Edith! am strigat cu jumătate de gură, ca să aud numai eu, pășind dintr-o încăpere în cealaltă și îndepărtându-mă de bucătăria în care știam că o pot găsi.

Cinci camere dădeau spre grădina din spate. Una era de pe vremea Scriitorului Bețiv, două făceau parte din casa inițială și încă două erau din timpul familiei nemțești. După ce am trecut prin toate camerele care comunicau între ele prin uși duble supradimensionate, am ieșit în antreu și am făcut cale întoarsă. Vizavi de antreu am văzut că ușile duble de nuc masiv care dădeau spre biroul tatei erau deschise. Acolo își crease Renumitul Scriitor celebrul roman. În același loc, tata parcurea mormane nesfârșite de hârtoage. Uneori mă întrebam dacă pe hârtiile alea chiar e tipărit ceva sau pur și simplu îi place să le atingă, dacă suferă de o boală nervoasă care îl obligă să privească, să atingă și să întoarcă foile.

Mă înțelegeam foarte bine cu tata. Uneori gândeam la fel, de parcă am fi fost aceeași persoană. Când oamenii ne văd împreună, sunt mișcați de relația noastră, de respectul pe care mi-l poartă, de admirația mea pentru el. Adesea își lua câteva zile

libere ca să mă scoată din apartamentul meu și să mergem într-o aventură. La fel se purta și când eram copil, singura fată din familie. Mă răsfăța. „Fata lui tata“ – toată lumea îmi spunea așa. Mă suna în timpul zilei ca să vadă ce mai fac, îmi trimitea flori și felicitări de Ziua Îndrăgostiților, ca să nu mă simt singură. Era un tip deosebit. Iar noi aveam o relație deosebită. Uneori mă ducea pe un câmp de orz într-o zi vântoasă, mă îmbrăcam într-o rochie vaporosă și alergam amândoi cu încetinitorul, iar el se prefăcea că e monstrul gădilicios și încerca să mă prindă, alergându-mă până când cădeam în orzul care se leghăna în vânt. Râdeam de ne prăpădeam.

Bine, bine, am mințit.

Cred că m-a dat de gol scena rulată cu încetinitorul din câmpul de orz. Acolo am forțat prea mult. În realitate, nu prea ne suportam. Sau ne suportam doar atât cât să menținem pacea mondială.

Mai mult ca sigur știa că mă aflui în fața biroului, dar nu și-a ridicat privirea și a mai întors o pagină misterioasă. Ținuse acele pagini departe de noi toată viața, așa că eram obsedată să descopăr ce scrie în ele.

Când aveam zece ani, am reușit să mă furișez în biroul lui într-o noapte în care el uitase să încuie ușa și m-am uitat la documente cu inima bătându-mi nebunește în piept, dar n-am înțeles o iotă din ce scria în ele. Erau în limbaj juridic. Tata era judecător la Înalta Curte și, pe măsură ce creșteam, am înțeles că e considerat un expert de seamă în dreptul penal irlandez. Judecase procese de crime și violuri încă de când fusese numit la Înalta Curte, cu douăzeci de ani în urmă. Să mori de râs, nu alta. Părerile lui demodate față de multe lucruri erau destul de controversate; uneori, dacă nu ar fi fost tatăl meu – sau poate tocmai din pricină că era tatăl meu –, aș fi ieșit să protestez pe stradă. Părinții lui proveneau din mediul academic: tatăl lui fusese profesor la universitate, iar mama – femeia vârstnică din grădina din spatele casei, îmbrăcată în rochie cu imprimeu floral – om de știință. Dar, în afară de a crea tensiune în fiecare încăpere în care intra, nu știu exact cu ce se ocupa. Ceva legat de viermii din sol în anumite climate. Tata câștigase cândva concursul

de dezbatere dintre universitățile europene, absolvise la Trinity College din Dublin și la Honourable Society of King's Inns, al cărei motto este *Nolumus Mutari*, tradus prin „Nu ne vom schimba“, iar asta spune multe despre el. Nu știu despre tata altceva decât ceea ce diplomele de pe pereții biroului său spun lumii întregi. Credeam că orice altceva legat de el este un mare mister pe care îl voi descifra cândva, că voi dezgropa un secret și, deodată, voi înțelege totul; iar la sfârșitul vieții sale – el, un om bătrân, iar eu, o femeie de carieră, frumoasă și responsabilă, cu un soț formidabil, cu picioare mai lungi decât a visat cineva vreodată și cu lumea la degetul mic – vom încerca să recuperăm timpul pierdut. Acum știu că nu există niciun mister, el este așa cum este, iar noi nu ne simpatizăm pentru că niciunul dintre noi nu înțelege nici măcar o fărâmiță din celălalt.

Îl priveam din pragul ușii cum stă în biroul lui lambrizat, cu privirea în jos, cu ochelarii coborâți pe nas, studiind acte. Rafturi întregi de cărți umpleau camera, iar mirosul de praf, piele și fum de trabuc încă era pregnant, cu toate că încetase să fumeze cu aproape zece ani în urmă. Am simțit un mic val de căldură față de el, pentru că, dintr-odată, mi s-a părut bătrân. Sau, cel puțin, mai bătrân decât era. Bătrânii sunt ca bebelușii; ceva din comportamentul lor te face să îi iubești, în ciuda personalității lor ignorante și egoiste. Stăteam acolo de ceva vreme, contemplând încăperea și cântărind acel brusc sentiment de afecțiune, și mi se părea nefiresc să plec fără să îi spun o vorbă, așa că mi-am dres vocea și m-am hotărât să bat stânjenită în ușa deschisă. Gestul meu a făcut celofanul în care erau ambalate florile să foșnească zgomotos. Dar tot nu și-a ridicat privirea. Am pășit înăuntru și am așteptat răbdătoare. Apoi nerăbdătoare. Pe urmă mi-a venit să îi arunc florile în cap. Apoi am vrut să iau fiecare floare, petală cu petală, și să i le arunc în față. Ceea ce începuse ca o moderață bucurie firească de a-mi vedea tatăl s-a transformat în vechiul sentiment de frustrare și furie. Mereu îngreuna lucrurile, puneă o barieră între noi, te făcea să te simți stânjenit.

— Bună, l-am salutat, părând iar un copil de șapte ani.

N-a ridicat privirea. În schimb, a terminat de citit pagina, a întors-o și a citit-o și pe următoarea. Se poate să nu fi durat mai

mult de un minut, dar eu am simțit că trecuseră cinci. Într-un final, m-a privit, și-a scos ochelarii și apoi s-a uitat în jos, la picioarele mele desculțe.

— Am adus florile astea pentru tine și mama. Căutam o vază.

Cred că niciodată n-am spus o tâmpenie mai mare într-o situație stânjenitoare.

Tăcere.

— Aici nu e nicio vază.

În mintea mea l-am auzit spunând „Tălâmba dracului“, cu toate că nu ar fi înjurat niciodată cu voce tare. Era unul dintre acei oameni care spun „naibii“, ceea ce mă enerva la culme.

— Știu. M-am gândit să te salut în timp ce o caut.

— Rămâi să iei prânzul cu noi?

Am încercat să ghicesc semnificația întrebării. Ori voia să stau la masă, ori nu. Sigur însemna ceva, pentru că toate replicile lui erau codate și de obicei îmbrăcau nuanțe care sugerau că sunt imbecilă. M-am gândit la înțelesul întrebării și la ce putea urma. N-am putut să-mi dau seama. Așa că i-am confirmat.

— Atunci ne vedem la prânz.

Ceea ce însemna „De ce mă deranjezi în birou ca să-mi adresezi un salut ridicol, desculță, când oricum o să te văd la prânz în câteva minute, *tălâmba naibii*?“. Și-a pus ochelarii la loc pe nas și a continuat să citească documentele. Voiam din nou să-i arunc florile în cap, una câte una, făcându-le să îi ricoșeze pe frunte, dar, din respect pentru buchetul lui Edith, m-am răsucit pe călcâie și am plecat. Picioarele mele scoteau un scârțâit, lipindu-se de podea. Când am ajuns în bucătărie, am aruncat florile în chiuvetă, am ciugulit ceva și m-am întors afară. Tata era deja acolo, salutându-și fiii. Strângeri ferme de mână, voci profunde, ca de bărbați adevărați. După care au înfulecat niște copane de fazan, au ciocnit câni de cositor, au pipăit niște țâțe, și-au șters balele de la gură și au râgâit – cel puțin asta mi-am imaginat eu –, iar pe urmă s-au așezat.

— N-ai salutată-o pe Lucy, scumpule. S-a dus să găsească o vază pentru florile minunate pe care ni le-a adus.

Mama mi-a zâmbit, ca și cum aș fi fost singurul lucru bun din lume. Se pricepea de minune la așa ceva.

— Am văzut-o în casă.

— Vai, ce drăguț, a spus mama, privindu-mă atent. Ai găsit o vază?

M-am uitat la Edith, care așeza chifle pe masă.

— Da. Cea din bucătărie, de lângă găleata de gunoi.

I-am zâmbit dulce, știind că menajera va deduce că am pus florile în coșul de gunoi, ceea ce nu făcusem, dar îmi plăcea să o tachinez.

— Unde se află și cina, mi-a spus Edith, zâmbind la fel de dulce.

Mama părea derutată.

— Doriți vin? a spus Edith, uitându-se la toți, mai puțin la mine.

— Nu, nu beau. Sunt cu mașina, i-am răspuns, dar Riley o să bea un pahar din vinul roșu pe care i l-a adus tatei.

— Și Riley e cu mașina, a spus tata, fără să se adreseze cuiva anume.

— Ar putea să bea un strop.

— Oamenii care beau și apoi conduc ar trebui să facă închisoare, a răbufnit el.

— Dar săptămâna trecută n-ai avut nimic împotrivă să bea un pahar.

Încercam să nu pară că îl înfrunt, dar nu prea îmi reușea.

— Săptămâna trecută un băiețel a zburat prin parbrizul unui autoturism fiindcă afurisitul de șofer băuse prea mult.

— Riley, am spus cu respirația întretăiată, sper că n-ai fost tu!

Era o glumă proastă, știu, dar cred că așa intenționasem să fie, de dragul tatei. Prin urmare, a început o conversație cu mama lui, de parcă nu aș fi spus nimic. Riley dădea din cap, nevenindu-i să creadă, fie din cauza glumei mele nesărate, fie pentru că nu reușise să guste din vinul prețios al tatei. În orice caz, pierduse pariul. A băgat mâna în buzunar și mi-a înmănat o bancnotă de douăzeci de euro. Tata privea tranzacția dezaprobat.

— Îi datoram bani, i-a explicat Riley.

Nimeni dintre cei de la masă nu credea că aş fi putut împrumuta bani cuiva, așa că totul s-a întors împotriva mea. Din nou.

— Așa, a început mama, îndată ce Edith a terminat de servit masa și totul era pregătit.

Se uita la mine.

— Aoife McMorro s-a măritat cu Will Wilson săptămâna trecută.

— A, mă bucur foarte mult pentru ea! am exclamat entuziasmată, în timp ce îmi îndesam o bucată de chiflă în gură. Cine-i Aoife McMorro?

Riley a izbucnit în râs.

— A fost cu tine la cursul de dans.

Mama s-a uitat la mine foarte surprinsă că uitasem de colega pe care o cunoscusem la șase ani.

— Iar Laura McDonald a născut o fetiță.

— Ta-na-naaa, am făcut eu.

Riley și Philip au izbucnit în râs. Doar ei, nimeni altcineva. Mama a încercat să râdă, dar nu i-a ieșit.

— M-am întâlnit ieri cu mama ei, la târgul de produse organice, și mi-a arătat o poză cu bebelușul. O frumusee! Îți vine s-o mănânci. S-a căsătorit și a născut în același an, îți vine să crezi?

Am zâmbit silit. Simțeam privirea intensă a lui Riley, implorându-mă să rămân calmă.

— Copilul a avut cinci kilograme, Lucy, cinci kilograme! Îți vine să crezi?

— Jackson a avut patru kilograme șase sute, a spus Philip. Luke a avut patru kilograme o sută, iar Jemima patru kilograme și două sute de grame.

Ne-am uitat la el, prefăcându-ne interesați, apoi Philip s-a apucat iar să-și mănânce chifla.

— Ce lucru frumos! a spus mama, privindu-mă cu fruntea încrețită și aplecându-și umerii. Să devii mamă.

M-a privit așa cam mulțșor.

— Când am împlinit douăzeci de ani, eram deja măritată, a spus bunica, de parcă ar fi făcut cine știe ce ispravă.

Tocmai ungea cu unt o felie de pâine. S-a oprit și m-a privit drept drept în ochi.

— Am terminat facultatea la douăzeci și patru de ani, iar la douăzeci și șapte aveam deja trei copii.

Am dat din cap, ca și cum aș fi fost copleșită de admirație. Mai auzisem lucrurile astea.

— Sper că ai primit o medalie.

— O medalie?

— E doar un fel de-a spune. O medalie drept răsplată că ai făcut ceva... extraordinar.

Încercam să-mi țin în frâu tonul sarcastic, care abia aștepta să iasă la suprafață. Își făcea încălzirea pe tușă, implorându-mă să îi dau drumul, ca să ia locul politetiei și al toleranței.

— N-a fost nimic extraordinar. Pur și simplu trebuia făcut, Lucy.

Mama a sărit în apărarea mea.

— În ziua de azi fetele fac copii chiar și după douăzeci și cinci de ani.

— Dar ea are treizeci.

— Mai am câteva săptămâni până îi împlinesc, i-am răspuns, afișând un zâmbet.

Sarcasmul își reluase locul, gata să marcheze puncte.

— Ei bine, dacă tu crezi că poți face un copil în două săptămâni, mai ai multe de învățat, spuse bunica, mușcând din chiflă.

— Uneori fac copii chiar și mai târziu, a spus mama.

Bunica a țâțâit agasată.

— Vezi tu, acum trebuie să aibă o carieră înainte să nască, a continuat mama.

— Ea nu are o carieră. Iar tu ce-ți închipui că făceam eu la laborator? Coceam pâine?

Mama s-a supărat. Ea copsese chiflele de pe masă. Făcea întotdeauna pâine, toată lumea știa asta, mai ales bunica.

— În orice caz, nu alăptai, am murmurat eu, dar toată lumea m-a auzit.

Toți mă priveau și nu păreau prea fericiți. Nu mă puteam abține. Sarcasmul ieșise la atac. Am simțit nevoia să-mi explic comentariul:

— Tata nu pare un bărbat care să fi supt la sân.

Dacă Riley ar fi putut căsca ochii mai mult, i-ar fi ieșit din cap. Nu s-a putut abține și hohotele de râs, pe care încercase să le înăbușe, au fășnit de parcă inhalase gaz ilariant. Tata a luat ziarul și s-a exclus din conversația care nu era în favoarea lui. L-a deschis cu un foșnet și cu aceeași cutremurare pe care, cu siguranță, o simțea chiar în șira spinării. Îl pierdusem. Se evaporase. Îl pierdusem din nou în spatele unei hârtii.

— Mă duc să aduc antreurile, a spus mama încet și s-a ridicat grațios de la masă.

Nu moștenisem grația mamei. Riley o avea. Suav și sofisticat, emana farmec prin toți porii și, chiar dacă era fratele meu, știam că e o partidă excelentă la cei treizeci și cinci de ani ai săi. L-a urmat pe tata în profesia juridică și se pare că era unul dintre cei mai buni avocați de drept penal. Auzisem pe cineva spunând asta despre el. Eu nu mă bucurasem de talentele lui. Mă rog, nu încă, dar nu excludeam această posibilitate. Nutream un sentiment cald și palpitant la gândul că fratele meu are pentru mine un permis de eliberare din închisoare. Îl vedeam adesea la știri, intrând și ieșind de la tribunal, alături de bărbați cu bluze de trening trase peste cap și purtând cătușe. Nu puține fuseseră momentele jenante în care făcusem liniște în locurile publice, strigând plină de mândrie și arătând spre televizor: „Uitați! E fratele meu!“ În momentul în care mi se aruncau priviri mâni-oase, trebuia să explic că nu e vorba de bărbatul cu bluza de trening trasă peste cap, acuzat de fapte inumane, ci de cel fermecător, în costum elegant, de lângă infractor. Până terminam eu, nu-i mai păsa nimănui. Credeam că Riley are lumea la picioare. Pe el nu îl bătea nimeni la cap să se însoare, pe de o parte, fiindcă era bărbat, iar în familia mea, nu știu de ce, bărbații se bucurau de tratament preferențial, și, pe de altă parte, pentru că mama făcuse o neobișnuită pasiune pentru el, în sensul că nicio femeie nu era îndeajuns de bună pentru Riley. Nu îl cicălea și nu se lamenta, dar avea un anumit fel de a scoate în evidență defectele unei femei, cu speranța de a planta pentru totdeauna sămânța îndoielii în mintea lui Riley. Ar fi avut mai mult succes dacă, în copilărie, i-ar fi arătat o planșă cu un vagin, apoi ar fi

clătinat din cap și ar fi tâțâit dezaprobator. Era încântată că fiul ei locuiește în oraș, într-un apartament opulent de burlac, și îl vizita în weekend, o dată la două săptămâni, având astfel ocazia să-și satisfacă o dorință ciudată. Cred că, dacă ar fi fost homosexual, l-ar fi iubit și mai mult, pentru că nu ar mai fi avut nicio rivală, unde mai pui că acum homosexualii sunt atât de *cool*. Am auzit-o spunând asta odată.

Mama a revenit cu o tavă de cocteiluri cu homar, iar pentru mine – având în vedere incidentul cu fructe de mare ce avuse-se loc la un prânz din casa familiei Horgan din Kinsale, în care fuseserăm implicați eu, un crevete-tigru și o echipă de pompieri – pregătise un cocteil cu pepene galben.

M-am uitat la ceasul de mână. Riley m-a văzut.

— Nu ne mai ține ca pe ace, mamă. Ce ai să ne spui? a întrebat în stilul său perfect, care făcea pe toată lumea să devină atentă la ce se vorbește.

Avea darul de a uni oamenii.

— Eu nu mănânc. Nu-mi plac homarii, a spus bunica împingând farfuria încă dinainte ca aceasta să fi atins masa.

Mama a părut un pic mâhnită, pe urmă și-a amintit de ce ne strânseserăm cu toții acolo, apoi s-a uitat la tata. El citea ziarul, fără să-și dea seama că homarul se află în fața lui. Mama s-a așezat entuziasmată.

— Gata, hai să le spunem, l-a îndemnat ea, ca și cum ar fi discutat în contradictoriu pe acest subiect. După cum știți, în iulie aniversăm treizeci și cinci de ani de la căsătorie.

Mama ne-a aruncat tuturor o privire care spunea „Ce-a mai trecut timpul!“.

— Și, pentru a sărbători, tatăl vostru și cu mine...

Ne-a privit pe rând cu ochi strălucitori.

— ...am hotărât să ne reînnoim jurămintele!

Entuziasmul i-a sugrumat vocea la ultimele trei cuvinte și a sfârșit propoziția cu un mic țipăt isteric. Până și tata a coborât ziarul ca să o privească, apoi, observând homarul, i-a împăturit foile și a început să mănânce.

— Uau! am spus.

Mulți dintre prietenii mei se căsătoriseră în ultimii doi ani. Se pare că bântuia o epidemie. Imediat ce se căsătorea cineva, o grămadă se logodeau și mergeau la altar, umflându-se în pene ca niște păuni. Văzusem femei moderne și înțelepte transformându-se în maniace obsedate, care țin cu dinții de tradițiile și stereotipurile cărora li s-au împotrivit întreaga viață. Participasem la multe asemenea ritualuri, purtând rochițe ieftine și stridente, care nu mă puneau deloc în valoare, dar acum era altceva. Acum era vorba de mama, prin urmare avea să fie mult, mult mai aiurea.

— Dragă Philip, tatei i-ar plăcea să-i fii cavaler de onoare.

Philip s-a înroșit și mi s-a părut că s-a mai înălțat în scaun cu niște centimetri. A aprobat din cap în tăcere, atât de onorat încât nici nu putea vorbi.

— Riley, scumpule, vrei să mă conduci la altar?

Fața lui Riley s-a luminat:

— De ani buni încerc să scap de tine!

Toată lumea a râs, inclusiv bunica. Adora să audă glume făcute pe seama mamei. Am înghițit în sec, pentru că știam ce urmează. Eram sigură. Apoi mama s-a uitat la mine, iar eu nu vedeam decât o gură, o gură mare și zâmbitoare care îi acapara tot chipul, de parcă buzele i-ar fi mâncat ochii și nasul.

— Scumpo, vrei să-mi fii domnișoară de onoare? Poate cu ocazia asta îți aranjezi părul ca acum. Îți stă atât de bine.

— O să răcească, a spus bunica.

— Aseară n-a răcit.

— Dar vrei să riști să răcească?

— Putem să-i confecționăm niște batiste frumoase din același material cu rochia, să le aibă la nevoie.

— Nu și dacă o să arate ca țesătura primei tale rochii de mireasă.

Și cu asta, viața mea se sfârșea.

M-am uitat la ceasul de la mână.

— Ce păcat că trebuie să pleci atât de repede! Avem atâtea de pus la cale! Crezi că ai putea veni mâine ca să discutăm despre toate? a întrebat mama, entuziasmată și disperată în același timp.

Și iată dilema. Viața sau familia. Una mai rea decât cealaltă.

— Nu pot, a venit răspunsul meu, întâmpinat de o tăcere lungă.

Familia Silchester nu refuza invitațiile, pentru că gestul era considerat nepolitic. Făceai slalom printre întâlniri de serviciu, făceai pe dracu-n patru ca să participi la toate evenimentele la care erai invitat, angajai sosii și călătoreai în timp pentru a respecta orice promisiune pe care o făcuseși tu sau altcineva în numele tău, fără știrea ta.

— De ce nu, draga mea?

Ochii mamei încercau să pară îngrijorați, dar de fapt țipau: „M-ai trădat!”

— Poate reușesc să vin, dar am o întâlnire la prânz și nu știu cât o să dureze.

— O întâlnire cu cine? s-a interesat mama.

Eh, tot trebuia să le spun, mai devreme sau mai târziu.

— Am o întâlnire cu Viața mea, am răspuns pe un ton indiferent, crezând că ei nu au habar despre ce vorbesc.

Mă așteptam să pună întrebări și să mă judece și mă gândeam cum să le explic că e un lucru aleatoriu care li se întâmplă oamenilor, ca atunci când ești numit jurat într-un proces, și că nu are rost să își facă griji, pentru că viața mea e în ordine, absolut în ordine.

— O! a spus mama scâncind. Dumnezeu, nu-mi vine să cred!

S-a uitat la ceilalți de la masă.

— Ei bine, ce surpriză, nu-i așa? Suntem cu toții atât de surprinși! Doamne. Ce surpriză!

L-am privit mai întâi pe Riley. Părea stânjenit, își ațintise ochii spre masă, în timp ce își trecea degetul peste dinții furculiței și se înțepa cu fiecare, dus pe gânduri. Apoi m-am uitat la Philip. Era un pic roșu în obraji. Bunica privea în altă parte, de parcă în aer ar fi plutit un miros urât și ar fi fost din vina mamei. Dar asta nu era ceva nou. La tata nu mă puteam uita.

— Știi deja.

Mama se înroșise la față.

— Știu?

— Cu toții știți.

Distrusă, mama s-a făcut mică în scaunul ei.

— Cum de știți cu toții?

Ridicasem tonul. În familia Silchester nu se ridică niciodată tonul. Nimeni nu-mi răspundea.

— Riley?

Riley își ridică, în sfârșit, ochii, schițând un zâmbet.

— A trebuit să semnăm, Lucy, asta-i tot. Ca să ne dăm aprobarea pentru începerea procedurii.

— Ce-ați făcut?! Știai de treaba asta?

— Nu e vina lui, scumpo. Nu a fost inițiativa lui, eu l-am rugat să se implice. Era nevoie de cel puțin două semnături.

— Cine a mai semnat? am întrebat, privindu-i pe rând. Ați semnat cu toții?

— Nu ridică vocea, domnișoară, m-a certat bunica.

Îmi venea să îi arunc în cap cu pâinea mamei sau să-i îndes cocteilul de homar pe gât, și cred că se vedea, pentru că Philip ne-a cerut tuturor să ne calmăm. N-am mai auzit sfârșitul conversației, căci traversam grădina în viteză – mergând cu pași iuți, fără să alerg, deoarece în familia Silchester nu se aleargă –, pentru a fugi cât mai departe de ei. Bineînțeles că nu plecasem fără a mă scuza. Nu mai știu exact ce spusese, bâiguise ceva despre faptul că am întârziat la o întâlnire și îi abandonasem politicos. Abia după ce am închis ușa din față, am coborât în goană treptele și am simțit pietrișul sub tălpi mi-am dat seama că îmi lăsasem pantofii pe gazonul din spate. Am țopăit cu greu pe pietre, mușcându-mi buzele ca să nu țip, apoi Sebastian m-a dus cu toată viteza de care era în stare pe alee, până la poartă. Sebastian dădea rateuri, într-un fel de „Adio și n-am cuvinte“, însă exact atunci s-a sfârșit marea mea evadare. Ajungând la porțile electrice, m-am văzut prinsă în capcană. Am coborât geamul și am apăsat butonul interfonului.

— Hai, Lucy, nu fi supărată, a spus Riley.

— Lasă-mă să ies, i-am poruncit, refuzând să privesc spre camera de luat vederi.

— A făcut-o pentru tine.

— Nu-mi spune că tu n-ai avut nimic de-a face.

- Mă rog. Noi. Noi am făcut-o pentru tine.
- De ce? Sunt bine. Totul merge bine.
- Asta spui tu.
- Pentru că așa este! m-am răstit la el. Și acum deschide poarta.

Ziua de duminică. Se conturase amenințător deasupra mea tot weekendul, ca o gorilă uriașă deasupra unei clădiri dintr-un film și, în cele din urmă, m-a apucat în ghearele ei malefice. Toată noaptea mă gândisem la tot felul de scenarii în care îmi închipuiam cum ar decurge întâlnirea mea cu Viața. Unele se sfârșeau bine, altele nu, iar unul fusese un *musical* de la cap la coadă. Purtasem cu viața toate conversațiile imaginabile – în modul acela ciudat și oniric, care nu mai are nicio noimă când te trezești –, iar acum, trezindu-mă, eram epuizată. Am închis iar ochii, mi-am strâns pleoapele și m-am străduit să am un vis erotic cu tipul drăguț din metrou. Nimic. Viața tot dădea buzna peste noi, ca un părinte moralist care prinde în fapt un adolescent obraznic. Somnul nu voia să vină, mintea îmi era trează și începuse planificările: lucruri istețe pe care să le spun, replici spontane, remarci pline de duh, observații inteligente, moduri de a anula întâlnirea fără să par lipsită de respect. Dar, mai presus de toate, mă gândeam cu ce să mă îmbrac. Cam astea erau problemele când am deschis ochii și m-am ridicat. Domnul Pan se foia în culcușul lui, privindu-mă.

— 'Neața, Hilary, i-am spus, iar el a început să toarcă.

Ce voiam să îi spun Vieții mele despre mine? Că sunt o femeie inteligentă, spirituală, încântătoare, dorită, elegantă, foarte stilată. Voiam ca viața mea să afle că le am pe toate, că dețin controlul. Mi-am examinat rochiile atârinate de galerie. Le înșirasem în așa fel încât să blochez lumina soarelui. Apoi mi-am privit pantofii de pe pervaz. Pe urmă am aruncat o privire pe fereastră să văd cum e afară, apoi m-am uitat iar la pantofi și la rochii. Nu îmi inspirau nimic. Trebuia să caut în șifonier.

M-am aplecat și i-am deschis ușa, care s-a lovit de marginea patului fără să se deschidă complet. Nu conta, vedeam suficient. Becul dinăuntru și fionierului se arse cu vreun an în urmă, așa că m-am întins după lanterna de lângă pat și am luminat interiorul. Mă gândeam la un costum cu pantaloni, strâns pe corp, o jachetă neagră, lungă, cu umeri vătuiți, în stilul anilor '80, vestă neagră și tocuri de opt centimetri și jumătate. Ținuta asta îmi aducea aminte de Jennifer Aniston de pe coperta revistei *Grazia*, și speram că îi va transmite Vieții că sunt calmă, relaxată, dar că îmi iau viața în serios, cu acea seriozitate pe care ți-o dă un costum. Mai putea să spună despre mine că murise cineva și mă duceam la înmormântare, dar speram că Viața nu se va gândi la moarte. L-am lăsat pe Domnul Pan vârat într-un pantof cu platformă și vârf decupat, urmărindu-l pe Gene Kelly în costum de marinăr în filmul *În oraș*, cu promisiunea că îl voi scoate afară peste câteva zile. Din lift am auzit ușa vecinei închizându-se. Am apăsat cu înverșunare butonul de închidere a ușilor, dar eram prizonieră. Un pantof sport s-a ivit în crăpătura ușii care era pe cale să se închidă, iar femeia și-a făcut apariția.

— Gata să-l pierd, mi-a zâmbit ea.

Ușile s-au deschis și căruciorul a apărut. L-a împins în spațiul strâmt și geanta de umăr, supraîncărcată cu lucruri pentru bebeluș, aproape că m-a proiectat afară, pe coridor.

— În fiecare zi îmi ia din ce în ce mai mult să ies din apartament, pe cuvânt de onoare, mi-a mărturisit ea ștergându-și sudoarea de pe frunte.

I-am zâmbit, neînțelegând de ce mi se adresează – nu discutam niciodată –, apoi am privit deasupra ei, la cifrele care se luminau pe măsură ce coboram.

— Te-a deranjat azi-noapte?

Am aruncat o privire spre cărucior.

— Nu.

Femeia părea uimită.

— Am stat trează jumătate de noapte, țipa din răspuțeri. Eram sigură că toată lumea din bloc o să vină să-mi bată la ușă. Îi ies dinții, dragul de el, are obrăjorii roșii ca focul.

Am privit din nou în jos, fără să spun nimic.

Ea a căscat.

— Măcar vremea e frumoasă vara asta. Nimic nu-i mai rău decât să stai închisă în casă cu un bebeluș.

— Mda, i-am răspuns când ușile s-au deschis în sfârșit. O zi bună!

Am zbughit-o înaintea ei, ca să nu continue conversația și în afara liftului.

Aș fi putut merge pe jos până la clădirea de birouri în care urma să mă întâlnesc cu Viața, dar am luat un taxi, pentru că tipul acela drăguț nu avea cum să fie în metrou la ora aceea și nu mă puteam bizui pe Sebastian să mă ducă undeva după excursia din ajun în munți. În plus, nu prea știam încotro mă îndrept și nu e nimic mai neplăcut decât să-ți întâlnești viața cu picioarele pline de bășici și subsuorile transpirate. Clădirea se vedea de la mai bine de un kilometru distanță. Era o construcție înfiorătoare: un bloc înalt, pătrat, apăsător, construit pe piloni și cu ferestre de oțel care dădeau în vileag vârsta clădirii. În anii '60, arhitectura în stil Lego era acceptabilă. Fiind duminică, clădirea era părăsită, iar parcare subterană, goală, cu excepția unei singure mașini cu un cauciuc dezumflat. Singura care nu putuse pleca de acolo. În cabina paznicului de la intrare, nici țipenie de om, iar bariera era ridicată. Părea că nimănui nu i-ar păsa dacă toată clădirea ar fi luată pe sus și dusă pe altă planetă, într-atât era de urâtă și de deprimantă. Odată ajunsă înăuntru, am constatat că miroase a igrasie și a odorizant cu parfum de vanilie. Biroul de la recepție domina holul mic și era atât de înalt, încât abia puteam zări vârful unui cap cu părul pieptănat pe spate, tapat și dat cu spray fixativ. Pe măsură ce mă apropiam, îmi dădeam seama că ceea ce crezusem că e odorizant de cameră era, de fapt, parfum. Femeia stătea jos și își lăcuia unghiile groase cu un strat vâscos de lac roșu ca sângele. Urmărea serialul *Columbo* la un mic monitor TV de pe birou.

„Încă ceva“, l-am auzit pe Columbo.

— Ia să vezi acum, a chicotit ea fără să mă privească, dar conștientă de prezența mea. Știe deja că el a comis-o, e limpede ca bună ziua.

Era femeia cu accent sudist care îmi răspunsese la telefon. În timp ce detectivul îi cerea criminalului un autograf pentru soția lui, ea s-a întors, în sfârșit, spre mine.

— Așa, ce pot să fac pentru tine?

— Am vorbit la telefon săptămâna trecută. Mă numesc Lucy Silchester și am o întâlnire cu Viața.

Am scos un hohot de râs ascuțit.

— A, da, acum îmi amintesc de tine. Lucy Silchester. Ai sunat la firma de curățat covoare?

— Hmm... Nu, încă nu.

— Poftim, ți-i recomand călduros.

A pus o carte de vizită pe birou și a împins-o spre mine. Nu eram sigură dacă o adusese special pentru mine sau era atât de entuziasmată de firma respectivă încât plimba după ea un diplomă ticsit de cărți de vizită pe care le înmâna trecătorilor.

— Promiți să le dai un telefon?

Amuzată de insistența ei, am fost de acord.

— O să-l anunț că ai venit.

A ridicat receptorul.

— Lucy a venit să vă vadă.

Am ciulit urechile ca să-i aud vocea, dar n-am deslușit nimic.

— Desigur, o trimit sus.

Apoi mi s-a adresat:

— Ia liftul până la etajul zece. Faci la dreapta, apoi la stânga și o să-l vezi.

Am vrut să plec, apoi m-am oprit.

— Ce fel de om e?

— Nu-ți face griji. Doar nu ți-e teamă!

— Nu, am zis eu, dând din din mână a nepăsare. De ce m-aș teme?

Apoi am râs cu hohote care ar fi dat de înțeleș oricui, pe o rază de opt kilometri, că mă tem, și m-am îndreptat spre lift.

Aveam zece etaje pentru a pregăti o intrare grandioasă. Mi-am arajat părul, ținuta, mi-am țuguia buzele într-un fel sexy, dar inocent. Atitudinea mea era perfectă. Țineam câteva degete în buzunar. Totul transmitea exact ce voiam să transmită, dar apoi

ușile s-au deschis și am dat cu ochii de un scaun de piele scorojită, o revistă pentru femei zdrențuită, fără copertă, și o ușă de lemn dintr-un perete de sticlă cu stururi romane inegale. Intrând, m-am trezit într-o încăpere cât un teren de fotbal, înțesată de un labirint de birouri individuale, separate prin pereți despărțitori cenușii. Mese de lucru minuscule, calculatoare vechi, scaune deteriorate, fotografii înfățișând copii, câței și pisici, prinse cu peneze în jurul birourilor, suporturi de mouse personalizate, pixuri care aveau în capăt figurine roz, pufoase, imagini din concediu pe post de *screen saver*, felicitări de aniversare, diverse jucării de pluș și câni multicolore cu mesaje nu tocmai amuzante. Toate acele lucruri care îi fac pe oameni să se simtă ca acasă în cei cincizeci de centimetri pătrați meschini. Arăta exact ca biroul în care lucram și imediat am avut chef să mă prefac că am de fotocopiat vreun document, pentru a mai pierde ceva timp.

Mi-am croit drum prin labirintul de birouri, privind în stânga și în dreapta, întrebându-mă ce naiba voi găsi, încercând să-mi păstrez aceeași înfățișare prietenoasă și calmă, deși în adâncul meu eram frustrată că marea mea întâlnire cu Viața avea loc într-o cocină. Și, dintr-odată, l-am văzut. Viața mea. Ascuns în spațele unui birou oribil, cu privirea în jos, mâzgălind ceva într-un carnețel jerpelit, cu un pix care, după modul în care mâzgălea, nu voia să scrie. Purta un costum gri șifonat, o cămașă gri și o cravată gri, pe care era imprimată în relief spirala triplă a vieții. Părul îi era negru, răvășit, presărat cu niște fire argintii. Părea nebărbierit de câteva zile. Și-a ridicat privirea, m-a văzut, a lăsat pixul deoparte, apoi și-a șters mâinile de costum, lăsând pete umede și cute. Avea cearcăne vineții, ochii injectați, își trăgea nasul și părea că nu mai dormise de ani de zile.

— Tu ești... am întrebat, afișând un zâmbet jucăuș.

— Mda, a spus plictisit. Tu ești Lucy.

Mi-a întins mâna.

— Salut.

Am topăit spre el cu pași mari, prefăcându-mă că sunt extrem de încântată de acel moment. Ajunsă la el, i-am strâns mâna, oferindu-i cel mai larg zâmbet de care eram în stare, dorindu-mi enorm să îi plac, căutând să îi dovedesc că sunt bine, că totul merge foarte bine. Strângerea lui de mână era fără vlagă.

Avea pielea rece și umedă. Mâna i-a alunecat iute dintr-a mea, ca un șarpe strecurându-se din strânsoare.

— Așa... am spus super-entuziasmată și am luat loc. În sfârșit ne întâlnim, am continuat pe un ton misterios, încercând să îi surprind privirea. Ce mai faci?

Vocea mea răsună prea tare. Camera era prea mare, prea goală, prea insipidă, prea deprimantă pentru tonul meu, dar nu mă puteam abține.

M-a privit.

— Cum crezi că mă simt?

Îmi vorbise pe un ton obraznic. De-a dreptul grosolan, de fapt. Am rămas surprinsă. Nu știam ce să spun. Oamenii nu își vorbesc pe tonul ăsta. Trebuia să ne prefacem că ne simpatizăm, că suntem amândoi fericiți că suntem acolo, că ne vom mai întâlni. Am privit în jur, sperând că nu ne aude nimeni.

— Nu e nimeni aici, m-a asigurat el. Nimeni nu lucrează duminică. Au și ei viața lor.

Mă luptam cu pornirea de a riposta.

— Dar nu sunt și Viețile altor oameni în clădirea asta?

— Nu.

Mă privea ca și cum aș fi fost proastă.

— Eu doar am închiriat spațiul ăsta. Nu știu ce fac ceilalți, a spus, referindu-se la birourile goale.

Din nou am rămas înmărmurită. Nu așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile. Și-a trecut palma peste față cu un gest obosit.

— N-am vrut să par nepoliticos.

— Păi exact așa ai părut.

— Păi îmi pare rău.

Și-a cerut scuze fără pic de sinceritate.

— Ba nu îți pare rău.

Tăcere.

— Uite ce e...

S-a aplecat spre mine, iar eu, fără să vreau, m-am lăsat pe spate. Îi mirosea gura. A fost un moment stânjenitor. A oftat, apoi a continuat:

— Închipuie-ți că ai un prieten care ți-a fost mereu alături, și căruia tu i-ai fost, de asemenea, aproape, dar care nu te mai

sprijină ca înainte, ceea ce e de înțeles, fiindcă oamenii au și altele de făcut. Apoi îl vezi tot mai puțin, oricât de mult încerci să te apropii de el. După care, brusc, într-o zi dispare. Așa, pur și simplu. Atunci îi scrii, el te ignoră, îi scrii din nou și iar te ignoră, în cele din urmă îi scrii pentru a treia oară, iar el abia reușește să ajungă la întâlnirea stabilită, atât e de ocupat cu serviciul, cu prietenii și cu mașina. Cum te-ai simți dacă ai fi în locul meu?

— Cred că te referi la mine în cazul ipotetic de mai înainte, dar e ridicol.

Am izbucnit în râs.

— Evident, nu e același lucru. Niciodată nu m-aș purta așa cu un prieten.

Mi-a zâmbit amar.

— Dar te-ai purtat așa cu Viața ta.

Am deschis gura, dar nu am reușit să scot niciun sunet.

— Deci hai să începem, a spus el, apăsând butonul de pornire a calculatorului.

Nu s-a întâmplat nimic. Stăteam amândoi într-o atmosferă ciudată și tensionată, în timp ce el se enerva din cauza calculatorului. Apăsă butonul iar și iar, testa ștecherul, îl scotea din priză și îl băga iar.

— Verifică...

— Nu am nevoie de ajutorul tău, mulțumesc. Te rog să-ți iei mâinile de pe...

— Lasă-mă doar să...

— Ia-ți mâinile de pe...

— ...conectez asta aici...

— Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai lăsa...

— Gata.

M-am rezemat din nou de spătarul scaunului. Calculatorul a scos un bâzâit.

Bărbatul a tras aer adânc în piept.

— Îți mulțumesc.

A spus-o fără convingere.

— De când e calculatorul ăsta? Din 1980?

— Mda, cam de când ți-ai cumpărat tu sacoul, a spus el cu ochii în monitor.

— Ce copilărie!

Mi-am strâns haina în jurul corpului. Mi-am împreunat brațele, mi-am încrucișat picioarele și m-am uitat în altă direcție. Era un coșmar, mai rău decât mi-aș fi imaginat vreodată. Viața mea era un nenorocit ranchiunos.

— Cum ți-ai imaginat momentul ăsta? m-a întrebat el, întrerupând tăcerea.

— Nu știam cum va fi, am răspuns, încă supărată.

— Dar ți-ai imaginat tu ceva.

Am ridicat din umeri, apoi m-am gândit la una dintre scenele pe care mi le imaginasem: eu și Viața într-o bărcuță, într-un loc pitoresc, el vâslind, eu citind dintr-o carte de poezii, purtând o frumușică pălărie de soare și o rochie Cavali pe care o văzusem într-o revistă și nu mi-o permiteam – nici revista, nici rochia. M-am imaginat în paginile unei reviste, dând un interviu despre Viață, având părul coafat, lentile de contact, o rochie drapată și asimetrică, machiată și într-o lumină bună. Poate cu o fructieră plină cu lămâi galbene și verzi alături. Am oftat și, în cele din urmă, l-am privit din nou.

— Credeam că va fi ca o ședință de psihoterapie. Că mă vei întreba despre serviciu, familie, dacă sunt fericită, lucruri de felul ăsta.

— Ai fost vreodată la o ședință de psihoterapie?

— Nu.

Mă privea pătrunzător.

Am oftat.

— Da. O dată. Când mi-am dat demisia. În perioada când mi-am părăsit iubitul și mi-am cumpărat un nou apartament.

Nici măcar nu a clipit.

— Ai fost concediată. Iubitul tău te-a părăsit și stai cu chirie într-o garsonieră.

Am schițat un zâmbet firav.

— Te puneam la încercare.

— Întreaga procedură ar fi mai ușoară dacă ai înceta să mă minți.

— Nu sunt minciuni dacă rezultatul final e același.

S-a înviorat puțin, dacă așa ceva era posibil. În orice caz, se luminase la chip.

— Explică-mi cum vine asta.

— Dacă spun că am câștigat la loterie, asta ar fi o minciună sfruntată, fiindcă e clar că nu am bani, însă ar trebui să-mi duc viața ca și cum aș fi milionară, ceea ce ar fi cel puțin complicat. Dar, dacă spun că mi-am dat demisia, nu contează, fiindcă nu mai lucrez în locul ăla, deci nu trebuie să mă prefac că merg acolo în fiecare zi. Dacă spun că am cumpărat un apartament nou, nu este o minciună, pentru că nu mai locuiesc în cel vechi, ci într-unul nou.

— Și ultimul lucru pe care l-ai spus?

— Ce anume?

— Despre iubitul tău.

— E același lucru.

Spre surprinderea mea, mi-era greu să o spun, știind că asta așteaptă viața mea de la mine.

— Să spun că... I-am părăsit este același lucru cu a spune... Înțelegi tu... Viceversa...

— Că el te-a părăsit.

— În fine, mda.

— Și asta pentru că...

— Pentru că rezultatul e același.

— Adică...

— Adică nu mai suntem împreună.

Acestea fiind zise, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Îmi uram ochii, ticăloșii care mă dădeau de gol. Eram mai mult decât umilită. Nu îmi aminteam ultima dată când plânsesem după Blake. Categoriec îmi revenisem de pe urma despărțirii noastre, dar era ca atunci când cineva te întreabă neconținut dacă e ceva în neregulă, iar după un timp ceva chiar este în neregulă. Ești furios și vrei să îi faci rău. Același lucru se întâmpla și în clipa aceea, pentru că mă obliga să spun acele cuvinte, mă silea să le spun cu voce tare, încercând să mă păcălescă să recunosc o stare pe care credea că nu o depășisem. Era ca și cum strategia lui ar fi funcționat, iar eu m-aș fi întristat pentru persoa-

na care credea el că sunt. Dar nu eram acea persoană. Eu eram bine. Totul era bine.

M-am frecat la ochi înainte ca vreo lacrimă să cadă.

— Nu sunt tristă, am spus mânioasă.

— Bine.

— Chiar nu sunt.

— Bine, a ridicat el din umeri. Povestește-mi despre serviciul tău.

— Îmi iubesc slujba, am început eu. Îmi dă o satisfacție enormă. Îmi place să lucrez cu oamenii, ador comunicarea cu publicul, mediul de afaceri inovativ. Simt că fac ceva care contează, că ajut oamenii, că relaționez cu ei, că îi pot dirija pe calea cea dreaptă, asigurându-mă că știu ce au de făcut. Desigur, marele avantaj...

— Scuză-mă că te întrerup. Putem lămuri cu ce te ocupi?

— Da.

Și-a coborât privirea și a citit.

— Traduci manuale de utilizare pentru compania ta?

— Da.

— Iar această companie produce frigidere, aragazuri, cupatoare, lucruri de felul ăsta.

— Da. E cea mai mare firmă producătoare de aparate electrotcasnice din Europa.

— Bine, continuă.

— Mulțumesc. Unde rămăsesem? Desigur, marele avantaj al muncii mele sunt oamenii alături de care lucrez. Sunt oameni care mă inspiră și mă motivează să progrez și să avansez, nu doar în activitatea pe care o desfășor, ci și în viață.

— Așa, a făcut el, frecându-și fruntea.

Avea pielea descuamată.

— Oamenii ăștia, alături de care lucrezi sunt aceiași pe care tu îi poreclești, în intimitate, Graham Sulică, Quentin zis și Tic Nervos, Louise Cutra Băgăcioasă, Mary Șoricica, Steve Cârnatul și Edna Față de Pește?

Chipul mi-a rămas neclintit. Eram chiar impresionată de porecele fanteziste născocite de mine.

— Da.

— Lucy, mă minți din nou, nu-i așa? a oftat el.

— Nu chiar. Oamenii ăștia chiar mă fac să doresc să fiu o persoană mai bună – mai bună decât *ei*. Ei mă fac să merg mai departe și să avansez în funcție ca să *scap de ei*. Vezi? Nu e o minciună. Același rezultat.

S-a sprijinit de spătarul scaunului și m-a cercetat din ochi, apoi și-a trecut mâna peste barba nerasă, scoțând un hârșăit.

— În regulă. Vrei să auzi adevărul absolut despre slujba mea sau despre oricare alta? Foarte bine. Poftim. Nu sunt unul dintre oamenii ăia care trăiesc și respiră numai pentru serviciu, nu-mi iau slujba așa de în serios încât să doresc să rămân peste program mai mult decât sunt plătită sau să vreau să socializez cu oamenii alături de care îmi petrec o mare parte a orelor în care sunt trează și căroră, dacă ar fi după mine, nu le-aș adresa niciodată mai mult de două vorbe. Lucrez pe postul ăsta de doi ani și jumătate, dar asta fiindcă îmi place faptul că avem inclus un abonament la sală, chiar dacă echipamentul e de toată jena iar încăperea pute a suspensoare până la ceruri. Măcar așa fac economie de bani, în loc să merg în altă parte. Îmi place să folosesc limbile străine pentru a căror aprofundare am muncit ani de zile. Nu am mulți prieteni care să poată vorbi în germană, italiană, franceză, daneză și spaniolă cu mine, am încercat eu să-l impresionez.

— Nu știi spaniola.

— Da, știu asta, acritură, dar cei care m-au angajat nu, m-am răstit la el.

— Ce se întâmplă dacă o să afle? O să fii concediată din nou, la fel ca ultima dată?

L-am ignorat și mi-am reluat discursul.

— Nu folosesc greșosul cuvânt „pasiune“, pe care în prezent îl aud adesea folosit de oameni când vorbesc de munca lor, de parcă doar pasiunea te-ar ajuta să poți trece peste fiecare zi. Eu fac munca pe care sunt plătită s-o fac. Nu sunt obsedată de muncă.

— Îți lipsește devotamentul.

— Susții că ar trebui să fim obsedați de muncă?

— Nu spun decât că ai nevoie de o anumită consecvență, înțelegi? De abilitatea de a te lăsa implicat cu totul în ceva.

— Dar alcoolicii? Îi admiri și pe ei? Ți-ar conveni dacă aș deveni alcoolică, ai fi mândru de consecvența mea?

— Ne-am îndepărtat de această analogie acum, a spus el iritat. Ce-ar fi să spunem pe șleau că îți lipsesc concentrarea, consecvența și devotamentul?

Replica lui m-a durut.

— Dă-mi un exemplu, l-am rugat, încrucișându-mi brațele. A apăsât câteva taste, apoi a citit câteva momente.

— Un coleg de serviciu a suferit un atac de cord, iar tu le-ai spus paramedicilor că ești ruda cea mai apropiată, ca să poți urca în ambulanță și să pleci mai devreme de la serviciu.

— Era suspect de atac de cord și eram îngrijorată pentru el.

— I-ai spus șoferului de pe ambulanță să te lase să cobori la colțul străzii pe care locuiești.

— Omul avusese un atac de panică, se simțea bine cinci minute mai târziu.

— Ești inefficientă, pierzi timpul, nu termini niciodată nimic în afară de o sticlă de vin sau un baton de ciocolată. Te răzgândești întruna. Nu îți asumi nicio răspundere.

Bine, asta chiar m-a atins. Parțial, fiindcă fusese nepoliticos, dar, mai ales, pentru că avea perfectă dreptate.

— Am avut o relație timp de cinci ani. Cum adică nu îmi asum nicio răspundere?

— Te-a părăsit acum trei ani.

— Așa am timp să fiu cu mine. Să mă cunosc și toate alea.

— Ai ajuns să te cunoști?

— Bineînțeles. Mă plac atât de mult, încât vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de mine.

A zâmbit.

— Sau, cel puțin, următoarele cincisprezece minute.

M-am uitat la ceas.

— Mai avem patruzeci și cinci de minute.

— Vei pleca mai devreme. Așa faci mereu.

Am înghițit în sec.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Pur și simplu am vrut să subliniez lucrul ăsta. Vrei să-ți dau niște exemple?

A apăsător tastatura înainte să îi pot răspunde.

— Masa de Crăciun, în casa părinților tăi. Ai plecat înainte de desert. Cu un an înainte, nu ai stat nici măcar până la felul principal. Un nou record.

— Trebuia să merg la o petrecere.

— De la care ai plecat mai devreme.

Am rămas cu gura căscată.

— Nimeni n-a observat.

— Ei bine, te înșeli din nou. S-a notat.

— Notat de cine?

— „De către cine“, m-a corectat el și a apăsător butonul, derulând în jos fără oprire.

Voiam să mă trag la marginea scaunului, dar nu aș fi vrut să îi dau satisfacție. Am rămas tăcută, privind de jur împrejur prin birou, prefăcându-mă că nu îmi pasă. Și tocmai pentru că mă prefăceam, mi-am dat seama că îmi pasă.

În sfârșit, s-a oprit din butonat. Mi-am întors iute capul ca să îl privesc.

A zâmbit. Apoi a început din nou să apese butonul de derulare.

— Treaba asta e ridicolă.

— Iartă-mă, te plicitisesc cumva?

— Dacă vrei să știi, da.

— Ei bine, acum știi ce simt eu.

S-a oprit din tastat.

— Melanie.

Prietena mea cea mai bună.

— Ce-i cu ea?

— Ea a fost cea care ți-a purtat pică fiindcă ai plecat mai devreme.

— Nimeni nu spune „ți-a purtat pică“.

— Citez: „Mi-ar plăcea să stea și ea măcar o dată până la sfârșit.“ Am încheiat citatul.

Mă cam iritase exemplul lui. Bineînțeles că puteam găsi nemărate situații în care rămăsesem până la final.

- Aniversarea ei de douăzeci și unu de ani, a adăugat el.
- Ce-i cu asta?
- A fost ultima dată când ai stat până la final la una dintre petrecerile ei. De fapt, nu mai puteau scăpa de tine, așa-i? Ai dormit acolo peste noapte.
- Țac, țac, țac.
- Cu vărul ei.
- Țac.
- Bobby.
- Am gemut.
- Nu a deranjat-o.
- Țac, țac, țac.
- Citez: „Cum a putut să-mi facă așa ceva de ziua mea? Bunicii mei sunt aici, toată lumea știe. Ce umilință!” Am încheiat citatul.
- Mie nu mi-a spus una ca asta.
- A ridicat din umeri.
- De ce facem atâta caz? De ce vorbim despre asta?
- Pentru că treburile astea sunt importante.
- Țac, țac, țac.
- „Îmi pare rău că a plecat, mamă. Să mă duc să vorbesc cu ea?” Asta a spus-o Riley, fratele tău.
- Mda, m-am prins.
- „Nu, scumpule. Sunt sigură că are ceva mai important de făcut.” Am încheiat citatul. Ți-ai părăsit familia ieri, la masa de prânz, cu treizeci și două de minute mai devreme, într-un mod destul de dramatic.
- Ieri a fost altceva.
- De ce a fost altceva?
- Fiindcă m-au trădat.
- Ce vrei să spui?
- Și-au dat acordul pentru auditul vieții mele.
- Ce analogie bună, a zâmbit el. Dar, dacă n-ar fi făcut asta, tu n-ai fi acum aici, cu mine.
- Da, și uite ce bine decurg lucrurile.
- Tăcere.

— Hai să vorbim pe șleau. Întâlnirea asta e consecința faptului că plec mai devreme de la mesele de prânz și petreceri.

Nu era prea nasol, puteam să mă descurc cu asta. Nu trebuia decât să îi explic de ce plecasem de la fiecare eveniment și unde mersesem după aceea. Totul se putea termina mai repede decât credeam.

A început să râdă.

— Pe naiba, nu ăsta e motivul. Am deviat de la subiect.

S-a uitat la ceas.

— Nu mai avem timp să discutăm despre altceva. Vrei să stabilim o altă întâlnire?

— Mai avem treizeci de minute.

— Nu mai mult de cinci, având în vedere strategia ta obișnuită de retragere.

— Dă-i înainte, l-am îndemnat.

— Bun.

S-a aplecat spre mine.

— Și ce mai faci?

— Cum adică ce mai fac? Stau aici, îmi pierd vremea vorbind cu tine, asta fac.

Pentru ce urma nu avea nevoie de notițe, pur și simplu mă privea fix.

— Te trezești la ora șapte în fiecare dimineață, mai puțin sâmbăta și duminica. În weekend faci ochi pe la ora unu.

— Ei, și?

— Mănânci un baton nutritiv din dulap, bei un capucino de la Starbucks-ul din capul străzii, cumperi ziarul, uneori mergi cu mașina, alteori iei metroul, dezlegi cuvinte încrucișate. Ajungi la serviciu între nouă și nouă și jumătate, nu te apuci de nimic până pe la zece. Îți iei o pauză de țigară și cafea pe la ora unsprezece, deși nu fumezi. Consideri că e nedrept ca fumătorii să se bucure de mai multe pauze. Iei pauza de prânz la ora unu. Mănânci singură și dezlegi cuvinte încrucișate. Mereu te întorci la birou cu întârziere. Nu te apuci de lucru înainte de două și jumătate, dar după-amiaza ești harnică și termini ce ai de făcut. Te ridici de la birou la ora șase seara.

— De ce-mi spui lucruri pe care le știu deja?

Vorbeam ca și cum nu aș fi fost afectată, dar adevărul e că mă deranja să le aud. Era tulburător să știu că toate lucrurile mărunte pe care le făceam în secret erau notate și introduse într-un calculator, de unde un dependent de muncă epuizat le putea accesa, ca și cum s-ar fi jucat *Solitaire*.

— Mergi la sala de gimnastică în fiecare zi după serviciu. Ar trebui să alergi douăzeci de minute, dar te oprești mereu la șaptesprezece, după care faci exerciții încă treizeci de minute. Uneori te întâlnești cu prietenii pentru masa de seară, dar ai prefera să fii acasă, așa că pleci mai devreme. Te bagi în pat, dezlegi cuvinte încrucișate. Te trezești la șapte dimineața.

A făcut o pauză.

— Observi ceva care se repetă?

— Că am o înclinație pentru rezolvarea cuvintelor încrucișate? Și ce dacă? Ce vrei să demonstrezi?

S-a sprijinit de spătarul scaunului, ținându-mă cu ochii lui obosiți, fără să clipească.

— Nu. Ce vrei să demonstrezi tu?

Am înghițit un nod imens care mi se pusese în gât.

— Ce chestie profundă!

— Nu chiar. E doar o întrebare. Da, bine, hai să vorbesc mai pe înțelesul tău. Iată ce se va întâmpla: vei pleca de aici peste treizeci de minute, exact la finalul întâlnirii noastre, apoi vei încerca să uiți tot ce am vorbit. Vei reuși. Voi fi considerat doar un omuleț enervant și supărător, care te-a făcut să pierzi câteva ore din duminica ta, și te vei întoarce la viața ta, exact așa cum ai trăit-o și până acum.

S-a oprit. Așteptam să mai spună ceva, dar nu a urmat nimic. Eram nedumerită. Nu putea să creadă așa ceva. Apoi am priceput.

— E o minciună.

— Nu este o minciună dacă rezultatul e fix același.

Aș fi preferat să nu întreb, dar trebuia să o fac.

— Și care e rezultatul?

— Vei fi la fel de singură, de plictisită și de nefericită cum erai înainte să mă întâlnești, dar de data asta va fi mai rău, pen-

tru că acum vei ști că ești nefericită. Vei ști în fiecare secundă a fiecărei zile.

În acel moment, mi-am luat geanta și am plecat. Mai erau fix treizeci de minute până la sfârșitul întâlnirii, exact așa cum îmi spusese.

Un Silchester nu plânge. Asta mi-a spus tata la cinci ani, după ce am căzut de pe bicicletă prima dată când am mers fără roțile ajutătoare. A fost alături de mine, ghidându-mă pe aleea din fața casei, deși era mai departe decât mi-aș fi dorit, dar nu voiam să îi spun asta, pentru că știam că l-aș fi dezamăgit. Chiar și la cinci ani știam lucrul ăsta. Nu m-am lovit. Eram mai șocată de asfaltul dur pe care l-am simțit când mi-am izbit genunchiul și am strâmbat bicicleta între picioare. Mi-am întins brațele spre el să mă ajute, dar până la urmă m-am ridicat singură, urmându-i indicațiile. Îmi amintesc și acum vocea lui. „Îndepărtează bicicleta de piciorul tău. Acum ridică-te. Nu bâzâi, Lucy, ridică-te.“ M-am ridicat, aplecată de spate de parcă piciorul trebuia să-mi fie amputat, până când mi s-a spus să stau dreaptă. Aș fi vrut o îmbrățișare, dar nu i-am spus, știind că dacă-i cer asta, dacă pur și simplu îmi doresc așa ceva, în ochii lui este greșit, deși în adâncul sufletului meu eram conștientă că nu este așa. Dar așa era el și asta mi-a dat mereu de înțeles. Chiar și la cinci ani. În afară de momentul în care Blake m-a părăsit și de clipa în care Viața mi-a amintit de el, am plâns foarte rar și rareori am simțit nevoia să fac asta.

Totul s-a terminat atât de repede. Am fost împreună cinci ani, am avut o viață sociabilă, amuzantă, activă. Am vorbit despre căsătorie și tot tacâmul și, chiar dacă nu eram încă pregătiți să facem asta, era de la sine înțeles că ne vom căsători cândva. Unul cu celălalt. Când ne vom maturiza. Dar, pe parcursul maturizării, l-am pierdut. Undeva, pe drum. Nu s-a întâmplat din senin, ci treptat, dispărea tot mai mult în fiecare zi. Nu ca prezență, căci eram mereu împreună, dar simțeam că *el* pleacă undeva, chiar și

când eram în aceeași încăpere. Apoi mi-a spus să stau jos și am avut discuția aia. Și asta a fost tot. În fine, discuția a venit după o conversație importantă.

Abia semnase contractul pentru noua emisiune de călătorii și începuse să călătorească în minte de unul singur, presupun că se pregătea pentru asta, cel puțin așa am crezut la momentul respectiv, dar poate că a fost vorba de altceva. Poate căuta ceva ce nu găsea în apartamentul nostru din fosta fabrică de pâine. Uneori mă gândesc că poate avea pe altcineva, dar în afară de paranoia nu am alte motive care să-mi susțină presupunerea. A fost într-o excursie în Finlanda și, când s-a întors, puteai să juri că pășise pe lună sau că avusese o experiență religioasă. Vorbea întruna despre calm, liniște, pace, cât de mult se contopise cu ce naiba putea supraviețui la minus patruzeci de grade. Îmi spuneam încontinuu că nu am habar, că nu pot înțelege ce îmi spune. I-am spus că pot. Înțelegeam calmul, claritatea, satisfacția vieții pe care ți le dă un moment perfect. Da, chiar înțelegeam. Nu am folosit aceleași cuvinte pe care mi le-a spus el când mi l-a descris, ochii nu-mi sticleau de un albastru pur ca și cum văzuseră porțile raiului, dar da, înțelegeam sentimentele alea.

— Lucy, nu înțelegi, crede-mă, *tu* nu ai cum să înțelegi.

— Ce înseamnă asta, „*tu* nu înțelegi“? De ce-aș fi eu așa diferită de alți oameni, încât n-aș putea dracului înțelege cum e sa ai o clipă de mulțumire sufletească? Nu trebuie să mergi în Kathmandu ca să găsești pacea interioară, știi, unii dintre noi o au chiar aici, în oraș. Într-o baie cu spumă. Cu o carte. Și un pahar cu vin.

Apoi a urmat discuția. Nu imediat după aceea, poate au trecut câteva zile sau câteva săptămâni. Dar, indiferent ce-a fost, s-a petrecut pe urmă. Am avut suficient timp să înțeleg faptul că el crede că sunt diferită față de el, că nu îi înțeleg profunzimile. Nu mai simțisem asta înainte. Am știut dintotdeauna că suntem diferiți, dar nu credeam că știe și el lucrul ăsta. Pare un mic detaliu, dar, dacă stai să te gândești la el, devine totul. Când călătoream eu, o făceam ca să văd locuri noi. Când călătorea el, o făcea ca să-și descopere noi părți din el. Cred că atunci când

încerci să-ți descoperi toate părțile e dificil să fii cu cineva care este deja complet.

Și uite unde am făcut amândoi prostia, când m-a atras într-un scenariu pe care în fiecare zi din viața mea îmi doresc să-l pot schimba. Evident, eram supărată. Eram foarte supărată, atât de supărată încât m-am întors spre religie – religia Silchester, în care îți faci griji despre ce va crede „Lumea“. Mi-a zis că dacă mă face să mă simt mai bine le putem spune tuturor că eu l-am părăsit. Acum, când sunt în toate mințile, nu știu de ce am fost de acord cu asta. Dar am fost. M-a ajutat după despărțire, mi-a dat puterea de care aveam nevoie în timpul conversațiilor cu prietenii sau cu familia, astfel încât le puteam spune: „Pur și simplu nu mai mergea. Trebuia să-l părăsesc.“ Când le spuneam asta, îmi puneau mai puține întrebări. Dacă le-aș fi zis că el m-a părăsit, ar fi urmat valuri nesfârșite de milă, încercări de a găsi explicații în locul meu, unde am greșit, care a fost vina mea, apoi le-ar fi fost teamă să-mi spună dacă l-au întâlnit sau l-au văzut cu o nouă iubită. Spuneam că l-am părăsit ca să fie mai ușor. Doar că nu era mai ușor, fiindcă el era cel care mă părăsise, iar eu trebuia să ascult toate poveștile despre el și să mă prefac că nu doare, să-l văd la emisiunea de la TV și să mă prefac că nu doare, și când mă înfuriam pe el, mi se spunea că nu am niciun motiv să mă înfurii, să mă gândesc la cât suferă, dragul de el, așa că eram prizoniera acestei minciuni gogonate.

Pentru că am ajuns să port cu mine acest mare secret de care nu știa nimeni, un balon plin de durere, care s-a transformat în furie, adesea în compătimire și apoi în singurătate, pentru că nu am avut niciodată conversațiile necesare pentru a mă ajuta să trec peste povestea asta așa cum trebuie, mă simțeam singură în realitatea mea secretă. Așa că, în primele faze, am purtat cu mine durerea, furia și compătimirea și, din cauza unor circumstanțe pe care s-ar putea să le dezvălui mai târziu, am fost concediată de la serviciul ăla respectabil unde eram plătită bine. Dacă le-aș fi spus oamenilor că am fost concediată, ar fi trebuit să le zic și *de ce* am fost concediată, și nu am putut face asta, pentru că, după atâta timp, ar fi fost extrem de ciudat să recunosc o minciună de o asemenea amploare, așa că le-am spus

tuturor că am demisionat, iar viața mea și-a urmat noul curs tras de niște minciuni gogonate. Și sunt niște minciuni gogonate, chiar dacă rezultatul e același.

Asta e tot ce recunosc, pentru că am ajuns să fiu mulțumită de modul în care mi s-a aranjat viața. Dacă Viața ar fi vrut să ne vedem în urmă cu doi ani, aș fi înțeles, fiindcă atunci simțeam că mă prăbușesc, dar acum nu, nu mai simțeam asta. Căzusem de la o mare înălțime și mă refugiaseam într-un loc periculos – ar spune unii –, care putea să cedeze ușor și să mă trimită iar în cădere liberă, dar eram foarte fericită, chiar mă simțeam confortabil și totul era bine, absolut bine.

Când m-am întors în holul tristei clădiri Lego, *Plăcinta americană* dispăruse. I-am lăsat pe pupitru ciocolata pe care o adusesem pentru ea, cea despre care îmi spusese că îi place atunci când vorbiserăm la telefon, și am ieșit din clădire, încercând să-l uit pe omulețul enervant care mă făcuse să pierd câteva ore din ziua mea de duminică. Dar nu am putut. Omulețul ăla enervant reprezenta Viața mea, și pentru prima dată nu am putut să uit de ea. În momentul acela nu erau lucruri care să-mi distragă atenția – mașina nu trebuia reparată, nu aveam niciun e-mail de scris, nicio hârtie de trimis prin fax, niciun membru al familiei pe care trebuia să-l sun, nicio problemă a unui prieten în care să mă implic –, așa că aveam un sentiment de ușoară anxietate. Viața mea tocmai îmi spusese că voi fi singură și nefericită. Nu știam ce ar trebui să fac cu informația asta, chiar nu știam. Nu mi-a spus ce aș putea face să nu mai fiu singură și nefericită și tot ce voiam era să lupt cu realitatea, aidoma pacienților care au primit vestea că suferă de o boală, dar sunt într-o stare de negare, pentru că, da, ai fost diagnosticat, dar încă nu ai niciun fel de simptom. Am văzut o cafenea în colțul străzii și am găsit soluția. Îmi place cafeaua, mă face fericită în felul ăla simplu în care lucrurile care îți plac te pot înviora, prin urmare m-am gândit că o cafenea înseamnă că sunt în compania cuiva, iar cafeaua, că am ceva care mă face fericită. Așa că n-aveam să mai fiu singură și nefericită. Înăuntru era plin, cu excepția unei măsuțe. M-am strecurat printre mese, pălăvrăgelile răsunau în aer. Mă bucuram, vocile străine îmi distrăgeau atenția de la ale mele. Am comandat o

cafea și m-am rezemat de spătarul scaunului, mulțumită că puteam trage cu urechea la conversațiile oamenilor. Trebuia să nu mă mai gândesc la asta. Viața mea era în regulă, totul mergea bine. Eram o femeie necăsătorită, cu un serviciu, care era fericită... Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția. Orice. Ușa cafenelei s-a deschis, clopoțelul a sunat și jumătate dintre cei aflați în cafenea au ridicat automat privirea. Apoi bărbații heterosexuali și-au continuat conversațiile, iar ceilalți au rămas cu gura căscată, fiindcă intrase cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată în carne și oase. A cercetat cafeneaua cu privirea, apoi s-a îndreptat spre mine.

— Bună, mi-a zâmbit bărbatul superb, rezemându-și mâinile pe scaunul din fața mea. Ești singură?

— Poftim?

— Stă cineva aici? Cafeneaua e plină, te superi dacă mă așez alături de tine?

De fapt, mai era un loc gol și în spatele meu, dar nu aveam de gând să i-l arăt. Avea un chip frumos, nas, buze și ochi perfect proporționate și un maxilar puternic. M-am gândit la familia mea, care fusese de acord cu intervenția Vieții, și nu înțelegeam de ce; de ce naiba Viața venise la mine, erau o mulțime de alți oameni nefericiți după ce rupseseră o relație, cu siguranță nu eram un caz de extremă urgență. Mergeam mai departe, îmi trăiam viața. Nu-mi era teamă să cunosc oameni noi. Nu eram ancorată în trecut. De ce credeau ei că e ceva în neregulă cu mine?

— Nicio problemă, i-am spus, apoi mi-am golit ceașca în timp ce se așeza. De fapt poți să păstrezi masa doar pentru tine, acum plec să mă întâlnesc cu iubitul meu.

Părea dezamăgit, dar a dat din cap în semn de mulțumire.

Bine, am mințit.

Dar în câteva ore rezultatul ar fi fost același.

— Ne-am trezit la patru și jumătate azi-dimineață, a spus gâfâind.

Picăturile de sudoare i se prelingeau pe fața bronzată și se pierdeau în barba nerasă.

— Drumul de la motel până la Machu Picchu ne-a luat aproape o oră și jumătate. Ni s-a spus să ne trezim așa devreme ca să plecăm din Wiñay Wayna pe la cinci jumate și să ajungem în Machu Picchu înainte de răsărit.

Era îmbrăcat într-un tricou bleumarin, cu mânecile strânse pe bicepși, avea pete de transpirație pe piept, pe spate și la sub-suori. Purta pantaloni scurți bej și bocanci, picioarele îi erau bronzate și musculoase, la fel ca restul corpului. Era un cadru general cu el mergând pe drum. Am pus televizorul pe pauză.

Domnul Pan a sărit pe canapea, alături de mine.

— Bună, Mary.

Torcea.

— Astăzi merge pe urmele incașilor. Trebuia să facem asta împreună. Hai să vedem cu cine merge acum...

Am studiat fetele din cadrul general. Ea nu era printre ele. Am apăsat din nou pe play.

— După cum puteți vedea, cărarea șerpuiește în jurul acestui versant de munte și coboară în pădure înainte să ajungă la un șir aproape vertical de cincizeci de trepte care duc spre ultima trecătoare de la Intipunku, ceea ce înseamnă Poarta Soarelui.

Multe cadre cu el gâfâind, cadre cu peisajul, cu el în prim-plan, cu bocancii, rucsacul, ceafa și priveliștea care i se așternea în față, reflecția din ochelarii lui de soare. Toate erau noi, nimic nu fusese cumpărat de mine.

— Iată-ne aici, a spus zâmbind către cameră, cu dinții albi și dantura perfectă.

A privit în depărtare, și-a scos ochelarii, arătându-și ochii superbi, și expresia feței i s-a schimbat.

— Uau.

Am pus pe pauză cadrul cu fața lui. L-am studiat și am zâmbit. Știam că e ceva real, că nu trăseseră douăzeci de duble înainte numai ca să arate el bine, știam că se simte acolo, chiar în acel moment, ca în paradis și, într-un mod ciudat, simțeam că trăiesc și eu același lucru odată cu el. Exact cum făceam cu ani în urmă, când eram împreună. Camera de filmat a trecut la un alt cadru și atunci am văzut ceea ce vedea el, întregul Machu Picchu întinzându-se în fața noastră.

— Iată, Machu Picchu în toată splendoarea lui. O priveliște fantastică. Minunată, a spus cuprinzând-o cu privirea.

Era un cadru mai larg cu el privind peisajul. Am pus din nou imaginea pe pauză și am studiat fetele din jurul lui. Ea nu era acolo. Am apăsat din nou pe play. A urmat un cadru luat mai târziu: își ștersese transpirația de pe față, își schimbase tricolorul cu o versiune identică, dar mai proaspătă, se așezase și arăta odihnit, își trăsesese sufletul pentru scena de final. A făcut un mic rezumat al călătoriei, apoi:

— Amintiți-vă că fericirea este un mod de a călători, nu o destinație.

Apoi a zâmbit. Dinții, ochii, părul, brațele și mâinile lui – mi le aminteam pe toate lângă mine, dormind alături de mine, făcând duș cu mine, gătind pentru mine, atingându-mă, sărutându-mă. Părăsindu-mă.

— Mi-aș dori să fii aici, a spus făcând cu ochiul, apoi a dispărut din cadru, iar chipul i-a fost înlocuit de generic.

— Și eu, am șoptit.

Mi-am înghițit nodul care îmi rămăsese în gât. Mi s-a făcut un gol în stomac și am simțit o durere în inimă când genericul s-a terminat și mi-am dat seama că nu se mai întoarce. Am așteptat să treacă durerea inițială, apoi am pus televizorul pe pauză și am căutat. Numele ei era încă acolo. Am luat laptopul și am intrat pe Facebook să-i verific statusul. Singură.

Eram obsedată și o știam, dar mai știam și că în majoritatea cazurilor paranoia mea a fost îndreptățită, că în cea mai mare parte a timpului nu a fost paranoia, ci instinctul care, de obicei, nu a dat greș. Dar trecuseră aproape trei ani iar ei, după câte se pare, nu se cuplaseră. Nu știam nici cât de mult este implicată ea, ca asistent de producție, în viața lui. Nu știam cum funcționează emisiunile TV, dar când el a semnat contractul pentru emisiune am mers să ne întâlnim cu echipa. Atunci am cunoscut-o și am avut o presimțire. Asta a fost tot – unul dintre acele lucruri pe care le simți față de alte fete când ești iubita cuiva. Apoi, când ne-am despărțit, am avut un presentiment puternic, iar sentimentul acelea s-a transformat în ceva teribil, la graniță cu obsesia. Dar nu mă puteam abține. O chema Jenna. Jenna era o curvă. De fiecare dată când auzeam numele „Jenna“ mă gândeam la ea și imediat o uram pe acea persoană nevinovată care nu avea nicio legătură cu ea. Era din Australia și uram pe oricine din Australia. Ceva foarte ciudat mă acaparase – nici măcar nu o cunoșteam, iar înainte îmi plăcea Australia, însă dezvoltasem un personaj în jurul persoanei și o aversiune față de ea, țara ei și orice lucru mărunț pe care îl afluam.

Ca să mă torturez, mi-i imaginam făcând sex pe vârful muntelui imediat ce filmarea lua sfârșit și mă întrebam cu cine își petrece nopțile în cortul lui micuț sau în motelurile supraaglomerate. Toate locurile pe care le-a vizitat îi erau prea dragi ca să le împartă cu o altă femeie, mai ales cu Jenna, mai ales cu personajul construit de mintea mea. Ea se târa în cortul lui în puterea nopții și i se arăta goală, el încerca să lupte cu tentația, dar nu putea, fiindcă era bărbat și mersul pe munte îl înfierbânta, iar contactul cu natura îl excita și mai tare. De fiecare dată când mă uitam la un episod, mi-i imaginam împreună. Nici măcar nu știam ce face un asistent de producție, dar am căutat pe Google. Nu știam dacă e asistent de producție pe platou sau în studio – o mare diferență, deoarece însemna că fie e cu el tot timpul, fie drumurile lor se încrucișează rar. Uneori mă uitam peste celelalte nume din generic, să mă asigur că nu apăruse altcineva care ar fi putut să se culce cu el la filmare, dar apoi făceam investigații

cu puterea lui Google și ajungeam la concluzia că numai Jenna, târfa din Australia, putea face asta.

Mi-a sunat mobilul, trezindu-mă din visul meu cu ochii deschiși. Era din nou Riley. De la masa de prânz din ajun avusesem nouă apeluri pierdute de la Riley și două de la mama. Familia Silchester nu ignoră oamenii, nu face o tragedie din orice și nici nu provoacă agitație, așa că le-am dat un mesaj amănunțor că nu pot să vorbesc și că îi voi suna când o să pot. Nu era o minciună. Chiar nu știam cum să mă port cu ei. Nu puteam fi supărată, pentru că, în calitate de membri ai familiei preocupați de soarta mea, au încercat să mă ajute, dar nu puteam sta la tacle stupide, fiindcă eram rănită cu adevărat, chiar uluită de faptul că ei au considerat că am mare nevoie de ajutor și nu au venit direct la mine să îmi spună. Întotdeauna am făcut tot posibilul să nu dezvălui nimic despre mine familiei mele, nici măcar lui Riley. Deși îmi era complice la reuniunile de familie, nu era prietenul meu cel mai bun. Era fratele meu și sunt unele lucruri pe care frații nu vor sau nu trebuie să le știe.

Am ignorat apelul și imediat ce țârâitul a încetat, am trimis un mesaj politic în care i-am scris că am ieșit cu niște prieteni. Mi-a răspuns imediat: „Inseamna k ti-ai lasat tv deskis pt k sunt in fata la tn.“

Am sărit din pat, Domnul Pan a făcut același lucru, dar nu m-a urmat. Curajul lui se termina când ajungeam la ușa băii. S-a strecurat acolo ca să mă apere din spatele coșului de rufe.

— Riley? am strigat prin ușă.

— Da.

Am oftat.

— Nu poți intra.

— OK. Dar tu poți ieși afară?

Am descuiat ușa, am crăpat-o puțin ca să nu vadă înăuntru și m-am strecurat afară. Încearca să arunce o privire. Am închis ușa.

— Ești cu cineva?

— Da. Un mascul sexy cu ditamai erecția mă așteaptă în pat, dacă vrei să intri.

— Lucy.

Avea o expresie îndurerată.

— Glumeam.

— Deci nu e nimeni aici?

— Sigur că este.

Nu era o minciună. Domnul Pan mă aștepta.

— Scuze. Este... știi tu?

— Viața? Nu. M-am întâlnit cu el mai devreme în biroul lui.

— Un el?

— Mda.

— Ciudat.

— Mda.

— Cum a mers?

— Mda, bine. A fost drăguț, voia doar să ne vedem și să stăm puțin la taclale, cam așa ceva. Probabil n-o să-l mai văd.

— Serios?

— Nu trebuie să fii așa de surprins! l-am repezit eu.

— OK.

Își schimba greutatea de pe un picior pe altul.

— Deci totul e în regulă?

— Mda, era un pic nedumerit și nu înțelegea de ce a trebuit să ne întâlnim.

— Serios?

— Da, e ca un test de alcoolemie aleatoriu, numai că aici e vorba de un test de viață. M-au ales complet la întâmplare, din nefericire pentru mine.

— Aha. OK.

N-am întrerupt tăcerea.

— Ei bine, am venit pentru că am găsit ăștia.

A scos de la spate o pereche de pantofi.

— Merg prin împărăție să văd cui i se potrivesc.

Am zâmbit.

— Îmi dai voie?

S-a lăsat pe un genunchi, mi-a ridicat piciorul, a văzut că am șosete desperecheate și s-a abținut din greu să comenteze. Mi-a scos șoseta și mi-a strecurat piciorul în pantof. M-a privit prefăcându-se surprins.

— Acum vom trăi în incest fericiți până la adâci bătrâneți? l-am întrebat.

S-a încruntat, apoi s-a sprijinit de cadrul ușii privindu-mă fix.

— Ce e?

— Nimic.

— Ce e, Riley? Doar n-ai venit aici să-mi aduci pantofii.

— Nimic, a repetat. Doar că...

Părea că vrea să spună ceva serios.

— M-am întâlnit cu cineva care a lucrat cu tine acum câțiva ani la Quinn and Downing și mi-a spus niște chestii...

Mă studia. Am încercat să par nedumerită, nu temătoare, cum mă simțeam, așa că a schimbat tactica.

— În fine, probabil că se înșela.

Și-a dres vocea.

— Cine era? l-am întrebat degajată.

— Gavin Lisadel.

Mă privea și mai intens. Mi-am dat ochii peste cap.

— Cel mai mare mincinos pentru care am lucrat – de fapt, era un tip perfect respectabil. Am auzit că a născocit tot felul de povești aiurea despre mine. Nu-ți face griji, indiferent despre ce este vorba, e o minciună. Am auzit că își înșală soția cu un bărbat de ani de zile, așa că...

Din câte știam, era un om de casă cu o căsnicie fericită. Distrusesem imaginea perfectă a lui Gavin în mai puțin de un minut, dar nu-mi păsa, și el o distrusese pe a mea, nu că fusese vreodată perfectă, și chiar dacă o făcuse, el nu mințea. Apoi mi-a părut rău pentru ce spusese, așa că am adăugat imediat:

— Dar toată lumea îl place, iar el își face treaba foarte bine.

Riley a încuviințat, nefiind pe deplin convins, dar a schimbat imediat subiectul.

— Nu-mi vine să cred ce ai spus, că tata nu e genul care să fie alăptat.

A început să râdă, apoi și-a lăsat capul pe spate, râzând și mai zgomotos.

Până la urmă am început să râd și eu.

— Păi? Crezi că s-a deranjat ea pentru atâta lucru? Hoașca aia cu țâțe fleșcăite?

A dat din cap, dezgustat de imagine.

Ușa de vizavi s-a deschis și a apărut o față prietenoasă și rugătoare.

— Bună, Lucy. Îmi cer scuze, poți vorbi mai încet? Tocmai l-am... O, bună, a spus observându-l pe Riley.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Riley, tocmai plecam.

— Nu, e nepoliticos din partea mea, dar am...

A arătat cu degetul mare spre apartamentul ei, fără să termine fraza.

— Ce semănați! Ești fratele lui Lucy? a întrebat, privindu-l atent.

— Da. Riley.

Și-au strâns mâinile, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat, pentru că eu nici măcar nu-mi aminteam numele vecinei. L-am uitat din clipa în care ne-am cunoscut și, odată cu trecerea timpului, părea nepoliticos să o întreb, așa că nu îi spuneam niciodată pe nume, ci mă adresam numai cu „Salut“, „Bună“ și „Hei, tu“. Bănuiam că e Ruth, dar n-am fost niciodată sigură de asta.

— Eu sunt Claire.

Sau așa.

— Bună, Claire.

Riley i-a aruncat o privire seducătoare și dulce, dar hotărâtă și masculină – prin care parcă îi spunea „Poți să ai încredere în mine“ – și m-am îngrozit, dar Claire nu s-a lăsat înșelată și a scăpat din acea plasă a promisiunilor mute, luându-și repede rămas-bun.

— Cred că ți-ai ieșit din mână, Riley.

M-a privit iar serios.

— Hai, nu te îngrijora, ni se întâmplă tuturor.

— Nu, nu-i asta...

— Ce mai e, Riley?

— Nimic.

Și-a abandonat gândul și s-a îndreptat spre lift.

— Îți mulțumesc pentru pantofi, i-am spus încet.

Nu s-a întors, și-a ridicat doar brațul în semn de salut și a dispărut în lift. Chiar înainte să închid ușa, am auzit-o pe vecină – al cărei nume îl uitasem deja – deschizând ușa. A zis:

— Dacă vrei să vii vreodată pentru o cafea sau altceva, vino pur și simplu. Nu-i nevoie să mă anunți, sunt mereu aici.

— A, bine.

Mă simțeam stânjenită. Trecuse cel puțin un an de când o cunoscusem și, în afară de discuția din lift, aceea fusese cea mai lungă frază pe care vreuna dintre noi i-o spusese celeilalte. Când am cunoscut-o, nu vorbea deloc. Probabil că, petrecându-și tot timpul închisă în casă, era disperată să vorbească cu oricine, inclusiv cu mine.

— Mulțumesc. Ă... poți veni și tu pe la mine.

Nu mai știam ce să spun, așa că am închis ușa.

Doar că nu mi-aș fi dorit ca ea să vină la o cafea, așa cum nu l-am lăsat nici pe Riley să intre. Nu fusese niciodată înăuntru, ca de altfel nimeni din familia mea. Nici prietenii mei nu veniseră. Era spațiul meu. Însă devenise greu de privit chiar și pentru mine. Mocheta trebuia să fie curățată. Aș fi curățat-o singură, fără să știe proprietarul, fiindcă nu voiam să vină și să vadă că am ars-o, apoi să îmi ceară bani pentru pagube. Am căutat pe mochetă locul unde scrisesem numele companiei, am luat telefonul și am sunat imediat la informații înainte să mă răzgândesc. Știam că se întâmplă ceva monumental. Făceam ceva ce trebuia să fac și simțeam povara acestui lucru la fiecare pas. Când mi-au făcut legătura cu numărul solicitat și telefonul a început să sune, mi-a venit să închid. Nu era vorba numai de apelul telefonic. Ceea ce trebuia să fac în continuare mă deranja. Trebuia să mă învoiesc o zi de la serviciu, trebuia să aștept un străin să apară la câteva ore după ora stabilită, apoi să îi arăt toate petele personale. Ce umilitor! A sunat o vreme, apoi mi s-a părut că o să răspundă cineva sau robotul, dar a urmat o altă serie de apeluri. Eram gata să închid și să lăs totul baltă când mi-a răspuns o voce de bărbat.

— Alo?

Se auzea mult zgomot. Zgomot de bar. A trebuit să-mi îndepărtez telefonul de ureche.

— Scuze, imediat, a strigat vocea, iar eu am vrut să-i răspund că nu-i nicio problemă, e o greșeală, pentru că, pe de o parte, mă răzgândisem – n-aveam chef să văd un străin la mine în casă – și, pe de altă parte, chiar credeam că mi s-a făcut legătura cu un număr greșit.

Am căutat cartea de vizită pe care mi-o dăduse *Plăcinta americană*, să văd dacă numărul e cel afișat pe ecranul telefonului meu. Dar el nu mi-ar fi auzit explicațiile, căci nu ținea telefonul la ureche, ci aproape de corpul lui sau de zeci de alte corpuri pe lângă care se strecura pentru a ajunge într-un loc mai liniștit.

— Imediat, a strigat el din nou.

— De fapt nu mai contează, am zbierat, deși la mine era liniște.

Dar nu m-a auzit.

În cele din urmă s-a făcut liniște, am auzit pași, apoi râsete undeva în depărtare, după care :

— Bună, mai ești acolo?

M-am prăbușit pe canapea.

— Da, bună.

— Scuză-mă că te-am făcut să aștepti. Cu cine vorbesc?

— Ă, cred că o să te enervezi după tot ce-a trebuit să faci ca să ieși afară, dar se pare că am primit un număr greșit.

— După tot ce-am făcut! a spus izbucnind în râs.

— Mda, scuze.

Am escaladat spătarul canapelei și am ajuns în bucătărie. M-am uitat în frigider. Nu aveam nimic de mâncare, ca de obicei.

Amuțise. Am auzit un chibrit scăpărat și pe el trăgând aer în piept.

— Scuză-mă, e un obicei prost. Sora mea mi-a spus că dacă mă apuc de fumat o să cunosc pe cineva.

— Eu la sevicu mă prefac că fumez ca să am mai multe pauze.

Eram surprinsă că spusese asta cu voce tare.

— Și dacă te prind că nu fumezi?

— Dacă e cineva acolo, fumez.

— E cam mare efortul pentru o pauză, a spus râzând.

— Aș face orice pentru o pauză.

— Cum ar fi să formezi un număr greșit?

— Cam așa ceva.

— Vrei să-mi spui cum te cheamă sau asta încalcă Etica Apelurilor la un număr greșit?

— Nu am nicio problemă să-i spun unui străin cum mă cheamă. Sunt Gertrude.

- Ce nume frumos, Gertrude.
- Simțeam din vocea lui că zâmbește.
- O, îți mulțumesc.
- Eu sunt Giuseppe.
- Încântată de cunoștință, Giuseppe. Ce mai face Pinocchio?
- A, știi tu, spune minciuni și se laudă că e liber.
- Așa face mereu.

Atunci mi-am dat seama că, deși mă simțeam mai bine vorbind cu el decât cu tata, situația era ciudată.

- Păi te las să te întorci în bar.
- De fapt, sunt la un concert al trupei Aslan.
- Îmi place trupa Aslan.
- Noi suntem pe Vicar Street, ar trebui să vii.
- Care „noi“?
- Eu și Tom.
- Aș veni cu plăcere, dar tocmai m-am certat cu Tom și ar fi aiurea să apar acum.
- Chiar dacă și-ar cere scuze?
- Crede-mă, n-o să-și ceară scuze niciodată.
- Tom spune mereu prostii, ignoră-l. Am un bilet în plus, îl pot lăsa pentru tine la casa de bilete.

Familiaritatea lui mă intriga.

- Aș putea fi o femeie măritată, știrbă, cu zece copii și un plasture pe ochi.
- Cristoase, ești femeie?
- Am izbucnit în râs.
- Deci vii?
- Întotdeauna le inviți în oraș pe cele care greșesc numărul?
- Uneori.
- Și acceptă vreodată?
- O singură dată, și m-am ales cu o femeie măritată, știrbă, care avea zece copii și un plasture pe ochi.
- Au cântat *Down on Me*¹?

¹ În argou *go down on someone* înseamnă „a practica un act sexual oral“.

— Încă n-au început. Lăsând glumele porcoase la o parte, asta-i melodia ta preferată?

— Da.

Am deschis congelatorul. Pui cu curry sau plăcintă cu brânză. Puiul expirase de o săptămână, plăcinta urma să expire a doua zi. Am luat puiul cu curry și am înțepat folia protectoare cu o furculiță.

— I-ai auzit vreodată live?

— Nu, dar asta e pe lista cu lucruri pe care trebuie să le fac.

— Ce altceva ai mai scris pe listă?

— Să mănânc de seară.

— Ai țeluri înalte, îmi place. Vrei să-mi spui acum care e numele tău adevărat?

— Nu. Vrei să mi-l spui pe al tău?

— Don.

— Don și mai cum?

— Lockwood.

Înima mea a făcut ceva neașteptat: s-a oprit în loc. Domnul Pan a observat că mă schimbasesm la față, așa că a sărit și a privit în jur să vadă de ce trebuie să mă apere sau să se ascundă.

— Alo? Mai ești acolo? a spus.

— Ai spus Don Lockwood? am întrebat încet.

— Da. De ce?

Am tras aer adânc în piept.

— Glumești cumva?

— Deloc. În carne și oase. De fapt e o minciună, la început mi-au spus Jacinta, abia apoi au aflat că sunt băiat. Acum e mai ușor să vezi diferența, te asigur. De ce? N-ai greșit numărul până la urmă?

Măsuram în lung și-n lat bucătăria, pierzându-mi subit interesul pentru puiul cu curry. Nu credeam în semne, fiindcă nu mă pricepeam să le descifrez. Dar mi se părea o coincidență extraordinară, de necrezut.

— Don Lockwood... stai puțin... este numele personajului lui Gene Kelly în *Cântând în ploaie*.

— Înțeleg.

— Da.

— Iar tu ești un fan al lui Gene Kelly și/sau al filmului, așa că ți se pare un lucru extraordinar.

— Formidabil, m-am hlizit eu. Să nu-mi spui că nimeni nu ți-a mai spus asta până acum.

— Pot să te asigur că nicio persoană sub optzeci și cinci de ani nu mi-a mai spus așa ceva.

— Nici măcar cele care sunaseră la un număr greșit?

— Nici măcar ele.

— Câți ani ai? am întrebat, temându-mă brusc să nu vorbesc cu un puști de cincisprezece ani, iar poliția să fie deja pe urmele mele.

— Am treizeci și cinci și nouă luni.

— Nu-mi vine să cred că în toți cei treizeci și cinci de ani și nouă luni nu ți-a mai spus nimeni așa ceva.

— Asta fiindcă majoritatea cunoscuților mei nu au o sută de ani ca tine.

— Împlinesc o sută abia peste două săptămâni.

— Aha, înțeleg. Treizeci? Patruzeci? Cincizeci?

— Treizeci.

— De-acum o iei la vale, crede-mă.

Apoi a amuțit și am tăcut și eu. Lucrurile nu mai păreau firești, eram doi străini care vor să încheie o convorbire fiindcă s-a format numărul greșit.

I-am luat-o înainte.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Don. Îți mulțumesc pentru oferta cu biletul.

— Pa, femeie știrbă și măritată, a spus, și am izbucnit amândoi în râs.

Am închis și m-am văzut în oglinda din baie – arătam ca mama, eram toată un zâmbet. Care a dispărut repede când mi-am dat seama că vorbisem la telefon cu un străin. Poate că aveau dreptate, poate că o luam razna. M-am culcat devreme, iar la douăsprezece și jumătate a sunat telefonul și m-am trezit speriată. M-am uitat la numărul de pe ecran și nu l-am recunoscut, așa că l-am ignorat, așteptând să înceteze ca să pot adormi la loc. Câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat din nou. Am răspuns, sperând să nu-mi aducă o veste rea. Auzeam doar

zgomot, ovații și strigăte. L-am îndepărtat de ureche, apoi am auzit muzica, pe urmă artiștii, și am recunoscut melodia. Don Lockwood mă suna ca să-mi ascult melodia preferată.

„De crezi că viața ta e o pierdere de timp, de crezi că timpul tău e-o pierdere de viață, vino încoace și privește-n jur. E situație tragică sau demonstrație masivă, unde ne-ascundem?”

M-am întins în pat și am ascultat melodia, apoi, când s-a terminat, am rămas la telefon ca să vorbesc cu el. Dar, imediat ce a început următoarea melodie, a închis.

Am zâmbit. Apoi i-am trimis un mesaj: „Mersi.”

Mi-a răspuns imediat: „Ai mai tăiat un lucru de pe listă. Somn ușor.”

M-am uitat la cuvintele lui mult timp, apoi i-am adăugat numele în agenda telefonului. Don Lockwood. Doar văzându-l acolo îmi venea să zâmbesc.

O săptămână mai târziu m-am trezit la șapte într-o pasă proastă. Ăsta cred că e termenul tehnic. Nu dormisem toată săptămâna. Vreau să spun că atâta timp a trecut până s-a întâmplat iar ceva remarcabil în viața mea. Am știut că sunt într-o pasă proastă imediat ce am deschis ochii și mi-am dat seama că apartamentul duhnește a cocteilul de creveți pe care-l lăsasem pe bufetul din bucătărie. Am simțit iritarea până în măduva oaselor – așa cum te pătrunde frigul și apoi nu mai poți scăpa de el. Cred că trupul meu a simțit că apăruse un nou plic pe mocheta arsă, chiar înainte ca eu să îl descopăr. Mi-am dat seama că fusese lăsat acolo de curând, fiindcă nu era îmbibat de urină și aterizase peste urmele roz-pal ale labelor Domnului Pan, care răsturnase cocteilul de creveți și îl împrăștiase pe toată mocheta.

De când mă întâlneam cu Viața duminica trecută, primeam câte o scrisoare în fiecare zi. De fiecare dată le ignoram, iar în luna aia n-avea ce să se schimbe. Am făcut un pas peste plic asemenea unui copil a cărui singură putere este să-și exercite autoritatea asupra păpușii. Cred că Domnul Pan știa ce făcuse și îmi înțelegea starea, fiindcă stătea departe de mine. Mi-am făcut duș, am luat o rochie de pe galerie și am fost gata în câteva minute. I-am dat Domnului Pan micul dejun, ignorând scrisoarea pentru a doua săptămână consecutivă, și am plecat de acasă.

— 'Neața, Lucy, a spus vecina mea, deschizând ușa imediat ce am ieșit din casă.

Sincronizarea mi s-a părut suspectă. Dacă n-aș fi fost în toate mințile, m-aș fi gândit că stătuse la ușă și mă așteptase să ies.

— 'Neața, am răspuns, scotocind după numele ei prin cotoanele creierului meu agasat, dar n-am mai găsit niciun locușor liber pentru informații, era frustrare peste tot.

M-am întors cu spatele la ea și am încuiat ușa.

— Pot să te rog ceva?

Vocea îi tremura, așa că m-am întors imediat. Avea ochii roșii și umflați, de parcă plânsese toată noaptea. M-am înmu-
iat imediat, iar proasta dispoziție a trecut pe planul al doilea.

— Vrei să lași asta la portar, te rog? Am chemat un curier
să le ia, dar mi-a spus că nu urcă la etaj. Copilul doarme, așa
că nu pot să-l las...

— Sigur, nicio problemă.

Am luat geanta sport din mână ei.

Și-a șters ochii, apoi mi-a spus „Mulțumesc“, dar vocea i s-a
rupt și am auzit numai o șoaptă.

— Te simți bine?

— Da, mulțumesc, eu doar... ăă...

Din nou vocea aceea tremurată, deși încerca să se adune. S-a
îndreptat de spate, și-a dres glasul, încercând să mențină un fel
de demnitate, dar ochii i se umpleau de lacrimi și se lupta din
greu să le controleze.

— Mama mea a fost dusă la spital ieri. Nu-i bine deloc.

— Îmi pare rău să aud asta.

A dat din mână ca să-și ascundă jena, încercând să-și adu-
ne gândurile.

— I-am pus câteva lucruri de care cred că are nevoie acolo.
Ce poți să-i dai cuiva care... ?

A terminat fraza în minte.

— Nu te lasă s-o vizitezi?

— A, ba da. Doar că nu pot ajunge la ea, fiindcă...

S-a uitat la bebeluș peste umăr.

— O...

Știam ce ar fi trebuit să spun, dar nu eram sigură că vreau,
nu eram sigură că e bine. I-am spus șovăitor:

— Aș putea sta eu cu bebelușul dacă vrei. Cu...

Nu știam dacă bebelușul e băiat sau fată.

— Da. Conor.

Și-a dres vocea din nou.

— E foarte drăguț din partea ta că te oferi, dar nu-mi pla-
ce să-l las...

— Te înțeleg perfect, am întrerupt-o ușurată. O să las asta jos la poartă.

Mi-a șoptit iar un „Mulțumesc“. Ajunsesem la lift când i-am auzit vocea din hol.

— Lucy, dacă mă răzgândesc și am nevoie de tine, dacă apare, știi tu, o urgență, cum pot să te anunț?

— Păi ai putea să aștepți până pe la șapte, când mă întorc, sau...

Nu voiam s-o fac, nu voiam să-i dau numărul telefonului mobil. Știam că asta va aduce numai necazuri.

— Ai putea să-mi trimiți un e-mail.

M-am uitat la fața ei răvășită, dar plină de speranță. Mama ei poate era pe moarte, iar eu îi spuneam să-mi trimită un e-mail.

— Sau ai putea să mă suni.

Corpul i s-a destins. I-am dat numărul și m-am evaporat. Mi-am luat un capucino de la Starbucks-ul din capul străzii. Am cumpărat un ziar și l-am ratat pe tipul drăguț din metrou, fiindcă m-am dus la birou cu Sebastian. Era ziua în care trebuia să-l duc din nou la service și deja mă îngrozea nota de plată. Mi-am folosit actul de identitate ca să pot trece de turnicheții de la intrarea clădirii unde aveam biroul. Mantic era în afara orașului, într-un nouă galerie comercială, și avea o arhitectură care arăta ca pista de aterizare a unei nave spațiale extraterestre. În urmă cu zece ani mutaseră fabrica în Irlanda și uniseră birourile pentru a crește productivitatea – o mișcare isteasă –, însă, de când se mutaseră aici și plăteau chirii exorbitante, profiturile scăzuseră, așa că au fost nevoiți să concedieze o sută de angajați din o mie două sute ai companiei. Mantic vine din limba greacă și înseamnă „să ai puteri divine și profetice“ – ceea ce era o ironie, având în vedere necazurile pe care le aveau, dar nimeni nu râdea la gluma asta. Se pare că în prezent lucrurile se așezaseră și ne asigurau că suntem în afara pericolului, dar cei mai mulți erau în stare de șoc după ce pierduseră atât de mulți colegi. Încă eram înconjurați de birourile și scaunele goale ale celor care plecaseră. Deși îi compătimiserăm pentru că își pierduseră slujbele, ne făcuse plăcere să ne alegem birouri mai bine poziționate și scaune mai confortabile.

M-a surprins atunci faptul că nu am fost una dintre primele persoane concediate. Lucram ca traducător în departamentul de manuale de utilizare, care acum însemna o echipă de șase oameni. Să traduci manuale de utilizare a aparatelor electrocasnice ale companiei în germană, franceză, spaniolă, olandeză și italiană părea o sarcină destul de ușoară, și chiar așa era. Numai că eu nu vorbeam spaniola, sau în fine, vorbeam, dar nu foarte bine, așa că subcontractasem acea parte a serviciului meu unei cunoștințe care vorbea foarte bine spaniolă, de fapt vorbea perfect, fiindcă era din Madrid. Nu o deranja să facă asta și nu era o treabă pe care să n-o poată rezolva sticla de poitin¹ pe care i-o dăruisem de Crăciun. Îmi mersese până atunci. Cu toate astea, cunoștința mea era adesea leneșă, înceată, și mă lăsa cu nervii întinși la maxim, trimițându-mi traducerea în al unsprezecelea ceas.

Absolvisem afaceri și limbi străine și aveam un master în afaceri internaționale. Am lucrat un an în Milano, altul în Germania, și am făcut masterul la o școală de afaceri din Paris. Am urmat niște cursuri serale ca să învăț olandeza – un fel de proiect personal –, iar la petrecerea burlăcițelor a unei prietene din Madrid am cunoscut-o pe femeia care urma să devină alibiul meu spaniol. Deși nu am studiat dreptul, ca tata sau ca Riley, ori medicina, ca Philip, cred că tata a fost oarecum mândru de realizările mele universitare și de cunoștințele mele de limbi străine – asta până când m-am angajat aici, căci, din momentul respectiv, fără râma de bucurie pe care i-o provocasem dispăruse pe fereastră.

Prima persoană pe care o întâlneam în fiecare dimineață în birou era Cutra Băgăcioasă, pe care părinții o botezaseră „Louise“. În numele bunului gust, îi voi spune Băgăcioasa. Era administrator. Se mărita peste un an și își planifica ziua cea mare din clipa în care fusese concepută în pântecul mamei-sii. Când Față de Pește – șefa – nu era de față, răsfoia reviste și decupa imagini din care alcătuia tablouri ale zilei perfecte. Nu mă consideram o femeie cu multă materie cenușie, dar îmi plăcea să cred că am măcar un piculeț și mă săturasem de pălăvrăgeala ei continuă despre cosmetice – oricum, indiferent de tipul cu care s-ar

¹ Băutură irlandeză, puternic alcoolizată, făcută din cartofi sau orz.

fi măritat, ar fi făcut aceleași alegeri. Întreba mereu oamenii cum a fost ziua lor „specială“. Nu vâna informații ca o coțofană, ci se comporta ca un pește piranha, fiindcă devora fiecare cuvânt auzit. Conversațiile cu ea erau interviuri, iar eu știam că fiecare întrebare e menită să o ajute să ia o decizie, dar niciodată nu întreba, nici măcar din politețe, care mai e viața mea. Strâmba din nas la lucrurile care nu-i plăceau, iar când auzea ceva mulțumitor, nu mai avea răbdare să asculte sfârșitul propoziției – dădea fuga în birou ca să de documenteze despre noile chestii aflate. Nu-mi plăcea deloc de ea și faptul că purta tricouri strâmte, cu logouri ridicole, care-i lăsau pernțele de pe șolduri la vedere, mă enerva din ce în ce mai mult. Era vorba despre acele mărunte detalii care hrănesc germenul antipatiei, deși, dimpotrivă, lucrurile pe care le uram cel mai mult la Blake – de exemplu, cum scrâșnea din dinți când dormea – deveniseră chestiile care îmi lipseau cel mai mult. Mă întrebam dacă târfei de Jenna îi pasă de felul în care scrâșnea el din dinți.

În ziua aia Băgăcioasa purta o jachetă peste un tricou negru, care avea o poză a lui Shakespeare sub care scria: *Prose before Hos*¹. Uneori mă întrebam dacă măcar înțelege ce spun logourile alea.

— Bună dimineăta, Lucy.

— 'Neața, Louise.

I-am zâmbit, așteptând întrebarea cu numărul unu a zilei.

— Ai fost vreodată în Egipt?

Fusesem acolo cu Blake. Le făcusem pe toate: călărisem cămile în Sahara, vizitasem faraonii, făcusem scufundări în Marea Roșie și o croazieră pe Nil. Dar Băgăcioasa întreba din motive pur egoiste, n-ar fi intrat cu mine în butoiul cu melancolie.

— Nu, îmi pare rău, am spus, iar speranța i s-a stins de pe chip.

M-am îndreptat glonț spre biroul meu, am aruncat paharul de capucino la gunoi, mi-am pus haina în cuier și am plecat să-mi fac o cafea proaspătă. Restul echipei se înghesuise în bucătărie.

¹ *Prose before Hos* („literatura înaintea iubitelor“), parafrază după *Bros before Hos* („prieteni înaintea iubitelor“).

— Ce-i aici? O întâlnire secretă?

— Bună dimineața, prințesă, m-a întâmpinat Graham Sulică. Vrei cafea?

— Mersi, lasă că-mi pun eu.

M-am strecurat pe lângă el ca să ajung la ibric. S-a îndepărtat puțin de bufetul de care se sprijinea, astfel încât să-i ating șlițul pantalonilor. Îmi venea să-i trag un genunchi. Graham era cocoșul biroului, care se uitase la prea multe episoade din *Mad Men* și căuta mereu o nouă aventură la birou. Om înșurat, cu copii, desigur, își pieptăna părul pe spate, încercând să imite bărbații din firma de publicitate de pe Madison Avenue și se dădea cu atât de mult aftershave încât după mirosul greu și dulce care plutea în aer, îți dădeai seama când sosește la birou. Nu mă simțeam deloc flatată de avansurile lui leșinate. Poate m-aș fi simțit, dacă mi-aș fi dorit să petrec o noapte cu Pepé Le Pew¹ și dacă nu s-ar fi dat la toate femeile care treceau la mai puțin de un kilometru de duhoarea lui. Ca să fiu dreaptă, poate că odată fusese atrăgător, dar angajamentul de a-și dedica viața unei singure persoane, care dorea să împartă totul cu el, inclusiv sufletul lui, dar care totuși nu-l înțelegea, îi stinsese scânteia interioară.

Am umplut ibricul cu apă.

— Ai auzit? m-a întrebat Mary Șoricica, cu vocea ei care părea să fie mereu cu un decibel sub vocea normală.

Ochii îi erau aproape de două ori mai mari decât capul, un miracol uluitor al naturii. Nasul și buzele arătau ca niște puncte pe față – de aici și porecla de Șoricica.

— Ce să aud?

— Haide, haide, să n-o speriem pe Lucy! De-abia a intrat pe ușă.

Ăsta era Quentin, poreclit Tic Nervos pentru că avea obiceiul să clipească de două ori la douăzeci de secunde, mai des în timpul ședințelor sau când vorbea în public. Era simpatic –

¹ Personaj din seria de desene animate *Looney Tunes* și *Merrie Melodies*, Pepé Le Pew este un sconcs francez care umblă pe străzile Parisului în căutarea dragostei.

puțin cam plictisitor – și nu aveam nicio problemă cu el. Făcea grafica manualelor de utilizare, așa că noi doi colaboram strâns.

— Avem ședință în biroul Ednei în dimineața asta, a spus Șoricica.

Avea fețișoara liniștită, dar își rotea ochii mari ca o rozătoare înfricoșată.

— Cine ți-a spus?

— Louise a vorbit cu Brian de la Marketing. Toată lumea din sectorul lor are ședință.

— Brian Murphy sau Bryan Kelly? a întrebat-o Steve Cârnatul.

E ușor să explic porecla lui Steve. Steve, dragul de el, arăta ca un cârnat.

— Care-i diferența? a întrebat Șoricica, făcând ochii mari.

— În cazul lui Brian Murphy, Brian se scrie cu *i*, iar Bryan Kelly scrie Bryan cu *y*, am spus, știind foarte bine că nu asta dorea să audă ea.

Am simțit în ceafă răsuflarea lui Sulică, care râdea ca pentru el, și mi-a plăcut. Eram o târfă a râsului, l-aș fi primit de la oricine.

— Nu, voiam să spun – de ce contează cine ne-a spus? a întrebat ea timid.

— Fiindcă Brian Murphy mănâncă mereu căcat, iar Bryan Kelly nu face asta, a explicat Sulică.

— Întotdeauna i-am considerat niște oameni onorabili, a spus Tic Nervos plin de respect.

Șoricica a deschis ușa.

— Louise?

Băgăcioasa ni s-a alăturat în bucătăria aglomerată.

— Ce e?

— Cine ți-a spus despre ședință, Brian Murphy sau Bryan Kelly?

— Ce contează?

— Fiindcă Bryan Kelly mănâncă căcat, am spus eu, încurcându-i în mod deliberat.

Sulică a zâmbit din nou – singurul care băgase de seamă.

— Și se pare că Brian Murphy nu face asta, a explicat Șoricica. Deci... cine ți-a zis?

— Cum arată Brian Murphy? a întrebat Băgăcioasa. E ăla roșcat sau ăla cu chelie?

Mi-am dat ochii peste cap, mi-am pregătit cafeaua cât am putut de repede și mi-am croit drum afară din grup.

— În orice caz, asta înseamnă mai multe concedieri, nu-i așa? am spus fără să mă adresez cuiva anume, așa că nimeni nu mi-a răspuns.

Fiecare privea în gol, retrăgându-se în sine, și se gândeau la pericolele iminente.

— Sunt încredințat că totul o să fie bine, a spus Tic Nervos. Hai să nu ne facem griji.

Dar își făceau deja, așa că m-am întors la birou să dezleg cuvinte încrucișate și i-am lăsat în plata Domnului.

„Obişnuit, fără originalitate sau umor.“

M-am uitat în jur.

„Banal.“

Când am auzit uşa de la birou deschizându-se, am ascuns cuvintele încrucișate sub niște acte și m-am prefăcut că sunt concentrată asupra noilor manuale. Față de Pește a trecut clătinându-se și a lăsat în urma ei un miros de piele tăbăcită și parfum. Edna Larson era șefa sectorului nostru și semăna foarte mult cu un pește. Avea o frunte înaltă – părul începea de undeva din vârful capului –, ochii ieșiți din orbite, pomeții supti, accentuați și mai mult de autobronzantul pe care îl aplica să arăte faptul, evident de altfel, că sunt înalți. Față de Pește a intrat în birou și m-am așteptat să aud jaluzelele deschizându-se. Dar nu s-a auzit nicio mișcare. M-am uitat în jur și am observat că toată lumea aștepta același lucru. După ce am așteptat cu toții să fim convocați la ședință, ne-am dat seama că e o zi ca oricare alta și că fusese doar un zvon – care stârnise o mică dezbatere despre puterea cuvântului lui Bryan Kelly față de cel al lui Brian Murphy.

Așa a trecut dimineața. Mi-am luat pauza de țigară pe scara de incendiu, ca să nu cobor toate etajele până afară, dar chiar dacă nu fumam, de data asta a trebuit să o fac, pentru că Graham a venit cu mine. Am refuzat ambele lui oferte pentru prânz și cină și, ca și cum ar fi înțeles că astea înseamnă un angajament prea mare pentru mine, a lansat o contraofertă, așa că i-am respins

și propunerea de a face sex fără nicio obligație. Apoi am stat cu Tic Nervos cam o oră și ne-am ocupat de manualul pentru noul cuptor-minune pe care niciunul dintre noi nu și-l permitea, chiar dacă ne-am fi amanetat toate aparatele electrocasnice din casă. Edna tot nu-și deschisese jaluzelele. Louise stătea cu ochii pe geamuri chiar și când vorbea la telefon.

— Trebuie să fie ceva personal, a spus Louise fără să se adreseze cuiva anume.

— Ce să fie?

— Edna. Probabil că are o problemă personală.

— Sau poate că se uită la *Footloose* pe iPod, dansează goală și mimează din buze, am sugerat eu, iar Graham a privit geamurile plin de speranță, plănuiind noi oferte în minte.

Telefonul lui Louise a sunat, iar vocea vioaie pe care o folosea în convorbiri a luat locul glasului ei monoton, dar entuziasmul i s-a stins repede și ne-am dat seama imediat că s-a întâmplat ceva rău. Ne-am oprit din lucru și am privit-o țintă. A închis telefonul încet, făcând ochii mari spre noi.

— Toate celelalte departamente și-au terminat ședințele. Bryan Kelly a fost concediat.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Asta pățești dacă mănânci căcat, am spus încet.

Graham a fost singurul care a priceput gluma. Deși nu voiam să mă culc cu el, apreciam că râde la glumele mele și îl respectam pentru asta.

— Brian Murphy mănâncă căcat, a spus Louise enervată. Ți-am spus asta.

Mi-am țuguia buzele.

— Cine te-a sunat? a întrebat Cârnatul.

— Brian Murphy, a spus Louise.

Atât ne-a trebuit. În acel moment îngrozitor al vieții lor, am izbucnit în râs la unison pentru prima dată. Am spus „al vieții lor“, pentru că eu nu mă simțeam la fel ca ei; nu eram îngrijorată, neliniștită sau înfricoșată, fiindcă simțeam că nu am nimic de pierdut. Un pachet salarial compensatoriu ar fi fost drăguț, cam ca bonusul primit la ultima mea concediere. În cele din urmă, ușa s-a deschis și Edna ne-a privit cu ochii injectați. Se uita la noi toți pierdută, ca și cum s-ar fi scuzat, și pentru o clipă m-am

analizat să văd ce simt, dar singurul lucru pe care îl simțeam era o mare indiferență. Și-a dres vocea, apoi a spus:

— Steve. Poți să vii un pic, te rog?

L-am privit cu groază în timp ce intra în birou. Nu mai râdea nimeni. Mai târziu, când l-am văzut pe Steve ieșind, a fost ca și cum m-aș fi uitat la un fost iubit care se mută. Și-a împachetat lucrurile în tăcere, cu lacrimi în ochi: fotografia cu familia lui, setul de minibaschet cu mingi și inel, cana lui pe care scria „Lui Steve îi place cafeaua neagră cu un cub de zahăr“ și case-rola cu lasagna pe care soția i-o pregătise pentru prânz. Apoi, după o strângere de mână de la Tic Nervos și de la mine, o bătaie pe spate de la Graham, o îmbrățișare de la Mary și un sărut pe obraz de la Louise, a plecat. Un birou gol, ca și cum n-ar fi fost acolo. După aceea am lucrat în tăcere. Edna nu a deschis jaluzelele tot restul zilei, iar eu n-am mai luat pauze de țigară, din respect pentru Steve, dar mai ales fiindcă țigările lui erau cele pe care le fumam. Cu toate astea, mă întrebam cât îi va lua unuia dintre ei să se gândească la biroul lui Steve și la lumina care era mult mai bună acolo.

Am plecat în pauza de prânz, așa cum făceam mereu, ca să duc mașina la service pentru a doua săptămână consecutiv. Ajunsă acolo, mi s-a înmănat o altă scrisoare de la Viață și m-am întors la birou într-o dispoziție și mai proastă.

Am înjurat în gând când m-am așezat, apoi am sărit în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Graham, privindu-mă amuzat.

— Cine mi-a pus aici asta?

Am ridicat plicul și l-am fluturat prin încăpere.

— Cine mi l-a pus pe birou?

S-a făcut tăcere. M-am uitat spre recepție, la Louise, care a ridicat din umeri.

— Am fost toți în cantină la prânz, așa că n-a văzut nimeni, dar am primit și eu unul. E pentru tine.

A venit spre mine cu plicul.

— Am primit și eu unul, a spus Mary și i l-a întins lui Louise ca să mi-l dea.

— Am găsit unul și pe biroul meu, a spus Tic Nervos.

— Voiam să ți-l dau mai târziu, a spus Graham cu subînțeles și a scos un plic din buzunarul de la piept.

— Ce scrie în ele? a întrebat Louise în timp ce strângea toate plicurile ca să mi le aducă.

— E ceva personal.

— Pe ce fel de hârtie sunt scrise? Arată grozav.

— E prea scumpă pentru invitații! m-am răstit eu.

S-a îndepărtat, pierzându-și interesul.

Dacă puneam la socoteală scrisoarea pe care o găsisem în apartmentul meu dimineața și pe cea trimisă la garaj, îmi scrisese de șapte ori într-o singură zi. Am așteptat să înceapă murmurul unei zile obișnuite de muncă, apoi am sunat la numărul de telefon din scrisoare. Mă așteptam să răspundă *Plăcinta americană*. Dar n-a fost ea. Mi-a răspuns chiar El.

Nici n-a așteptat să-l salut, că mi-a și spus:

— Ți-am atras în sfârșit atenția?

— Da, ai reușit, i-am spus, încercând să-mi păstrez cum-pătul.

— A trecut o săptămână, a spus el. N-ai mai dat niciun semn.

— Am fost ocupată.

— Ocupată cu ce?

— Am avut niște lucruri de făcut. Dumnezeuule, trebuie să explic totul în amănunt?

A tăcut.

— Bine.

Plănuiam să-l ucid cu monotonia vieții mele.

— Luni m-am trezit și am plecat la serviciu. Mi-am dus mașina la service. Am luat masa în oraș cu o prietenă. M-am dus la culcare. Marți am plecat la serviciu, mi-am luat înapoi mașina, m-am întors acasă și m-am dus la culcare. Miercuri am plecat la serviciu, m-am întors acasă, m-am dus la culcare. Joi am plecat la serviciu, am mers la supermarket, m-am întors acasă, am fost la o înmormântare, apoi m-am dus la culcare. Vineri am plecat la serviciu, apoi m-am dus la fratele meu și am fost bonă de weekend pentru copii. Duminică m-am întors acasă. M-am uitat la *Un American la Paris* și m-am întrebat pentru a suta oară dacă eu sunt singura persoană care vrea ca Milo Roberts și Jerry Mulligan să rămână împreună. Frațuzoaica aia mică l-a jucat pe

degete ca pe un prost. Azi-dimineață m-am trezit și am venit la serviciu. Acum ești fericit?

— Foarte palpitant. Crezi că dacă o să continui să-ți trăiești viața ca un robot o să mă îndepărtezi?

— Nu cred că trăiesc ca un robot, dar indiferent ce-aș face, e clar că n-o să mă lași în pace. Mi-am dus mașina astăzi la service, iar Keith, mecanicul, mi-a înmănat o scrisoare de la tine, pe care o deschisese deja, și, fără nicio perdea, mi-a sugerat că dacă fac sex cu el îmi rezolv toate problemele. Ți mulțumesc pentru asta.

— Cel puțin te ajut să cunoști bărbați.

— Dar n-am nevoie de ajutor ca să cunosc bărbați.

— Atunci poate că vrei să știi cum să-i păstrezi.

Asta era o lovitură sub centură. Cred că până și el și-a dat seama.

— Deci când ne mai vedem?

Am oftat.

— Uite, nu cred că o să meargă treaba asta. Poate că pentru alții e benefică, dar pentru mine nu. Îmi place să am libertate, îmi place să fac chestii fără să-mi sufle cineva în ceafă. Așa că ar trebui să procedăm ca doi adulți: tu o iei pe drumul tău, iar eu pe al meu.

Eram impresionată de tonul și fermitatea mea. Auzindu-mi cuvintele, chiar și eu voiam să mă separ de mine – oricât de ciudat ar fi sunat asta, în esență cam asta încercam să fac. Încercam să rup relația cu mine însămi.

Amuțise iar.

— Nu e ca și cum ne batem pe burtă de răs când ne întâlnim. Nici măcar nu ne place compania celuilalt. Serios, ar trebui să o lăsăm baltă.

Nu spunea nimic.

— Alo, mai ești acolo?

— Cam așa ceva.

— N-am voie să dau telefon în interes personal când sunt la serviciu, așa că trebuie să închid.

— Ți place baseballul, Lucy?

Mi-am dat eu ochii peste cap.

— Habar n-am cu ce se mănâncă.

— Ai auzit vreodată de „minge tăiată“?

— Mda, e ce-i aruncă tipul cu mingea ăluia cu băta.

— Scurt și la obiect ca întotdeauna. Mai exact, e un tip de aruncare executată într-un fel care imprimă mingii o mișcare de rotire, făcând-o să plonjeze într-o traiectorie descendentă.

— Pare complicat, i-am cântat eu în strună.

— Chiar este. De-aia o fac. Să-l elimine pe cel de la bătaie¹.

— Nu-i nimic, Robin îl salvează întotdeauna. Cred că e ceva între ei.

— Nu mă iei în serios.

— Fiindcă vorbești de un sport american despre care nu știu nimic, m-ai întrerupt din lucru și mă îngrijorează serios sănătatea ta mintală.

— O să-ți arunc o minge tăiată, a spus simplu, de data asta pe un ton jucăuș.

— O să-mi...

M-am uitat prin încăpere.

— Ești aici? N-ai voie să arunci cu mingea într-un spațiu închis, ar trebui să știi asta.

Tăcere.

— Alo? Alo?

Viața îmi închisese telefonul. .

După doar câteva secunde, ușa Ednei s-a deschis iar. Ochii ei își reveniseră, dar părea obosită.

— A, Lucy, aici erai. Poți să vii o clipă, te rog?

Șoricica a făcut ochii și mai mari. Sulică m-a privit trist – nu-i mai rămânea nimeni pe care să-l bată la cap.

— Da, sigur.

Am simțit toți ochii ațintiți asupra mea când am intrat în biroul ei.

— Ia loc. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Îți mulțumesc.

M-am așezat în fața ei. Se cocoțase pe birou.

— Înainte să începem, a venit asta pentru tine.

Mi-a întins un alt plic.

¹ În original *batsman*, termen asemănător cu Batman, eroul benzilor desenate.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am luat.

— Și sora mea a primit așa ceva mai demult, a spus ea privind-mă atent.

— Serios?

— Da. Și-a părăsit soțul, iar acum locuiește la New York.

Fața i s-a schimbat când mi-a vorbit despre familie, dar tot arăta ca un pește.

— Era un nemernic. E foarte fericită acum.

— Mă bucur pentru ea. A dat cumva vreun interviu pentru o revistă?

Edna s-a încruntat.

— Nu cred. De ce?

— Nu contează.

— Dacă e ceva ce-aș putea face să te simți mai... fericită aici, să-mi spui, da?

— Da, normal. Sunt bine, Edna, îți mulțumesc. Cred că e doar o eroare de calculator sau ceva de genul ăsta.

— Aha.

A schimbat subiectul.

— Ei bine, motivul pentru care te-am chemat este că Augusto Fernández, șeful biroului german, ne vizitează mâine și mă întrebam dacă ai vrea să preiei tu conducerea și să-l prezinți colegilor. Poate o să reușim să-l facem să se simtă binevenit și să-i arătăm cât de muncitori suntem toți aici.

Eram nedumerită.

— Nu vorbește foarte bine engleza, mi-a spus.

— A. Pentru o clipă am crezut că vrei să mă culc cu el.

Putea să iasă orice din asta. Dar și-a lăsat capul pe spate și a râs cu poftă.

— O, Lucy, ești medicamentul perfect. Chiar aveam nevoie de tine. Îți mulțumesc. Știu că-ți place să pleci singură în pauza de prânz, dar te rog să rămâi aici, în cazul în care apare. Michael O'Connor o să-i arate clădirea, desigur, dar când o să ajungă aici, ar fi frumos să-l prezentăm micului nostru grup. Să-i spui ce face fiecare și că toți muncim mult. Înțelegeți?

Mi-a aruncat o privire care spunea: „Te rog, nu-l lăsa să ne concedieze.“ Îmi plăcea faptul că îi pasă.

— Nicio problemă. Am priceput.

- Cum se simte echipa?
- Ca și cum ar fi pierdut un prieten.

Când Edna a oftat, i-am auzit și simțit stresul prin care trecea. Am ieșit din birou. Ceilalți se adunaseră în jurul biroului Șoricicăi, înghesuți unii în alții ca niște pinguini care-și țin de cald, speriați să nu le scape oul. Toți se uitau la mine așteptând – chipuri palide, îngrijorate că am fost concediată.

- Are cineva o cutie de carton în plus?

S-a auzit un cor de voci abătute.

- Glumeam, dar îmi place că vă pasă.

Am zâmbit, iar ei s-au relaxat, deși erau puțin iritați. Dar apoi ceva din ceea ce îmi spusese Edna m-a izbit și brusc am devenit agitată. Am bătut la ușă și am intrat iar.

- Edna, am spus pe un ton imperios.

Și-a ridicat privirea din acte.

- Agosto, este din...

— Biroul central din Germania. Nu le spune celorlalți, nu vreau să fie și mai îngrijorați decât sunt.

Ce ușurare!

— Normal. Doar că nu-i un nume tipic german, am spus zâmbind.

Mă pregăteam să închid ușa.

— Scuze, Lucy. Acum înțeleg ce vrei să spui, m-a strigat ea. E spaniol.

Am zâmbit, deși pe dinăuntru plângeam. Eram îngrijorată, eram foarte îngrijorată, fiindcă, în afară de faptul că știam spaniolă cât să-mi comand un cocteil și să întreb unde găsesc un *limbo bar*, alt vocabular nu mai aveam și, cu toate că echipa încă nu știa asta, se baza pe abureala mea ca să scape de viitorul proces de eliminare. Abia când m-am așezat și am văzut scrisorile de pe birou, conversația a avut sens.

El și analogiile lui! Viața îmi aruncase o minge tăiată.

— Săptămâna trecută a făcut Traseul Incașilor, ați văzut? ne-a spus la masă prietenul meu Jamie.

Eram în *The Wine Bistro* din centru, locul unde ne adunam când voiam să aflăm ce am mai făcut și să fim serviți de ospătarul gay cu accent franțuzesc fals. Șapte amici din trupa obișnuită se strânseseră cu ocazia zilei de naștere a Lisei. Fuseseră opt înainte ca Blake să înceapă călătoriile, dar era ca și cum s-ar fi aflat în capul mesei în acea seară, exact în fața mea, după felul în care se purtau toți. Vorbiseră despre Blake în ultimele douăzeci de minute, de când sosise felul principal, și am simțit că puteau continua încă douăzeci de minute, așa că mi-am îndesat în gură cât de multă salată am putut. Un Silchester nu vorbește când mănâncă, prin urmare, în afară de faptul că uneori dădeam din cap sau ridicam din sprâncene, nu eram nevoită să particip. Vorbeau despre episodul din seara precedentă în care el călătorise prin India. Îl urmărisem și apoi sperasem că Jenna s-a deranjat la burtă. Au vorbit despre ce spusese Blake, ce văzuse și ce haine purtase, apoi i-au desființat cu afecțiune comentariile siropoase de la final și modul ieftin în care se uita la cameră, după care făcea cu ochiul – era partea mea preferată, dar nu le-am spus.

— Ție cum ți s-a părut episodul, Lucy? a întrebat Adam.

Pusese capăt discuției lor și direcționase totul spre mine.

Am făcut o pauză ca să mestec, apoi am înghițit câteva frunze de salată.

— Nu l-am văzut.

Mi-am umplut gura cu și mai multă salată.

— O, ce rea e! a glumit Chantelle.

Am ridicat din umeri.

— Te-ai uitat vreodată? a întrebat Lisa.
Am negat din cap.
— Nici nu știu dacă prind postul ăla. N-am verificat.
— Toată lumea îl prinde, a spus Adam.
— Ah. Ups! am spus zâmbind.
— Trebuia să mergeți împreună în excursia aia, nu? m-a întrebat iar Adam.

Se întinsese peste masă, îndreptându-și toată energia spre mine.

Adam se prefăcea că glumește, dar tot mai era supărat că îl părăsisem pe cel mai bun prieten al său, deși trecuseră aproape trei ani. Dacă n-aș fi fost ținta agresivității sale, admirația mea pentru loialitatea lui ar fi fost cu mult mai mare. Nu-mi dau seama cum a reușit Blake să-i insuflă lui Adam un asemenea devotament trainic, dar, orice i-o fi spus sau oricâte lacrimi de crocodil or fi vărsat împreună, reușise, iar eu eram inamicul public numărul unu. Știam asta, iar Adam își dorea să mi-o arate. Se pare că nimeni altcineva nu știa. Paranoia preluase conducerea din nou, dar o urmam orbește.

Am dat din cap spre Adam.

— Mda, voiam să mergem acolo când împlinește treizeci de ani.

— Și l-ai făcut să plece singur, afurisito! a spus Lisa, și ceilalți au izbucnit în râs.

— Cu o echipă de filmare, a adăugat Melanie, luându-mi apărarea într-un fel.

— Și un spray autobronzant, după felul în care arăta, a completat Jamie și ceilalți au râs iar.

Și cu Jenna. Târfa. Din Australia.

Am ridicat iarăși din umeri.

— Asta pățești dacă îmi dai ochiuri în loc de ouă fierte. Nu poți să-i dai unei fete un mic dejun de proastă calitate în pat.

Au râs toți, cu excepția lui Adam. Mă privea fix, apărându-și prietenul. Mi-am îndesat și mai multă salată în gură și m-am uitat spre farfuria lui Melanie ca să văd ce aș putea fura. Ca de obicei, era plină de mâncare. Am înfipt furculița într-o mică roșie – avea să-mi dea cel puțin douăzeci de secunde de mestecat. Roșia

mi-a explodat în gură, iar semințele mi-au alunecat pe gât și m-au făcut să tușesc. Ceea ce nu prea arăta a stăpânire de sine. Melanie mi-a întins un pahar cu apă.

— Ei bine, n-a fost așa de rău. Am fost în Vegas de ziua lui, a spus Adam și mi-a aruncat o privire cu subînțeles care mă ucidea.

Uitându-se unii la alții, băieții aveau niște expresii obraznice care sugerau un weekend de nebunii. Inima mi s-a strâns când mi l-am imaginat pe Blake întins pe bar, cu o stripteuză care îi linge șampania de pe abdomen și îi scoate cu buzele măslina din buric. Nu obișnuia să facă asta la petreceri, era o trăsnaie născocită de mintea mea.

Telefonul a sunat scurt. Numele lui Don Lockwood a licărit pe ecran. De la convorbirea noastră telefonică din urmă cu o săptămână tot încercasem să mă revanșez într-un fel pentru melodia celor de la Aslan, dar fără să reușesc. Îndată ce am deschis mesajul, mi-a apărut o fotografie. Era un bibelou de porțelan înfățișând o bătrână cu fața smochinită și plasture pe un ochi, iar dedesubt scria: „Am văzut asta și m-am gândit la tine.“

M-am retras din conversație și i-am răspuns imediat: „Nu e frumos să mă fotografiezi fără să-mi ceri voie. Ți-aș fi arătat zâmbetul meu de învingătoare.“

„Ai uitat că n-ai dinți?“

Am zâmbit larg și mi-am pozat dinții. Apoi am apăsat pe *Trimite*.

Melanie mă privea curioasă.

— Cui îi trimiți mesaje?

— Nimănui. Am vrut să văd dacă mi-a rămas salată între dinți, am spus liniștită.

Prea liniștită. Începeam să fiu expertă.

— Ai fi putut să mă întrebi pe mine. Acum serios, cine e?

— Cineva care-a greșit numărul.

Nu era o minciună. Am scotocit prin geantă și am pus douăzeci de euro pe masă.

— Oameni buni, m-am simțit grozav, dar acum trebuie să plec.

Melanie a oftat.

— Dar nici n-am apucat să vorbim.

— N-am făcut nimic altceva decât să vorbim, am spus râzând și m-am ridicat de la masă.

— Dar nu și despre tine.

— Ce vrei să știi?

Mi-am luat haina de la ospătarul gay cu accent francez fals, după ce arătase spre cuier și mă întrebasese dacă e „aseasta“.

Melanie era puțin surprinsă de întrebarea mea directă.

— Voiam doar să știu ce-ai mai făcut, dar aproape că ai ieșit pe ușă, așa că nu mai avem timp pentru asta.

L-am lăsat pe ospătarul gay cu accent francez fals să m-ajute să mă îmbrac, apoi i-am spus: *Il y avait une explosion grande. Téléphonez aux pompiers et sortez du bâtiment, s'il vous plait*. Ceea ce însemna că a avut loc o mare explozie, că trebuie să sune la serviciul de urgență și să evacueze imediat clădirea. Părea cam obosit, mi-a zâmbit, apoi a luat-o repede din loc, înainte să-i pot scoate masca, făceau în *Scooby Doo*.

— N-avem nevoie de mult timp ca să vorbim despre mine, fiindcă nu mi se întâmplă nimic interesant. Crede-mă. Te pun la curent săptămâna viitoare. O să vin la una dintre reprezentațiile tale și o să dansăm în cabina ta.

Melanie era un DJ foarte solicitat la petreceri și lumea o cunoștea sub numele de DJ Dark – care nu era neapărat un omagiu adus frumuseții sale uluitoare de armeană, ci, mai degrabă, venea de la faptul că nu vedea lumina zilei niciodată.

A zâmbit, m-a îmbrățișat și m-a mângâiat pe spate cu afecțiune.

— Sună grozav, chiar dacă o să fim nevoite să ne citim pe buze. Ah, îmi fac griji pentru tine, Lucy, a spus și m-a îmbrățișat mai tare.

Am înghețat. Probabil că simțise, pentru că mi-a dat drumul imediat.

— Cum adică îți faci griji pentru mine?

Mă privea de parcă făcuse o gafă.

— N-am vrut să te jignesc. Te simți jignită?

— Păi nu prea știu ce înseamnă când o prietenă îți spune că e îngrijorată pentru tine.

Toată lumea ne asculta. Încercam să par degajată, dar voiam să înțeleg sensul ascuns. Nu mai spusese așa ceva înainte.

De ce mi-o spunea atunci? Ce era cu mine de oamenii se îngrijorau brusc din cauza mea? Îmi venea în minte comentariul pe care-l făcuse după ce plecasem de la petrecerea ei. Poate erau multe lucruri pe care le simțea față de mine, iar eu nu le știam. Deodată m-am întrebat dacă sunt toți implicați, dacă și ei au semnat actul pe care îl semnase familia mea. M-am uitat la ei. Păreau îngrijați.

— Ce e? am spus și am zâmbit către ei. De ce mă priviți așa?

— Nu știu la ce se așteaptă ei, dar eu speram la o luptă, a intervenit David. O luptă între pisici. Să o piști, să o zgârii, să-i scoți ochii.

— Să-i smulgi hainele de pe ea, să o ciupești de sfârcuri, a glumit Jamie și ceilalți au izbucnit în râs.

— N-o să-i smulg hainele de pe ea, am zâmbit, luând-o pe Melanie de talie. Nici n-are prea multe.

Toată lumea a izbucnit în hohote de râs.

— Voiam doar să știu de ce e îngrijorată din pricina mea. Asta-i tot, am spus pe un ton jucăuș. Mai e ceva la masa asta îngrijorat pentru mine?

Vorbeau pe rând. Niciodată nu m-am simțit atât de iubită.

— În fiecare zi conduci mașina aia, a spus Lisa.

— Doar că poți să bei până mă bagi sub masă, a adăugat David.

— Mă îngrijorează sănătatea ta mintală, a spus Jamie.

— Mă îngrijorează că porți rochie cu haina aia, a zis și Chantelle.

— Grozav, mai vrea ceva să spună ceva despre mine? am spus râzând.

— Nu, eu nu sunt deloc îngrijorat pentru tine, a spus cu sinceritate Adam.

Nimeni nu a prins ca mine înțelesul cuvintelor lui.

— Vă las acum în această notă veselă. Trebuie să mă trezesc devreme. La mulți ani, Lisa. Pa, pa, burtică! am spus și am trimis o sărutare spre burta ei.

Apoi am plecat.

Am luat autobuzul până acasă. Lui Sebastian îi picura uleiul și era sub medicație, așa că trebuia să stea peste noapte în service.

Telefonul meu a sunat scurt.

„Impresionați canini. Mai trimite-mi poze ca să te reconstitui din bucățele. Dacă nu se supără iubitul tău.“

„Istețule.“

„Ăsta nu-i un răspuns.“

„Ba da. Dar nu e cel pe care îl cauți.“

„Ce faci mâine?“

„Sunt ocupată. O să fiu dată afară.“

„Iubitul... serviciul... N-ai o săptămână prea bună. Aș vrea să te ajut cu una dintre ele!“

„Vorbești spaniolă?“

„E o cerință obligatorie pentru iubiți?“

„Iar faci pe istețul. În fine. O cerință obligatorie ca să-mi păstrez serviciul. O să iasă la iveală că sunt un traducător din spaniolă care nu vorbește spaniola.“

„Nu-mi place când se întâmplă asta. *Estoy buscando a Tom*. Înseamnă «îl caut pe Tom». Îți este folositor în Spania. Asta-i tot ce am voie să spun.“

Mai târziu, în acea seară, când stăteam în pat și ascultam un curs de învățare a limbii spaniole, am primit un mesaj.

„Încet, dar sigur, îți aflu identitatea. Cu siguranță nu-ți lipsesc dinții, nu ești măritată, poate că ai un plasture pe ochi și zece copii. Mâine o să investighez.“

Am dezactivat blițul și am ridicat telefonul la nivelul feței. Mi-am pozat ochii. Am ieșit bine abia după câteva încercări. I-am trimis poza. Apoi am așteptat cu telefonul în mână să răspundă. Dar nimic. Poate mersesem prea departe. Noaptea telefonul a sunat scurt și m-am repezit la el.

„Dacă mi-ai arătat-o pe-a ta...“

Am derulat imaginea și am văzut o ureche perfectă, fără gură.

Am zâmbit. Apoi am închis ochii și am ațipit.

Am luat o furculiță din salata cu trei feluri de boabe de fasole, în care am găsit doar două soiuri și pe care o mâncam la birou pentru prima dată după doi ani și jumătate. Louise furase de undeva un scaun directorial mare din piele – după concedieri, scaunele de diferite modele erau ceva frecvent la noi – și acum reconstituiau o scenă din *Mastermind*, versiunea de birou. Tic Nervos era pe scaunul fierbinte, iar subiectul lui era *Coronation Street*¹: Evenimente majore 1960-2010. Șoricica era examinatorul concursului, supunându-l unui tir de întrebări de pe internet, iar Louise îl cronometra. Până în acel moment se descurcase bine, trecuse trei praguri și avea un scor de cincisprezece. Graham stătea cu capul în mâini, uitându-se la bagheta lui desfăcută, și din când în când cobora o mână ca să scoată un castravecior.

— Nu înțeleg de ce nu le spui să nu mai pună castraveci. Faci asta în fiecare zi, a spus Louise privind-l.

— Fii atentă la timp! a zis Șoricica panicată, apoi a început să vorbească mai repede. Cum a părăsit show-ul Valerie Barlow în 1971?

La fel de rapid, Tic Nervos i-a răspuns:

— S-a electrocutat cu un uscător de păr defect.

Din clipă în clipă, domnul Fernández urma să intre pe ușă și, după doi ani și jumătate în acel post, trebuia să dau în vileag întregului birou deplina mea incapacitate de a vorbi spaniolă. Deja mă chinuia rușinea, dar ceea ce mă surprindea era sentimentul oribil că îi voi dezamăgi, o bătaie de cap pe care nu o aveam

¹ Serial britanic apărut în 1960.

înainte. Cu cât ne împuținam, cu atât simțeam mai mult că suntem o familie disfuncțională și, chiar dacă eu îi priveam mereu din afară, mi-am dat seama că, deși nu eram chiar un grup unit, cu siguranță eram unul mai puțin dezlânat. Nu ne plăcea neapărat unul de celălalt, dar ne protejam unitatea, iar eu, într-un fel, îi trădasem pe toți. Mă gândisem să mă prefac că mi-e rău, dar și să-i mărturisesc lui Față de Pește lipsa mea de cunoștințe de spaniolă. Aș fi evitat să mă fac de râs în public, în fața echipei, dar ar fi fost umilitor în particular. În cele din urmă, nu alesesem niciuna dintre cele două variante, deoarece o parte din mine spunea că poate reușesc să câștig micul joc al Vieții și era posibil ca eu să pot învăța limba peste noapte, așa că în seara dinainte, după ce admirasem urechea perfectă a lui Don Lockwood deschisese cărțile de învățare a limbii spaniole. Pe la trei dimineața am descoperit că este imposibil să înveți o limbă peste noapte.

În sfârșit, Graham a terminat de scos castraveciorii și a mușcat din baghetă. Se uita plictisit la desfășurarea jocului *Mastermind*. În astfel de momente mi se părea atrăgător. Când nu se prefăcea că este altcineva. S-a uitat înspre mine și am schimbat o privire de oameni plictisiți de joc. Apoi mi-a făcut cu ochiul și am început iar să-l detest.

— Gata, acum e rândul meu.

Louise aproape că l-a ridicat pe Tic Nervos de pe scaun ca să-i ia locul.

Roșu la față, Tic Nervos s-a ridicat, aranjându-și ochelarii pe nas.

— Te-ai descurcat bine, Tic Nervos, i-am zis.

— Mulțumesc.

Și-a tras pantalonii, într-un fel în care cureaua îi împărțea burta în două. Era mândru de el.

— Care e domeniul pe care ți-l alegi? a întrebat-o Șoricica pe Louise.

— *Pieșele lui Shakespeare*, a spus Louise pe un ton foarte serios.

Graham tocmai voia să muște din baghetă. A rămas neclintit. Ne uitam toți la ea.

— Glumeam. *Viața și vremurile lui Kim Kardashian*.

Am izbucnit toți în râs.

— Ai două minute. Să începem. Al cui avocat a fost tatăl lui Kim Kardashian, Robert Kardashian, într-un caz controversat al anilor nouăzeci?

— O. J. Simpson, a spus ea atât de repede, încât cuvintele abia s-au înțeles.

Tic Nervos s-a așezat lângă mine și o urmăream amândoi.

— Ce mănânci? m-a întrebat.

— Salată cu trei feluri de fasole, dar nu găsesc decât două, uite.

Tic Nervos s-a aplecat să o studieze.

— Fasole mare, năut... poate ai mâncat cel de-al treilea fel?

— Nu, cu siguranță că nu. Aș fi observat.

— În locul tău aș duce-o înapoi.

— Dar am mâncat jumătate din ea, o să creadă că am mâncat cel de-al treilea soi.

— Merită să încerci. Cât te-a costat?

— Trei euro cincizeci.

A dat din cap, nevenindu-i să creadă, și a tras aer în piept.

— Da, eu aș duce-o înapoi.

M-am oprit din mâncat. Ne uitam iar la *Mastermind*.

— În ce episod s-a mutat în alt oraș Kim Kardashian, ca să înființeze un nou magazin de îmbrăcăminte împreună cu sora ei?

— *Kourtney și Kim cuceresc New York-ul*, a spus pe nerăsuflăte. Magazinul se numește Dash.

— Nu primești puncte în plus dacă dai informații suplimentare, s-a lamentat Graham.

— Sst, l-a rugat ea să tacă, stând cu ochii pe ceas.

Am auzit vocea lui Michael O'Connor pe coridor: tare, încrezătoare, oferind informații, în timp ce sublinia rezultatele mediocre ale etajului unde îmi petreceam fiecare zi. Probabil că și Edna îl auzise, deoarece a deschis ușa biroului și mi-a făcut un semn din cap. M-am ridicat și mi-am netezit rochia, sperând că materialul neșifonabil, cu păsări colibri, mă va ajuta să vorbesc spaniolă. Michael O'Connor a salutat-o pe Edna în fața ușii, iar mie mi-a revenit sarcina de a-l conduce pe Augusto în birou.

Mi-am dres vocea și am întins mâna când m-am îndreptat spre el.

— *Senior Fernández, bienvenido.*

Ne-am strâns mâinile. Era foarte frumos, așa că mă treceau toate apele. Ne-am privit un timp în tăcere.

— *Ă...*

Mintea mi se golise cu totul. Toate frazele pe care le învățasem îmi zburaseră din cap – evident, un gest de sabotaj.

— *¿Hablas español?* a întrebat el.

— *Î-hm.*

A zâmbit.

În sfârșit, mi-am amintit ceva.

— *¿Cómo está usted?* Ce mai faceți?

— *¿Bien, gracias, y usted?*

Vorbea repede și parcă nu suna ca vocea de pe casetă, dar am recunoscut câteva cuvinte, așa că am continuat, încercând să vorbesc iute ca el.

— *Îhî. Me llamo... Lucy Silchester. Mucho gusto encantando.* Este o plăcere să vă cunosc.

A spus ceva lung, repede și detaliat. Uneori zâmbea, alteori se uita serios, gesticulând ca un președinte. Eu dădeam din cap, zâmbind când zâmbea și el, devenind serioasă când era și el. Apoi a tăcut, așteptând un răspuns.

— *OK. ¿Quisieria bailar conmigo?* Ați vrea să dansați cu mine?

S-a încruntat. În spatele domnului Fernández l-am văzut pe Graham, care încerca panicat să-și înghesuie bagheta într-un sertar, de parcă se temea că dacă mănâncă la birou în pauza de masă rămâne fără locul de muncă. Castraveciorii zburau peste tot, așa că m-am îndreptat spre biroul lui Tic Nervos. Asta m-a amețit. Plănuisem în minte să-mi încep discursul cu Graham, iar acum trebuia să spun al doilea paragraf al discursului pe care îl pregătisem. Tic Nervos s-a ridicat, aranjându-și ochelarii, mândru ca un păun.

— Sunt Quentin Wright, încântat să vă cunosc.

A clipit de două ori. Apoi s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la Augusto. Mintea mea se golise complet.

— Quentin Wright, am spus cu un fel de accent spaniol, iar ei și-au strâns mâinile.

Agusto a spus ceva. M-am uitat la Tic Nervos și am înghițit în sec.

— Ar vrea să știe cu ce te ocupi aici.

Tic Nervos s-a încruntat.

— Ești sigură că asta a întrebat?

— Ă, da.

Părea nedumerit, dar apoi a început să vorbească cu emfază, povestind despre experiența lui anterioară și ce onoare era pentru el să lucreze în această companie. M-aș fi emoționant, dacă nu mi-ar fi venit să-l opresc după fiecare propoziție. M-am uitat spre Agusto. Zâmbea.

— Ă... *Un momento por favor*, a spus. O clipă vă rog. *España es un país maravilloso*. Spania este o țară minunată. *Me gusta el español*. Îmi place spaniola.

Agusto s-a uitat la Tic Nervos, iar acesta la mine.

— Lucy, a zis Tic Nervos pe un ton acuzator.

Mă treceau transpirațiile. Simțeam un val de căldură care îmi străbătea tot corpul. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată atât de... stânjenită.

— Ă...

Mă uitam prin cameră, încercând să mă gândesc la un motiv să plec, apoi Gene Kelly m-a salvat din nou și mi-am amintit mesajul lui Don Lockwood.

— *Estoy buscando a Tom*. Îl caut pe Tom.

Amândoi m-au privit încruntați.

— Lucy, m-a întrebat Quentin cam nervos, clipind mai des decât îl văzusem până atunci. Cine e Tom?

— Îl știi pe Tom, i-am zâmbit eu. Trebuie să mă duc să îl caut. E foarte important să i-l prezint pe domnul Fernández.

Apoi m-am uitat la Agusto și am repetat:

— *Estoy buscando a Tom*.

Încăperea se învârtea cu mine în timp ce mă îndepărtam. Am auzit niște strigăte pe culoar care m-au oprit din mers. Mă simțeam atât de ușurată să aud că se întâmplă ceva, încât îmi venea să cred că îmi imaginez asta. Apoi ceilalți din birou au

reacționat și am știut că nu visez. Michael O'Connor și Edna s-au oprit din vorbit, iar el a scos capul și a aruncat o privire. Apoi s-au auzit mai multe voci care strigau – voci de bărbați furioși. După care s-au auzit încăierări, şuierături și gâfâieli, ca și cum oamenii s-ar fi luat la trântă. Pe urmă s-au petrecut mai multe lucruri în același timp. Edna i-a spus ceva lui Michael O'Connor, iar el a închis iute ușa, ca să ne apere de ceea ce se petrecea acolo. Șoricica și Băgăcioasa s-au strâns în brațe instantaneu. Sulică s-a apropiat repede de ele ca să le protejeze. Edna arăta ca și cum ar fi văzut o stafie, iar când i-am văzut fața m-am gândit că sfârșitul era aproape. Michael O'Connor s-a îndreptat foarte încet spre Augusto, l-a luat cu fermitate de cot, l-a condus în biroul Ednei și a închis ușa în urma lor, lăsându-ne expuși pericolului care venea de dincolo de ușa noastră.

— Edna, ce se întâmplă?

Se albise la față, era derutată și nu știa ce să facă. Strigătele deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropiau. S-a auzit o izbitură, ca și cum un corp s-ar fi lovit de zidul de lângă noi, urmată de un strigăt de durere, iar noi am tresărit. Dintr-odată, Edna și-a reintrat în rolul de șefă, iar vocea îi era fermă.

— Vreau ca toată lumea să se ascundă sub birouri. Acum.

— Edna, ce se...

— Acum, Lucy, a strigat.

Toată lumea s-a aplecat și s-a ascuns sub birouri. De sub biroul meu o vedeam pe Mary, care, ghemuită sub al ei, se lega înaintea și înapoi și plângea. Graham, care se afla în apropiere, încerca să ajungă la ea de sub biroul lui, ca să o liniștească și să o facă să tacă. Nu puteam să o văd pe Louise, pentru că era în colțul mai îndepărtat al încăperii. Tic Nervos stătea cât de liniștit putea, așezat pe jos, privind o fotografie cu soția și copiii lui – cea în care erau cu toții la picnic, el își purta fiul pe umeri, iar soția o ținea în brațe pe fiică. Poza în care avea mult păr. Mă întrebam dacă fusese mai fericit atunci și dacă asta era motivul. Am tras cu ochiul afară să văd unde este Edna. Am zărit-o stând în picioare, respira adânc și trăgea de poalele sacoului, apoi respira și mai adânc și trăgea iar de poalele sacoului. Din când în când, ridica spre ușă o privire hotărâtă, de parcă

și-ar fi asumat orice, care dispărea în clipa următoare, iar ea începea din nou să respire adânc și să se tragă de sacou. Și eu ce făceam? Mă holbam la salata cu trei feluri de boabe pe care, în toată nebunia, o răsturnasem pe jos, și mă uitam la fiecare component, căutând al treilea tip de boabe. Fasole albă, niște roșie, boabe de porumb, ardei, năut, ceapă roșie, salată, năut, niște roșie. Numai așa mă puteam împiedica să nu fac ceea ce corpul și mintea mea și-ar fi dorit să fac, adică să o iau razna.

Strigătele și loviturile se auzeau tot mai tare. Vedeam oameni alergând pe lângă ferestrele noastre la viteză maximă, femei cu pantofii în mâini, bărbați în cămașă, fără sacouri, alergând. Toată lumea alerga, noi de ce nu puteam? Întrebarea mea a primit răspuns foarte repede. Am văzut pe cineva alergând în direcția opusă celei în care fugeau bărbații și femeile – o siluetă familiară. Alerga spre ușa noastră. Apoi am văzut o echipă de agenți de pază fugărindu-l. Ușa noastră s-a dat de perete.

Era Steve. Cârnatul.

Avea servieta în mână, mâneca jachetei îi era sfâșiată, iar sângele îi țâșnea dintr-o tăietură de pe frunte. Eram atât de șocată, încât nu mai puteam vorbi. M-am uitat la Tic Nervos să verific dacă și el vede același lucru, dar își ținea mâinile la ochi, umerii îi tremurau și plângea în tăcere. La început am fost ușurată, era doar Steve. Era gata să sar de sub birou și să alerg spre el, când și-a aruncat servieta și a tras un birou din apropiere ca să blocheze ușa. În ciuda stării sale fizice, se mișca iute. Apoi a înghesuit mai multe scaune, unele peste altele. Mulțumit, și-a luat iarăși servieta și, respirând ca un nebun, s-a îndreptat spre biroul lui.

Apoi a început să strige:

— Numele meu e Steve Roberts și lucrez aici. Nu mă puteți da afară din clădirea asta.

Când ceilalți și-au dat seama cine e, au început să iasă încet de sub birouri.

Graham s-a ridicat primul.

— Steve, omule, ce faci...

— Stai departe de mine, Graham! a strigat Steve cu respirația întretăiată.

Sângele îi curgea din nas pe bărbie și apoi pe cămașă.

— N-au cum să-mi ia locul ăsta de muncă. Nu vreau decât să stau jos și să muncesc. Asta-i tot. Acum dați-vă înapoi! Vorbesc serios, Mary! Și tu, Louise!

Quentin era încă sub birou. M-am ridicat.

— Steve, te rog, nu face asta, am spus cu o voce tremurată. O să ai numai neazuri. Gândește-te la soția și la copiii tăi.

— Gândește-te la Teresa, a spus Graham, adăugând o notă de intimitate. Haide.

Îi vorbea cu blândețe.

— Nu vrei s-o dezamăgești.

Steve se înmuia, umerii i se relaxau, ochii parcă pierduseră din duritate, dar erau atât de negri, întunecați și sălbatici. Privea în jur de parcă era luat de cap, de parcă trăsesese ceva pe nas, nefiind în stare să se concentreze asupra unui singur lucru.

— Steve, te rog, nu înrăutăți lucrurile, a spus Edna. Hai să ne oprim aici.

S-a întors ca și cum cineva apăsase pe vreun buton. A privit-o fix, apoi și-a aruncat servieta spre ea, gata s-o nimerească. Inima îmi bătea nebunește.

— Nu poate fi mai rău, Edna. Habar n-ai cât de rău e totul în momentul ăsta. Habar n-ai. Am cincizeci de ani și azi o fetișcană de douăzeci de ani mi-a spus că nu mă mai pot angaja. Nu mă mai pot angaja? Cu excepția zilei în care s-a născut fetița mea, n-am lipsit niciodată de la serviciu.

Vocea lui era plină de venin și toată furia o îndrepta spre Edna.

— Mi-am făcut mereu treaba cât am putut mai bine.

— Știu asta. Crede-mă...

— Ești o mincinoasă! a strigat cu vocea gătită de furie.

Fața roșie îi strălucea, iar venele de la gât i se umflaseră.

— Numele meu e Steve Roberts și lucrez aici.

Și-a pus jos servieta, a tras un scaun și s-a așezat. Măinile îi tremurau în timp ce încerca să își deschidă servieta. Nereușind, a zbierat atât de tare, încât toți am tresărit, și a bătut cu pumnul în birou.

— Graham, deschide-o! a strigat.

Graham a sărit de la locul lui și a deschis servieta uzată pe care Steve o aducea zilnic când lucra acolo, apoi s-a dat prudent câțiva pași înapoi, la distanță de el. Steve s-a calmat un pic, apoi și-a pus jos cana, cea pe care scria „Lui Steve îi place cafeaua neagră cu un cub de zahăr“, cu atâta putere, încât i-a ciobit fundul. Și-a așezat la loc mingea de baschet, inelul și fotografia cu copiii săi. Nu avea niciun pachetel pentru prânz. Soția lui nu știa că o să meargă la birou. Toate lucrurile erau alandala, nu așa cum le ținea înainte. Nimic nu mai era ca înainte.

— Unde e computerul meu? a întrebat încet.

N-a răspuns nimeni.

— Unde e computerul meu? a strigat.

— Nu știu, a răspuns Edna cu o voce tremurată. Au venit azi-dimineață și l-au luat.

— L-au luat? Cine l-a luat?

La ușa biroului se auzeau bătăi puternice – agenții de pază încercau să pătrundă în interior. Ușa nu se mișca, pusese cu istețime – deși cred că din întâmplare – un scaun sub mâner, făcându-l de neclintit. Auzeam vocile de afară care vorbesc la viteză maximă, încercând să-și dea seama ce au de făcut. Erau îngrijorați – îmi imaginam că nu atât pentru noi, cât pentru cele două persoane din conducerea companiei aflate în interior. Speram ca Steve să nu afle prea curând de existența lor. Ceea ce se petrecea la ușă nu putea să-i domolească furia lui Steve. Zdrăgănitul constant al scaunelor și al biroului de la ușă era ca un foc mocnit, iar noi așteptam marea explozie. Steve a început să intre în panică.

— Atunci dă-mi computerul tău, a spus el.

— Ce?

Edna era surprinsă.

— Du-te în birou și adu-mi computerul. Sau ce-ar fi să-ți iau biroul? Cum sună asta? a strigat. Eu o să fiu șeful aici, iar ei n-au cum să se descotorosească de mine. Poate că te dau eu afară! a strigat iar. Edna! Ești concediată, naiba să te ia! Cum sună asta?

Era extrem de îngrijorător să vezi cum un coleg se distruge astfel. Edna se uita la el și înghițea în gol, neștiind ce să facă. Cei doi șefi, în mâinile cărora se afla viața ei, se ascundeau în biroul ei.

— Nu poți intra acolo, a bâiguit. Am încuiat biroul în pauza de prânz și nu mai găsesc cheia.

Se chinuise să spună asta, și o știam cu toții. Chiar și Steve, în nebunia lui, știa că nu e adevărat.

— De ce mă minți?

— Nu te mint, Steve, a spus cu mai multă vlagă. Chiar nu poți intra acolo.

— Dar e biroul meu! a strigat el, apropiindu-se de Edna.

Îi strigase în față, iar ea clipise la fiecare cuvânt.

— E biroul meu și trebuie să mă lași să intru. E ultimul lucru pe care îl mai faci înainte să-ți iei lucrurile și să pleci!

Comportamentul lui era intimidant. Eram șase oameni acolo și încă doi în biroul Ednei, deci împreună am fi putut să-l punem la pământ, dar ne subjugase, încremeniserăm în locurile noastre, de teama unui om pe care credeam că îl cunoaștem.

— Steve, nu intra acolo, a spus Graham.

Steve s-a uitat la el nedumerit.

— De ce? Cine e acolo?

— Nu intra, bine?

— E cineva acolo, nu-i așa? Cine?

Graham a dat din cap.

— Quentin, cine e?

Abia atunci l-am observat pe Quentin, care se ridicase de sub birou.

— Spune-le să iasă afară, i-a spus Ednei, care își frângea mâinile.

— Nu pot face asta, a spus.

Cedase și își pierduse încrederea în sine.

— Quentin, deschide ușa pentru mine.

Quentin s-a uitat spre mine. Nu știam ce să fac.

— Deschide naibii ușa aia! a țipat Steve, iar Quentin s-a grăbit într-acolo.

A deschis încet ușa, fără să se uite înăuntru, și s-a întors imediat la biroul lui, ca să fie departe de locul de acțiune.

Steve s-a apropiat de birou și a aruncat o privire înăuntru. Apoi a început să râdă. Dar nu era un râs vesel, ci de nebun, tulburător.

— Ieșiți afară, le-a spus bărbaților dinăuntru.

— Uite ce e, domnule...

Michael O'Connor s-a uitat la Edna, cerând ajutor.

— Roberts, a șopti fără să vrea.

— Nici măcar nu-mi știi numele, a scrâșnit Steve, cu fața roșie ca focul, nasul plin de sânge.

Pata de pe cămașă se mărea.

— Nici măcar nu-mi știe numele! a strigat la noi ceilalți. Ieri mi-ai ruinat viața și nici măcar nu-mi știi afurisitul de nume! a zbierat. Mă numesc Steve Roberts și lucrez aici!

— Trebuie să ne liniștim. Poate ar fi bine să deschidem ușa și să le spunem tuturor celor de afară că suntem bine, apoi putem discuta ce s-a întâmplat.

— El cine e? a întrebat Steve uitându-se la Agosto.

— El e... nu vorbește engleză, domnule Roberts.

— Mă numesc Steve! a strigat. Lucy! a zbierat apoi, iar inima mea, care bătea cu o mie de bătăi pe minut, s-a oprit în loc. Treci încoace! Tu vorbești limbi străine, întreabă-l cine e.

Nu m-am mișcat din loc. Quentin m-a privit îngrijorat și atunci mi-am dat seama că știe.

— El e Agosto Fernández, de la biroul german, și astăzi a venit să ne facă o vizită, am spus, iar vocea mi s-a spart.

— Agosto... Am auzit de tine. Tu ești tipul care m-a concediat, a zis Steve, ambalându-se iar. Tu ești nemernicul care m-a concediat. Ei, bine, știu ce-o să fac cu tine.

Steve s-a îndreptat spre el cu pași mari, de parcă ar fi vrut să-i dea un pumn.

Michael O'Connor l-a prins ca să-l tragă înapoi, dar Steve a fost mai rapid, l-a lovit în stomac, iar Michael a zburat înapoi în biroul Ednei, aterizând pe jos. Nu cred că Steve a observat asta. S-a oprit la câțiva centimetri de fața lui Agosto. Ne așteptam să-i tragă un cap în gură, să-l pocnească, în fine, să se întâmple ceva îngrozitor cu fața lui perfectă, scăldată de soarele Spaniei, dar nu a fost așa.

— Te rog, dă-mi înapoi locul de muncă, a zis Steve cu o voce blândă care mi-a frânt inima.

Îi curgea sânge din gură și se împrăștia în stropi în timp ce vorbea.

— Te rog.

— Nu poate face asta, domnule Roberts, s-a auzit dinăuntru Michael, evident rănit.

— Ba da, poate. Dă-mi înapoi locul de muncă, Augusto. Lucy, spune-i că vreau să-mi dea înapoi locul de muncă.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ă...

Încercam să mă gândesc la cuvinte, încercam să mă gândesc la tot ce învățasem, dar nu-mi aminteam nimic.

— Lucy! a răcnit și a băgat mâna în buzunar.

M-am gândit că își caută batista. Ar fi fost normal să facă asta, sângele îi curgea întruna, îi acoperea nasul și îi rămăsese pe mână când se ștersese la gură. Mă așteptam să scoată o batistă, dar în loc de asta am văzut un pistol. Toată lumea a țipat și s-a aruncat la pământ, cu excepția mea, fiindcă era îndreptat spre mine și înghețasem de spaimă.

— Spune-i să-mi dea înapoi locul de muncă.

S-a apropiat de mine. Nu vedeam decât ceva negru îndreptat spre mine. Tremura în mâna nesigură a lui Steve. Îi vedeam degetul pe trăgaci și tremura în asemenea hal, încât îmi era teamă că va trage în orice moment. Picioarele îmi tremurau, simțeam că genunchii nu mă mai ascultă.

— Dacă-mi dă serviciul înapoi, îl las să plece teafăr. Spune-i.

N-am fost în stare să-i răspund. S-a răstit iar la mine, ținând pistolul la doar câțiva centimetri de fața mea.

— Spune-i! a urlat.

— Pune dracului pistolul jos! l-am auzit pe Graham zbie-rând cu o voce plină de groază.

Apoi au început ceilalți să strige și a fost prea mult, prea mult să mai pot suporta. Îmi era teamă că e prea mult și pentru Steve, toate acele voci, toate acele voci îngrozite care ne amestecau gândurile.

Buzele îmi tremurau, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Te rog, Steve, nu face asta. Te rog să nu faci asta.

S-a adunat.

— Nu plânge, Lucy. Fă ceea ce ești plătită să faci și spune-i omului că îmi vreau serviciul înapoi.

Buzele îmi tremurau atât de tare, încât abia am reușit să rostesc cuvintele:

— Nu pot.

— Ba da, poți.

— Nu pot, Steve.

— Fă-o, Lucy, a spus Graham încurajator. Spune ce vrea el să spui.

Bubuiturile din ușă încetaseră și m-am simțit pierdută. Mai pierdută decât fusesem vreodată. Credeam că ne părăsiseră. Că ne-au lăsat să ne descurcăm singuri.

— Nu pot.

— Fă-o! a strigat Steve. Fă-o, Lucy!

Flutura pistolul mai aproape de fața mea.

— Doamne, Steve, nu pot s-o fac, bine? Nu știu spaniolă. Bine? i-am strigat.

S-a lăsat tăcerea. Toată lumea m-a privit șocată, de parcă acea revelație era mai surprinzătoare decât apariția pistolului, apoi și-au amintit și s-au uitat la Steve.

Steve mă privea la fel de șocat ca toți ceilalți. Apoi ochii i s-au întunecat din nou, mâna nu i-a mai tremurat, iar brațul i-a devenit mai sigur.

— Dar m-au dat afară pe mine.

— Știu. Îmi pare rău, Steve. Îmi pare foarte rău.

— Nu meritam asta.

— Știu, i-am șoptit.

În mijlocul tăcerii apăsătoare, când Michael se întorcea ușor pe o parte ca să se ridice în capul oaselor, iar ceilalți se strângeau unii în alții, Quentin s-a sculat în picioare. Steve s-a întors cu fața la el, ținând pistolul în mână.

— Doamne, Quentin, stai jos! a strigat Graham.

Dar Quentin n-a făcut nicio mișcare. În schimb, s-a întors cu fața spre domnul Fernández, care stătea îngrozit pe jos, și, cu o voce fermă, vorbind spaniola la perfecție, i s-a adresat. Augusto s-a ridicat în picioare, s-a liniștit și i-a răspuns,

autoritar și credibil, deși niciunul dintre noi nu avea habar ce spune. În mijlocul acelei nebunii au purtat o conversație cu un calm desăvârșit. Deodată, s-a auzit afară sunetul unui burghiu. Reveniseră, în sfârșit. Mănerul ușii a început să se zgâlțâie. Steve se uita la ușă și părea că o mică parte din el cedează.

— Ce-a spus? l-a întrebat pe Quentin.

Vocea îi era liniștită, abia îl auzeam din cauza zgomotului făcut de burghiu.

Quentin, plin de ticuri, a reprodus răspunsul lui Augusto.

— A spus că regretă eroarea care a dus la pierderea locului de muncă. E sigur că este vorba de o eroare de sistem și, imediat ce o să poată, o să telefoneze la biroul central ca să fii repus în drepturi. Îi pare rău de suferința prin care ați trecut tu și familia ta și o să aranjeze să-ți reiei locul cât mai curând posibil. Din felul în care ai acționat astăzi, e clar că ești un muncitor dedicat, de care atât el, cât și întreaga companie ar trebui să fie extrem de mândri.

Bărbia lui Steve s-a ridicat cu mândrie. A dat din cap.

— Vă mulțumesc.

Mutând pistolul, s-a îndreptat spre Augusto și i-a întins mâna care nu îi sângera. Și-au strâns mâinile.

— Vă mulțumesc foarte mult, a spus. Este o onoare să lucrez în această companie.

Augusto a dat din cap, prudent și obosit în același timp.

Apoi clanța ușii a căzut, ușa a fost dată de perete, biroul a fost aruncat în celălalt capăt, iar trei bărbați au năvălit asupra lui Steve.

În aceeași zi, imediat ce am prins ocazia, l-am sunat.

Mi-a răspuns chiar el.

— Bine, i-am spus, cu vocea încă tremurându-mi din cauza șocului. Ne întâlnim iar.

Stabiliserăm să ne întâlnim a doua zi la Starbucks-ul din capul străzii. N-am putut să-l văd în ziua în care se petrecuse incidentul de la birou. Nu voiam să văd pe nimeni și nimic, cu excepția Domnului Pan și a patului, dar mama aflase de la buletinul de știri difuzat din oră-n oră și era înnebunită de grijă. Tata se suise pe pereți. Mama trimisese un mesager la tribunal, cu vestea că biroul fiicei ei a fost atacat, iar tata ceruse o amânare într-un caz controversat foarte mediatizat. Pentru prima dată în viața lui, depășise toate limitele de viteză ca să ajungă acasă la mama. Au stat la masa din bucătărie, mâncând plăcintă cu mere și bănd ceai, au plâns și au depănat amintiri despre micuța Lucy, povești care îi încântau foarte mult. Îmi păstrau sufletul viu, de parcă aș fi fost împușcată la birou în ziua aia.

Bine, am mințit.

Nu știi sigur ce a simțit tata – probabil că am primit ce merit, pentru că am o slujbă atât de modestă și lucrez cu oameni obișnuiți –, dar n-am avut chef să-i aflu părerile. Am refuzat să mă duc la ei, insistând că mă simt bine, dar, de data asta, până și eu am băgat de seamă că mint, așa că Riley a apărut la ușa mea pe neașteptate.

- Căleșca te așteaptă, a spus imediat ce am deschis ușa.
- Riley, sunt bine, i-am spus, dar nu eram credibilă, și o știam.
- Nu ești bine. Arăți ca naiba.
- Mersi.
- Ia-ți lucrurile și hai la mine. Ne așteaptă mama acolo.
- Te rog, și așa am avut o zi grea, am oftat eu.

— Nu vorbi așa despre ea, a spus, de data asta serios, ceea ce m-a făcut să mă simt prost. E îngrijorată pentru tine. Au dat toată ziua la știri.

— Bine, i-am spus. Așteaptă aici.

Am închis ușa și am încercat să-mi adun lucrurile, dar nu puteam gândi, mintea îmi era amortită și nu voia să funcționeze. Până la urmă, m-am adunat și mi-am luat haina. Când am ieșit pe culoar, vecina al cărei nume îl uitasem stătea de vorbă cu Riley. Se aplecase spre ea, uitând de mine, așa că mi-am dres vocea tare, cu expectorație – un zgomot care a răsunat pe culoar. Asta i-a atras atenția. S-a uitat la mine enervat de întrerupere.

— Bună, Lucy, a spus ea.

— Ce mai face mama ta?

— Nu prea bine, mi-a răspuns încruntându-se.

— Ai fost s-o vezi?

— Nu.

— A. Păi, dacă te hotărăști, nu uita că sunt disponibilă pentru... știi tu.

— Vecina ta pare drăguță, a spus Riley când am intrat în mașină.

— Nu e genul tău.

— Ce înseamnă asta? N-am un gen anume.

— Ba da, ai. Genul de blondă fără minte.

— Nu-i adevărat. Îmi plac și brunetele.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Ți-a vorbit despre bebelușul ei?

— Nu.

— Interesant.

— Încerci să mă îndepărtezi de ea? Fiindcă, dacă e așa, chestia cu bebelușul n-o să meargă. Mai demult mă vedeam cu o femeie care avea doi copii.

— Ha. Deci ești interesat de ea.

— Poate că sunt.

Mi s-a părut ciudat. Am amuțit amândoi, iar eu am început să mă gândesc la Steve, cum îmi ținea pistolul în față. Nu voiam să știu la ce se gândește Riley.

— Unde e mama ei?

— La spital. Nu știu la care și nici de ce suferă. Dar e ceva serios.

— De ce nu s-a dus să o vadă?

— Spune că nu poate lăsa bebelușul.

— Te-ai oferit să stai cu el.

— Da.

— Drăguț din partea ta.

— Nu sunt chiar așa de rea.

— Nu cred că ești rea deloc, mi-a spus el privindu-mă în ochi.

I-am evitat privirea, așa că s-a uitat din nou la șosea.

— De ce nu ia copilul la spital cu ea? Nu înțeleg.

Am ridicat din umeri.

— Ba știi. Spune-mi.

— Nu știu.

Mă uitam pe geam.

— Cât are bebelușul?

— Nu știu.

— Haide, Lucy.

— Pe bune că nu știu. Îl ține sau o ține într-un cărucior.

Mă privea fix.

— Fetițele sau băieții arată la fel pentru mine. Până la vârsta de zece ani, habar n-am ce sex au.

Riley a chicotit.

— Maică-sa nu e de acord cu faptul că îl crește singură? Despre asta e vorba?

— Cam așa ceva, am spus și m-am concentrat la lumea care îmi trecea prin fața ochilor, nu la pistolul pe care îl vedeam ațintit spre mine.

Riley locuia la doi kilometri de central orașului, în Ringsend, o suburbie a Dublinului, unde avea un apartament luxos care dădea spre Boland's Mills de pe Grand Canal Dock.

— Lucy, a spus mama cu ochi mari și îngrijorați când am intrat pe ușă.

Mi-am ținut brațele la spate în timp ce mă îmbrățișa cu putere.

— Nu-ți face griji, mamă. Nici măcar n-am fost la birou, m-am auzit spunând. Eram plecată cu treabă și am pierdut toată distracția.

— Serios? m-a întrebat, evident mai ușurată.

Riley mă privea fix, făcându-mă să nu mă simt în largul meu. Se purtase foarte straniu în ultimele zile, mai puțin ca frațele pe care îl știam și îl iubeam și mai mult ca o persoană care știe că mint.

— Uite, ți-am adus asta.

Am scos mâinile de la spate și i-am dat un covoraș de pus la ușă, pe care îl șterpelisem din fața ușii vecinului lui Riley. Pe el scria „Bună, eu sunt Preș^{ci} și arăta ca nou.

Mama a chicotit.

— O, Lucy, cât ești de amuzantă. Îți mulțumesc foarte mult.

— Lucy, a spus Riley furios.

— O, nu fi prostuț, Riley. N-a fost niciun deranj. N-a costat mult.

L-am bătut pe spate și mi-am îndreptat atenția spre restul apartamentului.

— Ray e aici?

Ray, colegul de apartament al lui Riley, era doctor. Nu se aflau niciodată acasă în același timp, căci programul lor de muncă nu coincidea. Când Ray era acasă, mama flirta cu el fără rușine, cu toate că o dată m-a întrebat dacă Ray este iubitul lui Riley. I-ar fi surâs ideea să aibă un fiu trendy homosexual, care să nu o înlocuiască niciodată cu o altă femeie.

— E la serviciu, a explicat Riley.

— Acum pe bune, voi n-apucați niciodată să petreceți mai mult timp împreună? am întrebat, încercând să nu râd.

Riley arăta de parcă ar fi vrut să-mi pună piedică și să mă trântască la pământ, așa cum făcea când eram mici. Am schimbat imediat subiectul.

— A ce miroase?

¹ Joc de cuvinte. În limba engleză *Mat*, care este nume, dar înseamnă și preș.

— A mâncare pakistaneză, a spus mama confuză. Nu știam exact ce vrei, așa că am comandat jumătate de meniu.

Mama era încântată să se afle în apartamentul de burlac al chipeșului său fiu, unde putea face lucruri exotice, cum ar fi să servească mâncare pakistaneză, să urmărească *Top Gear* și să folosească telecomanda pentru a schimba culoarea focului din șemineu. De la casa lor era drum lung până la restaurantul pakistanez, iar tata nu era interesat să se deplaseze cu ea acolo sau să se uite la altceva în afară de CNN. Am deschis o sticlă de vin și ne-am așezat la o masă de sticlă, lângă ferestrele înalte până-n tavan care dădeau spre râu. Totul se reflecta și strălucea în lumina lunii.

— Așa, a spus mama.

Din tonul ei mi-am dat seama că va începe o conversație serioasă, în care urma să fiu descusută.

— Cum merg planurile de reînnoire a jurămintelor? am întrebat prima.

— O...

A uitat ce voia să mă întrebe și s-a înviorat.

— Avem atâtea lucruri de vorbit! Încerc să aleg un loc potrivit.

Am ascultat-o în următoarele douăzeci de minute vorbind despre lucruri pe care nu credeam că cineva trebuie să le ia în considerare când e vorba de patru pereți și un tavan.

— Câte persoane vor veni? am întrebat-o când mi-a spus câteva dintre locurile la care se gândise.

— Până acum sunt patru sute douăzeci.

— Ce?

Mai să mă înec cu vin.

— În mare parte sunt colegi de-ai lui taică-tău. Având în vedere ce funcție are, e dificil să îi invite pe unii, iar pe alții nu. Oamenii se supără.

Apoi, ca și cum ar fi spus ceva rău, s-a corectat:

— Și pe bună dreptate.

— Atunci nu-i mai invita, am zis.

— O, Lucy, nu pot face asta, mi-a spus zâmbind.

Telefonul meu a început să sune, iar numele lui Don Lockwood a licărit pe ecran. Până să apuc să-mi controlez mușchii faciali, am luat expresia unui copil pus pe șotii.

Mama și-a ridicat sprâncenele către Riley.

— Scuzați-mă, o să vorbesc afară.

Am ieșit pe balcon. Era din sticlă, așa că m-am îndepărtat din raza lor vizuală și auditivă.

— Alo?

— Ia zi, ai fost concediată azi?

— Nu chiar. Nu încă, în orice caz. Dar s-a dovedit că tipul nu știe cine e Tom. Mulțumesc pentru sfat, oricum.

A râs încetișor.

— Același lucru s-a întâmplat în Spania. Tom e un mister. Nu-ți face griji. Putea să fie mai rău. Puteai să fii în biroul în care bietul om a luat-o razna.

Am făcut o pauză. În clipa aceea am crezut că e o capcană, dar apoi rațiunea a preluat controlul. De unde naiba putea să știe? Nici măcar nu-mi știa numele adevărat, nu avea habar că eu chiar lucrez acolo.

— Alo? a întrebat îngrijorat. Mai ești acolo?

— Da, am răspuns încet.

— O, bun. Am crezut că am spus ceva greșit.

— Nu, n-ai spus, doar că ... Era chiar biroul meu.

— Vorbești serios?

— Da. Din nefericire.

— Doamne! Te simți bine?

— Mai bine decât el, în orice caz.

— L-ai văzut pe tip?

— Cârnatul, am spus, privind peste râu la Boland's Mills.

— Poftim?

— L-am poreclit Cârnatul. Era cel mai moale tip din clădire, dar a îndreptat pistolul spre capul meu.

— La naiba, a spus. Ești bine? Te-a rănit?

— Sunt bine.

Nu eram bine, iar el știa asta, dar nu-l puteam vedea și nu-l cunoșteam, așa că nu conta, și am spus mai departe:

— Era doar un pistol cu apă, știi. Am descoperit abia apoi, când... l-au doborât la pământ. Era al fiului său. Îl luase cu el de dimineață, când i-a spus soției că își va lua slujba înapoi. Doamne, un afurisit de pistol cu apă m-a făcut să mă îndoiesc de întreaga mea viață!

— E normal. Adică nu știai, nu? a spus încet. Și dacă ar fi tras, ai fi avut un păr foarte cârlionțat.

Am izbucnit în râs. Mi-am lăsat capul pe spate și am râs.

— O, Doamne! Eu speram că o să fiu concediată, iar el a renunțat la viață ca să-și ia serviciul înapoi.

— Eu n-aș spune că a renunțat la viață, nu era o armă mortală. Deși nu te-am văzut cu păr cârlionțat. De fapt, nu te-am văzut deloc. Ai păr?

— Castaniu.

— Hmm, încă o piesă din puzzle.

— Povestește-mi despre ziua ta, Don.

— N-a fost mai grozavă decât a ta, asta-i clar. Nu vrei să ieși să bem ceva? Sunt sigur că ți-ar prinde bine, a spus cu blândețe. O să-ți povestesc despre ziua mea când o să fim față-n față.

Am tăcut.

— Ne întâlnim într-un loc aglomerat, unul pe care îl cunoști. Tu alegi. Îți aduci zece prieteni dacă vrei, zece bărbați, zdrahoni musculoși. Nu-mi plac zdrahonii, nu-mi plac bărbații, de fapt, și prefer să nu-i aduci, dar dacă ți-aș fi spus asta de la bun început, ai fi crezut că plănuiesc să te răpesc. Și n-am de gând să fac asta, a oftat el. M-am gândit la toate, nu?

Am zâmbit.

— Îți mulțumesc, dar nu pot. Fratele meu și mama mă țin ostatică.

— De asta ai avut parte toată ziua. Atunci cu altă ocazie. Weekendul ăsta? O să vezi că nu am doar o frumoasă ureche stângă.

Am început să râd.

— Don, pari un tip cumsecade...

— Aha.

— Dar sincer, sunt la pământ.

— Normal că ești. Oricine ar fi așa după o zi ca asta.

— Nu, nu doar din cauza zilei de astăzi. Sunt la pământ în general.

Mi-am trecut mâna peste fața obosită, dându-mi seama că, în ciuda a ceea ce susțineam în public, eram cu adevărat la pământ.

— Îmi petrec mai mult timp spunându-i unei persoane la care am sunat din greșeală lucruri pe care nu le spun nici familiei mele.

A râs încet. Părea că respirația lui îmi ajunge din telefon în ureche. M-am cutremurat. Îl simțeam ca și cum era acolo, lângă mine.

— Țsta trebuie să fie un semn bun, nu? s-a înviorat. Hai, dacă se va dovedi că sunt un tip mare, gras și urât, pe care nu vrei să-l mai vezi niciodată, poți pleca și n-o să te mai deranjez. Iar dacă se va dovedi că tu ești mare, grasă și urâtă, n-ai de ce să-ți faci griji, fiindcă n-o să vreau eu să te mai văd. În cazul în care cauți un tip mare, gras și urât, n-are rost să ne întâlnim, fiindcă nu sunt așa.

— Nu pot, Don. Îmi pare rău.

— Nu pot să cred că rupi relația cu mine și nu-ți știu nici măcar numele.

— Ți l-am spus. E Gertrude.

— Gertrude, a spus învins. Bine, atunci ține minte că tu m-ai sunat prima.

— Am greșit numărul, am spus râzând.

— Bine atunci, a spus, dându-se bătut. Te las în pace. Mă bucur că ești bine.

— Mersi, Don. La revedere.

Am terminat convorbirea și m-am aplecat peste balustradă, privind reflecția lumininilor din apartamente în apa neagră. Telefonul a sunat scurt: „Un cadou de despărțire.“

L-am deschis.

Doi frumoși ochi albaștri mă priveau. I-am studiat până când mi-am imaginat că încep să clipească.

M-am întors la mama și la Riley, care au fost suficient de drăguți să nu mă întrebe de convorbirea telefonică, dar când Riley s-a dus să ia cheile de la mașină ca să mă conducă acasă

mama a profitat de ocazie și am simțit că urmează o conversație specială.

— Lucy, n-am avut ocazia să stăm de vorbă după ce-ai plecat săptămâna trecută de la prânz.

— Știu, îmi pare rău că am plecat în grabă. Mâncarea a fost bună, doar că mi-am amintit că trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Și-a încruntat sprâncenele.

— Serios? Credeam că ai plecat fiindcă am semnat documentele pentru întâlnirea cu Viața.

— N-a fost din cauza asta. Chiar n-a fost. Nu-mi amintesc ce anume a fost, dar era, știi, important. În prostia mea, îmi fixasem o altă întâlnire chiar atunci. Știi cât sunt de uitucă uneori.

— O. Eram convinsă că ești supărată pe mine.

Mă privea cu luare-aminte.

— Poți să-mi spui dacă ai fost supărată pe mine.

Ce-o apucase? Un Silchester nu dă în vileag astfel de lucruri.

— Sigur că nu. Aveai doar grijă de mine.

— Da, a spus ușurată. Dar nu am știut ce să fac o lungă perioadă de timp. Nu am semnat actele săptămâni întregi. Mă gândeam că, dacă ar fi fost ceva în neregulă, ai fi venit la mine să vorbim despre asta. Chiar dacă știu că Edith se pricepe să te ajute la chestii pe care nu vrei să i le spui mamei tale.

A zâmbit timid, apoi și-a dres glasul.

Jenant, jenant – oribil moment. Cred că se aștepta să o contrazică, dar nu eram sigură, așa că nu am spus nimic. Unde era abilitatea mea de a minți, atunci când aveam nevoie de ea?

— Până la urmă, am stat de vorbă cu tatăl tău despre asta și am decis să semnez.

— El ți-a spus să semnezi? am întrebat cât de liniștită am putut, deși simțeam furia crescând în adâncul meu.

Ce știa el despre viața mea? Nu-mi pusese niciodată o întrebare legată de mine, nu arătase nici cel mai mic interes...

— Nu, de fapt nu a fost așa, mi-a întrerupt mama gândurile. A spus că totul e o prostie, dar mi-am dat seama că nu sunt de acord cu el. Nu cred că e o prostie. M-am gândit: ce rău ți-ar putea face? Dacă Viața mea ar vrea să se întâlnească cu mine,

aș fi nerăbdătoare, a spus zâmbind. Trebuie să fie minunat să ți se întâmple ceva atât de palpitant,.

Eram impresionată că acționase împotriva instrucțiunilor ta-tei, de asemenea intrigată și surprinsă de dorința sa de a-și întâlni Viața. Credeam că asta ar fi ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă. „Ce va spune Lumea?”

— Dar cel mai mult m-a preocupat faptul că e și vina mea. Sunt mama ta și, dacă e ceva în neregulă cu tine, atunci...

— Nu e nimic în neregulă cu mine, mamă.

— Sigur că nu. M-am exprimat greșit, îmi pare rău. Voiam să spun...

— Știu ce voiai să spui și nu e vina ta, am rostit încet. Dacă ar fi ceva în neregulă cu mine, chiar n-ar fi vina ta. N-ai greșit cu nimic.

— Îți mulțumesc, Lucy.

Părea că întinerise cu zece ani. Până atunci nu-mi trecuse prin minte că s-ar putea simți vinovată de calitatea vieții mele. Credeam că asta mă privește numai pe mine.

— Așa deci, s-a însuflețit ea. Deci ai întâlnit-o.

— De fapt, este un tip și l-am întâlnit săptămâna trecută.

— Un tip?

— Și eu am fost surprinsă.

— E arătos? a chicotit mama.

— Mamă, e dezgustător! Vorbim despre Viața mea.

— Desigur.

A încercat să-și ascundă zâmbetul, deși îmi dădeam seama că speră în secret să audă clopote de nuntă. Orice bărbat era bun de ginere. Sau poate spera la o pereche pentru Riley.

— Nu e deloc arătos, ba e chiar urât.

Mi-am amintit pielea lui rece și umedă, respirația urât mirositoare, costumul șifonat, felul în care își trăgea nasul.

— Dar totul e bine. Suntem bine. Nu cred că vrea să ne mai vedem.

Mama s-a încruntat din nou.

— Ești sigură?

Apoi a plecat pentru o clipă și s-a întors cu o geantă plină cu plicuri cu spirala vieții imprimată pe față – toate pentru mine, dar trimise pe adresa ei.

— Am primit câte unul în fiecare zi săptămâna trecută. Și din nou ieri dimineață.

— A, probabil că mi-a uitat adresa, i-am spus. Nu-i de mirare că nu le-am primit.

Am dat din cap și am râs.

— Poate că marea problemă a Vieții e lipsa de organizare. Mama mi-a zâmbit cam tristă.

Riley a ieșit din dormitorul lui cu cheile de la mașină și a văzut plicul din mâna mea.

— O, ne ocupăm de asta acum?

A tras un sertar al măsutei din hol și s-a întors în sufragerie cu un teanc de plicuri în mână, aruncându-le pe masă.

— Vrei să-mi faci o favoare, surioară? Nu-ți mai ignora Viața. Chestiile astea mi-au umplut cutia poștală.

La început, fusesem indiferentă față de Viața mea, dar în momentul ăla, după ziua pe care o avusesem, eram furioasă, și apoi, văzând scrisorile trimise familiei mele, m-am infuriat și mai tare. Aveam să-l întâlnesc a doua zi la Starbucks. Insistasem să nu vină la mine acasă. Edna mă sunase să-mi spună că ne dă o zi liberă și m-am bucurat, nu doar pentru că urma să lipsesc de la serviciu, ci pentru că mi-era cu adevărat jenă de stilul spectaculos în care fusese descoperită lipsa cunoștințelor mele de spaniolă. Să mă pună în mod intenționat într-o asemenea situație, numai ca să vin la întâlnire, era mai mult decât revoltător. Nu numai siguranța mea fusese periclitată, ci a tuturor celor din încăpere. Din cauza acestei furii, așteptam cu nerăbdare cea de-a doua întâlnire cu Viața.

În ziua următoare, în timp ce mă gândeam la lucruri inteligente și urâte pe care să i le spun Vieții mele, mi-a sunat telefonul mobil. Era un număr pe care nu l-am recunoscut, așa că l-am ignorat. Dar a sunat iar. Și iar. Apoi am auzit o bătaie în ușă. M-am grăbit să deschid. Vecina, al cărei nume nu mi-l aminteam, era speriată.

— Îmi pare rău că te deranjez. E vorba de mama. M-a sunat fratele meu. Mi-a spus să mă duc imediat la spital.

— Nicio problemă.

Mi-am luat cheile și am închis ușa după mine. Tremura.
— Stai liniștită. Trebuie să mergi la ea, i-am spus încet.
A încuviințat.

— Doar că nu am mai plecat niciodată până acum...

— Stai liniștită. Crede-mă, totul o să fie bine.

M-a condus în apartamentul ei și, tremurând, mi-a spus pe un ton poruncitor:

— I-am pregătit sticla. Încălzește-o înainte să i-o dai. Nu bea decât dacă e călduț. Îi dai să mănânce la șapte și jumătate. Îi place să se uite la *In the Night Garden* înainte să adoarmă. Pur și simplu apeși play la DVD. Apoi se liniștește imediat. N-o să doarmă fără Ben. Ben e ursulețul ăla de pluș costumat în pirat. Dacă se trezește și e agitat, cântă-i *Twinkle, Twinkle* și se liniștește imediat.

Mi-a făcut turul casei, arătându-mi totul, inelele dentare, jucăriile de pluș, sterilizatorul de biberoane, în caz că voi scăpa sticla și va trebui să pregătesc alta. Apoi s-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

Dar nu se grăbea.

— Poate n-ar trebui. Poate ar trebui să rămân.

— Du-te. Totul e bine aici.

— Da, ai dreptate.

Și-a tras haina și a deschis ușa.

— Așa. Nu aștept vizita nimănui. Iar tu n-o să-ți chemi prietenii, da?

— Sigur că nu.

— Ai numărul meu de mobil, da?

— Aici.

Am fluturat telefonul în aer.

— OK. Îți mulțumesc.

S-a aplecat peste țarc.

— Pa, bebe. Mami se întoarce repede, a spus cu lacrimi în ochi.

Apoi a dispărut.

Ceea ce m-a pus în mare încurcătură. Am sunat la biroul Vieții, dar nu mi-a răspuns nimeni, nici măcar secretara lui. Asta însemna că își terminase ziua de lucru și era deja în drum spre

Starbucks. Am așteptat până s-a făcut ora să ne întâlnim, apoi am sunat la Starbucks.

— Alo, a răspuns o voce stresată, de om aflat sub presiune.

— Bună. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva chiar acum și trebuie să-i spun...

— Cum se numește? m-a întrerupt el.

— O! Ă, de fapt nu-i știu numele, dar poartă un costum, probabil arată cam stresat și obosit și...

— Hei, te caută cineva la telefon! mi-a strigat în ureche și a lăsat telefonul jos.

Am auzit cum dă receptorul altcuiva.

— Alo?

— Bună, am spus cu cea mai prietenoasă voce. N-ai să ghicești ce s-a întâmplat!

— Sper că nu mă suni ca să anulezi, a spus imediat. Sper din tot sufletul că suni doar ca să-mi spui că întârzii, ceea ce e destul de jignitor, ca să fiu sincer. Dar prefer orice altceva decât să anulezi întâlnirea.

— Asta o să fac, dar nu din motivul la care te gândești.

— La ce motiv crezi că mă gândesc?

— Că nu mă interesezi, ceea ce nu-i adevărat. De fapt, e cam adevărat, dar trebuie să învăț cum să schimb asta. Dar motivul nu e asta. O vecină m-a rugat să stau cu copilul ei. Mama ei e grav bolnavă și a trebuit să se ducă la ea la spital.

Tăcea, reflectând la cele auzite.

— Asta e ca și cum ai spune „Câinele mi-a mâncat tema“.

— Nu, nici pe departe.

— Cum se numește vecina ta?

— Nu-mi amintesc.

— E cea mai proastă minciună pe care ai spus-o până acum.

— Fiindcă nu e o minciună. Dacă te-aș fi mințit, aș fi inventat un nume gen... Claire. De fapt, cred că așa o cheamă: Claire. Numele ei este Claire.

— Ai băut?

— Nu. Am grijă de copil.

— Unde?

— În apartamentul ei. Vizavi de al meu. Dar nu poți veni aici, dacă la asta te gândești. Mi-a subliniat faptul că n-am voie să primesc străini.

— N-aș fi un străin dacă ai veni la întâlniri.

— Hai să n-o pedepsim pe ea pentru greșelile mele.

A încheiat convorbirea mai puțin furios decât o începuse, crezând – speram eu – fiecare cuvânt pe care i-l spusese. Cu toate astea, în timp ce mă legănam în balansoar, urmărindu-l pe Makka Pakka cum stă în Pinky Ponk și bea suc roz în *In the Night Garden*, dar gândindu-mă, de fapt, la evenimentele zilei anterioare, am auzit o bătaie în ușa mea pentru a doua oară în acea seară. Am deschis și l-am văzut stând în fața apartamentului meu, cu spatele la mine.

— Ai venit să mă verifici? l-am întrebat.

S-a întors pe călcâie.

— Te-ai bărbierit, am remarcat surprinsă. Nu mai arăți atât de jalnic ca înainte.

S-a uitat peste umărul meu în apartament.

— Unde e copilul?

— Nu poți intra aici. Nu e casa mea, nu te pot lăsa înăuntru.

— Foarte bine, dar măcar poți să-mi arăți copilul. După cum te știu, ești în stare să dai buzna aici doar ca să scapi de mine. Și nu mă privi așa. Este exact genul de lucru pe care l-ai face.

— Nu pot să-ți arăt copilul, am spus oftând.

— Adu-l până aici. Nu îl ating, vreau doar să-l văd.

— Nu pot să ți-l arăt.

— Arată-mi copilul, a repetat el. Arată-mi copilul, arată-mi copilul.

— Taci din gură, am șuierat eu. Nu e niciun copil.

— Știam eu.

— Nu, nu știi nimic.

Apoi i-am șoptit:

— Ea crede că are un copil, dar nu are. A avut unul, dar a murit și acum crede sau se preface că are un copil – ori nu știu ce face, dar așa se poartă. Dar nu e niciun copil.

M-a privit bănuitor, apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Văd o mulțime de chestii pentru copii împrăștiate peste tot.

— Așa e. Scoate căruciorul afară la plimbare, dar e mereu gol. Crede că-i ies dinții și că plânge toată noaptea, dar eu nu aud nimic. Aici nu e niciun copil. M-am uitat pe poze și asta pare să fie ultima. Cred că avea cel puțin un an când a murit. Poftim.

Am luat o fotografie de pe măsuta din hol și i-am întins-o.

— Cine e bărbatul?

— Cred că soțul ei, dar nu l-am mai văzut de cel puțin un an. Cred că n-a suportat să o vadă în halul ăsta.

— E deprimant.

Mi-a dat fotografia înapoi și am rămas tăcuți, întristați de situație. Viața mea a rupt tăcerea:

— Deci trebuie să stai aici chiar dacă nu e niciun copil?

— Dacă plec și se întoarce în lipsa mea, n-am puterea să îi spun că am plecat fiindcă nu are niciun copil. Ar fi o cruzime.

— Deci nu poți să ieși, iar eu nu pot intra. Ironia sorții.

A zâmbit și pentru o clipă mi s-a părut frumos.

— Atunci putem vorbi aici, a zis.

— Dar asta facem.

A alunecat cu spatele pe ușă și s-a așezat în hol. Am procedat la fel și m-am pus în fața lui, dar în holul apartamentului. Un vecin a ieșit din lift, ne-a aruncat o privire, apoi a trecut printre noi. Ne-am privit în tăcere.

— Oamenii te pot vedea, nu-i așa? l-am întrebat.

— Dar ce crezi că sunt, fantomă? a spus, dând ochii peste cap. Se poate să fiu invizibil pentru tine, dar alții din lumea asta îmi acordă o mare atenție. Alții vor să afle mai multe despre mine.

— Gata, gata, sensibilule, i-am zis.

— Ești pregătită să vorbim?

— Sunt supărată pe tine, i-am replicat imediat, amintindu-mi deodată tot ceea ce repetasem în minte.

— De ce?

— Pentru ce le-ai făcut ieri oamenilor ăloră.

— *Ce* am făcut?

— Nu meritau să fie implicați în... mingea ta tăiată, sau cum i-o spune.

— Stai așa. Crezi că eu i-am pus pe toți să facă tot ce s-a petrecut ieri?

— Păi... nu asta ai făcut?

— Nu! a răspuns pe un ton categoric. Ce crezi că sunt? De fapt, nu vreau să-mi răspunzi. N-am făcut decât sincronizarea aia cu Augusto Fernández, n-am avut nimic de-a face cu... Cum îl cheamă?

— Steve, am rostit hotărâtă. Steve Roberts.

Mă privea zâmbind.

— A, uite, devotamentul ăsta nu l-am văzut săptămâna trecută. Cum i-ai spus? Cârnatul?

Mi-am ferit privirea.

— Nu eu am aranjat asta. Tu ești responsabilă pentru propria ta viață și tot ce ți se întâmplă, și la fel sunt și ceilalți oameni. Viața ta nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat acolo. Te simțai vinovată...

N-am comentat cele auzite. Mi-am pus capul în palme.

— M-a apucat durerea de cap.

— Asta se întâmplă când reflectezi la anumite lucruri, chestie pe care tu nu ai mai făcut-o de ceva timp.

— Dar ai spus că ai plănuit apariția lui Fernández. Te-ai amestecat în viața lui.

— Nu m-am amestecat. V-am sincronizat viețile. Am făcut ca drumurile voastre să se încrucișeze, ca să vă ajut pe amândoi.

— Și cum l-ai ajutat? Bietul om a avut un pistol la tâmplă! Nu trebuia să i se întâmple așa ceva.

— Bietul om a avut un pistol cu apă la tâmplă și o să afli că-i este mult mai bine după toate astea.

— Cum?

— Nu știu încă. Va trebui să-l urmărim în spațiu și timp.

— În clipa aia nu conta că e un pistol cu apă, am mormăit eu.

— Sigur că nu. Te simți bine?

Am tăcut.

— Hei.

Și-a întins piciorul și, în joacă, mi-a atins talpa cu a lui.

— Da. Nu. Nu știu.

— Ah, Lucy, a spus oftând.

S-a ridicat și m-a îmbrățișat. La început l-am ținut la distanță, dar mă ținea strâns, așa că, în cele din urmă, am cedat și l-am îmbrățișat și eu, lipindu-mi obrazul de costumul lui ieftin, care mirosea a vechitură. Ne-am îndepărtat, iar el și-a șters cu degetul o lacrimă imaginară. Bunătatea îl făcea să pară ceva mai atrăgător. Mi-a dat un șervețel, iar eu mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Ai gijă, a spus. O să trezești copilul.

Am râs amândoi cu un sentiment de vinovăție.

— Sunt de plâns, nu-i așa?

— Aș înclina să spun că da, dar mai întâi ar trebui să te întreb în ce fel.

— După ce am avut un pistol de apă la tâmplă, stau cu un copil care nu există.

— Stai cu Viața ta, a adăugat.

— Bună observație. Stau cu Viața mea, care e o persoană. Mai straniu de atât nu se poate.

— Ba se poate. Nici măcar n-am început.

— Dar pe ea de ce n-o cauți Viața ei? Cât de tristă ar trebui să fie?

Am arătat către apartamentul din spatele meu, plin de jucării împrăștiate de-a valma.

— Nu mă amestec în viețile altora, a spus ridicând din umeri. Tu ești singura mea preocupare.

— Probabil că refuză să-și accepte viața, am spus. Ar trebui să rupi o pagină din cartea vieții ei.

— Sau din a ta.

— Ești chiar atât de nefericit? l-am întrebat.

A încuviințat, apoi și-a ferit privirea. Și-a încleștat maxilarele, încercând să-și revină.

— Dar nu înțeleg de ce lucrurile sunt atât de rele pentru tine. Eu mă simt bine.

— Nu te simți bine, a spus clătinând din cap.

— Nu mă trezesc în fiecare zi cântând „Bună dimineța“, dar nici nu pretind că există niște lucruri care de fapt nu există, am spus cu voce scăzută.

— Chiar așa? a spus el, privindu-mă amuzat. Să îți explic. Atunci când cazi și îți rupi un picior, simți durere, mergi la doctor, care îți face o radiografie, apoi o ridică la lumină și oricine poate vedea osul rupt. Da?

Am încuviințat.

— Dacă te doare un dinte, simți durere, așa că te duci la dentist, el se uită în gura ta cu camera intraorală, vede problema și îți lucrează pe canal sau face altceva, da?

L-am aprobat din nou.

— Toate astea sunt lucruri acceptate pe scară largă în societatea modernă. Ești bolnav? Mergi la doctor și îți dă antibiotice. Ai depresii? Mergi la un psihoterapeut și iei antidepresive. Începi să încărunțești? Îți vopsești părul. Dar când e vorba de viața ta? Faci câteva alegeri greșite, ai ghinion de câteva ori... Dar trebuie să mergi mai departe, nu? Nimeni nu poate vedea partea ascunsă, iar dacă nu o vezi nici tu – dacă un aparat cu raze X sau o cameră de luat vederi n-o pot fotografia ca să ți-o arate –, atunci, potrivit credinței timpurilor noastre, ea nu există. Dar eu exist. Eu sunt acea parte a ta. Radiografia sufletului tău. E ca și cum ai avea în față o oglindă, iar eu sunt reflecția. Îți arăt că te doare și cât ești de nefericită. Totul se vede pe mine. Acum înțelegi?

Înțelegeam respirația urât mirositoare, pielea rece și umedă, părul în neorânduială. Mă gândeam la cele auzite.

— Da, dar e nedrept față de tine.

— Asta-i cartea pe care am tras-o. Acum depinde de mine ca să fii fericit. Vezi, e vorba despre mine la fel de mult cât e și despre tine. Cu cât îți trăiești viața mai mult, cu atât voi fi mai fericit. Cu cât vei fi mai mulțumită, cu atât voi fi mai sănătos.

— Deci fericirea ta depinde de mine.

— Prefer să cred că suntem o echipă. Tu ești Lois Lane, iar eu Superman. Sau suntem Pinky și Brain.

— Radiografia piciorului meu rupt, l-am completat și am simțit că între noi se încheie un fel de armistițiu.

— Ai vorbit cu familia ta despre cele întâmplate? Sigur erau îngrijorați din cauza ta.

— Știi că am vorbit.

— Cred că-i mai bine să vorbim ca și cum nu aș ști nimic.
— Nu-ți face griji, așa fac. Ieri m-am întâlnit cu mama și cu Riley. Am fost la Riley acasă. Am comandat mâncare pakistaneză, iar mama a insistat să-mi facă ciocolată caldă, așa cum îmi făcea când eram mica, după ce luam o căzătură, am spus și am izbucnit în răs.

— Ce drăguț!

— Chiar a fost.

— Ai vorbit despre ziua de ieri?

— Le-am spus că eram plecată cu treburi în alt birou și că am pierdut toată scena.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu știu. Ca să nu se îngrijoreze.

— Vai, ce grijulie ești! mi-a spus sarcastic. Nu ai vrut să-i protejezi pe ei, ci pe tine. Ca să nu fii nevoită să vorbești despre asta, ca să nu fii nevoită să recunoști că *simți* ceva. Cuvântul ăla straniu care nu-ți place.

— Nu știu. Poate. Toate lucrurile pe care le spui par complicate, eu nu gândesc în felul ăsta.

— Vrei să-mi auzi teoria?

— Dă-i drumul.

Mi-am sprijinit bărbia în palme.

— Acum câțiva ani, când Blake... a fost părăsit de tine, a spus ezitând.

Am zâmbit.

— Ai început să-i minți pe ceilalți și, fiindcă i-ai mințit pe ei, ți-a fost mult mai ușor să te minți și pe tine însăși.

— E o teorie interesantă, dar n-am habar dacă e adevărată sau nu.

— Atunci o vom testa. În curând, va trebui să nu-i mai minți pe ceilalți – ceea ce, apropo, va fi mai greu decât îți imaginezi – și apoi vei începe să înveți adevărul despre tine. Ceea ce va fi, de asemenea, mai dificil decât îți închipui.

Mi-am dus mâna la cap, care continua să mă doară, dorindu-mi să nu mă fi băgat în încurcătura asta.

— Și cum o să procedezi?

— Mă lași să-mi petrec timpul alături de tine.

- Sigur. Ne întâlnim săptămânal?
- Nu, am vrut să spun că voi veni la serviciu cu tine, îți voi cunoaște prietenii...
- Nu pot face asta.
- De ce nu?
- Nu pot să te iau cu mine când iau masa cu familia sau când ies în oraș cu prietenii. Vor crede că sunt nebună.
- Ți-e teamă că vor afla lucruri despre tine.
- Dacă Viața mea – adică tu – stă la aceeași masă cu noi, vor afla totul.
- Și de ce e atât de îngrozitor?
- Fiindcă e ceva personal. Tu ești ceva personal. Nimeni nu-și aduce Viața la o petrecere.
- Vei afla că cei mai mulți dintre oamenii pe care îi iubești fac exact asta. Dar nu asta e problema. Important este să facem mai multe lucruri împreună.
- Sunt de acord, dar hai să nu le facem cu prietenii și familia. Hai să le ținem separate.
- Dar faci asta deja. Niciunul dintre ei nu știe nimic despre tine.
- N-o să fac asta, i-am spus.
- A tăcut.
- O să vii oricum, nu-i așa? l-am întrebat.
- A dat din cap.
- Să știi că nu mint pe toată lumea, am oftat.
- Știu. Povestea cu numărul greșit.
- Vezi? Altă chestie ciudată.
- Nu chiar. Uneori numerele greșite sunt cele corecte, a spus el zâmbind.

Voia ca începutul călătoriei noastre să fie o vizită în apartament. Probabil simțea că dacă îl vede i se vor deschide toate ușile către sufletul meu. Nu eram de acord. Singura ușă deschisă avea să fie cea a unei garsoniere dezordonate, în care urma să-l izbească mirosul de pește în descompunere. Înțelegerea metaforelor era abia începutul neînțelegerilor noastre. Tocmai dezbatem asta, când Claire s-a întors de la spital. Se uita neliniștită la mine și la străinul care stătea pe jos, în fața apartmentului ei. M-am ridicat imediat.

— Nu l-am lăsat să intre, i-am zis.

S-a relaxat imediat și s-a întors spre el.

— Probabil mă consideri nepoliticoasă.

— Nu, ai perfectă dreptate, i-a spus Viața. Deși sunt surprins că pe ea ai lăsat-o să intre.

A zâmbit.

— Lucy mă ajută și îi sunt recunoscătoare.

— Cum se simte mama ta? a întrebat-o el.

Știam că îmi verifică alibiul și am trecut testul, căci fața ei spunea totul. Nimeni nu se putea prefăca că e atât de îndurerat.

— E stabilă... pentru moment. Ce face Conor?

— Ă... Doarme.

— A băut laptele din biberon?

— Da.

De fapt îl golisem în chiuvetă. Părea mulțumită. A scotocit prin poșetă și a scos niște bani.

— Țăstia sunt pentru timpul tău. Îți mulțumesc foarte mult, a spus și mi-a întins banii.

Aș fi vrut să-i iau. Chiar aș fi vrut. Sebastian avea nevoie de atâtea reparații, mocheta trebuia curățată, părul meu avea nevoie de un profesionist, puteam să cumpăr altceva în afară de mâncare semipreparată, dar nu. Viața mă privea, așa că am făcut ceea ce trebuia.

— Nu pot să-i iau.

M-am chinuit să scot cuvintele din gură, căci își doreau cu disperare să stea înăuntru.

— Mi-a făcut plăcere. Serios.

Apoi a sosit clipa. Am băgat cheia în broască și am deschis-o. I-am făcut semn cu mâna să intre înaintea mea. Părea încântat. Eu nu eram deloc. L-am urmat și am închis ușa, dureros de conștientă de miros, sperând că el va fi suficient de politicos încât să nu facă vreo remarcă. Domnul Pan s-a mișcat de la locul lui și s-a întins, apoi a venit tiptil să întâmpine musafirul. Își mișca șoldurile încet, mergând leneș, într-o stare hipnotică, precum cel mai gay motan din lume. S-a uitat la Viața mea, apoi a alergat la picioarele lui, ținându-și coada sus.

— Ai o pisică! a spus el și s-a lăsat pe vine ca să-l mângâie.

Domnul Pan se alinta, bucuros că e în centrul atenției.

— El e Domnul Pan. Domnul Pan, el e... Cum să-ți spun?

— Viața.

— Nu pot să te prezint oamenilor așa. Trebuie să ne gândim la un nume.

— Nu-mi pasă, a ridicat el din umeri.

— Bine. Engelbert.

— Nu vreau să-mi spui Engelbert.

Se uita în jur la numeroasele fotografii cu Gene Kelly și la posterul filmului *Cântând în ploaie* de pe ușa băii.

— Spune-mi Gene.

— Nu, nu pot să-ți spun așa. Au fost destui Gene în viața mea. Și un Don Lockwood căruia i-am spus să nu mă mai sune niciodată.

— Cine e celălalt tip?

— Donald O'Connor. Îl joacă pe Cosmo Brown.

— Atunci spune-mi Cosmo Brown, a spus cu un accent american din anii cincizeci.

- Nu pot să te prezint oamenilor ca fiind Cosmo.
- Ori Cosmo, ori Viață, păpușă.
- Bine. Hai să-ți arăt apartamentul.

M-am poziționat la ușa de la intrare ca un steward și am întins brațele ca și cum aș fi explicat procedurile în caz de urgență.

— La stânga e baia. Dacă vrei să o folosești, trebuie să aprinzi lumina hotei din bucătărie, fiindcă becul de la baie e ars. La dreapta e bucătăria. Dincolo, la stânga, este dormitorul și în partea aia, la dreapta, este sufrageria. Turul se încheie aici.

Am făcut o plecăciune. Putea să vadă totul de unde stătea, căci tot ce avea de făcut era să își rotească ochii.

Măsura spațiul din priviri.

— Deci ce crezi?

— Duhnește a pește. Ce-i pe mochetă?

Am oftat. Nu reușise să fie politicos nici măcar un minut – așa era construită viața mea.

— E cocteil de creveți. Domnul Pan l-a vărsat și a călcat în el. OK?

— OK, dar mă refeream la asta.

Îmi arăta numărul scris pe mochetă.

— O, ăla e numărul unei firme de curățat covoare.

— Sigur că da.

Mă privea cu ochi zâmbitori.

— N-o să te întreb de ce ai scris numărul acolo. Sună-i, a spus și s-a îndreptat spre dulapul de colț, unde a cotrobăit prin gustări.

Domnul Pan îl urmărea peste tot. Trădătorul! Viața mea stătea pe bufetul din bucătărie, molfăind niște prăjiturile – ceea ce mă scotea din sărite, fiindcă voiam să le mănânc la cină.

— Mocheta e degustătoare. Trebuie să-i suni.

— N-am cum să lipsesc de la birou ca să-i aștept. Chestiile astea îți dau mereu bătăi de cap.

— Roagă-i să vină în weekend. Dacă nu pot, oricum e foarte probabil ca mâine să fii concediată.

— Credeam că trebuie să mă faci să mă simt mai bine.

— Credeam că vrei să fii concediată.

— Am vrut. Dar visam la un salariu compensatoriu, nu să fiu concediată pentru că nu vorbesc spaniola.

— Nu-i un detaliu minor. Trebuia să fii expertul lor în limbi străine.

— Dar vorbesc alte cinci limbi străine! m-am răstit.

— O, dar nu vorbești adevărul, a spus el râzând, înainte să bage în gură o prăjiturică întreagă.

Dezgustată, l-am măsurat cu privirea.

— Ai ȚB.

— Adică?

— De ce nu cauți în calculatorul tău?

— Asta o să fac.

A scos iPhone-ul.

— Acum sună-i, carpeta e dezgustătoare. De când te-ai mutat, ba cred că de mai multă vreme, n-a fost curățată cum trebuie, așa că e plină de piele, păr și unghii de la tine și de la alții, păr de pisică, microbi și bacterii. De câte ori respiri, îți ajung în plămâni.

Dezgustată, am vrut să-i iau telefonul din mână, dar îl ținea strâns.

— Țsta-i telefonul meu. Folosește-l pe al tău. Eu caut „ȚB“ pe Google.

M-am ținut de nas și am sunat la informații ca să-mi facă legătura. O secundă înainte să mi se răspundă, am sperat să îl aud pe Don. Dar n-a fost el. Era un bărbat mai în vârstă, pe care îl chema Roger, și în două minute am stabilit să vină duminică. Am încheiat convorbirea foarte mândră de mine. Făcusem și eu ceva. Dar Viața nu avea de gând să mă felicite. Mă privea furios.

— Ce e?

— „Țâte de bărbat.“

Am izbucnit în râs.

— Păi te-ai cam lăsat pe tânjală, nu?

— Nu din vina mea.

— Eu merg la sală cinci zile pe săptămână! m-am apărat eu.

— E probabil singurul motiv pentru care mai stăm amândoi în picioare, a spus.

A sărit de pe bufet, apoi peste spătarul canapelei și s-a așezat.

— Nu mă pot abține să comentez felul în care arăți. Arăți atât de... murdar. Ai nevoie de o transformare. Ai altceva în șifonier?

Am făcut o pauză.

— Ai șifonier?

— Nu suntem în *Chueless*, Lucy. Nu sunt proiectul tău. Nu trebuie să-mi dai cu oă și să-mi aranjezi părul o zi întreagă ca să fie totul perfect din nou.

— Dar ce-ai zice de-o epilare totală?

— Ești dezgustătoare și mi-e rușine că sunt Viața ta.

A mușcat dintr-o prăjitură și mi-a arătat patul.

— Vreun vizitator pe acolo?

— Nu mă simt în largul meu să vorbesc cu tine despre asta.

— Fiindcă sunt bărbat?

— Fiindcă... nu cred că e important. Și da, fiindcă ești bărbat. Dar nu sunt pudică.

Mi-am ridicat bărbia, apoi am sărit peste spătarul canapelei și m-am așezat lângă el.

— Răspunsul este „nu“, n-a fost nimeni acolo. Dar asta nu înseamnă că n-a existat nicio activitate.

— Ce dezgustător!

A strâmbat din nas.

— Nu în patul ăla. Vreau să spun în viața mea.

— Stai așa.

A zâmbit și a scos un iPad din rucsac.

— E vorba de Alex Buckley, a citit el. Broker, l-ai cunoscut într-un bar. Ți-a plăcut cravata lui, lui i-au plăcut fâțele tale, dar nu a spus-o în gura mare. Oricum, nu ție. I-a spus colegului său Tony, care i-a răspuns: „La naiba, de ce nu?“ Încântător. Dar tot ți-a spus ceva, și citez: „Cred că am o problemă cu ochii, pentru că nu mi-i pot dezlipi de pe tine.“ Am încheiat citatul.

A izbucnit în hohote de râs.

— Replica *asta* merge la tine?

— Nu.

Am apucat o pană din pernă și am tras-o afară. Domnul Pan mă urmărea și s-a dat mai aproape, ca să se joace cu pana.

— Dar băuturile pe care mi le-a oferit, da. Oricum, era drăguț.

— Te-ai dus acasă la el, a citit el mai departe.

Părea dezgustat.

— Nu cred că-i nevoie să citesc toate astea. Bla, bla, bla, după care ai plecat înainte de micul dejun. Asta a fost acum zece luni.

— N-a fost acum zece luni, a fost...

Am încercat să număr în minte.

— În fine, oricum nu a fost acum zece luni.

— Ultima dată când ai avut parte de acțiune, a spus zeflemitor-dezaprobat. În afara acestui apartament, în orice caz.

— Ține-ți gura pe subiectul ăsta. Ce vrei? Sunt pretențioasă când e vorba de bărbați. Nu pot să mă culc cu oricine.

— Da, fiindcă Alex Buckley, brokerul căruia îi plăceau țâțele tale, era chiar special.

Am râs.

— Știi ce vreau să spun.

— Să spui că ești pretențioasă n-are nicio legătură cu adevărul.

A devenit serios.

— Nu ești pregătită pentru bărbați. Nu l-ai uitat pe Blake.

— Ba l-am uitat pe Blake. Ce ridicol! am insistat eu ca un adolescent irascibil.

— Nu-i adevărat. Dacă l-ai fi uitat, toți bărbații pe care i-ai cunoscut de atunci n-ar fi venit la pachet cu un mare consum de alcool. Dacă l-ai fi uitat, ai fi fost în stare să-ți vezi de drum și să cunoști pe altcineva.

— Vreau să-ți reamintesc faptul că nu trebuie să ai pe cineva ca să te simți complet. Trebuie să fii mulțumit cu tine însuși.

Am încercat să nu râd când am spus-o.

— Să fii cinstit cu tine însuși, a spus el și a dat aprobator din cap. Cred în asta. Dar dacă nu ești în stare să cunoști pe altcineva, fiindcă ai rămas blocat în trecut, atunci e o problemă.

— Cine spune că e problema mea? Sunt mereu dispusă să cunosc pe cineva.

I-am luat prăjiturile din mână.

— Dar tipul din cafenea, în duminica în care ne-am cunoscut? Practic l-am împins spre tine, iar tu nu i-ai acordat nici măcar o privire. Citez, „Acum plec să mă întâlnesc cu iubitul meu“, m-a imitat el. Am încheiat citatul.

Am rămas cu gura căscată.

— Mi-ai întins o cursă?

— Trebuia să văd cât de gravă e situația în care te afli.

— Știam eu. Știam eu că e prea atrăgător să fie o persoană obișnuită. Sigur e actor.

— Nu e actor. Nu pricepi. V-am sincronizat viețile. V-am încrucișat drumurile ca să se întâmple ceva.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, așa că ai dat greș! am izbucnit.

— Ceva s-a întâmplat. După ce l-ai refuzat, s-a întors la iubita lui de care îi era foarte dor, regretând că s-au despărțit. Răspunsul tău l-a făcut să-și dea seama de asta.

— Cum îți permiți să mă folosești așa?

— Cum te folosesc? Cum crezi că se petrec lucrurile în viață? Coincidențele, evenimentele trebuie să se întâmple cumva. Viețile ni se întâlnesc și se ciocnesc, iar tu crezi că asta nu are nici cap, nici coadă? Dacă n-ar exista un motiv pentru toate, ce rost ar mai avea? De ce crezi că se întâmplă totul? Toate persoanele pe care le întâlnești și tot ce spui duc la un rezultat, repercusiuni și alte evenimente. Serios, Lucy.

A dat din cap și a mai mușcat dintr-o prăjitură.

— Dar tocmai asta e... N-am crezut că are.

— Ce să aibă?

— Un rost!

S-a încruntat nedumerit. Apoi a priceput.

— Lucy, întotdeauna există un rost.

Nu eram sigură că sunt convinsă.

— Cu cine mi-ai mai *sincronizat* viața?

— În ultimul timp? Cu puține persoane care ți-ar atrage atenția. Doar americanca aceea drăguță de la recepție. Văd pe chipul tău că ești șocată să auzi asta. Apropo, ei trebuie să-i mulțumești că mă aflu astăzi aici, fiindcă ea a fost cea care m-a determinat să-ți mai dau o șansă după ultima noastră întâlnire.

— De parcă tu nu voiai cu disperare să ne mai întâlnim.
— Crede-mă, nu voiam. Dar când i-ai lăsat ciocolata m-am simțit ca Willy Wonka¹.

— E vreun cod pentru ceva intim?

— Nu. Îți amintești când Slugworth îi spune lui Charlie să fure bomboana care nu se topește niciodată și îi promite că o să aibă grijă de familia lui toată viața? Dar Charlie nu o face și lasă bomboana pe biroul lui Wonka la sfârșitul filmului, iar acesta își dă seama de adevărata valoare a băiatului.

— Ai povestit toată faza!

— Taci din gură, l-ai văzut de șaiszeci și șase de ori. I-ai lăsat o ciocolată doamnei Morgan și a fost foarte drăguț din partea ta.

— Mda, în fine. Îmi spusese că-i place.

— Asta mi-a arătat că ai inimă, îți pasă de oameni, și că asta n-a fost niciodată o problemă. Trebuie doar să încerc să te fac să-ți pese de mine.

Asta mi-a frânt inima. Nimeni nu-mi mai vorbise așa, și iată că acest tânăr epuizat și disperat, cu respirație urât mirositoare și costum șifonat voia să îl plac.

— Țasta a fost scopul pentru care ai angajat-o? Ca să-mi mai dai o șansă?

Părea surprins.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Apoi a căscat.

— Unde o să dorm?

— Unde dormi de obicei.

— Cred c-ar trebui să stau aici, Lucy.

— Bine, nicio problemă, am răspuns liniștită. O să fiu la prietena mea Melanie, dacă ai nevoie de mine.

— A, da, Melanie, pe care o enervează faptul că pleci mereu atât de devreme.

A început iar să caute pe iPad.

¹ Personaj din *Charlie și Fabrica de Ciocolată*, Roald Dahl (1916-1990), roman ecranizat de Tim Burton în 2005.

— Aceeași Melanie care a spus, imediat ce ai plecat ieri de la restaurant, și citez: „Se întâmplă ceva cu ea. Abia aștept s-o prind singură și să aflu ce anume.“ Am încheiat citatul.

Părea extrem de mulțumit de sine. Eu eram îngrozită. Nu voiam să fiu singură cu Melanie în acel moment și n-aveam de gând să mă întorc la Riley acasă și să stau cu el și cu mama.

— Poți să dormi pe canapea, am spus dându-mă bătută, apoi am trecut peste spătarul canapelei ca să ajung în pat.

A dormit pe canapea cu Domnul Pan, învelit cu o pătură prăfuită pe care am scos-o din raftul de sus al șifonierului, în timp ce el îmi ținea lanterna și mă critica. Nu cu voce tare, dar auzeam în cap un sunet constant — „nț-nț-nț“ —, ca ceasul bunicului care răsuna în hol când eram copil. Mă speria și mă ținea trează toată noaptea, până când am pus o pernă în pendul, dând vina pe Riley. Sforăia atât de tare, încât, pentru prima dată după mult timp, viața mea m-a ținut trează toată noaptea. Amintindu-mi trucul cu ceasul de perete al bunicului, am aruncat cu o pernă în el, undeva pe la două dimineața, dar nu l-am nimerit pe el, ci pe Domnul Pan. La unsprezece și patru minute a fost ultima dată când m-am uitat la ceas înainte să adorm, și m-am trezit la șase, când făcea duș. A plecat pe furiș și s-a întors la scurt timp după aceea, aruncând cheile pe bufet. Se foia și făcea suficient zgomot încât să trezească toată clădirea. Știam că încearcă să mă deranjeze, așa că am ținut intenționat ochii închiși cu zece minute mai mult decât mi-aș fi dorit. Într-un final, mirosul m-a urnit. Stătea la bufet și mânca omletă. Avea mânecele suflecate până la coate, părul ud, pieptănat pe spate. Arăta altfel. Era curat.

— Bună dimineața, mi-a spus.

— O, nu mai ai o respirație urât mirositoare!

Părea jignit.

— Mă rog, cuvintele tale nu mă pot răni. Ți-am luat cafea și cuvinte încrucișate, a spus și s-a întors la cititul ziarului, Eram uluită, chiar impresionată.

— Mulțumesc.

— Și am cumpărat un bec pentru baie. Dar poți să-l pui singură.

— Ți mulțumesc.

— Iar omleta e încă fierbinte.

Pe bufet era omletă cu șuncă, brânză și ardei iute.

— Îți mulțumesc foarte mult, i-am spus zâmbind. Ești foarte amabil.

— Pentru puțin.

Am mâncat în tăcere și am ascultat un bărbat și o femeie de la matinal vorbind despre seriale, întâmplări din viața de zi cu zi și un studiu recent legat de acneea juvenilă. Nu am pus becul la baie. Ar fi fost un efort prea mare și aș fi pierdut prea mult timp într-o dimineață în care eram pe fugă, fiindcă stătusem la masă și luasem un mic dejun normal. Am lăsat ușa întredeschisă și am făcut un duș, trăgând întruna cu coada ochiului, să mă asigur că Viața mea nu e un tip pervers. M-am îmbrăcat la baie. Când am ieșit, mă aștepta în costumul șifonat, cu rucsacul în spate. Până în acel moment mă simțisem surprinzător de bine cu el, dar deodată ceva nu mi-a mirosit a bine. Sigur era o capcană.

— Ei bine, cred că asta a fost tot pentru astăzi, am spus plină de speranță.

— Vin cu tine la serviciu, mi-a zis.

Aveam emoții să merg la birou, fiindcă trebuia să dau ochii cu toată lumea după incidentul de marți, dar mai ales pentru că Viața mergea cu mine. Speram că serviciul de pază mă va scăpa măcar de această problemă. Am trecut legitimația prin cititor, bariera s-a ridicat și am trecut. Viața a vrut să treacă imediat după mine, dar l-am auzit scoțând un sunet de parcă ar fi fost prins între bare. Am încercat să nu zâmbesc, dar n-am reușit.

— Hei! a strigat cel de la pază.

Erau vigilenți tot timpul, dar după episodul cu Steve se aflau în alertă maximă.

M-am întors și am încercat să mă uit la Viața mea cât mai spășită:

— Uite ce e, o să întârzii, trebuie să fug. Ne vedem la prânz, da?

A rămas cu gura căscată, iar eu m-am răsucit pe călcâie și m-am grăbit spre lift, încercând să mă amestec în mulțime, ca și cum aș fi fost urmărită. În timp ce așteptam să coboare liftul, îl urmăream pe tipul de la pază, care era de două ori mai mare

decât Viața mea și se îndrepta spre el cu pași mari, de parcă ar fi vrut să-l bată. Viața a scos din rucsac niște documente. Tipul de la pază le-a luat ca și cum ar fi fost niște bucăți de pește stricat și le-a frunzărit. Apoi m-a privit, s-a uitat din nou peste documente, s-a uitat la el, i-a înapoiat documentele și s-a întors la birou. A apăsat un buton și bariera s-a ridicat.

— Mersi, i-a strigat Viața mea.

Cel de la pază i-a făcut cu mâna. Viața mi-a zâmbit superior și am urcat în același timp în liftul aglomerat, tăcuți. Colegii sosiseră la birou înaintea mea, se adunaseră și, evident, discutau despre mine, deoarece, când am intrat, au amuțit și s-au uitat în altă parte. Toți ochii s-au îndreptat imediat spre Viața mea. Apoi s-au întors către mine.

— Bună, Lucy, a zis Băgăcioasa. E avocatul tău?

— De ce, cauți unul pentru nuntă? am răspuns cu răutate.

Graham n-a râs, iar asta m-a neliniștit, căci el râdea mereu la glumele mele proaste. Mă întrebam dacă asta înseamnă că n-o să mă mai agaseze, și asta mă deranja. Răspunsul meu pentru Louise fusese o replică ieftină, dar în realitate ascundea faptul că nu știam ce să spun. Avusesem mult timp să mă gândesc la modul în care să-mi prezint Viața celorlalți, dar în afară de a-i spune Cosmo – ceea ce probabil urma să dea naștere la mai multe întrebări decât răspunsuri –, nu mă puteam gândi la o poveste. Puteam scorni o minciună perfectă. Puteam scorni multe minciuni perfecte. Că era un bolnav în stadiu terminal a cărui ultimă dorință fusese să-și petreacă vremea cu mine; un văr din provincie; un absolvent de facultate care voia să capete experiență; un prieten, bolnav mintal, care tocmai a ieșit din spital; un jurnalist care scrie un articol despre femeia modernă și m-a ales ca subiect. Eram sigură că toți vor crede aceste lucruri, dar Viața n-ar fi fost de acord cu niciunul dintre ele. Încercam să vin cu minciuna perfectă, pe care el să o aprobe, ceea ce era o ironie, fiindcă probabil că nu există așa ceva și probabil nu va exista vreodată în istoria întregii lumi. Edna m-a scos de sub asediul privirilor fixe, al întrebărilor și acuzațiilor în așteptare, chemându-mă în birou pentru o întrevedere pe aceeași temă, dar măcar ea era una singură și mă puteam descurca. În timp ce mă îndreptam spre

biroul ei, le-am zâmbit celorlalți, dulce și cerându-mi scuze că trebuie să-i las. M-am întors spre Viața mea înainte să intru și l-am întrebat în șoaptă:

— Mă aștepți aici?

— Nu, intru cu tine, mi-a răspuns tare, ceea ce m-a împiedicat să mai spun ceva.

Am intrat în biroul Ednei și ne-am așezat la masa ovală pe care o avea la fereastră. Într-o vază subțire și înaltă era un trandafir artificial alb, iar pe raftul din spatele biroului se afla un exemplar din *Ulise* – două dintre lucrurile care mă enervau la ea, fiindcă uram florile artificiale și presupuneam că nu citise *Ulise* în viața ei, dar îi plăcea cum arată pe raft. Se uita la Viața mea.

— Bună, a spus ea într-un fel de „da’ tu cine ești“.

— Domnișoară Larson, mă numesc...

S-a uitat spre mine și am văzut cum se forțează să nu zâmbescă.

— Cosmo Brown. Am aici câteva documente care vă vor arăta că am voie să fiu în preajma lui Lucy Silchester tot timpul și includ acorduri de confidențialitate semnate de mine și certificate de un notar cu reputație. Puteți avea încredere că tot ce voi afla despre companie din această conversație nu va fi dezvăluit, dar am dreptul să discut despre orice se vorbește cu Lucy despre viața ei personală.

A luat documentele și am văzut că era de acord cu tot ce scria.

— În regulă, domnule Brown. Vă rog să luați loc.

— Te rog, spune-mi Cosmo, i-a răspuns zâmbind și am știut că e o săgeată la adresa mea.

Se uita la el când a început să spună:

— Această întâlnire este legată de evenimentele care au avut loc marți. Sunt sigur că ești la curent cu incidentul legat de Steven Roberts.

Viața a încuviințat.

— Scuză-mă, de ce i te adresezi lui când vorbești cu mine? am spus.

Apoi, către Viața mea:

- Trebuie să ți se adreseze ție?
- Se poate uita la cine-i place, Lucy.
- Dar nu *trebuie* să fii tu.
- Nu, nu trebuie să fii eu.
- OK.

Mi-am întors privirea spre Edna.

- Nu trebuie să i te adresezi lui.
 - Îți mulțumesc, Lucy. Unde rămăsesem?
- Se uita iar la Viața mea.

— Nu vom discuta ceea ce i s-a întâmplat lui Steve, deși, dacă Lucy are anumite temeri personale în legătură cu asta și, sinceră să fii, nu m-ar mira să fie așa, atunci, în calitate de șef, eu sunt persoana căreia i se poate adresa în orice problemă legată de ceea ce s-a petrecut...

— Ă, scuze, dar sunt aici. Nu trebuie să vorbești ca și cum n-aș fi.

Atunci mi-a aruncat o privire de oțel și mi-am dorit să se uite în continuare el.

— Întâlnirea asta are ca subiect ce a ieșit la iveală în urma acelor evenimente și anume că tu, de fapt, nu știi spaniolă.

— Ba știi spaniolă. Dar eram stresată. Aveam un pistol îndreptat spre față și nu mai puteam gândi.

Edna părea ușurată, iar privirea i s-a îmblânzit.

— Lucy, asta este ceea ce am presupus și *eu*. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, în situația aceea abia puteam să-mi amintesc cum mă cheamă și speram să-mi confirmi teoria. După cum înțelegi, trebuie să procedez în mod oficial și...

— Scuză-mă, pot interveni? a întrebat Viața.

Îl priveam cu ochi mari.

— Nu cred că ai voie să faci asta.

Mă uitam la Edna.

— Are voie? Cred că trebuie doar să asiste la viața mea, nu să se amestece în vreun...

— Nu, nu, am voie să mă amestec, mi-a spus el.

Apoi, către Edna:

— Aș dori să confirm că Lucy nu știe spaniolă.

Am rămas cu gura căscată. Ochii Ednei s-au mărit și mai mult decât în varianta lor de pește.

— Iartă-mă, ai spus că „știe“ sau „nu știe“?

— Am spus că *nu știe*.

A vorbit rar, punând accentul pe „nu“. Apoi i-a spus arătând spre mine, ca să fie clar că nu vorbea despre floarea artificială de pe masă:

— Ea, nu poate vorbi spaniolă. Cred că ești în pericol să fii decepționată din nou, așa că trebuie să intervin și să-ți arăt cum stau lucrurile.

Se uita la mine ca și cum mi-ar fi spus: „E OK? M-am descurcat bine?“

Mă lăsase fără cuvinte. Viața mă înjunghiasse în spate. Și Edna a amuțit pentru o clipă, dar apoi și-a regăsit vocea. A continuat să i se adreseze lui, și nu mie:

— Cosmo, sigur înțelegi că e o situație foarte gravă.

Am simțit picături de transpirație pe frunte.

— Desigur, a aprobat-o el.

— Având în vedere că Lucy este angajată ca specialist în limbi stăine și a lucrat la manuale în ultimii doi ani și jumătate, mă preocupă faptul că lipsa cunoștințelor ei de spaniolă a pus în pericol atât clienții care au cumpărat produsele, cât și compania. Vreau să spun, cine naiba scria traducerile din spaniolă? Erau corecte măcar? Sau erau traduse cu dicționarul?

— Erau traduse de un respectabil vorbitor nativ de spaniolă, iar traducerile instrucțiunilor de folosire a aparatelor electrice pe care le-a făcut sunt de neegalat, am spus iute.

— N-ai de unde să știi asta, a remarcat Viața.

— N-a fost nicio reclamație, am spus obosită, sătulă să fiu înjunghiată pe la spate.

— De care să fi aflat, a observat Edna, iar Viața a fost de acord cu ea.

— Cine e această persoană care traducea în locul tău? a întrebat Edna fără să-și ascundă uimirea din voce.

— O persoană respectabilă...

— Ai mai spus asta, m-a întrerupt el.

— Un om de afaceri spaniol, am continuat. Era mai degrabă o subcontractare decât o *înșelăciune*. Știu că nimeni nu a spus cuvântul ăsta, dar acum asta mă faceți să cred că am făcut.

Am profitat de terenul câștigat.

— Uite, vorbesc la perfecție celelalte limbi, asta nu-i o minciună. De ce nu-i spui?

M-am uitat la Viața mea, așteptând să mă susțină, dar și-a încrucișat brațele.

— Nu cred că ăsta e rolul meu în cazul de față.

Am înghițit în sec și am vorbit pe un ton mai scăzut.

— Te rog, lasă-mă să îmi păstrez postul și dă-i lui Quentin să facă traducerile din spaniolă. Totul va rămâne între noi, va fi perfect legal și nu vom avea pentru ce să ne facem griji. Îmi cer mii de scuze pentru că nu am spus tot adevărul...

— Adică pentru minciună, a spus Viața.

— Că nu am spus tot adevărul, am insistat.

— Pentru minciună. Ai mințit.

— Auzi, cine nu minte în CV? I-am pus eu la punct. Toată lumea o face. Întreabă pe cine vrei dacă a mințit vreodată și îți va spune că a exagerat un pic adevărul. Pariez că și tu ai făcut-o, m-am adresat Ednei. Ai spus că ai lucrat la Global Maximum timp de patru ani, dar toată lumea știe că nu ai lucrat decât doi ani, iar jumătate din perioadă ai fost șef de birou, nu director, așa cum ai spus.

Edna a făcut ochii mari. Apoi, dându-mi seama ce am spus, am făcut și eu la fel.

— Dar asta nu înseamnă că ai *mințit*. Vreau să spun că toți exagerăm adevărul, dar asta nu știrbește realizările pe care le putem avea...

— Gata, cred că am auzit destul. Voi discuta situația asta cu superiorii mei, m-a întrerupt Edna, masându-și tâmpilele.

— Nu, te rog, nu face asta.

M-am întins peste masă și am strâns-o de mână.

— Te rog, n-o face. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Cei de la departamentul juridic n-ar fi aprobat niciun manual făcut de noi dacă n-ar fi fost corect sută la sută, știi asta. Se fac verificări mereu, nu eu am ultimul cuvânt aici. Deci nimeni nu te poate

acuza și, chiar dacă se va întâmpla vreodată asta, nu trebuie să-ți faci griji, fiindcă nu ai știut. N-a știut nimeni.

— Quentin știa? m-a întrebat ea, îngustându-și privirea.

— De ce mă întrebi? am spus încruntată.

— Spune-mi adevărul, Lucy. Quentin știa, nu-i așa?

— Nimeni nu știa, am bătut eu în retragere.

— Dar marți știa, când ți-a cerut Steve să traduci. Atunci a știut, s-a ridicat imediat de sub birou.

— Cred că atunci a știut toată lumea. Era evident că am mintea goală.

— Am impresia că mă minți din nou, a spus ea.

— Nu, deloc. Nu mint. Cred că Quentin aflase mai devreme, când...

Edna a dat din cap.

— Cât trebuie să mai trag de tine, Lucy? Adică...

— Nu, nu, ascultă, am întrerupt-o. A aflat cu numai câteva minute înainte, când am încercat să vorbesc cu Augusto Fernández.

Dar ea nu mă mai asculta. Renunțase.

— Nu știu.

Și-a strâns actele de pe birou și s-a ridicat în picioare.

— Nu știu ce să mai cred. Sincer, m-ai surprins, Lucy. Credeam că tu, dintre toți cei de aici, le ai pe toate...

Se uita la birourile de afară.

— În fine, sunt surprinsă.

Apoi a spus, uitându-se la Viața mea:

— Dar și despre sora mea am crezut la fel. Și s-a trezit în aceeași – căuta un cuvânt să-mi descrie starea actuală – *situație dificilă* ca asta.

Viața a dat din cap ca și cum ar fi împărtășit amândoi un secret.

Edna a oftat.

— Știa sau nu știa Quentin... Nu pari să fii foarte clară sau convingătoare.

— Nu, nu, sunt sigură de asta. Te rog...

— Cred că am vorbit destul. Vă rog să vă întoarceți la ceilalți, iar eu mă voi gândi la ce am discutat. Îți mulțumesc, Lucy. Îți mulțumesc, Cosmo, a spus ea.

A dat mâna cu noi și am fost scoasă repede din birou. M-am întors la al meu, șocată de ceea ce se întâmplase. Viața m-a urmat. S-a așezat la biroul gol din fața mea. Bătea darabana cu degetele.

— Acum ce trebuie să faci? m-a întrebat el. Vrei să-ți fotocopiez ceva?

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Nu pot să cred că ai avut tupeul să-mi faci una ca asta. Ce s-a întâmplat cu „Suntem o echipă”? Mi-ai spus vorbe dulci ca să-ți poți bate joc de mine, i-am zis.

Ridicasem vocea fără să-mi dau seama, iar ceilalți și-au îndreptat privirile spre mine.

— Ies la o țigară, am spus, apoi m-am ridicat și am părăsit încăperea cu nasul pe sus, sub privirile celorlalți.

Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a ieși a fost vocea lui, spunând tare și răspicat:

— De fapt nu fumează. Se preface numai, ca să aibă mai multe pauze.

Am trântit ușa în urma mea.

Stăteam pe scara de incendiu – al treilea loc secret pentru fumat din anul ăla, după toaleta defectă de la etajul doi și camera personalului de curățenie. Mai erau două persoane, un bărbat și o femeie, dar nu veniseră împreună, așa că niciunul dintre noi nu vorbea. Nu era ca locul pentru fumători din fața cluburilor sau puburilor, unde toți stau de vorbă, fericiți că se află în oraș la un eveniment social. Eram la serviciu și singurul motiv pentru care ne aflam toți trei acolo, în afară de pofta de nicotină, era să nu mai fim nevoiți să vorbim. Veniserăm acolo pentru a mai scăpa de gânduri și de problemele pe care le aduce interacțiunea constantă cu idioții. Mă rog, cu oamenii pe care îi consideram noi idioți, fiindcă ei nu ne puteau citi gândurile, iar noi trebuia, cu răbdare, să le explicăm politicos ce aveam în minte, când, de fapt, ne luptam cu dorința de a le lua capul în mâini și de a-l izbi ușor și în mod repetat cu fruntea de pereți. Dar aici nu era vorba de o asemenea politețe. Ne opream funcționarea creierului și ne ignoram intenționat unul pe celălalt, satisfăcuți de acest privilegiu, concentrându-ne doar la inhalarea și eliminarea fumului. În afară de mine. Nici nu puseseam stavilă gândurilor, nici nu fumam.

Am auzit ușa deschizându-se în spatele meu. Nu m-am oboșit să mă întorc, nu îmi păsa dacă ne descopereau locul cu numărul trei și ne prindeau pe toți. Ce mai însemna o altă infracțiune la cazierul meu? Dar celorlalți doi le păsa, așa că și-au ascuns imediat țigara în palma închisă și îngălbenită, uitând de fumul care plutea în aer și îi dădea de gol, apoi s-au întors repede să vadă cine a dat peste bârlogul lor. Nu păreau să se teamă de cel pe care îl văzuseră, dar nici nu s-au liniștit, ceea ce însemna că

nu e un șef, dar nici o persoană pe care să o cunoască. Bărbatul a mai tras o dată cu sete din țigară și a plecat imediat, sperietura provocată de vizita neașteptată stricându-i plăcerea de a fuma. Femeia a rămas unde era și l-a măsurat din priviri pe noul venit, așa cum îmi făcuse și mie când intrasem. Tot nu m-am întors să văd cine este, fiindcă nu-mi păsa și, mai ales, pentru că știam cine poate fi.

— Bună, mi-a spus, apropiindu-se atât de mult încât umezii ni s-au atins.

— Nu vorbesc cu tine, i-am spus privind drept înainte.

Femeia a simțit că e vorba de ceva picant și a rămas să savureze restul țigării.

— Ți-am spus că va fi mai greu decât crezi. Dar nu-ți face griji, o scoatem noi la capăt, a spus el încet.

— Nu mai spune! i-am spus.

M-am întors spre femeie:

— Scuzați-mă, îmi puteți împrumuta o țigară, vă rog?

— Vrea să vă întrebe dacă poate *lua* una. Nu v-o poate în-
apoi după ce a fumat-o, m-a completat Viața.

Femeia mă privea de parcă ar fi preferat să-și vândă buni-
ca preferată, dar până la urmă mi-a întins o țigară, fiindcă asta
fac de obicei oamenii – sunt politicoși în cele mai multe cazuri,
chiar și atunci când în adâncul lor sunt neciopliți.

Am tras un fum. Apoi am tușit.

— Tu nu fumezi, mi-a zis el.

Am tras un alt fum chiar sub nasul lui, apoi am încercat
să-mi înăbuș tusea, care a venit imediat.

— De ce ești atât de furioasă?

— De ce?

Într-un final, m-am întors spre el.

— Ești nebun? Știi foarte bine de ce. M-ai făcut de râs. M-ai
făcut să par o... să par o...

— Mincinoasă, cumva?

— Uite ce e, aveam un plan. Aveam totul sub control. Tu ar
fi trebuit să stai acolo și să observi. Asta ai spus.

— N-am spus niciodată asta.

— Cineva a spus-o.

— Nu, tu ai presupus asta.

Pufăiam în tăcere.

— Și care era planul tău măreț? Voiai să minți din nou și, ca un mare geniu ce ești, să înveți spaniola peste noapte?

— Am o mare capacitate de învățare, așa mi-a spus profesorul de franceză, am pufnit eu.

— Iar profesorul de civică a spus că „poți mai mult“.

S-a uitat în altă parte.

— Am făcut ce trebuia.

Tăcere. Fumătoarea și-a tras nasul.

— Bun, deci ar fi trebuit să spun adevărul, dar trebuie să fie alt mod de a face asta. Nu poți intra cu buldozerul în viața mea, încercând să repari orice minciunică pe care am spus-o. Ce-o să faci când îmi vei cunoaște părinții? O să dai totul în vileag și o să le provoci un atac de cord? O să le spui că în loc să învăț cu un grup de colegi am dat o petrecere în seara când ei au mers la mătușa Julie, care își sărbătorea cei patruzeci de ani, și că dragul lor nepot Colin a făcut sex în patul lor? Sau că Fiona a străbătut pajiștea în pielea goală pentru ultima doză de hașiş și că, nu, îmi pare rău, pe jos nu era supă de legume, așa cum am spus, ci voma lui Melanie, deci n-ar fi trebuit să las câinele să o mănânce? Și că, apropo, Lucy nu știe spaniolă?

Am tras aer în piept.

Părea surprins.

— Și părinții tăi cred că știi spaniolă?

— Au plătit ca să stau vara acolo! Ce voiai să le spun? m-am răstit eu.

— Adevărul! Nu-ți trece niciodată prin minte asta?

— Că am fost animatoare într-un club de noapte, în loc să lucrez la recepția hotelului unde mă trimiseseră?

— Mai bine nu.

— Adică unde începe și unde se termină marea revelație? Acum îmi cumperi becuri, iar în clipa următoare îi spui tatălui meu că eu consider că trebuie să coboare de pe cai și să nu mai fie un căcănar cu pretenții? Trebuie să fii mai sensibil, trebuie să mă ajuți să fac lucrurile mai bine, nu să mă împingi în rându-

rile șomerilor și să pui capăt brumei de relație pe care o am cu familia mea. Trebuie să facem un plan.

A tăcut un timp. Vedeam că reflectează și mă așteptam să aud o altă analogie, dar nu a venit niciuna. În schimb, a spus:

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

M-am prefăcut că mă aplec peste balustradă, dar el și fumătoreaua m-au tras înapoi, crezând că e o treabă serioasă.

— Mersi, i-am spus un pic jenată, moment în care ea a considerat că e mai înțelept să plece.

— Dar nu-mi pare rău pentru ce am făcut, ci pentru felul în care am procedat. Vom găsi o altă strategie pentru viitor.

I-am apreciat corectitudinea, capacitatea de a recunoaște că a greșit. Așa că am mai tras un fum din țigară și apoi am stins-o, în semn de respect. Dar el nu terminase, prin urmare am examinat țigara strivită, care ardea înăbușit, să văd dacă pot să o iau și să o fumez în continuare.

— N-am putut să stau și să ascult cum minți iar, Lucy. N-am să fac asta niciodată, așa că, indiferent la ce strategie te gândești, nu trebuie să mai fie bazată pe minciuni. Îmi dă arsuri la stomac.

— Minciunile mele îți dau arsuri la stomac?

— Chiar aici.

Și-a masat capul pieptului.

— O, îmi pare rău să aud asta.

A icnit și s-a frecat din nou pe piept.

— Tocmai ți-a crescut nasul, Pinocchio.

L-am împuns cu degetul, în joacă.

— De ce nu mă lași *pe mine* să le spun oamenilor adevărul? Când consider că a venit timpul, adică.

— Nu cred că e suficient timp în lume ca să se întâmple asta.

— Ei bine, nu pot să-i adun pe toți și să recunosc totul dintr-odată, dar o s-o fac. O s-o fac la momentul potrivit. Ce-ar fi să stabilim că eu nu mai spun minciuni de acum înainte, iar tu doar mă însoțești și observi?

— Cum o să te oprești din mințit?

— Cred că știu să nu mint dacă nu vreau s-o fac. Nu e ca și cum aș avea o problemă, am zis insultată.

— Cum de tipul ăla cu numărul greșit te face să spui adevărul?

— Cine?

— Știi tu cine. Vezi? Iar ai comis-o. Prima ta reacție e să negi că știi ceva despre subiect, a spus el amuzat.

I-am ignorat observația.

— I-am spus să nu mă mai sune.

— De ce? L-ai sunat și era reținut?

Deși era încântat de gluma lui, am ignorat-o.

— Nea, era prea ciudat.

— Păcat.

— Mda, am spus vag, nefiind sigură dacă era, într-adevăr, păcat.

I-am întins mâna.

— Deci batem palma? Eu nu mai mint, iar tu doar observi. A reflectat un moment.

— Vreau să mai adaug ceva.

Am lăsat mâna în jos.

— Sigur că da.

— De fiecare dată când minți, eu o să dau în vileag un adevăr.

Mi-a întins mâna.

— Batem palma?

Am rămas pe gânduri.. Nu-mi plăcea treaba asta. Nu puteam să-i promit cu mâna pe inimă că nu voi mai minți vreodată – dar voiam să încerc – și nu puteam să-l las să le spună tuturor adevărul, dar, dacă eram de acord, mingeia avea să fie în terenul meu, iar el n-avea să mai năvălească în viața mea ca un taur într-un magazin de porțelanuri.

— Bine. Batem palma.

Ne-am strâns mâinile.

Atmosfera era tensionată când m-am întors în birou. Ceilalți nu prea știau dacă trebuie să fie supărați pe mine sau nu, la fel cum nu-și dădeau seama dacă trebuie să se înfurie pe Steve sau nu, așa că am lucrat în tăcere, lăsând orice chestiuni pe care simțeam nevoia să le discutăm în nou creatul folder „Când totul va reveni la normal“, aflat lângă *inbox* și *outbox*. Viața stătea la

biroul din fața mea, ceea ce era acceptabil, deoarece pariez că nimeni din încăperea aceea, în afară de Edna, nu-și amintea numele tipului care lucrase acolo. Fusesse concediat în prima rundă, în urmă cu un an, și nu socializasem deloc cu el. În colțul în care trebuia să stau, chiar sub aerul condiționat, singurele mele sarcini zilnice erau să încerc să mă încălzesc și să fac orice pot ca să-l împiedic pe Graham să se holbeze la sfârcurile mele. E de la sine înțeles că promisiunea lui Augusto Fernández de a face orice îi stă în puteri să-i dea lui Steve postul înapoi, a fost un nonsens, prin urmare biroul acestuia era gol. Dacă Viața ar fi ales să stea acolo, ar fi produs agitație. Rana era prea proaspătă, prea dureroasă. Viața mea s-a uitat toată ziua în calculator, a tastat și a făcut însemnări, m-a urmărit și m-a observat în timp ce mă adresem celorlalți, deși nu prea avea ce să vadă, căci nimeni nu avea chef să comunice.

Apoi am început să mă gândesc la ceea ce spusese. La numărul greșit, la Don Lockwood și la faptul că pe el nu l-am mințit. Nu știu exact de ce nu-l mințisem, dar cel mai limpede răspuns era: pentru că nu îl cunoșteam, era un străin, iar adevărul nu conta în relația cu el.

Adevărul nu conta. Atunci de ce conta pentru toți ceilalți?

Am luat telefonul mobil și m-am uitat la poze. M-am oprit la cea cu ochii, am studiat-o, am mărit-o și am micșorat-o ca o obsedată, am văzut nuanțele aproape verzi din albastrul lor, apoi am pus-o ca poză de fundal. Era impresionantă când am așezat telefonul pe birou. Ochii mă urmăreau.

— La ce zâmbești? m-a întrebat Viața și vocea lui, auzită din senin, m-a făcut să tresar.

— Ce? Isuse, m-ai speriat! Nu mă mai lua prin surprindere.

— Eu stau aici, dar tu ce faci?

— A.

Eram gata să-i spun „Nimic“, dar m-am uitat la ecranul telefonului. Nu voiam să mint.

— Mă uitam la niște poze.

Satisfăcut că spun adevărul, Viața mea a decis să facă o pauză și s-a îndreptat spre bucătărie. Ochii lui Graham l-au urmărit traversând încăperea. Apoi s-a uitat la toți ceilalți să se asigure că nu se mișcă de la birou, după care s-a ridicat și l-a urmat în

bucătărie. Mă uitam spre ușă, așteptând să iasă unul dintre ei, dar după cinci minute am început să-mi fac griji. Viața mea stătea de prea multă vreme în bucătărie cu Graham Sulică. Speram că nu căzuse pradă vreunei propuneri indecente – un gând care știam că nu poate fi adevărat, dar care mi-a produs greață. M-am îndreptat spre fișet, pe care Louise îl plasase strategic lângă ușa bucătăriei, am deschis un sertar și m-am prefăcut că mă uit după un dosar, stând cu urechile ciulite.

— Deci a mințit în legătură cu spaniola, a zis Graham.

— Mda, a zis Viața mea.

Părea că mănâncă și răzuie ceva. Am dedus că un iaurt. Era al Louisei, ținea dietă și mânca toată ziua iaurturi, care aveau mai mult zahăr în ele decât o gogoasă.

— Măi, măi, măi. Și a mințit că fumează.

— Mda, a zis el din nou, răzuind iar și iar.

— Știi că eu fumez, a zis Graham.

— Nu, nu știam.

Părea că nu-i pasă.

— Uneori, eu și Lucy mergem acolo, în locul ăla retras, a zis Graham coborându-și vocea, dar nu pentru că vorbea despre locul pentru fumat, ci în felul în care vorbesc bărbații când se referă la chestiile sexuale pe care le-au făcut sau pe care, mai degrabă, și-ar dori să le facă.

— Scara de incendiu, a spus Viața mea cu o voce normală, ceea ce i-ar fi dat de înțeles oricui, în afară de Graham, că nu dorește să coboare tonul sau nivelul conversației.

— Mă gândeam că poate simte ceva pentru mine. Poate s-a prefăcut că fumează numai ca să fie în preajma mea.

Graham chicotea obraznic, uitând că el era cel care venea după mine.

— Crezi? a spus Viața mea, răzuind în continuare.

— Păi e greu să te apropii de cineva când sunt toți aici. Tu ce crezi? Ți-a pomenit vreodată despre mine? Sau n-ar trebui să ți-o spună, pentru că știi deja, nu-i așa? Haide, poți să-mi spui.

— Mda, știu cam totul, a zis Viața mea.

Mă enerva gândul că Sulică știe cine este. Era destul că se dădea la mine, nu voiam să încerce să-mi vrăjească și Viața.

— Deci ce crezi? Vrea o bucată?

— Dacă vrea o bucată?

Răzuitul încetase. Iaurtul fusese devorat și integritatea mea, insultată.

— M-a refuzat de câteva ori, n-o să te mint, dar adevărul e că sunt căsătorit, iar unei fete ca Lucy nu-i convine asta. Dar simt că e ceva... Ți-a spus ceva despre mine?

Am auzit un scârțâit – capacul de la coșul de gunoi care se ridica. Am auzit sacul de plastic foșnind, ceva fusese aruncat – cutia de iaurt. Am auzit un clinchet în chiuvetă – lingurița. Apoi un oftat lung – era Viața mea.

— Graham, pot să îți spun cu sinceritate că Lucy vrea să te placă și uneori vede în tine sclipirile unui tip drăguț, dar în interior, în adâncul ei, crede că ești un măgar sadea.

Am zâmbit, am închis fișetul și m-am întors imediat la biroul meu. Am știut atunci că, deși mă înjunghiasse în spate dimineată, atunci, după-amiază, mă proteja. Biroul, mai ales Graham, a fost și mai tăcut după-amiază, iar în ziua aceea nu am fost concediată. Noaptea am stat în pat, știind că e treaz, fiindcă nu sforăia. Mă gândeam la tot ce se întâmplase în acea zi și la toate conversațiile dintre mine, Viață și oricine altcineva. În cele din urmă, am ajuns la o concluzie.

— Tu ai pus totul la cale, nu-i așa? am întrebat camera pus-tie și întunecată.

— Ce să pun la cale?

— I-ai spus intenționat Ednei adevărul ca să mă faci să vin singură cu ideea de a spune adevărul.

— Mi se pare că analizezi prea mult totul, Lucy.

— Am dreptate?

Tăcere.

— Da.

— Ce altceva mai pui la cale?

N-a zis nimic. Dar și tăcerea era un răspuns.

Am regretat că stabilisem să mă întâlnesc cu Melanie în seara următoare. Nu doar pentru că Viața mea mă ținuse trează toată noaptea cu sforăitul, ci fiindcă o seară cu ea era ca un glonte gigant, pe care încercasem să-l evit de multă vreme. Ca să mă revanșez fiindcă plecasem devreme cu o săptămână înainte, promiseseam să merg la următorul spectacol din Dublin al Melaniei. Era vineri seara, în cel mai tare club din oraș din luna aceea. Era atât de tare, încât nici nu avea nume, așa că toată lumea îi spunea Clubul Fără Nume de pe strada Henrietta, ceea ce era o ironie. Era un club privat sau, cel puțin, fusese renovat și promovat cu intenția de a fi un club privat, dar, din cauza cheltuielilor exorbitante – cel mai probabil, de vină era factura pentru sutele de radiatoare cu gaz instalate afară pentru a păcăli irlandezii că nu se află în centrul Dublinului, ci în vestul Hollywoodului – și a contextului economic în care trăiam, lăsau pe oricine să intre. În weekend intra oricine era considerat fermecător și fabulos, apoi, la mijlocul săptămânii, acceptau orice pocitanie, ca să acopere salariile personalului. Era vineri, iar asta însemna că mergeau pe fermecător și fabulos, ceea ce nu-i prea aducea noroc Vieții mele. Auzisem zvonuri că nu mai e la fel de aglomerat ca altădată – cu o sută de oameni mai puțin vi-nerea –, iar cârcotașii presupuneau că este un semn al vremurilor. Mi se părea o ironie, deoarece faptul că un club fără nume era situat în ceea ce fusese una dintre cele mai rău famale mahalale ale Europei – unde oamenii erau cazați cu chirie în clădiri georgiene, din care bogații se mutaseră în suburbii, unde în aceeași cameră locuiau până la cincisprezece persoane, printre aproape o sută de oameni cu tot soiul de boli, trăind într-o

clădire cu toaleta în grădina din spate, unde era locul animalelor – mi se părea mai degrabă un semn al vremurilor.

Am sunat la ușa mare și roșie, așteptându-mă să se întredeschidă și să apară un pitic. Dar nu s-a întâmplat așa. Ușa a fost deschisă larg de un tip chel, îmbrăcat în negru, care semăna cu o bilă de popice și se purta ca și cum ar fi fost Făt-Frumos, care tocmai trebuia să-și aleagă prințesa dintre femeile care soseau, înainte ca tatăl lui hain să îl căsătorească cu o căpcăună. Probabil că i-a plăcut felul în care arătam, dar, din nefericire, nu i-a plăcut aspectul Vieții mele, ceea ce era ironic, fiindcă asta înseamnă viața de club: nu trebuie să-ți aduci Viața cu tine. Trebuie să o lași acasă, în baia înghesuită, lângă fixativ, loțiunea autobronzantă și toate celelalte condimente care te fac să te simți altcineva.

Bila de popice se uita la Viața mea de parcă ar fi mâncat ceva stricat. Viața a băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie care îi dădea acces la toate activitățile mele.

— Nu face asta, am spus și am ridicat mâna să-l opresc.

— De ce nu?

— Nu aici.

Apoi m-am adresat tipului de la pază.

— Poți să o chemi pe Melanie Sahakyan?

— Pe cine?

— DJ Dark. Suntem invitații ei.

— Cum te numești?

— Lucy Silchester.

— Și care e numele tău?

— Cosmo Brown, a spus tare Viața mea și n-a trebuit să mă întorc ca să-mi dau seama că se amuză.

— Numele lui nu e pe listă. Trebuia să scrie că ești însoțită. Și nu scrie.

Vorbise ca și cum clipboard-ul lui conținea toate misterele lumii. Mă întrebam ce spune clipboard-ul despre credințele mayașilor legate de anul 2012, dar, dacă nu erau pe listă, probabil că nu prezentau importanță. Îmi studia Viața. Lui nu-i păsa prea mult, stătea rezemat de balustradele negre lucioase, pe care altă dată se cățarau copiii sărmani cu fețe murdare, și părea să se amuze de spectacolul care avea loc.

— Cred că e o neînțelegere. Ai putea să o chemi pe Melanie?
— Trebuie să închid ușa. Tu poți aștepta aici, el trebuie să aștepte afară.

Am oftat.

— O să aștept aici.

Cu fizicul meu puteam să intru în club. Cu Viața mea nu puteam. Era o lume crudă, foarte crudă. În timp ce grupurile treceau pe lângă noi și auzeam frânturi din conversațiile lor înăinte să intre, mă gândeam că dacă toți ar fi judecați în acest fel, clubul ar fi fost complet gol. Iar *ăsta* era un semn al timpurilor. Cinci minute mai târziu ușa s-a deschis larg, iar Melanie a apărut într-o rochie neagră, cu brațele bronzate pline de brățări groase până la coate. Avea părul legat la spate într-o coadă de cal, iar pomeții îi erau închiși la culoare și străluceau, de parcă ar fi fost o prințesă egipteană.

— Lucy!

Și-a deschis brațele să mă îmbrățișeze. M-am întors în așa fel încât, atunci când m-a îmbrățișat, s-a uitat într-o parte, și nu peste umăr, la Viața mea.

— Cine mai e cu tine?

Am trecut pe lângă ea spre intrare, dându-mi la iveală Viața. A intrat și el după mine. Melanie l-a măsurat dintr-o privire, atât de repede încât numai eu am observat că genele ei lungi s-au mișcat de sus în jos. Viața mea nu a remarcat, își dezbrăca sacoul șifonat al costumului ca să i-l dea femeii de la garderobă – un șir de brațe musculoase aurii, care ieșeau din perete. Femeia a atârnat haina de degetul mijlociu al unei mâini. Cum sună asta! Viața mea și-a suflecat mânecile până la coate. Acum arăta mai bine, dar nu se compara cu brațele musculoase aurii.

— Ești o mică secretoasă, mi s-a adresat Melanie.

— Nu-i deloc ce îți închipui, am spus cutremurându-mă.

— O, a zis dezamăgită. Bună, sunt Melanie.

I-a întins mâna plină de brățări. Viața mea i-a zâmbit cu toți dinții.

— Bună, Melanie. Mă bucur să te cunosc în carne și oase. Am auzit atâtea despre tine. Sunt Cosmo Brown.

— Ce nume *cool*, a chicotit ea. Nu e... ?

— Da, din film. El n-a mai fost aici până acum și e foarte încântat, așa că hai, prezintă-ne locul!

Mă prefăceam că sunt entuziasmată, iar Melanie era încântată de entuziasmul meu, așa că am luat-o la picior. Oriunde mergeam, bărbații se opreau și se uitau la Melanie – păcat pentru ei, fiindcă n-aveau nicio șansă. Pentru mine, asta fusese o binecuvântare, deoarece, de când a început să iasă în lume, la șaisprezece ani, și bărbații au descoperit că nu e interesată și nici măcar dispusă la negocieri, au devenit interesați de mine, ceea ce nu m-a deranjat, fiindcă aveam puțină mândrie, iar ca adolescentă, mult mai puțină.

Tema după care fusese proiectat clubul era cele patru elemente ale vieții. Până la urmă, am ajuns la o ușă închisă, pe care era scris numărul cinci. Viața m-a privit întrebător.

— Al cincilea element, i-am explicat.

— Care e... iubirea?

— Ce romantic... Dar nu, a comentat Melanie.

A deschis ușa și i-a făcut obraznic cu ochiul.

— E alcoolul.

Într-un pahar gigantic de șampanie poza o dansatoare burlescă, cu niște ciucuri la sfârcuri, fără alte haine, dacă nu cumva materialul cu pricina dispăruse în crăpături. Mă așteptam ca Melanie să înceapă imediat programul de DJ, ca să nu mai pună alte întrebări sau, dacă mi le pune, să-i dau răspunsuri monosilabice pe care să mi le citească pe buze, dar era devreme, programul nu începea până după miezul nopții, așa că ne-am așezat la o masă, iar Melanie mi-a supus Viața la un tir de întrebări.

— Și de unde vă cunoașteți?

— Lucrăm împreună, i-am răspuns.

El mă privea cu coada ochiului și parcă îl auzeam spunând: „Nu uita înțelegerea noastră.“

— În fine, într-un fel.

— Lucrezi la Mantic? l-a întrebat Melanie.

— Nu.

Mă privea fix: „Spui o minciună, eu spun un adevăr.“

— Nu, am izbucnit în râs. Nu lucrează acolo. El... el nu e... de aici.

M-am uitat spre Viața mea, cerându-i aprobarea. Tehnic, nu era o minciună. Îl vedeam că reflectă la asta. A dat din cap, aprobându-mă, dar mi-a aruncat o privire care spunea: „Patinezi pe o pojghiță subțire de gheață.“

— Ca lumea. Dar cum de vă cunoașteți? a zis Melanie, așteptând un răspuns de la el.

— E vărul meu, mi-a scăpat fără să vreau. E bolnav. În fază terminală. Își petrece ziua cu mine ca să scrie un articol despre femeia modernă. E ultima lui dorință.

Nu m-am putut abține.

— Sunteți veri? a întrebat ea surprinsă.

Viața mea a început să râdă.

— Dintre toate astea, faptul că suntem *veri* te surprinde?

— Credeam că îi cunosc pe toți.

Apoi și-a îndulcit tonul.

— Astea sunt niște vești proaste. Ești jurnalist. Ești bine?

Viața mea și Melanie au izbucnit în râs.

— Haide, sunt prietenă cu Lucy de-o viață, o cunosc suficient de bine ca să știu când minte.

Măcar de-ar fi știut.

— Nu te poți abține, nu-i așa? OK, acum e rândul meu, mi-a spus Viața.

S-a aplecat spre Melanie, iar eu m-am încordat. Ea i-a zâmbit și s-a aplecat spre el flirtând.

— Lui Lucy nu-i place muzica ta, a spus el și a revenit la poziția inițială.

Zâmbetul lui Melanie s-a stins, apoi s-a îndreptat și ea. Eu mi-am îngropat capul în mâini.

Viața mă privea.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Lucy?

— Mojito, i-am spus cu capul îngropat în palme.

— La fel.

— Grozav.

— Spune-le să le treacă în contul meu, a zis Melanie fără să se uite la el.

— Nu-i nevoie, mi se decontează toate cheltuielile, a spus el, apoi s-a îndepărtat.

— Cine e ființa asta oribilă? m-a întrebat ea.

Am ezitat. Nu îi puteam spune în acel moment.

— Melanie, n-am spus niciodată că nu îmi place muzica ta. Am spus că nu o înțeleg, ceea ce nu e același lucru cu a spune că nu-mi place. Are bătaie, ritm, chestii pe care nu le recunosc.

S-a uitat la mine, a clipit o dată și a spus, de parcă n-aș fi vorbit deloc:

— Lucy, cine e omulețul ăla îngrozitor?

Mi-am îngropat din nou fața în palme. Era o chestie nouă. Dacă eu nu-i vedeam pe ei, nici ei nu mă puteau vedea pe mine. Apoi le-am dat la o parte ca să pot respira. După care am așezat telefonul pe masă și m-am uitat în ochii lui Don, cerându-le ajutor.

— OK, bine, uite care e adevărul. Bărbatul ăla e Viața mea. Melanie a făcut ochii mari.

— Ce romantic!

— Nu, adică el chiar *este* Viața mea. Acum ceva timp, am primit o scrisoare de la Agenția Vieții să mă întâlnesc cu el și iată-l. Țsta este el.

Melanie a rămas cu gura căscată.

— Faci mișto de mine! Țla e Viața ta?

Ne-am întors amândouă să îl privim. Stătea la bar pe vârfuri, încercând să dea comanda. M-am făcut mică.

— El e... Uau! Deci el e...

— Nefericit, am terminat eu în locul ei. I-ai spus Vieții mele „omulețul ăla îngrozitor“.

Ochii ei de căprioară erau plini de îngrijorare.

— Ești nefericită, Lucy? a întrebat ea.

— Eu? Nu. Nu sunt nefericită.

Nu era o minciună. Nu mă *simțeam* nefericită, eram puțin supărată de când Viața dăduse buzna peste mine și îmi arătase defectele.

— *El* e nefericit, naiba să-l ia!

— Spune-mi cum stau lucrurile.

— Într-un fel, el e Pinky, iar eu sunt Brain. Sau eu sunt radiografia și el e piciorul rupt.

Încercam să explic, dar mai rău încurcam lucrurile.

— El e nasul, iar eu sunt Pinocchio. Da, ultima afirmație e corectă, i-am spus zâmbind.

— Despre ce vorbești?

Am oftat.

— Mă însoțește peste tot. Ca în seara asta.

— De ce?

— Ca să mă observe și apoi să încerce să facă lucrurile mai bune.

— Pentru cine? Pentru tine?

— Și pentru el.

— Ce fel de lucruri? Ce s-a întâmplat?

Îmi frământam creierii să găsesc un răspuns care să nu fie o minciună. Dar nu prea aveam idei. Melanie nu citea *niciodată* ziarele, nici nu se uita la știri, așa că nu avea de unde să afle despre incidentul de la birou.

— Ți dau un exemplu. Zilele trecute s-a întâmplat ceva la serviciu. Un tip cu care lucram a fost dat afară, dar s-a întors la birou cu un pistol. Nu-ți face griji, era un pistol cu apă, deși nu știam la momentul respectiv, dar a dat peste cap pe toată lumea, apoi s-au mai petrecut și alte lucruri, așa că Viața va sta un timp cu mine.

Am relatat lucrurile cât mai vag cu putință.

Credeam că pornise alarma de incendiu și eram recunoscătoare în momentul acela că trebuie să evacuăm clădirea și să întrerupem discuția, dar apoi mi-am dat seama că era doar sunețul făcut de o mașină de poliție americană. M-am uitat în jur și am văzut o chelneriță îndreptându-se spre noi cu o tavă pe care se afla un girofar în acțiune și băuturile noastre.

— Cât de subtil, am spus.

— Bună, fetelor. Tipul a zis că-și servește băutura la bar, ne-a informat chelnerița.

— Mersi.

Melanie a măsurat-o cu privirea și i-a oferit cel mai cuceritor zâmbet posibil. Când fata s-a îndepărtat, Melanie s-a aplecat spre mine.

— E nouă și simpatică.

M-am uitat în urma ei.

— Are picioare frumoase.

În adolescență, când Melanie mi-a spus că e lesbiană, m-am dezumflat imediat, deși am încercat să nu arăt. Nu aveam fobie de homosexuali, dar ne petrecuserăm viața împreună, împărțiserăm o grămadă de lucruri, stătuserăm în aceeași cameră, făcuserăm duș în aceeași baie, ne împrumutaserăm haine ca să ieșim în oraș. Nu știam cum voi continua să fac aceleași lucruri după ce m-a anunțat că îi plac femeile. Nu reușeam prea bine să ascund asta, așa că, într-o seară, când m-am baricadat singură într-o toaletă, m-a informat pe un ton hotărât – pe mine și pe cei care stăteau la coadă în urma ei – că nu va fi *niciodată* interesată de mine, *nici* măcar un pic. Asta m-a făcut să mă simt și mai prost, mai ales fiindcă insistase pe *nici*. Adică nu voia măcar să se *gândească* să-mi dea o șansă? Era foarte posibil să mă schimb pe viitor, iar vederile ei înguste mă deranjau. Ne sorbeam băuturile. Speram că vom schimba subiectul, dar știam că nu se va întâmpla asta.

— Și ce fel de lucruri s-au întâmplat?

A continuat discuția exact din punctul în care o lăsasem.

— O, nimic. Am intrat în niște încurcături, asta-i tot.

— Ce fel de încurcături? m-a descusut ea, făcând ochii mari.

— Am scris o minciunică în CV.

Am dat din mână ca și cum nu era nimic important.

Melanie și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Ce-ai spus?

Se amuza, dar știam că nu va ține mult timp, iar discuția o va lua într-o direcție pe care n-o doream. Tocmai mă pregăteam să spun o minciună gogonată, când, parcă simțind ceva, Viața și-a făcut apariția la masa noastră.

De data asta Melanie l-a privit cu admirație.

— Lucy mi-a spus că ești Viața ei.

Viața mi-a zâmbit, fericit că spusese adevărul.

— E grozav, Lucy.

— Ce mișto! Pot să te îmbrățișez?

N-a așteptat ca el să-i răspundă, și-a încolăcit brațele în jurul lui și l-a îmbrățișat strâns. Părea topit de atâta afecțiune. A închis ochii.

— Stai puțin. Trebuie să fac o poză, a spus desfăcându-și brațele.

A răscolit prin geantă după telefon și l-a ridicat, astfel încât în imagine să apară ea și Viața. El zâmbea, iar dinții îi erau de culoarea muștarului, față de ai lui Melanie, orbitor de albi.

— Asta-i pentru Facebook. Știi, Lucy îmi povestea că a mințit în CV.

A zâmbit și s-a aplecat, pregătită pentru bârfă. Își ținea buzele mari și lucioase lipite în permanență de paiul din pahar, ca un scafandru care trage oxigen din butelie.

— Chiar așa?

Viața mă privea și mai impresionat. Câștigam puncte.

— Mda.

M-am scărpinat în cap.

— Am spus că știu o limbă, dar, de fapt, nu o știu, am spus, sperând că o să râdem pe chestia asta și gata, dar nu aveam eu norocul ăla.

Melanie și-a lăsat capul pe spate, râzând cu poftă.

— Despre ce era vorba? Swahili sau ceva asemănător?

— Nu, am spus, râzând stânjenită.

— Ce era? Ce limbă ai spus că știi? Pe bune, Cosmo, de fiecare dată trebuie să-i trag cu cleștele cuvintele.

— Spaniolă.

Ochii i s-au întunecat puțin, dar zâmbea în continuare, deși nu la fel de fermecător.

— Tu ești mai varză la spaniolă decât mine!

— Mda, am spus zâmbind.

Aș fi vrut să schimb subiectul, dar nu găseam ceva care să nu fie forțat și nefiresc.

— Dar dacă ți-ar fi cerut să o folosești? m-a întrebat, și eram sigură că mă pune la încercare.

— Asta au și făcut. Tot timpul. Limbile în care sunt scrise manualele de instrucțiuni sunt engleza, franceza, olandeza și italiana, am spus, luând încă o înghițitură cu paiul.

— Și spaniola, a completat privindu-mă fix.

— Și spaniola, am confirmat eu.

Sorbea din pahar fără să-și ia ochii de la mine

— Și ce-ai făcut?

Ori pricepea greu, ori se prinsese deja. Sau eram paranoică, dar știam deja că paranoia, în cazul meu, este instinct, așa că, oricum aș fi dat-o, eram în pericol.

— Am primit puțin ajutor.

Viața mea se uita de la ea la mine, simțind că se întâmplă ceva, dar fără să știe ce anume. Mă așteptam să-și scoată iPad-ul și să caute răspunsul, dar nu a făcut-o. Aștepta politicos.

— De la cine? a întrebat ea.

Acum era liniștită. Încordată. În expectativă. Așteptând o confirmare.

— Melanie, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău, doar răspunde-mi la întrebare, a spus cu răceală.

— Răspunsul e „da“ și îmi pare rău.

— Ai apelat la Mariza.

— Da.

Mă privea șocată. Chiar dacă se așteptase la asta, nu-i venea să creadă. Mă temeam că îmi va turna băutura în cap, dar își stăpânea furia, părea doar rănită.

— Ai luat legătura cu Mariza?

Mariza era iubirea vieții ei, care o rănise foarte tare, iar noi trebuia să o urâm tot restul vieții noastre. Așa am făcut până într-o bună zi, când ea mi-a trimis un email și m-a întrebat ce mai face Melanie. La început m-am purtat așa cum trebuie să se poarte o prietenă, am fost distantă și rece, spunând minciuni despre cât de bine o duce Melanie, dar apoi lucrurile s-au schimbat și am avut nevoie de ea.

— Am ținut legătura pentru puțin timp. Doar pentru traduceri, nimic personal.

— Nimic personal?

— Mă rog, poate un pic. Mă întreba mereu de tine. I-am spus că mergi prin lume în turnee, că ai succes, că ți-ai făcut

cunoștințe, nu i-am spus niciodată lucruri despre tine pe care n-ai fi dorit să le afle. Ți jur. Era îngrijorată din pricina ta.

— Sigur că da.

Apoi a străbătut-o un gând.

— De când lucrezi pe postul ăsta?

— De doi ani jumate, am murmurat.

Eram foarte jenată, fiindcă scena avea loc în fața Vieții mele, dar mai ales pentru că se petrecea pur și simplu.

— Deci ai ținut legătura cu ea timp de doi ani jumate. Lucy, nu pot să cred!

S-a ridicat, a făcut câțiva pași în diferite direcții, dar până la urmă s-a întors lângă masa noastră și a rămas în picioare.

— Cum te-ai simți dacă eu aș fi ținut legătura cu fostul tău prieten în ultimii doi ani jumate, fără ca tu să știi, fără să mai auzi nimic despre el de când v-ați despărțit? Dacă ai ști de câte ori m-am întrebat ce face sau pe unde este! Iar tu ai *știut* tot timpul și n-ai spus nimic. Cum te-ai simți dacă ți-aș face și eu una ca asta?

Viața mă privea stăruitor. Simțeam că mă îndeamnă să spun ceva, ceva despre Blake. Nu puteam risca să spună un adevăr despre mine în acel moment. Nu era un moment bun, dar nici nu puteam minți.

— Înțeleg. Și eu aș fi teribil de rănită.

Am înghițit în sec.

— Dar tu vorbești mereu cu Blake, am spus în apărarea mea.

Mă privea de parcă aș fi fost toantă.

— Cu Blake e altceva. Blake nu s-a hotărât într-o zi, fără niciun motiv, să calce pe inima ta și s-o sfărâme în milioane de bucățele. Tu l-ai părăsit pe Blake. Habar n-ai despre ce vorbesc.

Ochii Vieții mele sfredeau într-ai mei. „Vorbește acum sau taci pe vecie.” Am tăcut pe vecie.

S-a oprit, ca să nu spună mai multe, deși o făcuse deja.

— Trebuie să fac o pauză. Mă duc să iau puțin aer.

Și-a luat țiğările de pe masă și a ieșit.

Mă uitam la Viața mea.

— Ești fericit acum?

— Mă simt ceva mai bine.
— Te fac să te simți mai bine, dar îi îndepărtez pe ceilalți.
Mie ce bine îmi face treaba asta ?

— În momentul ăsta nu prea mult, dar cu timpul va merita.
Trebuie ca ei să ajungă să te cunoască.

— Mă cunosc deja.
— Nici tu nu te cunoști. Cum să te cunoască ei ?
— Foarte profund.

Mi-am înhățat poșeta.

— Unde pleci ?

— Acasă.

— Dar abia am ajuns.

— Nu mă vrea aici.

— N-a spus așa ceva.

— Nici nu era nevoie.

— Atunci împacă-te cu ea.

— Cum ?

— Rămâi aici. N-ai făcut niciodată asta.

— Și ce să fac ?

Și-a ridicat sprâncenele.

— Să dansezi.

— Nu dansez cu tine.

— Haide.

S-a ridicat de la masă, m-a luat de mâini și m-a tras. M-am împotrivit, dar era puternic.

— Nu dansez, am zis, încercând să scap din strânsoare.

— Altădată dansai. Ai câștigat cu Blake concursul *Dirty Dancing* doi ani la rând.

— Ei bine, acum nu mai dansez. Nici măcar nu e ring de dans, o să arătăm ca doi proști. Și nu dansez murdar cu tine.

— Dansează ca și cum nu se uită nimeni la noi.

Dar se uitau, inclusiv Melanie, care se întorsese între timp și ne urmărea din întuneric, deși era furioasă pe mine. Am simțit că o greutate pe care nici nu știam că o port mi s-a ridicat de pe umeri, pentru că spusesem adevărul. Viața dansa ca John Travolta în *Pulp Fiction*, ca un unchi beat la o nuntă de cartier, dar era fericit și mă făcea să zâmbesc. Așa că am procedat ca

Uma Thurman și am dansat cu Viața mea, ca și cum nu ne-ar fi privit nimeni, până când am rămas ultimii în club. Era insistent. Viața știe cum să obțină ceea ce-și dorește, atunci când știe exact ce urmărește.

— Povestește-mi despre tăticul tău, mi-a spus Viața a doua zi.

Stăteam pe o bancă în parc, beam cafea din pahare de plastic și ne uitam cum aleargă Domnul Pan după un fluture. Sărea cu atâta bucurie, încât încercam să nu mă gândesc că ultima dată când a simțit iarba sub lăbuțe a fost când l-am adus în apartament.

— Întâi de toate, nu e „tăticul“ meu. E tata. Ne-a explicat asta foarte clar, imediat ce buzele noastre au reșit să formeze cuvinte. În al doilea rând, nu sunt prea multe de spus, l-am corectat eu.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

Viața s-a întors spre bătrânica de lângă el.

— Scuzați-mă, prietenul acestei domnișoare a părăsit-o, dar au născocit împreună o minciună ca să facă oamenii să creadă că a fost invers.

— O, a făcut bătrâna, fără să-și poată da seama exact despre ce e vorba.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, am mormăit.

— Cum minți, eu spun adevărul, și-a repetat el incantația.

— N-am mințit. Chiar nu sunt multe de spus despre tata.

— Lucy, ți-a trecut vreodată prin minte că eu mă aflu aici dintr-un motiv anume? Imediat ce analizez toate aspectele și văd ce e în neregulă cu tine, dispar din viața ta. Nu va trebui să mă mai vezi. Imaginează-ți cât de fericite vor fi zilele tale atunci! Așa că e în interesul tău să cooperezi, chiar dacă tu consideri că lucrul pe care ți-l cer nu are însemnătate.

- Ce trebuie să repara?
- Nu știu, e chirurgie exploratorie. Cercetez toate domeniile, văd care este problema.
- Deci tu ești un endoscop în anusul meu.
- S-a cutremurat.
- Iar avem probleme cu metafora.
- Am zâmbit.
- Îmi amintesc că ai spus despre tatăl tău că e „un omuleț pretențios“ care ar trebui să coboare de pe cal. Asta înseamnă că avem ceva despre care să vorbim.
- N-am spus asta. Am zis că e un *căcănar* cu pretenții.
- Parafrazam.
- Pur și simplu nu ne-am înțeles niciodată. Poate că ne înțelegeam, într-o oarecare măsură, când eram suficient de politicoși încât să ne tolerăm unul pe celălalt, dar acum nu mai e loc pentru politețe.
- Mă uitam la el.
- Ai venit să rezolvi problema cu tata? Pentru că, dacă e așa, ne putem opri în momentul ăsta. Dacă aș avea probleme cu tata, mi-aș petrece zile întregi încercând să-i fac pe plac, ceea ce ar însemna că aș avea realizări profesionale excepționale, iar în momentul ăsta nu sunt nici măcar pe-aproape. Nu-i în stare să mă enerveze suficient de mult încât să ajung o persoană de succes. Problemele pe care le avem sunt doar o pierdere de timp.
- Ai dreptate. Ești o ratată, n-ai probleme cu tata.
- Am râs amândoi.
- Nu mă place. Nu e nicio explicație mai profundă, nimic de îndreptat, nimic de explorat. Pur și simplu nu m-a plăcut niciodată, i-am spus pe un ton firesc.
- Ce te face să spui asta?
- El mi-a zis.
- Nu putea să-ți spună așa ceva.
- Știi bine că da. Concedierea a fost picătura care a umplut paharul, ceea ce e ridicol, deoarece până atunci mă descurcaseram bine, deci tehnic ar fi trebuit să fie prima picătură. De fapt, nu trebuia să fie nicio picătură, fiindcă nu i-am spus că am fost concediată. I-am spus că am demisionat pentru că nu eram de

acord cu felul în care se ocupă compania de protecția mediului. Ne-am certat și i-am zis că știu cât de mult mă urăște, iar el mi-a răspuns, citez: „Lucy, nu te urăsc, dar nu te plac foarte mult.“ Am încheiat citatul. Deci vezi, nu e doar paranoia. Scoate-ți calculatorul și o să te convingi.

— Sunt sigur că s-a referit numai la momentul respectiv.

— Da, sigur, „s-a referit numai la momentul respectiv“. Faza este că momentul nu s-a încheiat, continuă și acum.

— De ce-ai fost concediată?

Ajunseserăm în sfârșit și la asta.

Am oftat.

— Știi ce e RSC?

S-a încruntat și a dat din cap.

— RSC, adică Responsabilitate Socială Corporativă, este o formă de autoreglare integrată într-un model de business. Politica RSC respectă regula de bază a celor trei: oameni, planetă, profit. Este un fel de conștiință care ține cont de interesul public în luarea deciziilor, încurajează creșterea și dezvoltarea comunității și elimină în mod voit obiceiurile dăunătoare oamenilor, indiferent cât sunt de legale. Ideea e că o astfel de companie face mai mult profit funcționând în modul ăsta, deși unii ar spune că o distrage de la rolul economic al afacerii.

Am luat o înghițitură de cafea.

— Apropo, eu sunt de acord cu prima variantă. Am lucrat într-o multinațională care ar fi trebuit să ia politica asta mai în serios și n-am fost de acord cu deciziile pe care le-au luat.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai găsit hârtie în coșul pentru material plastic?

— Nu.

Am dat ochii peste cap.

— N-o să intru în detalii. Cert e că i-am spus opinia mea directorului executiv și am fost imediat concediată.

Viața a dat aprobator din cap, cântărind ceea ce spuseseam. Apoi și-a lăsat capul pe spate și a râs atât de tare, încât femeia de lângă el a tresărit. Râdea pentru întreaga țară. A hohotit până când n-a mai avut aer.

— Asta a fost una bună. Mersi, a zis.

- Cu plăcere.
- Am luat o gură de cafea, pregătindu-mă pentru revanșă.
- Ai să vezi că a meritat.
- S-a întors spre bătrâna de lângă el.
- Uneori nu-și spală sutienele săptămâni de-a rândul.
- Am oftat. Femeia s-a ridicat și a plecat.
- Cum ți-a venit ideea acestei minciuni? a întrebat el.
- Wikipedia. Într-o noapte nu puteam să dorm și am căutat pe internet o poveste bună.
- Frumos. Asta le-ai spus tuturor?
- Da. Nimeni nu m-a întrebat vreodată care sunt practicile companiei cu care n-am fost de acord. Mă gândeam să zic „depozitare ilegală de deșeuri“, dar ar fi fost prea evident și prea din anii ‘80.
- A râs din nou. Apoi s-a oprit.
- Nu i-ai spus asta tatălui tău, nu-i așa?
- Ba da.
- M-am făcut mică, amintindu-mi de momentul respectiv.
- Știa deja adevărul, dar m-a lăsat să-mi țin discursul și abia la sfârșit mi-a spus. El e singurul care știe adevărul din spațele acestei minciuni. De aici și neînțelegerile noastre.
- Cum de-a aflat?
- E judecător, și am descoperit că lumea judecătorilor e mică.
- Aha. Vrei să-mi spui și mie adevărul?
- Am golit paharul și l-am aruncat spre cel mai apropiat coș, dar am ratat și a ajuns pe jos. Am oftat obosită, cu greutatea lumii întregi pe umeri numai din cauza acelei ratări, m-am ridicat și l-am pus în coș, apoi m-am întors pe bancă.
- Eram beată și trebuia să iau un client de la aeroport. M-am rătăcit și ne-am învățit vreo oră, a pierdut o întâlnire, apoi l-am dus la alt hotel decât trebuia și l-am lăsat acolo. M-au concediat, am rămas fără permis un an, așa că am vândut mașina și am închiriat un apartament în oraș, de unde ajung oriunde cu bicicleta.
- Ceea ce s-a legat de chestia cu protecția mediului.
- Am încuviințat.

— Inteligent.

— Mersi.

— Deci l-ai mințit pe tatăl tău, te-a prins, iar tu ești supărată pe el fiindcă s-a supărat pe tine?

Reflectam la asta. Am vrut să protestez și să mă justific, să explic anii în care am îndurat comentariile disprețuitoare și insistența lui, care jucaseră un rol important în ruperea relației noastre. Pentru că era mai complicat decât o simplă ceartă, dar aveam prea mult de explicat, nu știam de unde să încep și nu aveam timp, energie sau dispoziție să mă pierd în detalii minuscule, așa că, în cele din urmă, am ales calea cea mai ușoară și am dat din cap.

— Problema e că minciunile tale sunt construite peste alte minciuni, nu-i așa? Dacă spui una, trebuie să o spui pe a doua. Dacă scoți la iveală un mic adevăr, totul se prăbușește și trebuie să o iei de la capăt. Așa cum minciuna de la serviciu că vorbești spaniolă era legată de Melanie și de fosta ei prietenă.

Am încuviințat. El a continuat:

— Când le spui oamenilor că ai fost concediată, te întreabă de ce. Fiindcă erai beată. Dar de ce? Fiindcă era ziua în care Blake te-a părăsit, erai afectată și ți-ai luat o zi liberă. Nu mai gândeai cum trebuie, așa că ai deschis o sticlă de vin și ai băut-o, iar compania te-a sunat, deși era ziua ta liberă, și ți-a spus că a apărut o problemă, trebuie să-l iei pe Robert Smyth de la aeroport pentru o întâlnire importantă. Riscul era mare, îți pierduseși deja prietenul, dar nu voiai să îți pierzi și serviciul, așa că ai sărit în mașină beată, dar nu în halul în care urma să ajungi, fiindcă nu-ți ajunsese la cap încă – starea s-a înrăutățit odată cu trecerea timpului. Ai avut o zi dezastruoasă și, drept rezultat, ți-ai pierdut serviciul, permisul și mașina.

Sunase atât de trist! Viața mea, încurcată într-o plasă de minciuni ridicole care deveniseră din rele și mai rele.

— Dacă știi deja toate astea, de ce mă mai întrebi?

— Vreau să aud ceva ce nu-mi spune calculatorul.

— Și auzi?

— Da.

M-am uitat la el, așteptând să-mi spună mai multe.

— Că nu ești nesăbuită. Ești doar tristă.

Un Silchester nu plânge, dar asta nu înseamnă că nu *vrea* să plângă niciodată. Atunci am vrut, dar nu am făcut-o. Am stat împreună într-o tăcere lungă, dar nu stânjenitoare. Cel puțin cinci minute au trecut, timp în care nu am rostit niciun cuvânt. Era o zi frumoasă, parcul era plin de oameni, vântul nu bătea deloc, totul era nemișcat, toți stăteau leneși pe iarba proaspăt tăiată, citeau, mâncau, bârfeau sau făceau ce făceam noi – admiram priveliștea. Într-un final, a întrerupt tăcerea.

— Dar cred că-ți petreci zilele încercând să *nu-i* faci pe plac. Iar asta înseamnă ceva.

Venise de nicăieri – ca o observație spusă la întâmplare –, și m-am prefăcut că nu știu despre ce e vorba. Dar știam.

În seara aceea era petrecerea lui Chantelle, ceea ce însemna că trebuie să mergem la Wine Bistro. Stabiliserăm să nu ne cumpărăm niciodată cadouri, ci să acoperim consumația sărbătoritei sau a sărbătoritului. Înainte ne vedeam în apartamentul meu și al lui Blake în fiecare săptămână, dar, după despărțirea noastră, am început să venim în acest restaurant unde mâncarea era ieftină, dar bună. Viața mă aștepta în capul străzii și, spre surprinderea și încântarea mea, purta blugi, iar sub sacoul șifonat și aspru avea o cămașă albă proaspăt călcată. Dinții erau curați și hainele mai îngrijite – sigur eram pe o pantă ascendentă. Nu mă puteam opri din căscat, căci nu se deranjase să-și ia un dispozitiv antisforăit. Dar căscatul nu era provocat numai de oboseală. Eram foarte neliniștită, iar el a remarcat asta.

— Nu-ți face griji, totul o să fie bine.

— Sigur că-mi fac griji. Habar n-am ce-o să le spui.

— N-o să le spun nimic, doar ascult. În cazul în care spui vreo minciună, o să le spun adevărul.

Ceea ce m-a neliniștit. Prietenii mele erau făurite pe minciuni. Am căscat iar.

— Ai grijă cu Adam. E prietenul cel mai bun al lui Blake și mă urăște.

— Sunt sigur că nu te urăște.

— Te rog să ai grijă.

— Bine.

Încercam să merg repede, dar mi-era greu cu pantofii cu platformă. Mă simțeam de parcă încercam să alerg în vis și nu puteam să ajung nicăieri. Cu respirația întretăiată, am început să-i fac rezumatul.

— Lisa e însărcinată, mai are o lună până la termen. Are fața și picioarele umflate, așa că nu te uita prea mult la ea și fii îngăduitor. David e soțul ei, tipul care o suportă. Acum câțiva ani, Lisa a fost prietena lui Jamie, iar el și David sunt prieteni, așa că uneori e ciudat, dar în general e foarte bine. Nu l-a înșelat, s-au împrietenit ani de zile mai târziu, așa că nu trebuie să îți faci griji pentru asta.

— OK, voi încerca să nu îmi fac griji pentru Jamie și David. Dacă la un moment dat vei considera că sunt prea interesat de viețile lor palpitante, te rog să intervii și să mă oprești.

— Știi, sarcasmul e cea mai joasă formă de inteligență.

— Dar e extrem de amuzantă.

— Probabil că Chantelle o să încerce să se dea la tine – îi place să flirteze atunci când bea –, așa că, dacă simți o mână pe sub masă, e a ei. Mary, prietena lui Adam, e fotografă, se îmbracă tot timpul în negru și n-am încredere în ea.

— Fiindcă se îmbracă în negru?

— Nu fi ridicol. Fiindcă e fotografă.

— A, mă bucur că eu sunt ăla ridicol.

— Încearcă mereu să vadă lucrurile din unghiuri diferite. Totul. Chiar și lucrurile simple, cum ar fi „Astăzi am intrat într-un magazin“.

Vorbeam rar și pe un ton mai grav:

— Atunci începe: „De ce? În ce magazin? Ți-e teamă de magazine? E din cauza copilăriei tale? Cum era lumina acolo?“

Viața râdea de mine, așa că am revenit la normal. Mergeam cu pași mari și gâfâiam, gâfâiam și mergeam.

— Complică mereu lucrurile. Și a mai rămas...

I-am revăzut pe toți în minte.

— ...Am mai rămas doar eu. Și sunt într-o perioadă foarte dificilă acum.

M-am oprit în fața restaurantului și m-am întors spre el.

— Te rog să nu-mi face prietenii să mă urască.

— Lucy, dă-mi mâna.

Nu voiam, așa că mâna lui alerga după a mea prin aer.

— Nu, e rece și umedă.

M-am uitat pe geamul restaurantului și i-am văzut pe toți așezați la masă. Eram ultima, ca de obicei.

— Grozav, am întârziat.

— Dacă te consolează în vreun fel, o să fii prima care pleacă.

— Ai puteri paranormale?

— Nu, dar tu nu stai niciodată până la sfârșit. Iar mâinile mele nu sunt reci și umede, a spus mai mult pentru sine.

M-a apucat de mâini.

— Vezi?

Erau uscate. Eram clar pe o pantă ascendentă, doar că nu mă simțeam așa încă.

— Lucy, uită-te la mine. Liniștește-te. N-o să-ți fac prietenii să te urască și mai mult decât o fac deja. E o glumă, nu te speria. Serios, n-o să-ți fac prietenii să te urască. Îți promit. Hai, respiră.

Ne-am reluat drumul. Mă ținea de mână în continuare. Pentru moment m-am liniștit, dar, când l-am văzut pe Adam, care ne urmărea de pe fereastra restaurantului, i-am dat repede drumul la mână Vieții și m-am panicat iar. Imediat ce am intrat, m-a văzut chelnerul cu accent franțuzesc fals. Nici măcar n-a încercat să-și ascundă groaza din privire.

— *Bonjour. D'accord, tu peux rester près de moi tant que tu ne parles pas de la chaleur qu'il fait ici.* De acord, poți sta lângă mine dacă nu vorbești de căldura care e aici, i-am spus în timp ce-mi scoteam haina.

Mi-a zâmbit larg, arătându-mi că s-a săturat de mine, și a luat meniurile.

— Pe *aisi*, a murmurat.

— Ce-a fost asta? a întrebat Viața.

Nu i-am răspuns. Eram prea ocupată să mă țin după chelnerul cu accent franțuzesc fals și să le zâmbesc la fel de fals prietenilor mei, care, de fapt, nu se uitau la mine, căci toții ochii erau ațintiți spre Viața mea. Fiecare stătea în locul lui obișnuit, cu

excepția lui Melanie. Locul ei era gol, fiindcă plecase la Ibiza în acea dimineață ca să se ocupe de petrecerea lui P. Diddy. M-am așezat în capul mesei și m-am uitat la scaunul pe care ar fi trebuit să stea Blake. Îmi amintea mereu de el. Viața s-a așezat lângă mine, pe locul lui Melanie. Toți ne priveau fix.

— Vi-l prezint pe...

Trăgeam de timp și speram că ceilalți nu vor observa.

— Cosmo Brown. Sunt prieten cu Lucy. Stau în oraș câteva săptămâni, a încheiat el în locul meu.

L-am privit surprinsă, apoi m-am uitat la ceilalți, să văd dacă au mușcat-o. De ce să n-o facă? Dădeau aprobator din cap și scoteau exclamații prietenești, după care s-au prezentat pe rând. Bărbații au întins mâna peste masă. Adam îl urmărea cu precauție, iar Mary sigur căuta pe chipul lui semne ale unei traume din copilărie.

— Cosmo. Îmi place numele ăsta, a spus Lisa, uitându-se la soțul ei, David.

Și-a mângâiat burta umflată.

— Mda, a zis David, încercând să fie politicos față de Lisa și de Viața mea, deși era clar că urăște numele ăla.

— Deci e băiat, a spus Chantelle, încercând să le smulgă o mărturisire.

— Nu, a răspuns Lisa.

Ceilalți au început să facă glume, în timp ce Lisa se chinuia să se facă auzită.

— V-am spus că nu știm. Dar, *dacă* este băiat, Cosmo e un nume drăguț. Doamne, trebuie să vă explic tot!

Apoi s-a cufundat în lectura meniului.

— Și de când vă cunoașteți? a întrebat Adam.

O interesantă primă întrebare. Am tradus-o prin: „Deci de cât timp te culci cu Lucy fără să știe Blake?”

Mă uitam la Viața mea, neliniștită că va da totul la iveală, dar și-a ținut promisiunea.

— O... dintotdeauna.

Viața se uita la mine zâmbind.

— Dintotdeauna? a întrebat Adam, ridicând din sprâncene. Cât timp rămâi în Dublin?

— Nu prea știu, a spus Viața mea, apoi și-a dat jos sacoul oribil și și-a suflecat mânecile cămășii albe. Să văd cum evoluează lucrurile.

— Lucrezi?

— În general? Sau acum?

— Aici, în Dublin, a precizat Adam.

— Îmbin utilul cu plăcutul, a spus Viața mea și a zâmbit larg, astfel încât lipsa de informații să nu pară o impolitețe.

Trebuia să învăț de la el. Era mai bine să dai doar frânturi de informații decât să minți. Dar cu Adam strategia asta nu părea să meargă, fiindcă el voia să știe totul despre Viața mea.

— În ce domeniu lucrezi? a întrebat el.

— Nu-ți face griji. Nu-i ceva care să te amenințe.

Viața mea și-a ridicat mâinile într-un gest de apărare față de interogatoriul lui Adam. Toată lumea râdea, cu excepția lui Adam, care părea iritat. Mary l-a strâns ușor de mână. Semnificația gestului era: „Liniștește-te.“ Și ea mă ura. Când m-am despărțit de Blake, nu m-a mai căutat – un semn clar că eram prietene numai pentru că iubiții noștri erau amici – și, cu toate că mă jigneau chestia asta, m-am bucurat că nu mai trebuia să merg la expoziții bizare de fotografii, cum ar fi *Moments in Thyme – o privire unică și deosebită asupra naturii*.

— Glumeam, i s-a adresat Viața mea lui Adam. Sunt controlor financiar.

Mi-am strâns buzele, încercând să nu zâmbesc. Știam că se referă la prima noastră întâlnire, când i-am spus că mă simt ca și cum viața mea este supusă unui audit. Cred că a fost un gest involuntar, dar Viața și-a rezemat brațul de spătarul scaunului meu într-un fel protector – care putea fi interpretat și altfel, căci Adam așa l-a interpretat, deoarece mă privea ca și cum aș fi fost cea mai dezagreabilă persoană pe care o văzuse vreodată.

— Asta aveam de făcut, a spus Lisa brusc, punându-și iar mâna pe burtă. Documentele. Ai semnat formularele? l-a întrebat pe David.

— Nu, am uitat.

— Le-am lăsat pe bufetul din bucătărie, lângă telefon, ca să nu uiți de ele.

— Le-am văzut, dar am uitat să le semnez.

Lisa s-a înroșit la față.

— Le semnăm când ajungem acasă, a zis calm David. Oricum e sâmbătă, nu mai putem face nimic.

— Dar ieri, când ți-am spus să le semnezi, era vineri, fir-ar să fie! s-a răstit ea.

David s-a uitat la Jamie, cerând ajutor.

— Deci Blake e acasă, a spus Jamie, schimbând subiectul.

Am ciulit urechile. Ca de obicei, eram conștientă de reacțiile mele față de orice avea legătură cu el, așa că m-am cufundat în lectura meniului, prefăcându-mă că îl citesc cu atenție. Am citit *Supa zilei* de treisprezece ori.

— Cosmo, îl cunoști pe Blake? a întrebat el.

— Blake?

Viața mi-a aruncat o privire. Inima îmi bătea cu putere.

— Da, Blake. Bietul om inocent pe care ea l-a părăsit cu cruzime ca o femeie fatală ce este, a glumit Chantelle. Și n-o lăsăm să uite asta.

Am ridicat indiferentă din umeri.

— Pe bune, Lucy, cred că toate femeile ar trebui să proce-deze ca tine în cazul unei despărțiri, a spus Lisa. Dumnezeu, vă amintiți cum eram eu?

Toți au oftat, amintindu-și de telefoanele nocturne ale Lisei, lacrimogene și pline de dramatism, în care spunea că nu mai vrea să fie *niciodată* singură, de luptele nesfârșite de a o convinge că *nu* a suferit un atac de cord – că, deși o doare, sufletul ei este cel rănit. Jamie a zâmbit condescendent, amintindu-și probabil de vremurile în care au fost împreună și nu de despărțirea amară care a urmat. A schimbat o privire cu Lisa, iar David s-a foit nemulțumit în scaunul lui.

— Ei bine, trebuie să privim lucrurile într-un mod pozitiv, nu? am spus încercând să zâmbesc încrezătoare, deși simțeam că buzele îmi tremură. Cel puțin ne-am despărțit înainte de prăbușirea pieței imobiliare și am făcut un profit frumos.

Pe care îl cheltuisem.

— Acum n-am mai fi putut vinde acel apartament.

Toți ochii erau îndreptați spre mine.

— Îmi plăcea apartmentul ăla, a zis Chantelle cu tristețe.
Și mie îmi plăcea.

— Era prea cald, am spus indiferentă.

Mă gândeam la Blake, străbătând camerele în pielea goală după ce lăsam intenționat căldura dată la maxim. Îi era mereu cald, iar în pat era ca o sobiță. M-am uitat la meniu. *Supa fierbinte a zilei*. Fierbinte. Fierbinte. Fierbinte.

— Nu l-am cunoscut niciodată, i-a spus Viața mea lui Adam, care încă mai aștepta un răspuns.

— E un tip ca lumea, a zis Adam.

— Sigur. Doar e prietenul tău cel mai bun.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pot să vă iau comanda, vă rog?

Chelnerul picase la țanc. Vorbise de parcă se intruise dintr-un episod din *Allo, Allo*¹.

Am aflat multe lucruri despre Blake la acea masă, cum ar fi că ultima lui emisiune urma să fie difuzată în săptămâna aia și că restul verii și-l petrecea acasă. Deschisese un centru de activități în aer liber și aventuri în – n-o să vă vină să credeți – Bastardstown, Co. Wexford, un lucru despre care vorbiserăm că-l vom face împreună. Făcea tot ce vorbiserăm că vom face împreună, doar că fără mine. M-am uitat din nou la meniu, clipind de nu știu câte ori. *Supa zilei, supa zilei, supa zilei*.

— Parcă era vorba să-l deschideți împreună, nu-i așa? a zis Adam.

— Ă, mda, am spus pe un ton blazat, nedezipindu-mi ochii de pe meniu. Poate ar trebui să-l dau în judecată fiindcă mi-a furat idea.

Toți au zâmbit, cu excepția lui Adam, desigur. Apoi Lisa a început să comande pe noul ei ton autoritar, solicitând modificarea tuturor felurilor de mâncare pentru dieta ei. Chelnerul, ușor nervos, plecase să se intereseze dacă bucătarul poate să-i satisfacă dorințele. Câteva minute mai târziu, s-a întors însoțit de bucătar. Acesta era francez sadea, și i-a explicat foarte politicos că

¹ Serial britanic difuzat de BBC One între anii 1982-1992. Acțiunea se petrece în Franța în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

nu poate prepara pateurile cu brânză de capră fără brânză de capră, fiindcă atunci ar rămâne un aluat simplu, iar el înfășurase deja brânza în aluat.

— Foarte bine, s-a răstit Lisa, înfierbântându-se. O să mă-nânc pâine.

A închis meniul cu zgomot.

— Vreau un platou cu pâine, vă rog, fiindcă doar asta pot mânca aici. Numai că are nucă, iar eu nu pot mânca așa ceva.

— Îmi pare rău, a spus David, înroșindu-se la față. E foarte obosită.

— Nu te scuza în numele meu, mulțumesc foarte mult.

Se foia nemulțumită în scaun.

— Are mai puțin de a-face cu faptul că sunt obosită și mai mult cu afurisitele astea de scaune, care sunt atât de incomode.

Apoi a început să plângă.

— La dracu', a spus cu o voce pițigăiată. Îmi pare rău. Mi-a intrat ceva în ochi.

A terminat propoziția cu o octavă mai sus decât vererilele din desenele animate.

— Lees, a zis Jamie cu blândețe, arătând spre meniu, uite, au garnitură de ardei copti. Îți plac la nebunie. De ce nu-ți comanzi?

David l-a privit pe Jamie un pic enervat.

— O, Doamne, a spus Lisa zâmbindu-i lui Jamie. Mai ții minte?

— Da, a zis Jamie râzând, de-aia ți-am spus de ei.

Sunt sigură că David și-i imagina făcând sex pe un pat de ardei copti, când, probabil, adevărul era că merseseră odată la un restaurant și mâncaseră o mulțime de ardei copti, ca niște drăcușori ce erau.

— OK, a oftat Lisa și a deschis meniul din nou.

În timp ce bucătarul, aplecându-se spre Lisa, se uita cu ea pe meniu să vadă cum o poate ajuta, am început să discutăm despre altceva.

— Și unde stai? s-a adresat Chantelle Vieții mele.

Nu începuse încă să se dea la el, fiindcă era abia la al doilea pahar de vin și pentru că nu era sigură că suntem împreună.

— Stau cu Lucy, a răspuns el, și m-am străduit cu greu să nu mă uit la fața lui Adam.

— Uau, a spus ea. Noi n-avem voie să mergem la Lucy, e ca un mare secret sau așa ceva. Ai văzut cum e înăuntru? Spune-ne ce am ratat.

— Haideți, am spus eu veselă, n-am nimic de ascuns.

— Pornografie? a întrebat Jamie îndată ce bucătarul a plecat. E pornografie, nu-i așa? Cred că îi plac revistele și le lasă împrăștiate peste tot.

— Nu, trebuie să fie mai palpitant de atât.

Chantelle s-a tras mai aproape.

— Spune-mi că ține pe cineva în lanțuri, fiindcă asta e ceea ce mi-am imaginat în ultimii trei ani.

Rădeam de ei. Jamie mi-a făcut cu ochiul.

— Oricum ascundea pe cineva, a zis Adam, întinzându-se după o bucată de pâine.

Din nou, nimeni nu i-a luat în seamă comentariul. Știam că toți l-au auzit, dar nu înțelegeam de ce nu îl auziseră la fel ca mine. Dar poate că Viața mea îl auzise cum trebuie.

— Ce-a fost asta? a întrebat, și mi-aș fi dorit să nu fi observant comentariul, fiindcă nu-mi plăcea tonul lui.

Era același ton pe care îl folosise Blake înainte să începem o luptă ridicolă cu un tip din bar care se uitase la mine într-un mod nepotrivit. Atât i-a trebuit lui Adam, care, de când mă despărțisem de Blake, aștepta să abordez eu tonul ăsta.

— A, haide, de când vă cunoașteți voi doi? Dintotdeauna? Cred că asta înseamnă de câțiva ani, nu? Și, din câte îmi amintesc, Lucy era cu Blake acum câțiva ani.

Avea un ton potolît, un soi de zâmbet pe chip, dar se vedea lejer furia care clocotea în el, căci nările îi fremătau.

— Adam, a spus Lisa șocată.

— Lasă-mă, m-am săturat de asta. Evităm mereu subiectul în fața ei, de parcă ar fi atotputernicul din ceruri.

— Fiindcă nu e treaba noastră, a zis Chantelle, privindu-l pe Adam cu ochi mari și amenințători.

— Blake e prietenul nostru, a spus Adam.

— La fel e și Lucy.

Lisa i-a aruncat o privire.

— Da, dar el nu-i aici din cauza ei, iar asta este treaba noastră.

— Nu-i aici pentru că are serviciul pe care și l-a dorit dintotdeauna și trebuie să plece din țară. Așa că treci peste asta, m-a sprijinit Jamie, căruia i se umflaseră venele de la gât.

Se vedea că e furios. Aș fi vrut să-l sărut, dar eram mai preocupată să găsesc o scuză să plec de la masă, căci discuția coborâse la un nivel care mă făcea să mă simt extrem de stânjenită.

— Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, a zis David.

Chelnerul a dat ocol mesei și a venit în spatele meu. Simțea că e un moment stânjenitor pentru mine și cred că îi plăcea. Toți mă priveau, așteptând să vorbesc, să spun ceva care să alunge tensiunea.

— Supa zilei, am spus. Vă rog.

Adam și-a dat ochii peste cap.

— Iar începe. Nu răspunde niciodată la nimic. E o misterioasă afurisită.

— Pur și simplu nu știu ce supă e, am glumit eu fără putere.

— Supă de dovleac cu porumb, a spus chelnerul.

Adam a murmurat în barbă ceva ce n-am înțeles și m-am bucurat, pentru că genunchii îmi tremurau deja din cauza insulțelor venite din partea unui așa-zis prieten. Eram obișnuită cu Adam, dar acum nu se mai abținea. Toată lumea îl putea auzi, nu mai eram paranoică.

— Omule, nu vorbi așa despre ea, a spus Jamie, devenind brusc serios.

Dintr-odată devenise totul foarte serios.

— Nici nu știu de ce vorbim despre asta. Cât timp a trecut? Trei ani? a întrebat David.

— Doi, am spus încet. Doi ani și unsprezece luni.

Și optsprezece zile.

Jamie se uita la mine.

— Bun, deci a trecut un secol de atunci. Au fost împreună, s-au despărțit, și-au văzut de viață, fiecare o să cunoască pe altcineva. Doar fiindcă doi oameni au fost odată împreună nu înseamnă că trebuie să o ținem așa la nesfârșit, a spus David cu patos.

La faza asta toți s-au uitat la el, știind că se referă la propria lui viață, adică la Jamie și Lisa. David a luat o înghițitură de apă. Jamie își studia farfuria. Lisa a întins mâna să mai ia niște pâine, din care a scos nuca.

— Spun doar ce gândim cu toții, a spus Adam.

Mi se pusese un nod în gât.

— Voi *toți* credeți că l-am înșelat pe Blake?

Asta era ceva nou pentru mine. Îi priveam pe rând.

Chantelle părea stânjenită.

— A fost cam brusc, apoi ai devenit atât de secretoasă...

— Eu nu mă bag, a zis David.

Dar îmi ocolea privirile, ceea ce spunea totul.

— Am ridicat problema *o dată*, a spus Lisa. N-o să te mint, dar nu sunt precum Cagney și Lacey¹ de aici. Nu încerc în fiecare secundă a zilei să pun totul cap la cap.

— Cagney și Lacey erau două persoane, a spus David fără să se gândească, iar Lisa i-a aruncat o privire demonică.

Jamie i-a ignorat și m-a privit drept în ochi.

— Sunt convins că nu l-ai înșelat pe Blake. Ai tot dreptul să te desparți de cine vrei, când vrei, fără să ne dai explicații. Nu te supăra, omule, i-a spus el Vieții mele. Nu e treaba noastră. Adam a băut prea mult și spune numai tâmpenii.

— Hei, nu e beat, a zis Mary insultată.

— Bine, atunci spune doar tâmpenii, a glumit Jamie, dar nimeni nu râdea, nici măcar el, fiindcă nu era chiar o glumă.

— Mary? Simți și tu același lucru?

Mă uitam la ea.

— Comportamentul tău s-a schimbat drastic, Lucy. Blake spunea că relația dintre voi merge *bine* și apoi, așa cum a remarcat și Chantelle, l-ai părăsit pur și simplu și ai devenit foarte secretoasă.

Apoi s-a întors către Viața mea.

— Nu te supăra, dar este prima dată când auzim despre tine. Sunt surprinsă că te-a invitat aici.

¹ Personajele unui serial polițist american difuzat de CBS între anii 1981-1988.

— Suntem doar prieteni, am spus extrem de stânjenită.
— Iar acum trebuie să credem că tipul ăsta e doar un prieten? i-a zis Adam lui Jamie.

— Ce *contează*? De ce-ți pasă atât de mult? a întrebat Jamie.

— Îi pasă fiindcă Blake e prietenul lui cel mai bun. Adam e loial, iar bietul Blake nu știe cu ce a greșit, a început Mary, dar am întrerupt-o.

Nu voiam să aud mai mult. Nu puteam, altfel aș fi încălcat toate regulile familiei Silchester în mai puțin de un minut.

— Mda, bietul Blake, am întrerupt-o și m-am ridicat.

Simțeam că vocea îmi tremură. Un Silchester nu plânge și cu siguranță nu se înfurie, iar eu eram gata să dau totul peste cap.

— Bietul Blake duce o viață atât de tristă, călătorind prin lume, în timp ce eu trăiesc pe picior mare, am un serviciu fabulos, un apartament fabulos și misterios și un iubit secret.

Mi-am înșfăcat poșeta. Viața mea s-a conformat și s-a ridicat în picioare.

— Da, Adam, ai dreptate, nu e doar prietenul meu. E mult mai mult decât atât, pentru că un prieten e ceea ce ar fi trebuit să-mi fii tu, iar el mi-a fost aproape cum tu nu o vei putea face vreodată.

Apoi am plecat. Devreme. Când am ieșit din restaurant, am continuat să merg până am ajuns prea departe ca ei să mă vadă sau să mă audă. Apoi, când am găsit locul perfect, într-o firidă, departe de toți, am scos un șervețel din buzunar și m-am gândit să încalc toate regulile. Am așteptat și am tot așteptat, știind că trebuie să fie lacrimi, adunate în *ani* de zile, care erau gata să cadă. Dar nu ieșea nimic, așa că am mototolit șervețelul și l-am băgat înapoi în buzunar. Nu atunci și nu din cauza lor. Lacrimile mele aveau mândrie.

Viața a apărut lângă mine cu o față îngrijorată. Când a văzut că sunt bine, mi-a spus:

— Cred c-ai avut dreptate.

— Mă urăște.

— Nu.

Părea derutat.

— Jamie și David se înțeleg foarte bine după toată povestea cu Lisa.

O spusese de parcă intenționa să bârfească și să facă mișto, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Am început să tremur în răcoarea nopții.

— Haide, mi-a spus Viața cu blândețe, apoi și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri, ținându-mă protector.

Am pornit spre casă în lumina portocalie a stâlpilor de iluminat.

— Ce vrei să facem astăzi? l-am întrebat.

Savuram plăcerea unei dimineți leneșe pe canapea. Ziarele de duminică erau presărate peste tot, folosite și abuzate, fiindcă ne căutaserăm rubricile preferate și aruncasem restul. Întrerupeam tăcerea cu vreun comentariu, râdeam și ne povesteam unul altuia articolele citite. Eram foarte mulțumită în compania lui și părea că și el se simte bine în compania mea. Perdeaua din haine era dată la o parte ca să lase lumina soarelui să intre, iar prin ferestrele larg deschise pătrundea aerul proaspăt și liniștea de duminică. Înăuntru mirosea a clătite cu sirop de arșar pregătite de el și a cafea proaspătă, care încă mai picura în filtrul de pe bufetul din bucătărie. Domnul Pan se cuibărise lângă, pe și în jurul pantofilor Vieții mele, arătând de parcă mâncase toată smântâna, ceea ce și făcuse, de fapt, împreună cu afinele proaspete pe care le plantasem și le cultivasem chiar eu în grădina organică de pe acoperiș, de când Viața apăruse în lumea mea. Le culesesem chiar în acea dimineață, purtând o pălărie de pai cu panglică albă și o rochiță transparentă din pânză de in, care flutura hipnotic în adierea blândă de pe acoperiș, spre deliciul vecinilor de gen masculin ce stăteau neclintiți în șezlonguri, unși cu loțiuni de plajă, lucind ca mașinile dintr-o expoziție de prezentare.

Bine, am mințit.

Viața mea a cumpărat afinele. Nu avem grădină pe acoperiș. Iar rochița am văzut-o într-o revistă și, ca prin minune, am devenit blondă în acel vis cu ochii deschiși.

— Astăzi, am continuat, închizând ochii, vreau doar să stau în pat.

— Ar trebui s-o suni pe mama ta.

Am deschis ochii imediat.

— De ce?

— Pentru că încercă să facă pregătirile pentru nuntă, iar tu n-o ajuți.

— Ăsta e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit. Dar sunt deja căsătoriți, e doar o scuză ca să aibă și ea ceva de făcut. Ar trebui să se apuce de olărit. În plus, nici Riley, nici Philip n-o ajută. Și astăzi nu mă pot întâlni cu ea, fiindcă vin oamenii cu mocheta. Care probabil vor întârzia. Oamenii ăștia întârzie mereu. Mai bine aș anula totul, am spus întinzând mâna după telefon.

— Ba nu. Azi am găsit un fir de păr alb pe șosetă și nu cred că e al cuiva. De la mine nu e sigur.

Am pus telefonul la loc.

— Și ar trebui să-l suni pe Jamie.

— De ce?

— Când te-a mai sunat el primul?

— Niciodată.

— Înseamnă că e ceva important.

— Sau era beat și mi-a format numărul din greșeală.

Viața mea părea nemulțumit.

— Probabil voia să-mi spună că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară la masă. Nu trebuie să-și ceară scuze, n-a greșit cu nimic. A fost de partea mea.

— Atunci sună-l și spune-i.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta.

— Bine, atunci continuă să ascunzi gunoiul sub preș. O să se umfle atât de tare încât o să te împiedici.

— Crezi că toate telefoanele astea sunt mai importante decât să-mi petrec timpul cu *Viața* mea?

Mă gândeam că îl voi da gata cu asta.

Și-a dat ochii peste cap.

— Lucy, ești în pericol să te îndrepti într-o direcție total greșită. Nu vreau să devii o femeie egoistă care stă acasă toată ziua și vorbește despre ea cu *Viața* ei. Trebuie să găsești un echilibru. Ai grijă de tine, dar ai grijă și de oamenii cărora le pasă de tine.

— Dar e greu, m-am lamentat, acoperindu-mi capul cu o pernă.

— Așa e viața. De ce oare am vrut să te întâlnesc?

— Fiindcă te ignoram.

Am spus cuvintele pe care fusesem învățată să le spun.

— Fiindcă nu mă ocupam de viața mea.

— Iar acum ce faci?

— Mă ocup de ea. Petrec fiecare secundă cu Viața mea, atât de mult timp, încât nu pot nici măcar să fac pipi de una singură.

— Ai putea să faci pipi de una singură dacă ai înlocui becul ars de la baie.

— E așa de greu, am oftat.

— Cum așa?

— În primul rând, nu pot să ajung la el.

— Ia o scară.

— Dar n-am așa ceva.

— Atunci urcă-te pe vasul de toaletă.

— Capacul e din plastic ieftin și așa putea să cad.

— Atunci stai pe marginea căzii.

— E periculos.

— Am înțeles.

Viața s-a ridicat în capul oaselor.

— Ridică-te!

Am gemut.

— Ridică-te! mi-a repetat el.

M-am ridicat ca un adolescent mofturos.

— Acum du-te până la vecina ta și întreab-o dacă nu poate să-ți împrumute o scară.

M-am prăbușit la loc pe canapea.

— Haide, a spus el cu severitate.

M-am ridicat din nou și m-am îndreptat tăfnoasă spre ușă. M-am dus la Claire, am ciocănit și m-am întors câteva clipe mai târziu cu o scară.

— Vezi, n-a fost așa de rău, nu?

— Am vorbit despre vreme. Deci da, a fost rău. Urăsc conversațiile fără rost.

A pufnit.

— Acum du scara în baie.

Am făcut așa cum mi s-a spus.

— Acum urcă-te pe ea.

Îi urmam instrucțiunile.

— Acum deșurubează becul.

Îmi ținea lanterna, ca să văd ce fac. Am deșurubat becul ars, văicărindu-mă ca un copil forțat să mănânce legume. În sfârșit s-a desprins, așa că am încetat cu văicăreala și m-am concentrat. I-am întins becul ars.

— Poartă-te ca și cum n-aș fi aici.

Am scos o exclamație de enervare, apoi am început să îngân „Îmi urăsc viața, îmi urăsc viața“, iar și iar, timp în care am coborât scara, am pus becul în chiuvetă, i-am aruncat o privire răutăcioasă, am luat becul nou din cutie, am urcat înapoi scara și am început să îl înșurubez. Am coborât iarăși de pe scară, am apăsat întrerupătorul iar încăperea a fost invadată de lumină.

— Bravo mie! am făcut eu, ridicând mâna pentru a bate palma cu Viața mea.

Mă privea de parcă aș fi fost cel mai trist specimen pe care-l văzuse vreodată.

— Nu bat palma cu tine doar pentru c-ai schimbat un bec.

Am lăsat mâna în jos, făcându-mă mică, apoi m-am înviorat.

— Și mai facem clătite?

— Acum, că e lumină în baie, ai putea să faci curățenie cum trebuie pe aici.

— Nuuu, am oftat eu. Vezi tu, de asta nu fac treburi de-astea, fiindcă una duce la *alta*.

Am pliat scara și am lăsat-o în hol, lângă cuierul de haine și ghetele murdare de noroi de la acel festival de vară, ultimul festival la care mersesem cu Blake, când am fost informată că i-am arătat-o lui Iggy Pop, eu fiind cocoțată pe umerii lui Blake.

— Nu poți să lași scara aici.

— De ce nu?

— Fiindcă o să se adune praf pe ea și o să stea aici încă douăzeci de ani, la fel ca ghetele alea pline de noroi. Dă-i-o înapoi lui Claire.

Am făcut ce mi s-a spus și am târât-o cu mine pe hol.

— Gata, am spus luându-l de mână. Hai să mai lenevim pe canapea.

— Nu.

Și-a desprins mâna dintr-a mea râzând.

— N-o să zac aici toată ziua, o să-mi iau liber pentru restul zilei.

— Ce vrei să spui? Unde te duci?

— Chiar și eu am nevoie de odihnă, mi-a zâmbit el.

— Dar unde te duci? Unde locuiești?

M-am uitat spre cer și am făcut un semn din cap.

— Acolo sus?

— La etajul de deasupra?

— Nu! În... știi tu.

Am făcut iar semn din cap.

— În cer?

A deschis gura larg, cum nu mai văzusem pe nimeni, și a izbucnit în hohote de râs.

— Lucy, ce amuzantă ești!

Râdeam cu el, de parcă făcusem o glumă, deși nu glumisem deloc.

— Dacă vrei, pot să-ți dau o temă înainte să plec, ca să nu-ți fie dor de mine.

Am strâmbat din nas. S-a îndreptat spre ușă.

— OK, bine, ia loc.

Am bătut ușor canapeaua. Dintr-odată nu mai voiam să fiu singură.

— La ce visezi, Lucy?

— Mișto, îmi plac conversațiile despre vise.

M-am făcut comodă.

— Noaptea trecută am avut un vis în care făceam sex cu tipul drăguț din metrou.

— Sunt sigur că asta e interzis.

— Nu am făcut-o *în* metrou.

— Nu, mă refer la faptul că el e atât de tânăr, iar tu o să faci treizeci în orice moment, m-a tachinat el. Oricum, nu asta am vrut să spun. La ce visezi tu, care sunt speranțele și ambițiile tale?

- O, am zis plictisită.
- Am stat puțin să mă gândesc.
- Nu înțeleg întrebarea.
- A oftat și mi-a explicat ca și cum aș fi fost un copil.
- Ce îți dorești foarte mult să faci dacă ai putea? Ce vrei să realizezi? De exemplu, serviciul ideal.
- Mă gândeam.
- Să fiu în juriul de la *X Factor*, ca să pot azvârli chestii în concurenți dacă o fac de oaie. Sau să deschid o trapă ca să cadă într-o grămadă de boabe de fasole sau așa ceva. Ar fi amuzant. Și aș vrea să câștig în fiecare săptămână concursuri de modă. Atunci Cheryl și Dannii m-ar întreba: „O, Lucy, de unde ți-ai luat rochia asta?” Iar eu le-aș spune „Asta? Am găsit-o pe galleria pentru perdea.” Iar Simon ar spune: „Hei, fetelor, ar trebui să primiți sfaturi de la Lucy, este...”
- Gata, gata, gata, a spus Viața cu degetele la tâmpile, masându-și capul ușor. Vise mai *bune* nu ai?
- Mă gândeam mai profund, simțindu-mă sub tensiune.
- Mi-aș dori foarte mult să câștig la loterie, ca să nu mai muncesc și să-mi cumpăr tot ce vreau.
- Ăsta nu-i un vis adevărat.
- De ce nu? Li se întâmplă unora. Femeia aia din Limerick a câștigat treizeci de milioane și acum locuiește pe o insulă pustie, sau cam așa ceva.
- Deci visul tău e să locuiești pe o insulă pustie.
- Nu.
- Am dat din mână indiferentă.
- Ar fi plictisitor, și urăsc nuca de cocos. Totuși, aș lua banii.
- Ăsta-i un vis leneș, Lucy. Dacă ai un vis, vrei măcar să *încerci* să ți-l îndeplinești în vreun fel. Ceva care pare foarte greu de obținut, dar știi că dacă te străduiești, îl poți avea. Să mergi la chioșc și să-ți cumperi un bilet de loterie nu e ceva care să te inspire. Visele trebuie să te facă să te gândești: „Dacă aș avea tupeul să fac asta și nu mi-ar păsa ce cred ceilalți, iată ce aș face.”
- Mă privea plin de speranță, așteptând o reacție.
- Sunt o persoană normală, ce vrei să-ți spun? Că-mi doresc cu adevărat să văd Capela Sixtină? Mă doare undeva de

o pictură pentru care trebuie să-mi sucesc gâtul ca să o văd. Pentru mine asta nu-i un vis, e o *cerință obligatorie* dacă mergi în vacanță la Roma, ceea ce, apropo, am făcut deja. Blake m-a dus acolo în primul nostru weekend departe de casă.

Eram conștientă că sărisem în picioare și ridicasem vocea, dar nu mă puteam abține, simțeam cu tărie că problema pe care o pusese e ridicolă.

— La ce altceva mai visează oamenii? Să sară din avion cu parașuta? Am făcut treaba asta, chiar și un curs de instructor, așa că pot să te trag afară dintr-un avion în orice zi a săptămânii dacă vreau. Să văd Marile Piramide? Am făcut-o. Cu Blake, când am împlinit douăzeci și cinci de ani. Era foarte cald, iar ele sunt maiestruoase, exact așa cum îți imaginezi, dar crezi că m-aș mai duce vreodată acolo? Nu, fiindcă un tip ciudat a încercat să mă ia în mașina lui când Blake s-a dus la toaletă la un McDonald's din apropiere. Să înot cu delfinii? Am înotat. Aș mai vrea să o fac? Nu. Nimeni nu-ți spune că miros urât când stai aproape de ei. Să sar cu coarda elastică? Am făcut-o și pe asta, când am fost cu Blake în Sydney. M-am scufundat și în cușcă printre rechini la Capetown, ca să nu mai pomenesc de excursia cu balonul cu aer cald pe care am făcut-o cu Blake odată, de Valentine's Day. Am făcut majoritatea lucrurilor la care visează oamenii și nici măcar nu erau visele mele. Erau pur și simplu lucruri pe care le-am făcut. Ce scriauăștia la ziar?

Am ridicat una dintre paginile pe care le citisem, arătându-i un articol.

— Un bărbat de șaptezeci de ani vrea să urce într-o aeronavă spațială ca să poată vedea pământul din spațiu. Ei bine, eu locuiesc acum pe pământ și e destul de nașpa, de ce aș vrea să văd mizeria asta dintr-un alt unghi? Cu ce m-ar *ajuta* lucrul ăsta? Visele astea sunt o pierdere de vreme și aia a fost cea mai ridicolă întrebare pe care mi-ai adresat-o. Făceam mereu tot felul de lucruri, cum îndrăznești să mă faci să mă simt ca și cum aș fi un nimic dacă nu am un vis? Nu-i destul că viața mea e insuficientă pentru tine? Și visele mele trebuie să fie la fel?

Am tras adânc aer în piept la sfârșitul discursului.

— Bine.

S-a ridicat și și-a luat haina.

— A fost o întrebare stupidă.

Mi-am îngustat privirea.

— Atunci de ce mi-ai adresat-o?

— Lucy, dacă nu te interesează conversația asta, atunci n-o vom avea.

— Nu mă interesează, dar vreau să știu de ce m-ai întrebat, am spus prudentă.

— Ai dreptate, e clar că ți-ai trăit viața la maxim și nu ți-a mai rămas nimic de făcut, așa că e timpul să te oprești. Poți să și mori.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu spun că o să mori, Lucy, a zis el supărat. Nu acum, în orice caz. La un moment dat.

Am căscat iar gura.

— Toți murim.

— A, da.

A deschis ușa și m-a privit peste umăr.

— Motivul pentru care te-am întrebat este că, indiferent de ceea ce spui sau cât de mult minți, nu ești fericită cu ce ai, iar când te întreb ce-ți dorești, orice din întreaga lume, fără opreliști, tu-mi spui „Să câștig la loterie și să-mi cumpăr lucruri“.

Vorbise tăios și eram jenată.

— Totuși, cred că majoritatea oamenilor ar spune că visează să câștige la loterie.

Mi-a mai aruncat o privire, apoi s-a îndreptat din nou spre ușă.

— Ești supărat pe mine. Nu înțeleg de ce ești supărat pe mine. Fiindcă nu-ți place visul meu? Mi se pare ridicol.

Îmi vorbea cu blândețe, ceea ce mă înfuria și mai tare:

— M-am supărat pentru că nu numai că nu ești fericită cu ce ai, dar nici măcar nu vrei să te gândești la ce ți-ai dori. Iar asta e...

Își căuta cuvintele.

— ...Trist. Nu-i de mirare că te-ai împotmolit.

Am căzut pe gânduri. Mă gândeam la visele, dorințele, ambițiile mele, la locul în care mi-aș dori să fiu, unde m-aș simți mai bine decât acolo. Dar nu-mi trecea nimic prin minte.

— Așa mă gândeam și eu, mi-a spus în cele din urmă. Ne vedem mâine.

Și-a luat haina și rucsacul și a plecat din apartment. Era cel mai urât final posibil pentru un început de zi atât de frumos.

Comentariile lui nu-mi dădeau pace. Așa mi se întâmpla de fiecare dată, de parcă îmi vorbea pe un ton auzit numai de creier, ca fluierul pentru câini pe care urechea umană nu-l poate percepe. Am încercat să mă gândesc la visele mele, la locul în care aș fi vrut să fiu cu adevărat, dar ca să știi ce vrei trebuie să știi ce nu vrei, iar singurul lucru limpede era că mi-aș fi dorit ca Viața mea să nu mă fi contactat, ca să-mi pot vedea de drum în continuare. Viața mea complicase lucrurile, Viața mea încercase să le schimbe, când eu eram perfect mulțumită. Îmi spusese că m-am „împotmolit“, dar, numai arătându-mi că mă aflu acolo, mă făcuse să ies din șanț și nu mai eram în stare să mă întorc în el. Îmi plăcea șanțul meu, mi-era dor de el, plângeam după el neîncetat.

La prânz m-am ales cu o durere de cap, dar și cu un apartment curat. Deloc surprinzător, firma de curățenie nu-și făcuse apariția. Nici la douăsprezece și un sfert. La douăsprezece și jumătate am început să mă bucur de faptul că uitaseră de mine și plănuiam cum aș putea să mă bucur la maxim de libertatea mea, dar fără să ajung la vreo concluzie. Melanie era plecată. Chiar și așa, nu mai luasem legătura cu ea de la ultima noastră întâlnire și eram conștientă că nu mă aflu în fruntea listei cu oameni pe care și-ar fi dorit să-i vadă. După masa din seara trecută, prietenii mei, care credeau că l-am înșelat pe Blake, nu erau pe lista mea cu oameni pe care aș fi vrut să-i văd. Și, cu toate că decesul relației mele cu Blake fusese imediat urmat de un transplant al personalității mele – pe care, la momentul respectiv, am crezut că nu-l va observa nimeni, dar acum, în urma învățăturilor primite de la Viață, mi-am dat seama că toți îl observaseră –, înțelegeam de ce gândeau așa, dar tot mă durea.

O bătaie în ușă mi-a întrerupt gândurile. Era Claire, cu fața udă și schimonosită, plângând iar.

— Lucy, s-a smiorcăit ea. Mă scuzi că te deranjez duminică. Am auzit televizorul și... Mă întrebam dacă ai putea să mai

stai puțin cu Conor. Nu te-ai ruga, dar m-au sunat de la spital, mi-au spus că e urgent și ...

Vocea i s-a frânt.

— Sigur că da. Te superi dacă îl țin aici, cu mine? Am chemat o firmă ca să-mi curețe covorul și trebuie să fiu aici.

A căzut pe gânduri. Nu părea hotărâtă, dar nu prea avea de ales. S-a întors în apartament și a închis ușa. Mă întrebam dacă stă și numără până la zece înainte să se întoarcă la mine sau dacă face, într-adevăr, gestul de a-l ridica din pătuț și de a-l pune în cărucior, fixându-i apoi curelele de protecție. Simțeam o mare tristețe pentru ea. Ușa s-a deschis și căruciorul gol a intrat în apartamentul meu. Curelele erau prinse.

— Doarme de câteva minute, mi-a șoptit. De obicei doarme două ore în timpul zilei, așa că ar trebui să fiu acasă când se trezește. Nu prea s-a simțit bine în ultima vreme, nu știu ce are.

S-a încruntat, uitându-se în căruciorul gol.

— Așa că s-ar putea să doarmă mai mult decât de obicei.

— În regulă.

— Îți mulțumesc.

A aruncat o ultimă privire căruciorului și s-a întors spre ușă ca să plece. Când s-a uitat pe hol, un bărbat stătea în fața apartamentului ei.

— Nigel, a spus uluită.

Bărbatul s-a întors.

— Claire.

L-am recunoscut, era bărbatul din fotografiile lui Claire: soțul ei, tatăl lui Conor. S-a uitat la numărul apartamentului de pe ușa ei, apoi la numărul de pe ușa mea.

— Am greșit apartmentul?

— Nu. Ea e Lucy, vecina noastră... vecina mea. O să aibă grijă de copil.

Mi-a aruncat o asemenea privire, încât mi-am dorit să mă fac ghem și să mor. Știam ce gândește: că profit de starea ei. Dar ce puteam să fac? Să-i spun că nu există niciun copil? Precis știa lucrul ăsta, în adâncul sufletului ei.

— Fără bani, am spus repede, să mă ierte măcar pentru asta. Altfel nu vrea să iasă din casă.

A dat din cap înțeleghător, apoi s-a întors spre ea. Vorbea încet.

— Te duc eu acolo cu mașina, da?

Am închis ușa în urma lor.

— Salut din nou, am spus spațiului gol din cărucior. Mami și tati nu vor lipsi prea mult.

Apoi mi-am pus capul în palme și mi-am sprijinit coatele pe bufetul din bucătărie. Domnul Pan a sărit și i-am simțit nasul rece lângă ureche. Am căutat pe Google visele și ambițiile oamenilor și, plictisită, am închis laptopul. Se făcuse douăsprezece și patruzeci și cinci de minute, și atunci mi-a venit o idee. I-am făcut o fotografie lui Gene Kelly din afișul lipit pe ușa băii și i-am trimis-o lui Don Lockwood cu textul următor: „Am văzut asta și m-am gândit la tine.“

Apoi am așteptat. Și am tot așteptat. Neliniștită. Apoi plină de speranță. Apoi profund dezamăgită. Apoi atât de îndurerată, de parcă eram străpunsă de un cuțit. Nu îl învinovăteam. Doar eu îi spuseseam să nu mă mai sune niciodată. Și totuși speram. Apoi speranța s-a stins și am rămas deprimată. Și singură și pustie și pierdută. Și nu trecuse nici măcar un minut.

Am deschis congelatorul și m-am uitat la rafturile goale. Cu cât priveam mai mult, cu atât nu apărea niciun strop de mâncare. Apoi s-a auzit un țuiet. Am trântit ușa congelatorului și m-am repezit la telefon. Desigur, în același timp am auzit și soneria de la ușă. M-am hotărât să savurez mesajul și am răspuns mai întâi la ușă. Un *Covor Magic* roșu se holba la mine. Era cusut pe pieptul unui bărbat care se afla în fața mea. Am ridicat privirea. Purta o șapcă albastră inscripționată cu aceeași imagine a covorului, trasă peste ochi. M-am uitat în spatele lui. Nu mai era nici-
meni, nu avea instrumente sau echipament de curățenie.

— Roger? am întrebat, făcând un pas într-o parte ca să poată intra.

— Roger e tata, a spus el, intrând în apartament. Nu lucrează în weekend.

— Bine.

Se uita în jur. Apoi m-a privit.

— Te cunosc de undeva? m-a întrebat el.

— Ă, nu știu. Mă numesc Lucy Silchester.

— Mda, l-am scris pe...

A ridicat clipboard-ul în aer, dar nu a terminat propoziția. Continua să mă privească drept în ochi. Cercetător și curios. Ceea ce mă neliniștea. M-am uitat în altă parte și am făcut câțiva pași spre bucătărie, astfel încât să fim despărțiți de bufet. A remarcat asta și a făcut câțiva pași înapoi, ceea ce am apreciat.

— Unde sunt ceilalți? l-am întrebat.

— Ceilalți?

— Oamenii de la curățătorie. Nu sunteți o echipă?

— Nu, sunt doar eu și tata. Dar el nu lucrează în weekend, așa cum am spus, deci...

Se uita de jur-împrejur.

— E în regulă dacă sunt doar eu?

Întrebând asta, a făcut totul să fie mai ușor.

— Da, sigur.

— Lucrurile mele sunt în furgonetă. Am urcat să arunc o privire înainte să le aduc sus.

— Am înțeles. Vrei să te ajut să cari ceva?

— Nu, mulțumesc. Sunt sigur că nu-l poți lăsa singur pe cel mic.

A zâmbit, i-au apărut gropițe în obraji și, deodată, a devenit cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Apoi m-am gândit la Blake și nu mi s-a mai părut deloc așa. Mereu pățeam asta.

M-am uitat la cărucior.

— A, la ăsta... la *el* te referi. Nu-i al meu. E al unei vecine. Am grijă de el.

— Cât are? a spus și a zâmbit afectuos, ridicându-și bărbia ca să se uite în cărucior.

Am tras acoperișul în jos, astfel încât să nu poată face asta.

— O, un an. Doarme.

De parcă asta explica totul.

— O să încerc să fac cât mai puțin zgomot. Sunt zone în care vrei să insist?

— Doar podeaua.

Am spus-o cu seriozitate, dar a ieșit haios. A izbucnit în râs.

- Toată podeaua?
- Doar părțile murdare.

Am zâmbit amândoi. Totuși era drăguț, chiar dacă îl măsuram cu barometrul Blake.

- Adică aproape peste tot, am spus.

A măsurat podeaua cu privirea și brusc am devenit conștientă că un bărbat frumos se află în coșmelia mea. Eram jenată. Deodată, s-a așezat în genunchi și s-a uitat la o anumită parte a mochetei. Și-a trecut mâna peste ea.

- Ăsta e...?

- A, da, l-am scris să nu-l uit. N-am găsit hârtie.

Mă privea zâmbind strâmb.

- E cumva marker permanent?

- Ă...

Am căutat în sertarul bucătăriei markerul.

- Poftim.

Îl privea cu atenție.

- Să știi că e marker permanent.

— Vai. Poți să-l scoți? Fiindcă dacă nu poți, proprietarul o să mă înfășoare în mochetă și o să mă dea afară.

- O să încerc.

Mă privea amuzat.

- Mă duc să-mi aduc echipamentul din mașină.

M-am așezat pe taburet și am încercat să fac timpul să treacă hărțuindu-l pe Don Lockwood. I-am citit mesajul.

„Draga de ea, și-a ridicat căpșorul. Cum a fost săptămâna ta?”

„Nu mi-a mai ținut nimeni un pistol cu apă la tâmplă de marți. Ce mai face Tom?”

Am auzit țiuitul unui telefon pe hol și mi-am dat seama că tipul de la firma de curățenie se întorsese. Dar nu apărea. Așa că am scos capul pe ușă afară și l-am văzut citind pe telefon.

- Scuze, a spus el, vârandu-l în buzunar.

A ridicat un aparat care arăta ca un aspirator supradimensi-
onat și l-a adus înăuntru. Mușchii de pe brațele lui s-au umflat până când au ajuns la de trei ori mărimea capului meu. Am încercat să nu mă holbez, dar n-am reușit.

— O să stau aici. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă te pierzi, sunt aici.

A chicotit, apoi s-a uitat cu atenție la canapeaua supradimensionată.

— Am adus-o dintr-un apartament mai mare, i-am explicat.

— E drăguță.

Stătea cu mâinile în șolduri, privind-o cu atenție.

— Cred că-i greu de mutat.

— S-ar desface în bucăți.

Ca orice altceva de prin casă. Se uita de jur împrejur.

— Te superi dacă punem o parte din ea pe pat și cealaltă în baie?

— Sigur că nu, dar dacă găsești bani pe dedesubt, sunt ai mei. Orice altceva e al tău.

A ridicat canapeaua, iar eu m-am uitat la mușchii lui, care erau atât de umflați, încât îmi alungau orice alte gânduri care mi-ar fi trecut prin minte.

— Nu prea am ce să fac cu asta, s-a înveselit el, arătând către un sutien roz prăfuit de pe jos.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns amuzant, n-am putut, așa că m-am repezit să-l ridic, m-am poticnit de bufet și am zburat pre canapea.

— La dracu'!

— Te simți bine?

— Da, am îngânat.

Am înșfăcat sutienul și am încercat să-l fac ghemotoc, apoi mi-am apucat piciorul cu mâna, ca să fac durerea să dispară.

— Sunt sigură că n-ai mai văzut un sutien până acum. Mă bucur că m-am aruncat pe jos să-l iau, am spus printre dinți.

Chicotea.

— Ce are tipul ăsta? a întrebat el, trecând pe lângă Gene Kelly, care stătea lipit de ușa băii și așezând o altă parte de canapea înăuntru. Toate fetele îl iubesc.

— A dansat pentru oamenii de rând, i-am explicat eu, măsându-mi degetul mare de la picior. Nu purta pălărie și frac de gală ca Fred Astaire. Gene a fost un bărbat adevărat.

M-a ascultat cu mare atenție, apoi s-a întors la treaba lui fără să spună niciun cuvânt. Simțind că nu mai face nicio mișcare, mi-am ridicat privirea. Stătea în mijlocul camerei cu o parte de canapea în brațe, privind în jur pierdut. Mi-am dat seama ce dilemă are: pe pat nu se mai putea pune nimic, baia și cada erau deja ocupate și nu mai avea unde să pună bucata de canapea rămasă.

— Am putea să o așezăm pe holul de afară.

— O să blocheze drumul.

— Sau în bucătărie?

Mai rămăsese un pic de spațiu acolo unde era căruciorul. L-am dat la o parte, iar el a venit spre mine, dar nu știu ce s-a întâmplat – s-a împiedicat de ceva, poate de bufet –, iar canapeaua a zburat din mâinile lui direct pe cărucior.

— O, Doamne! a strigat. O, Doamne!

— Stai liniștit, am spus iute, încercând să-i explic. Stai liniștit, nu e nimic...

— La naiba. O, Doamne, spunea fără oprire, încercând să ridice bucata de canapea de pe cărucior.

— Liniștește-te, nu e nimic. Nu e niciun bebeluș aici, am spus cu voce tare.

Mi-a aruncat o privire de parcă eram cea mai ciudată persoană de pe planetă.

— Chiar nu e?

— Nu, privește.

L-am ajutat să ridice canapeaua și am sprijinit-o de bufet.

— Vezi, e gol.

— Dar ai spus...

— Da, știu. E o poveste lungă.

A închis ochii și a înghițit în sec. Îl trecuseră transpirațiile.

— Isuse!

— Știu, îmi pare rău, dar nu s-a întâmplat nimic.

— De ce ai...

— Te rog să nu întrebi.

— Dar ai...

— Sincer, mai bine nu mă întreba.

M-a privit încă o dată întrebător, dar am dat din cap.

— La naiba, a șoptit, respirând adânc.

A aruncat o ultimă privire căruciorului, ca să se asigure că imaginația nu îi joacă feste, apoi a respirat adânc și a început să monteze aspiratorul gigant. Și-a scos telefonul din buzunar și a început să scrie un mesaj. Țac-țac-țac. Am dat ochii peste cap spre Domnul Pan. Dacă o ținea așa cu telefonul, avea să dureze până seara.

— Așa.

În sfârșit, s-a întors spre mine.

— Mai întâi voi folosi un jet de apă fierbinte ca să curăț mocheta. Apoi o s-o protejez și o s-o parfumez.

— Bine. Ai apărut în vreun spot publicitar?

— Nu, a oftat. Ăla era tata. Îi place să creadă că e actor. Ar vrea să fac și eu o reclamă, dar cred c-aș prefera să...

Rămăsese pe gânduri.

— Mda, aș prefera să mor.

— Ar putea să fie amuzant, am spus și am zâmbit.

A făcut ochii mari.

— Pe bune? Tu ai face asta?

— Dacă mă plătești, aș face aproape orice.

M-am încruntat.

— În fine, nu chiar orice. N-aș face... știi tu.

— Nu ți-aș cere asta. Adică nu pentru bani.

S-a îmbujorat.

— Putem să schimbăm subiectul?

— Chiar te rog.

Telefonul meu a țiuuit și amândoi am considerat că este un bun moment să oprim imediat discuția.

„Să-l ia naiba pe Tom. A cunoscut o fată, s-a hotărât că-i timpul să se maturizeze, așa că se mută cu ea săptămâna viitoare. Am rămas fără coleg de apartament, deci... Bărbat înalt, frumos, brunet, treizeci și cinci de ani și trei sferturi caut pe oricine poate plăti chiria.“

I-am răspuns la mesaj.

„Și tu cauți pe cineva? O să răspândesc vestea. Întrebare personală: Care e visul tău? Ceva ce-ți dorești cu adevărat.“

Telefonul tipului de la curățătorie a țiuuit. Am scos o exclamație de enervare, dar nu m-a auzit din cauza aspiratorului. S-a întors cu spatele la mine și și-a scos telefonul din buzunar.

— Ce căutat ești azi!

— Mda, scuze.

S-a oprit să citească mesajul. Apoi a trimis un răspuns.

Telefonul meu a țiuuit.

„O cafea. În clipa asta am mare nevoie de ea.“

Mă uitam la el cum curăță mocheta, adâncit în gânduri. M-am dat jos de pe taburet.

— Vrei o cafea?

Nu mi-a răspuns.

— Scuză-mă, vrei o cafea? am spus ceva mai tare.

Și-a ridicat privirea.

— Cred că mi-ai ghicit gândurile. Da, aș bea cu mare plăcere. Mulțumesc.

A luat o gură, a pus ceașca pe bufet și s-a întors la treabă. M-am așezat și am recitit mesajele, citind printre rânduri în timp ce așteptam un nou răspuns. Tipul de la firmă și-a scos iar telefonul mobil. Am vrut să spun ceva, dar m-am abținut. Începusem să-l privesc cu atenție. Avea un surâs misterios în timp ce scria mesajul, și am urât instantaneu persoana căreia îi era destinat. Îi scria unei fete și o uram profund.

— O să dureze mult? am întrebat în cele din urmă, fără pic de drăgălășenie în voce.

— Poftim?

Și-a desprins privirea de pe telefon.

— Mocheta. Va dura mult?

— Vreo două ore.

— Atunci o să scot copilul la plimbare.

Părea nedumerit. Era normal. Și eu eram. Am primit răspunsul lui Don când eram în lift.

„Visez să câștig la loterie ca să pot renunța la serviciu și să nu mai muncesc niciodată. Dar știi ce-mi doresc foarte mult? Să te cunosc pe tine.“

Mă uitam la mesaj cu gura căscată. Liftul a ajuns la parter, ușile s-au deschis, dar, pentru că eram uluită, am uitat să cobor.

Visam amândoi la același lucru și spusese un lucru foarte frumos, deși la limita banalului. Adorabil, dar înfricoșător. Ușile liftului s-au închis înainte să apăs pe buton și liftul a urcat din nou. Am oftat și m-am rezemat de perete. S-a oprit la etajul meu. Era tipul de la firmă.

— Bună.

— Am uitat să ies din lift.

A izbucnit în râs și s-a uitat la cărucior.

— Cum îl cheamă?

— Conor.

— E drăguț.

Râdeam amândoi.

— Ești sigură că nu ne cunoaștem? m-a întrebat.

L-am privit din nou cu atenție.

— Ai fost broker la bursă?

— Nu, a spus râzând.

— Ai pretins vreodată că ești broker?

— Nu.

— Ei bine, atunci nu.

Cu siguranță mi l-aș fi amintit dacă l-aș fi cunoscut înainte – pe barometrul Blake era mai sus decât orice altă ființă vie sau moartă. Părea să aibă ceva familiar, dar asta poate fiindcă mă uitasem la el toată dimineața ca o babă libidinoasă. M-am încruntat și am dat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu știu nici măcar cum te cheamă.

A arătat spre pieptul lui, unde se afla o etichetă cusută pe care scria „Donal“.

— Mama a făcut-o, cică așa firma o să fie mai modernă. Tot a ei a fost și ideea cu reclama de la televizor. A citit o carte de marketing despre Starbucks, iar acum se crede Donald Trump.

— Sper că nu se coafează ca el.

A chicotit. Ușile s-au deschis, iar el a ieșit primul.

— O, am spus când am ieșit afară.

Camioneta era de un galben strălucitor și avea pe o parte un covor roșu zburător. Pe barele de pe acoperiș era rulat un covor roșu uriaș din plastic.

— Vezi? Asta mă silesc ei să conduc. Covorul se desface când pornesc motorul.

— Ce mai carte a citit mama ta! E doar pentru serviciu, nu? Nu trebuie să mergi cu mașina asta toată ziua.

Din felul cum mă privea mi-am dat seama că nu era așa. Mi-a venit un gând nou.

— N-ar fi grozav dacă asta ar fi mașina ta de zi cu zi?

— Ba da, a spus chicotind. Atrage femeile ca un magnet, nu?

— E ca mașina unui supererou, am spus mergând în jurul ei. O privea cu alți ochi.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Mă privea cercetător. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea. Mi se făcuse pielea de găină.

— O să termin cam într-o oră, a zis în cele din urmă. Mocheta o să fie udă, te sfătuiesc să nu calci pe ea câteva ore. Dacă ești de accord, mă întorc diseară să te ajut să pui la loc mobila și să văd dacă ești mulțumită de rezultat.

Voiam să-i spun să nu se deranjeze pentru atâta lucru, că mă descurc și singură, dar m-am oprit, fiindcă nu aveam cum să ridic eu totul și, mai ales, pentru că îmi doream să-l revăd.

— Nu-ți face griji cu încuiatul, trebuie doar să tragi ușa în urma ta.

— Bine, perfect. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lucy.

— Și mie, Donal. Ne vedem mai târziu.

— S-a făcut.

Am stat cu Conor pe o bancă în parc, iar când nu s-a uitat nimeni la noi, l-am pus în leagăn. Știam că nu există, dar, pentru Claire și amintirea lui, am stat până când soarele s-a ascuns în spatele copacilor din parc și am împins leagănul înainte și înapoi, sperând că face „Iupiii!“ acolo unde se afla, așa cum îmi venea mie să fac.

În acea seară, după ce i-am dus căruciorul lui Claire, mi-am scos pantofii, mi-am tras un taburet în mijlocul camerei și m-am așezat ca să mă uit la emisiunea lui Blake. Îndată ce a început, am auzit o cheie în ușă. Apoi ușa s-a deschis și a apărut Viața mea, purtând un alt sacou.

- De unde ai cheia?
- Mi-am făcut o copie când tu dormeai, mi-a răspuns, apoi și-a scos sacoul și a pus cheile pe bufet, de parcă ar fi locuit acolo.
- Îți mulțumesc că mi-ai cerut permisiunea.
- Nu era nevoie. Familia ta a semnat deja actele necesare.
- A! am strigat când și-a pus piciorul pe mocheta. Scoate-ți pantofii, tocmai a fost curățată.
- La ce te uiți? m-a întrebat, și a făcut ce i-am cerut, uitându-se la imaginea unui șarpe care se ridica dintr-un coș.
- La emisiunea de călătorii a lui Blake.
- A ridicat din sprâncene, scrutându-mă cu atenție.
- Serios? Credeam că nu te uiți niciodată la emisiunea lui.
- Mă uit uneori.
- Cât de des?
- Doar duminica.
- Cred că emisiunea lui se difuzează doar duminica.
- Și-a tras un taburet lângă al meu.
- Mocheta nu arată altfel.
- Fiindcă e udă. Își revine când usucă.
- Și cum arătau?
- Cine?
- Cei care au venit să curețe mocheta.
- Era un singur bărbat.
- Și?
- Și era foarte drăguț și a curățat mocheta. Ai putea să nu mai vorbești? Credeam că vrei să ne uităm împreună.
- Sunt mișcat.
- Domnul Pan a sărit în poala lui și am stat amândoi pe scaunele incomode, urmărindu-l pe Blake. Se cățara pe niște munți stâncoși, purtând o vestă bleumarin pătată de transpirație, care îi scotea în evidență mușchii spatelui. Ceea ce mi-a amintit de tipul cu mocheta. Mi s-a părut neobișnuit că Blake, singurul bărbat perfect din întreg universal, mă putea face să am gânduri pozitive față de un alt bărbat. Îndată ce m-am împăcat cu ideea, le-am comparat dimensiunea mușchilor.
- Folosește soluție autobronzantă?

- Taci din gură.
- Își face cascadoriile singur?
- Taci din gură.

Am pus televizorul pe pauză, căutând-o. Nu era acolo.

- Ce faci acum?
- Taci din gură.
- De ce ești atât de obsedată de Blake?
- Nu sunt obsedată.

— Mă refeream la seara de ieri. Știu c-ai spus că nu vrei să vorbim despre asta, dar cred că e cazul. Vreau să spun că v-ați despărțit acum trei ani. Care e treaba cu prietenii tăi? De ce se implică atât de mult în ceea ce s-a petrecut între voi doi?

— Blake e centrul lor de gravitație, am spus, urmărindu-l cum se cațără cu mâinile goale pe o stâncă. Amândoi eram, dacă îți vine să crezi. Noi stabileam totul, noi eram cei care îi strângeam pe toți laolaltă. Îi invitam seara la masă, făceam petreceri, organizam vacanțe, ieșiri în oraș, excursii, chestii de genul ăsta.

Am apăsât din nou pe butonul de pauză, am studiat atent imaginea, apoi am lăsat emisiunea să se desfășoare.

— Blake e un tip de viață, care te face să te atașezi de el. Toată lumea îl place.

- Mie nu-mi place de el.
- Pe bune?

M-am uitat la el surprinsă, apoi mi-am îndreptat imediat atenția spre televizor, ca să nu ratez ceva.

- Mă rog, nu prea contează. Tu ești părtinitor.
- Am pus iar televizorul pe pauză, apoi l-am pornit din nou.
- Ce faci mai exact?
- Taci din gură.
- Te rog să nu-mi mai spui să tac din gură.
- Te rog să nu-mi mai dai motive s-o fac.

A continuat să se uite în liniște, făcând din când în când comentarii demne de dispreț. Apoi, când Blake a terminat cu tocmeala în piețe și cu îmblânzirea șerpilor – la care Viața mea a făcut remarcă disprețuitoare că este „un seducător de șerpi” –, s-a așezat la o cafenea în Djemaa el Fna, piața centrală din vechiul oraș, și a spus în camera de filmat fraza de final: „Cineva

a spus odată că lumea este o carte, iar cei care nu călătoresc ci-tesc doar o pagină din ea.“

Viața a oftat și s-a prefăcut că vomită.

— Ce porcărie!

Eram surprinsă. Mie îmi plăcea partea aia.

Apoi Blake a făcut cu ochiul. Savuram momentul, ochii mei erau lipiți de ultimele secunde din acel sezon petrecute cu el. După asta, tot ce aveam să mai aflu despre Blake erau poveștile despre petrecerea lui – dacă mi le spunea cineva.

— Poate te-a părăsit fiindcă este homosexual. La asta nu te-ai gândit? m-a întrebat Viața.

Am scrâșnit din dinți, luptându-mă cu dorința de a-i trage scaunul de sub fund. Nu avea rost, ar fi fost ca și cum mi-aș fi retezat nasul ca să-i fac în ciudă feței, și, în timp ce mă gândeam la asta, viața mi s-a schimbat pentru totdeauna. Următoarea lovitură a fost rapidă, atât de rapidă încât un ochi neatrenat ar fi putut să o rateze, dar nu și ochiul meu, nici măcar cel cu vederea mai slabă – asta pentru că Riley îmi suflase în el o biluță de hârtie printr-un pix gol când aveam opt ani. Speram că, din cauza tendințelor mele psihotice nediagnosticate, dar mereu prezente, totul este numai în imaginația mea. Camera a focalizat, iar eu am pus televizorul pe pauză și am căutat. Ea era. Chiar ea. Jenna. Târfa. Din Australia. Sau cel puțin credeam că ea este. Erau într-o cafenea zgomotoasă și aglomerată, la o masă plină cu tone de mâncare și încă vreo douăsprezece persoane. Parcă era Cina cea de Taină. Am sărit de pe scaun și m-am oprit la câțiva centimetri de ecran. Dacă ea era, urma să fie ultima ei cină.

— Hei, mochetă, a zis Viața.

— S-o ia dracu' de mochetă! am spus plină de venin.

— Oho!

— A naibii...

Mergeam înainte și înapoi în fața ecranului, uitându-mă la toastul lor, pe care îl pusesem pe pauză. Paharele erau ciocnite sugestiv, amândoi se priveau în ochi – în fine, ea se uita în ochii lui, iar el la ceva peste umărul ei, dar în direcția aia.

— ...Târfa! am articulat în cele din urmă.

Am dat înapoi, urmărindu-le toastul, apoi am derulat iar. Mă uitam cu atenție la ochii lor. Da, era clar. Se uitau unul la celălalt când ciocneau paharele. Oare asta însemna ceva? Era un cod? Poate că își spuneau în secret „Hai să ne ciocnim diseară așa cum am făcut-o pe vârful muntelui Everest“. Gândul mi-a întors stomacul pe dos. Apoi le-am analizat limbajul trupului, după care m-am uitat la ce aveau în farfurie. Mâncau același fel de mâncare, ceea ce m-a dezgustat. Inima îmi bătea cu putere în piept, simțeam că sângele vrea să iasă afară din vene. Îmi venea să intru în lumea lor din televizor, să-i despart și să-i îndes tipei chifteluțele marocane pe gât.

— Ce naiba ai pățit? m-a întrebat Viața. Parcă ești posedată. O să strici mocheta.

M-am întors spre el și i-am aruncat cea mai îndârjită privire de care eram în stare. Nu era dificil, o simțeam în mine.

— Știi de ce te afli aici.

— De ce? m-a întrebat îngrijorat.

— Fiindcă încă îl mai iubesc pe Blake. Și știu care e visul meu, lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, lucrul pe care l-aș face dacă aș avea curaj și nu mi-ar păsa de ce gândește lumea. Este el. Pe el îl vreau. Și trebuie să se întoarcă la mine.

- Trebuie să merg la el, am spus, străbătând camera.
- Nu trebuie să faci asta.
- Trebuie să *mergem* la el.
- Nu, sigur nu trebuie să facem asta.
- De asta ești aici.
- Nu... Sunt aici fiindcă ești deziluzionată, a spus rar.
- Sunt îndrăgostită de el, am spus.

Continuam să merg înainte și înapoi, în timp ce mintea mea făcea ore suplimentare încercând să încropească un plan pentru a-l recâștiga.

- O să strici mocheta.
- Știam că umblă după el. Am știut din clipa în care am cunoscut-o, când l-a întrebat dacă vrea apă cu gheață și lămâie. Am știut după felul în care a spus-o. „Gheață“, am imitat-o. „Vrei să-ți pun și *gheață*?“

- Ho, stai așa. Despre ce vorbești?
- Despre ea.

M-am oprit și i-am arătat imaginea de pe televizor, ținând telecomanda ca pe o armă.

- Jenna. Jenna Anderson.
- I-am rostit numele cu ciudă.
- Și cine e?
- Asistent de producție. Nu-mi dădeam seama dacă e asistent de producție la birou sau la filmare, dar acum știu. Sunt sigură.
- Am început din nou să mă plimb în sus și-n jos.
- Ce știi sigur?

— Că e asistent de producție la filmare! Vrei să fii mai atent? l-am repezit eu. Stai așa, unde mi-e laptopul?

Am trecut peste mocheta udă și am deschis dulapul din colț. Am luat laptopul și un fursec, pe care l-am terminat până s-a deschis sistemul. Viața mă privea cocoțat pe scaun. l-am verificat statutul pe pagina de Facebook. Am rămas cu gura căscată.

— Acum ce mai e? m-a întrebat plictisit.

— Și-a actualizat pagina.

— Și ce e acum? Văcar? a spus, privind imaginea în care era înconjurată de oameni cu pelerine.

— Nu.

Mintea îmi gonea. Știam eu, știam că paranoia mă ghidează.

— Nu spune cu cine e?

— Nu.

Priveam intens profilul ei de Facebook, încercând să văd dincolo de pagina de început.

— Fac pariu că are fotografiile cu amândoi, tot felul de comentarii și informații secrete. Dacă aș putea intra, aș vedea totul și aș ști cu siguranță.

— Nu trebuie să trimiți cerere de prietenie pentru chestii de-astea?

— Crezi că nu m-am gândit și eu la asta cu ani în urmă? M-a refuzat, târfa.

Viața mea a tras aer în piept.

— Ar fi trebuit să-ți schimbi numele.

— Mi l-am schimbat.

— Atunci ar fi trebuit să-ți folosești numele adevărat.

— Ai înnebunit? De ce și-ar folosi un spion propria identitate?

— O, acum ești spion. Uite ce e, agent Bond, cred că trebuie să te liniștești.

— Dar nu pot. Sunt un cuplu de puțină vreme. Când a avut loc filmarea asta? Încă pot să-i despart, am spus plină de speranță.

Am alergat din bucătărie până la pat, peste care era așezată canapeaua.

— Vai, vai, ai grijă la mocheta! mi-a strigat el.

— S-o ia naiba de mochetă! am spus pe un ton dramatic. E vorba de viața mea!

Apoi am tras valiza de pe dulap și am început să arunc în ea lucruri la întâmplare, nimic care să alcătuiască un set complet, dar mișcarea îmi făcea bine.

— *Sunt* viața ta și îți spun să te oprești o clipă și să te gândești.

L-am ascultat doar fiindcă aveam nevoie de el. Încropisem un plan în minte, iar el era pionul principal.

— Nu poți să-ți faci valiza din senin și să pleci... în Maroc, a spus, privind spre televizor.

— Nici nu mă duc în Maroc. Plec la Wexford.

— Ce încântare! Thelma și Louise ar fi ieșit cu totul altfel, dacă ele s-ar fi dus acolo.

— Acolo e școala lui de aventură. Dacă plec acum cu Sebastian, pot ajunge până dimineață.

— E puțin probabil să ajungi acolo cu Sebastian. În orice caz, dimineață trebuie să mergi la serviciu.

— Îmi urăsc serviciul.

— Parcă ai spus că-ți place.

— Am mințit. Îl iubesc pe Blake.

— Parcă ai spus că ți-a trecut.

— Am mințit. Îmi urăsc serviciul și îl iubesc pe Blake.

Am ridicat pumnul în aer. Îmi făcea bine să o spun cu voce tare.

A oftat.

— Cu tine fac un pas înainte și doi înapoi.

— Trebuie să plec, i-am spus ceva mai calmă. De aceea ești aici. Știi sigur. După ce ai plecat, am căutat pe Google visele oamenilor. Fiindcă aveai dreptate, nu aveam niciunul, ceea ce e jalnic, pentru că *trebuie* să am un vis.

— Nu știi ce e mai jalnic: să nu ai niciun vis sau să cauți pe Google visele altora.

— Căutam surse de inspirație. Știi ce spunea cineva pe un site?

Vorbeam cu respirația întretăiată, fiindcă mi se potrivea.

— Spunea că își dorește atât de mult ca într-o zi, prin orice metodă, să fie iar cu iubirea adevărată pe care a pierdut-o, am spus aproape în lacrimi. Cât de romantic poate să fie?

— Nu prea, dacă iubirea adevărată despre care vorbim e un șarpe egoist, dat cu loțiune autobronzantă.

— Haide, l-am rugat eu, când o să-l cunoști, o să vezi că o să-ți placă. *Toată lumea îl place.*

— El nu te place, mi-a spus Viața cu asprime. Te-a părăsit. Acum trei ani. Ce te face să crezi că se va schimba ceva?

Am înghițit în sec.

— Faptul că eu m-am schimbat. Tu m-ai schimbat. S-ar putea ca acum să meargă.

Viața mea a dat ochii peste cap, dar până la urmă a cedat.

— Bine, atunci merg cu tine.

Am sărit de bucurie și i-am dat o îmbrățișare. Nu mi-a răspuns la gest.

— Dar trebuie să-mi promiți că mâine mergi la serviciu. Ai probleme mari și, dacă nu te prezinți, nu-ți faci bine deloc. Și trebuie să-ți vizitezi mama. Poți merge să-l vezi pe Blake marți, după serviciu. O să conduci dus-întors toată noaptea, iar miercuri te întorci la serviciu.

— Credeam că vrei să am grijă de viața mea, m-am lamentat. Credeam că munca îmi distrage atenția de la lucrurile care contează.

— Uneori așa e, dar acum nu ecazul. E tocmai invers.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acum Blake îți distrage atenția de la lucrurile care contează.

— Mă faci să par prea deșteaptă, de parcă aș face în mod intenționat toată scena asta emoțională ca să-mi distrag atenția.

— Nu deșteaptă, proastă. Ești atât de orbită de Blake, încât n-ai recunoaște bărbatul perfect al visurilor tale nici dacă ar sta lângă tine.

Am făcut ochii mici, nefiind sigură dacă încearcă să-mi spună ceva.

— Nu, nu sunt eu.

— Pfiu!

— Ar putea fi chiar în fața ușii tale, mi-a spus Viața pe un ton misterios.

S-a auzit soneria. Am înghețat. Apoi m-am adunat, căci nu credeam în semne, nu aveam încredere nici în navigația prin satelit. M-am uitat la Viața mea, care a zâmbit și a dat din umeri.

— Am auzit pași pe culoar și m-am gândit să risc.

Am dat ochii peste cap și am deschis ușa. Era tipul cu mochetă. Uitasem de el.

— Iartă-mă că am întârziat. Am avut treabă în altă parte și acolo a durat cam mult. Ar fi trebuit să te sun, dar mi-a murit bateria, ceea ce înseamnă că am întârziat la următoarea programare, iar tata o să facă o criză. Te superi dacă împrumut încărcătorul tău sau dau un telefon de la tine?

A intrat în apartment și a dat cu ochii de Viața mea. Părea puțin încurcat, nu și-a mai continuat povestea și a dat din cap cu respect.

— Salut.

— Salut, sunt prieten cu Lucy, a spus Viața mea, legănându-și picioarele înainte și înapoi pe scaun. Nu avem nicio relație romantică.

Donal a izbucnit în râs.

— OK.

— Acum, că ai venit și o poți supraveghea pe această domniță, care nu e în toate mințile, pot să plec.

S-a ridicat de pe taburet.

— Ea a lăsat urmele alea pe mochetă. Umblă de colo până colo și bate câmpii de parcă ar fi nebună.

Donal cerceta mocheta.

— Dar ce faceți aici, vă luptați?

— Metaforic vorbind, da, a răspuns Viața mea.

— Nu poți să pleci, avem atâtea de discutat, i-am spus Vieții panicată.

— Despre ce?

— Despre călătorie, am spus, făcând ochii mari.

Donal a ridicat valiza de pe mobilă.

— La Wexford, i-a spus în silă Viața mea lui Donal.

— Spre un centru de aventuri în aer liber, am spus, încercând să justific excursia.

— Din Bastardstown, îți dai seama, a ridicat Viața din sprâncene.

— A, mda. E locul unde se află tipul de la TV, a zis Donal. Am văzut o reclamă. Blake și nu mai știu cum.

— Blake Jones, am spus cu mândrie.

— Mda, el e.

Donal a făcut o grimasă, ceea ce mi-a dat de înțeles că nu-l place pe Blake.

— „Și ți-neți minte“, a spus Donal cu un accent simandicos, „singura înțelepciune este să știi că nu știi nimic.“

Viața a râs zgomotos și l-a aplaudat.

— L-a imitat foarte bine. Nu-i așa, Lucy?

M-am încruntat.

— E fostul ei prieten, i-a explicat Viața lui Donal, al cărui zâmbet a dispărut într-o clipă.

— Îmi pare tare rău, n-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu-ți face griji, a spus Viața și a dat din mână. Sau, cum ar spune Blake, „tot ce merită știut nu poate fi învățat de la altcineva“.

Donal a râs, după care s-a prefăcut că tușește, ca să nu mă supăr.

— Putem vorbi mâine despre marea călătorie. Între timp, dă-i omului telefonul să-și sune tatăl.

— Are bateria descărcată, am spus încet, ca să înțeleagă ce vreau să spun.

Viața mi-a aruncat o privire urâtă și mi-a vorbit pe un ton amenințător.

— Lucy, dă-i omului telefonul tău.

— Bateria e descărcată, am spus rar, sperând că o să priceapă.

— Bine, tu ai vrut-o.

Viața mea s-a întors spre Donal.

— Donal, nu sunt prieten cu Lucy. Sunt Viața ei. Am contactat-o, încercând să repar tot ce-a stricat de una singură. Ai făcut o treabă foarte bună cu mocheta. Stau cu ea acum fiindcă

are nevoie de mine, deși, în acest moment, mă gândesc serios că medicația ar fi cel mai bun lucru.

Am oftat.

— Ai mințit că bateria telefonului e descărcată, s-a justificat el pentru faptul că spusese adevărul.

Deschideam și închideam gura, dar nu reușeam să spun nimic. Am băgat mâna în buzunar și i-am dat țâfnoasă telefonul lui Donal.

— Lasă-mă să te conduc, am spus, făcând un pas în față.

I-am deschis ușa. Când Donal nu ne-a mai putut auzi, am adăugat în șoaptă:

— Mă gândeam dacă ai putea să adaugi asta la cheltuielile tale. Nu-mi permit nici propria factură de telefon, darămite telefoanele date de alții.

— Îți dau eu cincizeci de cenți, a spus Viața și mi-a aruncat un zâmbet obraznic, arătându-și dinții de un alb strălucitor, apoi a dispărut în hol.

Când m-am întors, Donal mă privea șocat, de parcă văzu-se o stafie.

— Ce? am întrebat îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

— De unde ai fotografia asta?

A ridicat telefonul, arătându-mi ochii lui Don Lockwood de pe ecran.

— De la tipul care are ochii ăștia, am răspuns nedumerită. De ce?

Părea să aibă o revelație.

— Pentru că sunt ai mei.

— Despre ce vorbești?

Stăteam la ușă, cu spatele lipit de metal, în timp ce evaluam în minte diferitele posibilități. Sentimentul constant în toate scenariile era furia. Bun, nu îl cunoșteam pe Don Lockwood, era un număr apelat din greșeală, dar fusesem sinceră cu el, când nu fusesem sinceră cu nimeni – nici măcar cu mine –, mai ales în ultimii doi ani, foarte posibil în toată viața mea, și mă durea de două ori mai mult că mă înșelase.

— De ce-ar face o poză cu ochii tăi și mi-ar trimite-o mie?

Rânjea cu toată gura, amuzat că nu pricepeam gluma.

— Nu, *eu* am făcut fotografia. *Eu* ți-am trimis-o. Lucy, eu sunt Don.

— Ba nu, tu ești Donal. Așa scrie pe cămașa ta: „Donal.”

O cămașă n-ar minți. N-ar avea cum. E doar o cămașă.

— Mama mi-a cusut-o. E singura persoană din lume care îmi spune Donal. Lucy...

Mi-a spus numele apăsător, apoi a zâmbit.

— *Desigur*, ești așa de Lucy!

Îl priveam fix, cu gura căscată ca un pește, încercând să înțeleg. Și-a scos șapca, și-a trecut mâna prin păr un pic intimidat și s-a uitat la mine. Apoi – bum! I-am întâlnit privirea și a urmat o reacție fizică, care mi-a dat capul pe spate de parcă primisem un pumn. Erau ochii la care mă uitasem toată săptămâna, iar acum se aflau în aceeași încăpere cu mine, mișcându-se, clipind, deasupra unui nas perfect și a gropițelor din obraji. Nu știu dacă unei persoane i se poate întâmpla una ca asta, dar eu m-am topit.

— Mă ai pe ecran, a rânjit el mândru, fluturând telefonul în aer.

— Erau niște ochi drăguți. Nu la fel de drăguți ca urechea, dar drăguți.

Și-a întors capul într-o parte, arătându-și cu mândrie urechea stângă.

L-am fluierat, iar el s-a înveselit.

— Știam eu, mi-a spus clătinând din cap. Mă tot uitam la tine și știam că te cunosc de undeva. Deci n-ai sunat la un număr greșit până la urmă, mi-a spus el.

— Uneori, numerele greșite sunt cele corecte, am spus mai mult pentru mine, ca un ecou la spusele Vieții mele.

Crezusem că e ceva filozofic, dar de data asta fusese prozaic. Încă încercam să înțeleg ce se petrece.

— Dar centrala mi-a făcut legătura cu numărul firmei, nu cu telefonul tău mobil.

— Ai sunat în weekend. Tata nu lucrează în weekend, așa că numerele de la birou sunt direcționate spre telefonul meu mobil.

— Ce proastă sunt! Am auzit zgomotul de pub și am presupus...

— Nu ești proastă, mi-a spus el încet. Ești tâmpițică.

Am izbucnit în râs.

— Deci ne dădeam mesaje unul altuia toată ziua, deși eram unul lângă celălalt.

Am rămas puțin pe gânduri. În tot acest timp, urăsem persoana de la celălalt capăt al telefonului, iar persoana aceea eram eu. Ironia sorții.

— Ceea ce, apropo, a fost o lipsă de profesionalism din partea ta, am remarcat.

— N-am avut ce face. Dar nici tu nu mi-ai răspuns la ultimul mesaj, ceea ce, apropo, a fost nepoliticos din partea ta.

I-am citit ultimul mesaj:

„Dar știi ce-mi doresc foarte mult? Să ne cunoaștem.“

Am rămas pe gânduri. Mă privea așteptând un răspuns, dar, în loc să-i dau unul pe loc, i-am trimis un mesaj:

„OK. Ne vedem la o cafea în cinci minute?“

Am lăsat telefonul, l-am ignorat și m-am îndreptat spre bufet, de unde am scos două căni și cafea granulată.

— Ce faci? m-a întrebat el, urmărindu-mi mișcările.

L-am ignorat și am continuat. Apoi telefonul a sunat. L-am urmărit cu coada ochiului. L-a citit. A scris un mesaj. L-a expedit. Apoi, fără să mă privească, s-a întors la treabă, a luat mobila de pe pat și a așezat-o la loc în fața televizorului. Îl priveam, așteptând să fiarbă apa din cafetieră.

Telefonul meu a țiuit.

„Termin acum ce am de făcut. Ne vedem în cinci minute.“

Am zâmbit. Fiecare și-a văzut de treabă în tăcere: eu am preparam cafeaua, el a pus canapeaua la loc. Apoi, când a terminat, s-a îndreptat spre bucătărie.

— Bună, mi-a spus. Don Lockwood.

A întins mâna să se prezinte.

— Acum știu, am spus, întinzându-i cana de cafea în loc să-i dau mâna. Cum a fost la lucru?

Se uita la cană de parcă nu era convins dacă trebuie să o bea sau nu. A așezat-o pe bufet. Apoi mi-a luat din mână cana și a așezat-o alături. După care s-a apropiat foarte mult, mi-a luat capul în palme – degetele lui mi-au atins fața atât de tandru –, s-a aplecat și m-a sărutat. Nu mai sărutasem atât de lung pe cineva de la doisprezece ani, când mă duceam la discoteca din centrul de activități recreative, cu program de la șase jumate până la opt jumate, cu Gerard Looney. Ne mozeleam trei bluesuri consecutive fără pauză de respirație. Dar nu mă puteam opri și nu voiam să mă opresc, așa că, pentru o schimbare de peisaj, ne-am deplasat de pe linoleum pe mocheta proaspăt curățată și ușor umedă, apoi tălpile ni s-au desprins de podea și ne-am prăbușit în pat.

— Mi-a venit o idee pentru reclamă, i-am spus mai târziu în acea seară, stând culcată pe o parte și sprijinită într-un cot, cu ochii la el.

Am continuat, vorbind ca o persoană dintr-o reclamă:

— Scoatem mizeria din covorul dumneavoastră și o ducem în pat. Vă curățăm covoarele și vă seducem soțiile în timp ce sunteți la serviciu.

A izbucnit în râs și a continuat pe același ton:

— Vreți să știți dacă perdelele dumneavoastră *chiar* se asortează cu covorul?

— Uf, am râs, lovindu-l cu palma în joacă. În plus, nici măcar nu am perdele.

— Nu, a zis, privind amuzat galeria de perdele. Nici covor nu prea ai.

— Ai dreptate, i-am zâmbit, apoi am izbucnit în râs.

— Așa, a spus pe un ton mai serios și s-a întors cu fața la mine. Povestește-mi despre Viața ta.

Am gemut.

— Asta-i o discuție cam serioasă înainte de culcare.

— Nu, nu mă refer la *viața* ta, ci la tipul care era în apartament. Iisuse, crezi că sunt *interesat* de tine?

— Sper că nu, am chicotit eu. Sper că mă vrei doar pentru corpul meu.

— Chiar așa e.

S-a tras mai aproape.

— Ce știi despre asta? l-am întrebat.

— Că Viața te contactează, trebuie să te întâlnești cu ea și să faci unele schimbări. Am citit într-o revistă un interviu cu o femeie când așteptam la dentist.

— Era coafată exagerat și stătea lângă o fructieră plină cu lămâi galbene și verzi?

A început să râdă.

— Nu-mi amintesc toate detaliile. Dar după aia era fericită, asta îmi amintesc.

Mă privea cu atenție și mă așteptam să mă întrebe dacă sunt nefericită, așa cum mă întrebau toți ceilalți, dar nu a făcut-o. Poate pentru că eram tensionată și rigidă ca o scândură de călcat rufe.

— N-am mai cunoscut pe nimeni care să-și fi întâlnit Viața. Tu ești prima.

— Ce mândră mă simt.

— Nu știi dacă trebuie să te simți mândră, dar, în orice caz, nu trebuie să te jenezi.

Tăceam.

— Ești jenată?

— Spune-mi o glumă cu părțuri. Subiectul ăsta e prea serios.

— O să fac ceva mai bun de-atât.

Am simțit că se foiește lângă mine, apoi un miros urât.

Nu m-am putut abține și am chicotit.

— Îți mulțumesc.

— Pentru tine, orice.

M-a sărutat pe frunte.

— Ce drăguț din partea ta. Parc-am fi căsătoriți.

— Nea, dacă eram căsătoriți, o vânturam.

Era dezgustător, dar am izbucnit în râs. Îmi plăcea apropierea și confortul pe care le simțeam lângă el, dar eram îngrijorată. Trecuse multă vreme de când nu mă mai culcasem cu un tip uluitor de frumos. De fapt, trecuse mult timp de când nu mă mai culcasem cu niciun bărbat – zece luni, cu un agent de bursă căruia îi plăcuseră sânii mei –, mult mai mult timp de când nu mai cunoscusem pe cineva ca el, alături de care să mă simt în largul meu, și nu adusesem *niciodată* un bărbat în apartament. Don văzuse lumea mea, intrase în balonul de săpun pe care îl creasem pentru mine și pentru nimeni altcineva și, cu toate că mă simțisem foarte bine și nu mă gândisem la Blake nici măcar o dată, acum mă privea cu ochii ăia care simțeam că aparțin telefonului, nu patului meu, și tot ce-mi doream era să plece. Mi se părea că am făcut o greșală. Adrenalina pe care o simțisem câteva ore mai înainte, când îmi descoperisem adevăratele sentimente față de Blake, revenise. Mă gândeam la Jenna, târfa din Australia, și mă întrebam dacă și ei stau așa, goi și contorsionați, iar inima mi s-a strâns de durere.

— Ești bine? m-a întrebat el precaut.

— Mda.

Am ieșit imediat din transă. Dintr-odată, voiam să fiu singură din nou, dar se întunecase, era duminică, zece seara, și mă întrebam dacă intenționează să rămână peste noapte sau va sări din pat în orice moment, mulțumindu-mi pentru timpul acordat.

— Pareă spuneai c-ai întârziat la o întâlnire? l-am întrebat.

— Nu, acum nu mai contează.

— Să știi că n-o iau personal, am spus înviorată. Dacă trebuie să ajungi undeva, poți să pleci.

— Trebuia să iau cina cu părinții mei, dar, de fapt, mi-ai făcut o favoare. Sexul cu o persoană necunoscută este mult mai important.

Încercam să găsesc o altă cale prin care să-l fac să plece. De obicei, în asemenea situații era suficient să-mi doresc să rămână.

— La ce te gândeai acum câteva minute?

— Când?

— Știi tu când.

Nu i-am răspuns.

— Te întreb fiindcă te pierdusem, mi-a spus el tandru, mângându-mi părul într-un ritm hipnotic de relaxant.

Mă luptam să țin ochii deschiși.

— Erai aici, apoi ai plecat.

Vorbea atât de blând și de melodios, încât mi-am schimbat imediat starea. S-a apropiat și m-a sărutat.

— A, aici erai, a murmurat, apoi m-a sărutat mai apăsător.

Și, în ciuda protestelor mele emoționale și a sentimentelor față de Blake, trupul meu n-a putut să nu-i răspundă, așa că m-am pierdut cu totul din nou.

Nu sforăia. Dormea atât de liniștit, încât abia îmi dădeam seama că se află acolo. Pielea lui era călduță, nu clocotea ca a lui Blake. Stătea pe partea lui de pat, fără să o depășească nici măcar cu o talpă sau un genunchi. Pielea îi mirosea a bezele, dar era sărată de la transpirație. Și, cu toate că planificam ce să-mi iau în valiza făcută pe jumătate, pe lângă hainele împrăștiate pe jos, și mă gândeam ce să fac și ce să-i spun lui Blake când îl întâlnesc, am întins mâna peste cearșaful cald și am atins-o pe a lui. Adormitul dulce-mirositor a deschis palma și a acoperit-o pe a mea. Am adormit ținându-ne de mâini. Apoi Viața mi-a bătut la ușă sau, în cazul meu, a intrat în apartament cu propriul set de chei.

M-a trezit zornăitul cheilor pe bufet. Don a tresărit lângă mine, probabil dezorientat, și imediat s-a ridicat în pat, gata să se apere.

— Stai liniștit, i-am spus somnoroasă. E doar el.

— Cine? m-a întrebat alarmat, de parc-aș fi avut un amant secret despre care nu-i spuseseam, ceea ce era adevărat, numai că un iubit secret n-ar fi dat buzna în apartament cu propriul set de chei, fredonând *Earth song* al lui Michael Jackson.

— Viața mea, am spus, încercând să nu deschid gura prea mult ca să nu-mi simtă respirația de dimineață.

I-am zâmbit, cerându-i scuze. Pentru că Viața îl trezise din somn, nu pentru că-mi mirosea gura.

— La șase dimineața? a întrebat uitându-se la ceas.

— E genul care lucrează non-stop.

— Am înțeles, mi-a spus zâbind. Desigur. O să fie de acord cu asta?

Viața mea s-a oprit brusc din cântat și din foșnitul pungilor de plastic.

— Aud pe cineva vorbind? a întrebat Viața mea, lungind silabele. Aud cumva vocea unui *bărbat* în pătuțul lui Lucy?

Am dat ochii peste cap și m-am ascuns sub cearșaf. Don a chicotit și s-a acoperit, trăgându-și cearșaful deasupra taliei.

— O, Lusiii, cânta Viața mea tot mai tare, pe măsură ce se apropia. Ai fost o fetiță rea? Hei, tu ești, a zis el, stând la capul patului. Bravo!

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs, căci Viața mea trepida de fericire.

— Înțeleg că ești de acord, a spus Don.

— De acord? Sigur că sunt. Asta înseamnă că nu trebuie să mai plătească pentru curățarea mochetei, iar dacă despre asta-i vorba, planul tău a funcționat, Lucy. Să vezi ce-a făcut cu tipul care a șters geamurile.

Am scos capul de sub cearșaf.

— Nu m-am culcat cu el ca să scap de plată, am spus pe un ton jignit, apoi m-am întors spre Don. Deși ar fi un gest frumos. Îți mulțumesc atât de mult, Don!

Don a izbucnit în râs. Viața mea s-a așezat pe marginea patului. L-am împins cu piciorul, iar el a plecat fără să se opună și s-a întors cu o tavă pe care a așezat-o în brațele lui Don.

— Nu știam dacă-ți place marmelada, gemul sau mierea, așa că ți le-am adus pe toate trei.

— Și eu?

— Tu pregătește-ți singură.

Don chicotea.

— Grozav. Faci asta pentru toți bărbații lui Lucy?

Viața s-a așezat pe marginea patului.

— Don, nu este pâine suficientă în lume pentru a hrăni toți iubii lui Lucy.

Don s-a înveselit.

— Nu te deranjează? Să-l ai în preajma ta? am întrebat surprinsă.

— E o parte din tine, nu-i așa? a răspuns Don, apoi mi-a dat jumătate din felia lui de pâine prăjită.

Viața mea a ridicat sprâncenele spre mine. Voiam să plece și, oricât de dulce și de minunat era Don, voiam să plece și el. Trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat și să discut cu el despre iubirea noastră.

— Arăți cam rău, mi-a spus Viața, mestecând o bucată de pâine prăjită.

Se uita la Don înțeleghător.

— Probabil că-ți spui acum: „La naiba, ce arătanie!“ Ai tot dreptul s-o faci, înțelegem amândoi. Ea nu e o persoană matinală. Și e dubioasă după ora unu.

— Eu cred că e frumoasă, a spus Don râzând.

Mi-a mai întins o felie de pâine prăjită.

Eram stânjenită. Viața nu i-a dat nicio replică. Mă privea cu atenție.

— Mulțumesc, am spus încet, luând felia de pâine prăjită, dar apetitul îmi scăzuse.

Făcea lucrurile potrivite la momentul nepotrivit. Cu cât era mai amabil, cu atât mă simțeam mai stânjenită.

— Asta înseamnă că anulăm excursia? m-a întrebat Viața, înțelegând în ce dispoziție mă aflu.

Încerca să mă pună într-o situație dificilă.

— Nu, am răspuns stingherită, supărată că adusese vorba de asta în prezența lui Don. Poți să ne lași singuri acum? l-am întrebat.

— Nu, mi-a spus sfidător.

— Dacă nu pleci acum, vei regreta.

— Mă ameninți?

— Da.

A mușcat încă o dată din felia de pâine prăjită, fără să se clikească de pe pat.

— Fie, i-am spus.

Am dat cearșaful la o parte și m-am dus la baie în fundul gol, făcându-mi Viața să se înece cu felia de pâine și pe Don să chiuie ca un licean.

Mi-am făcut duș în noua lumină din baie, stânjenită că Viața mea și aventura de o noapte erau în aceeași încăpere. Voiam ca apa să nu se mai oprească. Degetele mi se încrețiseră, iar baia era atât de plină de abur încât abia vedeam ușa, dar nu puteam face nicio mișcare. Nu puteam să dau ochii cu Don. Voiam ca apa să spele vina și confuzia legată de sentimentele față de Blake, care – oricare ar fi fost – făceau ca orice sentimente aș fi avut cu o seară înainte față de Don să fie ne semnificative. În timp ce mă șamponam pentru a treia oară, m-a străbătut un gând: de ce eram atât de sigură că Don vrea mai mult de la mine? Poate că era foarte mulțumit cu o aventură de-o noapte, așa că, plină de speranță, m-am înviorat și am oprit apa. Era liniște. Am ieșit din duș. Se auzeau voci, dar murmurate, așa că nu puteam distin-

ge cuvintele. Am șters aburul de pe oglindă și mi-am privit fața roșie și umflată din cauza apei fierbinți.

Am oftat.

— Haide, Lucy, am șoptit. Termină odată, ca să poți ajunge la Blake.

Dar simpla idee mă îngrozea. Din nou, nu-mi plăcea ce aveam, dar nici nu știam ce-mi doresc, așa că eram încă o dată fără o țintă precisă. Când am intrat în bucătărie – complet îmbrăcată – au tăcut. Stăteau unul lângă altul la masă, beau cafea și mâncau omletă. M-au privit amândoi. Ochii lui Don m-au învăluit în căldură. Viața m-a măsurat din cap până în picioare fără să pară prea impresionat. Din pantofii de la fereastră, Domnul Pan și-a ridicat privirea urmărindu-mă, așa cum îi făceam eu după ce făcea pipi pe corespondența mea – ca și cum ar fi știut că făcusem ceva rău.

— E clar că vorbești despre mine, am spus, îndreptându-mă spre ibric.

— Eu sunt Viața ta, iar el s-a culcat cu tine. Despre ce-ai vrea să vorbim? Apropo, ți-a dat nota patru din zece.

— Nu-l asculta.

— Nu-l ascult niciodată.

— E cafea în filtru, mi-a spus Viața.

— Îmi lași cafea, dar nu-mi pregătești și micul dejun? i-am spus.

— N-am pregătit eu micul dejun.

— A.

M-am uitat la Don.

— E în cuptorul cu microunde. E caldă.

— O, mersi.

Un comportament destul de neobișnuit pentru un bărbat care se presupunea că nu vrea să mă mai vadă, dar încă trăgeam speranțe. Am deschis cuptorul cu precauție.

— Ai grijă, farfuria e fierbinte! m-a avertizat Don, dar creierului meu i-a luat ceva timp să proceseze înțelesul vorbelor sale, așa că a fost prea târziu.

Mâna mi se lipise de farfurie. Am țipat. Don a sărit de pe scaun și m-a apucat de mână.

— Lasă-mă să văd, a spus cu îngrijorare în voce și pe chip.

Chiar dacă durerea mă chinuia, i-am contemplat fața un moment. Era întunecată, îngrijorată și frumoasă. Dar durerea nu m-a lăsat să mă bucur de frumusețe. Ținându-mi mâna într-a lui, Don m-a condus prin bucătărie ca și cum ar fi fost Ratatouille. Mi-a pus mâna sub apa rece de la robinet și nu mi-a dat drumul, chiar dacă apa devenea prea rece, iar eu voiam să-mi trag mâna.

— Trebuie să o ții cam cinci minute, Lucy, a spus sever.

Am deschis gura, dar m-am hotărât să nu mă opun.

— Cum ai făcut asta? l-a întrebat Viața mea impresionat.

— Ce anume?

— Ai făcut-o să nu mai riposteze.

Don a surâs, apoi s-a concentrat asupra mâinii mele cu o privire extrem de îngrijorată.

— Cred că va trebui amputat, a zis Viața mea, stând liniștit la locul lui, și a mai luat o furculiță din omletă.

— Îți mulțumesc pentru grijă. Uite-așa, am zis arătând spre Don, arată un om îngrijorat cu adevărat.

— De-abia s-a culcat cu tine. Acum trebuie să pară că te respectă.

Glumea, dar știam că este impresionat, deși nu-mi dădeam seama dacă e și fericit. Purta un nou costum bleumarin, care îi punea ochii în evidență. Mai demult nu avuseseră o culoare anume, dar în momentul acela erau de un albastru izbitor. Răceala îi trecuse, nasul nu mai era atât de umflat, avea dinții curați, respirația nu îi mai mirosea urât și arăta bine. Părea fericit. Mă tachina cu dragoste. Trebuia să fiu și eu fericită, dar, de fapt, eram îngrijorat. Și nesigură. Ceva era în neregulă.

— De ce ești atât de elegant? l-am întrebat.

— Pentru că diseară o să-ți cunosc părinții.

Don mă privea compătimator – cred –, și l-am apreciat pentru asta.

— De fapt, nu numai eu. *Noi* o să-ți cunoaștem părinții. Am sunat ieri la tine acasă și am vorbit cu o doamnă cumsecade pe nume Edith. A fost foarte drăguță și încântată că venim amândoi, mi-a spus că îi va informa imediat pe părinții tăi și va pregăti o cină deosebită.

Cred că sufeream un mic atac de panică.

— Ai idee ce-ai făcut?

— Da. Am sunat-o pe maică-ta în locul tău, după ce ți-a dat nu știu câte telefoane, lucru pentru care ar trebui să-mi mulțumești. Are nevoie de tine, iar tu nu ești lângă ea. Are nevoie și de tine.

Se uita la Don.

— S-a vărsat cafea pe covorul persan din salon.

Viața mea a făcut o față îngrozită.

— Așa că i-am dat numărul tău.

Eram mai supărată că îi dăduse mamei numărul lui Don decât că stabilise să venim la cină. Eu încercam să găsesc modalități prin care să scap de Don, iar el încerca să îl strecoare în casa părinților mei. Era singurul om din lume, în afară de Viața mea, care intra atât în casa mea, cât și în a lor.

— Nu înțelegi cât de inutil e lucrul ăsta. N-ai idee cât de mult *nu* are nevoie de mine. Este perfect capabilă să-și organizeze propria înmormântare fără niciun ajutor din partea nimănui. Cât despre tatăl meu... Doamne, ce ai făcut? O să te cunoască? N-aveți ce să vă spuneți, absolut nimic.

Mi-am dus la cap singura mână liberă și abia atunci mi-am dat seama că Don auzise tot ce spuseseam, așa că mi-am lăsat-o în jos și m-am purtat de parcă n-aș fi spus nimic.

— Ce zi frumoasă e azi, nu-i așa?

Viața mea a dat din cap spre Don. Don, care încă îmi mai ținea mâna sub apa rece ca gheața, a făcut ceva cu toată *fînța* lui, fără să se clintească și fără să rostească un cuvânt, și mi-a arătat că este aproape de mine.

Am ieșit împreună în dimineața răcoroasă, mai rece fiindcă stăteam la umbra blocului. Peste drum, în parc, se vedea soarele, dar unde stăteam noi nu putea ajunge nicio rază, iar rochia mi se ridica deasupra coapselor în bătaia vântului. Măinile mele încercau cu disperare să o țină lipită de corp, deși ceea ce ar fi dezvăluit nu era ceva ce nu mai văzuse. Dar era deja altă chestie.

— Vrei să te duc cu mașina mea de supererou? a întrebat Don cu nonșalanță, deși era clar că nu se simte în largul lui.

Nu numai că era jenat de mijlocul lui de transport, dar era dimineța de după noaptea de dinainte. Se făcuse zi, iar el purta aceleași haine, eu eram indiferentă, așa cum fusesem în ultima jumătate de oră. Nu prea avea de ce să se aștepte.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să merg cu mașina la părinții mei imediat după serviciu.

Acum urma momentul stânjenitor: trebuia să ne strângem mâinile, să batem palma sau să ne dăm un sărut de rămas bun? „Domnule Don Lockwood, îți mulțumesc foarte mult pentru partida de sex întâmplătoare și spontană. A fost o adevărată plăcere să vă cunosc pe dumneata și părțile dumitale intime, dar acum chiar mă grăbesc să plec spre fostul meu prieten, să-i spun că îl iubesc. Pa și la revedere, mi-a făcut plăcere.“

— Mâine am o zi liberă, dacă vrei să ne vedem. Putem lua masa de prânz. Sau o cafea, sau cina, sau putem să bem ceva.

— O grămadă de opțiuni, am spus stânjenită, încercând să-mi dau seama cum să spun într-un mod cât mai politicos „Niciuna dintre cele de mai sus“. Trebuie să plec într-o călătorie după serviciu și o să mă întorc...

Voiam să spun „târziu“, dar poate că Blake urma să mă accepte pe loc și trebuia să închiriez un camion să-mi duc lucrurile în Bastardstown, Co. Wexford. Ar fi trebuit să fiu nerăbdătoare, dar nu eram, fiindcă îmi iubeam apartamentul și nu voiam să-l părăsesc vreodată. Oare Blake ar fi venit să stea cu mine? Acel Blake pe care îl știam n-ar fi intrat nici mort într-un apartament ca ăla, nu era suficient spațiu în bucătărie ca să-și întindă aluatul de pizza, iar dacă l-ar fi aruncat, s-ar fi lipit de neon. Ne-am fi bătut pe galeria de perdea – avea la fel de multe haine ca mine – și probabil că n-ar fi încăput în baia îngustă, să nu mai spun că n-am fi încăput amândoi, chestie pe care o făceam duminica seara cu o sticlă de vin. Mi-am imaginat-o pe Jenna încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui, iar inima a început să-mi bată iar cu putere. Am rămas pierdută în gânduri, încercând să-mi organizez viitorul cu Blake și noua mea viață, sub privirile lui Don.

— Sigur că da, a spus, privindu-mă prea intens pentru gustul meu. Te duci să-ți vezi fostul.

Nu știam ce să-i spun, așa că n-am spus nimic.

Și-a dres vocea.

— Nu-i treaba mea, dar...

Apoi s-a hotărât să nu continue, poate pentru faptul că mă uitam în altă parte. Noul ton pe care îmi vorbise m-a surprins. Era distant, un pic dur.

— OK, atunci mulțumesc pentru aseară.

M-am uitat la el, a dat din cap și s-a îndepărtat. I-a făcut cu mâna Vieții mele, care i-a răspuns, apoi s-a urcat în mașină și a pornit motorul. Nu voiam să se termine așa, chiar dacă eu fusem cea care împinsesem lucrurile în direcția asta, dar nu eram în stare să spun nimic. Nu voiam nici inversul, așa că l-am urmărit plecând cu mașina, simțindu-mă cea mai mare scârbă din lume, după care m-am îndreptat spre mașina mea.

— Hei. Ce s-a întâmplat?

Viața mă prinsese din urmă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— A plecat pur și simplu. V-ați certat?

— Nu.

— Te-a întrebat dacă vrei să vă mai întâlniți?

— Da.

— Și?

— Nu pot. Măine plecăm.

Am băgat cheia în broasca portierei, dar nu s-a mișcat. M-am luptat să deschid, sub privirile severe ale Vieții.

— Mergem, dar ne întoarcem *seara*. O să fii acasă atunci.

— Mda, poate.

— Cum adică „poate“?

Eram enervată din cauza cheii, frustrată din cauza vieții, așa că l-am repezit.

— Măine o să-i spun iubirii vieții mele că încă îl mai iubesc. Îți închipui că tot ce sper e să mă întoarcă mâine seară și să mă întâlnesc cu un bărbat care conduce o dubiță galbenă cu un covor magic fluturând deasupra ei?

Viața mea a rămas uluit o clipă, apoi mi-a luat cheia din mână, a răsucit-o ușor și portiera s-a deschis.

— Hai să mergem, mi-a spus.

— Asta-i tot?

L-am privit cum ocolește mașina și se așază pe scaunul din dreapta, liniștit și cu sânge rece.

A ridicat din umeri.

— Fără predici, fără psihologie de doi bani, fără metafore? Asta-i tot?

— Nu-ți face griji, o viață plină de regrete și dispreț față de propria persoană vorbește de la sine.

S-a așezat comod și a deschis radioul. Se auzea melodia lui Adele, *Someone Like You*. A dat mai tare.

L-am închis. L-a deschis din nou. Am ascultat cum iubitul ei a găsit pe altcineva, dar până la urmă am schimbat pe știri.

Mă privea încruntat.

— Nu-ți place muzica?

— Îmi place foarte mult, doar că n-o mai ascult.

Și-a întors capul spre mine.

— De când?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Cam de doi ani.

— Doi ani, unsprezece luni și douăzeci de zile, din întâmplare?

— Ai spus o dată foarte exactă, nu prea știu.

— Ba da, știi.

— OK. Da.

— Nu poți să mai asculți muzică.

— N-am spus că *nu pot*.

A dat înapoi la melodia lui Adele. L-am închis imediat.

— Ha! a făcut el, îndreptând arătătorul spre mine. *Nu poți asculta muzică.*

— Bine! Mă întristează. Pe tine de ce te face fericit?

— Nu sunt fericit, mi-a răspuns. Mă bucur că am avut dreptate.

Evitam să ne privim, eram amândoi îmbufnați. Simțeam că este una dintre zilele alea în care nu-mi iubesc Viața.

L-am pierdut la cozile de la intrarea în Mantic, și, după ce l-am căutat în toate locurile care mi-au trecut prin minte, în cele din urmă am renunțat și m-am îndreptat singură spre birou. Dar ajunsese acolo înaintea mea și stătea în scaunul negru din

piele, iar Șoricica îi citea rapide întrebări de pe o foaie de hârtie. Băgăcioasa ținea ceasul lui Graham în mână, setat pe cronometru, iar Tic Nervos asista cu o față zâmbitoare, bând din cana pe care scria „Cel mai bun tată din lume“. M-am dus lângă ei și m-am uitat la Viața mea.

— În ce an s-a îmbătat rău de tot Lucy și s-a dus la un salon de tatuaje unde și-a tatuat o inimă?

— 2000, a răspuns instantaneu Viața mea.

Am făcut ochii mari. *Eu* eram tema jocului.

— Și unde se află tatuajul ăsta?

— Pe fund.

— Te rog să fii mai exact.

Viața mea a pocnit din degete, încercând să-și amintească.

— L-am văzut azi dimineață. Ă... Pe fesa stângă.

— Corect.

Graham mă privea cu ochi pofticioși, iar toată lumea a izbucnit în urale.

— Ce rol a jucat Lucy în *Vrăjitorul din Oz* la frageda vârstă de cinci ani?

— Un Munchkin¹.

— Și ce-a făcut în seara premierei?

— A făcut pipi în pantaloni și a trebuit să fie scoasă de pe scenă.

— Corect! a spus Mary râzând.

— Lucy, ai venit! a spus într-un târziu Tic Nervos, observându-mă. Azi dimineață am vorbit la cantină despre salata ta cu trei feluri de boabe.

Mi-a luat câteva secunde să-mi amintesc.

— Le-am spus că o colegă a cumpărat o salată cu trei soiuri de boabe și, așa cum am văzut toți, erau de fapt doar două. M-a întrebat dacă nu cumva colega mâncase al treilea fel de boabe, ceea ce m-a înfuriat și am cerut să vorbesc cu superiorul. În fine, ca să scurtez povestea, fiindcă am stat acolo mult timp să-i asigur de buna ta credință...

¹ Pitic îmbrăcat în haine colorate, locuitor al țării fictive cu același nume.

Ceilalți au izbucnit în urale la un alt răspuns corect dat de Viața mea, dar eram atât de încântată că Tic Nervos încă mai crede în mine, în ciuda incidentului cu limba spaniolă, încât nu voiam să fiu atentă la ei.

— ...Cât timp eram acolo, au verificat caserolele rămase și, într-adevăr, ai avut dreptate. Toate conțineau numai două soiuri de boabe, nu trei. Lipsea fasolea cannellini, care nu prea știu cum arată, să fiu sincer.

În mod evident, era marcat de ceea ce descoperise.

— Așa că i-am spus managerului: „Cum intenționați să o despăgubiți pe colega mea, care n-a primit ceea ce i s-a promis? E ca o plăcintă cu carne fără carne, sau ca un trigon cu cireșe fără cireșe. Este pur și simplu *inacceptabil*.”

— O, Quentin.

Mi-am acoperit fața cu palmele, încercând să nu râd de fața lui atât de serioasă. Îți mulțumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești...

A băgat mâna în sertarul de jos și a scos o pungă de hârtie cafenie.

— Iată, o salată gratuită, cu două feluri de boabe, și, pentru prânz, un voucher.

— Quentin!

M-am aruncat de gâtul lui.

— Îți mulțumesc.

Era puțin tulburat.

— Îți mulțumesc că mi-ai apărât onoarea.

Față de Pește a intrat în birou și i-a cuprins pe toți dintr-o privire, inclusiv pe Quentin și pe mine, care eram la o oarecare distanță față de ceilalți.

— Te voi apăra mereu, Lucy, nu-ți face griji, a spus Tic Nervos, chiar când Edna a intrat în încăpere.

Edna mă privea precaută și imediat mi-am dat seama că se gândește că vorbim despre felul în care mă va apăra Quentin în fața inchiziției spaniole.

— Îmi cer scuze, te rog să repeți întrebarea, a spus Viața mea cu voce tare, să fie sigur că îl aud.

— Ce limbă, a întrebat Mary timid, dar zâmbind cu gura până la urechi, a scris Lucy în CV că știe, dar de fapt nu are habar de ea?

— Ei, pe asta o știți cu toții, a zis Viața mea. La trei. Unu, doi...

— Spaniolă! au strigat toți într-un glas, inclusiv Tic Nervos, apoi s-au uitat la mine și au izbucnit în râs.

Nu m-am putut abține și am început și eu să râd. Tocmai fuseseam iertată.

— Deci tu ești Viața lui Lucy.

Băgăcioasa stătea pe marginea noului birou al Vieții mele, pe care acesta și-l alesese ceva mai departe de mine. Louise se postase acolo de câteva minute și nu-l mai slăbea din ochi.

— Mda, a răspuns el, apăsând tastele laptopului fără să o privească.

— Și cu asta te ocupi? a întrebat ea.

— Mda.

— Mai ești și Viața altcuiva?

— Nu.

— Deci te ocupi pe rând de câte o persoană.

— Mda.

— Când persoana aceea moare, mori și tu?

S-a oprit din tastat și a ridicat ușor capul. O privea fix, dar ea nu s-a prins.

— Mori? a întrebat ea din nou. Și nu mă refer la situația în care v-ați afla în aceeași mașină și ați avea un accident. Ci la situația în care ea moare, iar tu ești în altă parte. Cazi și tu mort?

Viața mea a început să tasteze din nou.

Ea mesteca gumă. A făcut un balon care a pocnit și i s-a lipit de buze. A îndepărtat guma cu unghiile ei false.

— Ai familie?

— Nu.

M-am oprit din lucru și m-am uitat la el.

— Locuiești singur?

— Da.

— Ai o iubită?

— Nu.

- Ai voie să ai o iubită?
- Da.
- Vreau să spun, ești capabil să ai? Adică poți... Știi tu...
- Da, a întrerupt-o el. Da, pot.
- Dar nu ai.
- A oftat.
- O iubită sau o...
- O iubită, l-a întrerupt îngrozită.
- Nu.
- Deci locuiești singur.
- Mda.
- Și toată viața ta se învâрте în jurul lui Lucy.
- Da.

Deodată, situația lui m-a întristat, ba mă simțeam chiar vinovată. Eram tot ce avea, iar eu nu-i ofeream prea mult. A ridicat brusc privirile, iar eu m-am uitat în altă parte, la actele de pe birou.

- Vrei să vii la nunta mea?
- Nu.

În sfârșit, Louise s-a cărat de pe biroul lui ca să plictisească pe altcineva, dar, imediat după plecarea ei n-a mai tastat la laptop. Îl priveam cu coada ochiului. Se uita la ecran tras la față, pierdut. Mi-a surprins privirea.

- Te-a sunat?
- Cine?
- Tu ce crezi? Domnul Scutură și Aspiră.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nu.
- Ți-a trimis mesaj?
- Nu.
- Ticălosul, a spus ofensat.
- Nu-mi pasă, i-am zis, amuzată de reacția lui.
- Lucy.

Și-a rotit scaunul și m-a privit în ochi.

— Crede-mă, dacă mie îmi pasă, atunci îți pasă și ție. Privește.

Mi-a arătat bărbia.

— Ah!

— E mare?

Avea un coș mare în bărbie.

— Urias, i-am spus. Cred că te doare. Ți-a apărut fiindcă n-a sunat?

— Nu, mi-a apărut fiindcă ai făcut ceva să nu te sune.

— Desigur, acum e vina mea.

Graham se opri din lucru și se uita amuzat la schimbul nostru de replici. Apoi ușa Ednei s-a deschis și toate privirile s-au îndreptat spre ea. M-a privit ținută, apoi s-a uitat la Tic Nervos.

— Quentin, poți să vii puțin, te rog?

— Desigur.

S-a ridicat, și-a tras pantalonii peste buric ca de obicei, și-a împins ochelarii la rădăcina nasului, și-a netezit cravata și s-a îndreptat spre Edna. Nu s-a uitat la niciunul dintre noi, ceea ce făcea situația și mai rea. Îndată ce ușa s-a închis, am deschis gura.

— O, Doamne, nu pot să cred! le-am spus celorlalți.

— Ce anume? s-a îngrijorat Mary.

— L-a chemat înăuntru.

Am făcut ochii mari, arătând în mod repetat spre ușă, fără să-mi dau seama.

— Da, și? a întrebat Louise.

— Ce? Niciunul dintre voi nu crede că înseamnă ceva? am întrebat uluită.

De obicei eu eram cea care nu-și făcea griji.

Au ridicat din umeri, uitându-se unul la celălalt.

— Dar tu? mi-am întrebat Viața.

Își studia telefonul.

— Ți-ai amintești dacă i-am dat numărul meu? Poate mă sună pe mine. Sau îmi trimite vreun mesaj. Un mesaj ar fi draguț după noaptea trecută.

— Quentin o să fie concediat și e numai vina mea! am exclamat.

Toți au sărit de la locurile lor să afle mai multe, cu excepția Vieții, care și-a dat ochii peste cap la istericalele mele, apoi și-a îndreptat atenția spre telefon, așteptând un apel de la Don.

— Nu pot să vă spun.

Mergeam de colo până colo, frângându-mi mâinile.

— N-avem timp pentru asta. Trebuie să mă gândesc la ceva să nu fie concediat.

Îi priveam pe toți, iar ei se uitau la mine cu indiferență. Dacă ar fi știut vreo modalitate să nu fie dați afară, ar fi folosit-o să-i ajute pe cei pe care îi pierduserăm deja sau poate că o păstrau pentru ei. Am mai făcut câțiva pași înapoi și-ncolo, cântărind toate variantele.

Mă uitam la Viața mea, care continua să se uite la telefon, căutând mesaje.

— Poate că n-am semnal, a spus ea pentru sine și a ridicat telefonul în aer, învârtindu-l. Mă duc să încerc pe hol.

A deschis ușa și a ieșit.

— Știu ce am de făcut, am spus pe un ton hotărât.

— Ce? a întrebat Băgăcioasa, dar nu i-am mai răspuns, căci mă îndreptam deja spre biroul Ednei.

Luasem o hotărâre, știam ce am de spus.

Am deschis ușa larg și am intrat. Edna și Quentin și-au ridicat privirile.

— Concediază-mă pe mine, am spus pe un ton hotărât, stând în mijlocul biroului cu picioarele depărtate, gata să înfrunt întreaga lume.

— Poftim? a făcut Edna.

— Concediază-mă pe mine, am repetat. Nu merit postul ăsta.

Mă uitam la Quentin, sperând că va înțelege ce urma să spun.

— Sunt o salată cu două soiuri de boabe. N-am făcut ce am promis, nu merit să fiu aici. Am apreciat cu adevărat faptul că mă aflu aici abia în ultimele două săptămâni. Înainte de asta, am crezut că postul ăsta mi se cuvine și i-am luat pe toți de proști.

Edna era șocată. Voiam să o enervez, voiam să mă concediez pe mine, iar Quentin să rămână. Am înghițit în sec.

— I-am poreclit pe toți. Prefer să nu-ți spun poreclele, dar, dacă vrei, o fac și pe asta.

Mi-am închis ochii.

— A ta e ceva cu pește.

I-am deschis din nou, stânjenită.

— Am pierdut o groază de timp. Am fumat în clădire. V-am pus în pericol de incendiu, puteam să murim toți.

Am auzit-o pe Mary icnind în urma mea și mi-am dat seama că nu închisese ușa. Toți mă ascultau. M-am întors. Viața mea se întorsese în birou și mă privea cu gura căscată. Speram că e mândru. Nu mințeam, mă sacrificam, făceam ceea ce trebuie să protejez un om inocent.

— Până săptămâna trecută nici nu-mi plăcea la serviciu, am continuat, stimulată de prezența Vieții mele. Voiam să fiu concediată. Dar acum îmi dau seama că nu e corect, pentru că au fost concediați toți oamenii buni, când de fapt ar fi trebuit să fiu eu. Îmi pare rău, Edna, îmi pare rău de toți oamenii care au fost concediați și îmi cer scuze lui Louise, Graham, Mary și Quentin. Te rog, nu-l concedia pe Quentin, n-a greșit cu nimic. N-a știut de minciuna cu spaniola până în acea dimineață. Sincer, nu știa. Te rog, nu-l pedepsi pentru greșelile mele. Concediază-mă pe mine.

Am terminat de vorbit și mi-am aplecat fruntea. Se făcuse tăcere. Ca să fiu corectă, era o tăcere provocată de șoc.

Edna și-a dres vocea.

— Lucy, nu îl concediam pe Quentin.

— Ce?

Mi-am ridicat imediat privirea și m-am uitat pe masă. Erau împrăștiate pe ea documente, diagrame și instrucțiuni.

— Discutam despre noul manual pentru sertare termice. L-am rugat pe Quentin să traducă partea în spaniolă.

Am rămas cu gura căscată.

Quentin transpira.

— Lucy, îți mulțumesc foarte mult că m-ai apărut.

Clikea mai des ca oricând.

— Ă... Cu plăcere.

Nu prea știam ce să fac, așa că am început să mă retrag.

— Vrei să...

Am arătat cu degetul mare spre ușa deschisă.

— Având în vedere tot ce-ai spus și ce s-a întâmplat în trecut, a spus Edna pe un ton ridicat, cred că ar trebui ...

M-a lăsat pe mine să termin.

— Să plec?

A încuviințat.

— Crezi că e soluție înțeleaptă?

Am reflectat o clipă. Eram extrem de stânjenită. Am dat din cap și am șoptit:

— Da. Ă, poate că este. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Întârziam.

— Acum?

— Cred că e o idee bună, a spus blând, evident stânjenită, dar probabil fericită că rezolvasem problema în locul ei.

— OK, am șoptit. Ă... La revedere, Quentin. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

M-am aplecat și i-am întins mâna. Mi-a strâns-o nedumerit, uitându-se când la Edna, când la mine.

— Ă... Îți mulțumesc, Edna. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, am mințit, având în vedere că îi spuseseam că seamănă cu un pește. Poate o să te sun într-o zi dacă voi avea nevoie de o recomandare.

Mă privea cu neîncredere, dar mi-a strâns mâna.

— Noroc, Lucy.

M-am întors și i-am văzut pe toți cei din birou. Erau aliniați pe culoar. Viața mea nu era acolo.

— E afară, mi-a spus Șoricica.

Le-am strâns mâinile. Încă o dată, pentru a treia oară în ultimele două săptămâni, nu știau dacă să mă iubească sau să mă urască. Mi-am strâns lucrurile – nu aveam prea multe, nu mi-am personalizat niciodată biroul – și am ieșit stânjenită din încăpere. Le făceam cu mâna, le mulțumeam și le ceream scuze în același timp. Apoi am închis ușa și am respirat adânc.

Viața mă aștepta. Era furibund.

— Ce naiba a fost asta?

— Nu aici, am spus cu voce scăzută.

— Ba da, aici. De ce naiba ai făcut asta? Îți păstraseși serviciul, nu știi cum, dar scăpaseși. Și ce-ai făcut? Ai dat totul la o parte. Ai intrat acolo și-ai aruncat tot ce aveai. Ce se întâmplă cu tine? De ce sabotezi orice lucru bun care ți se întâmplă în viață?

Țipa. Nu eram doar stânjenită, ci speriată de-a binelea.

— Vrei să fii nefericită?

— Nu.
— Nu te cred.
— Sigur că nu vreau.
— Vrei să-i ignori pe ceilalți pentru o clipă și să te concentrezi asupra mea? a urlat el. Măcar o dată!

M-am uitat la el imediat. Se bucura de toată atenția mea și a celorlalți.

— Credeam că vei fi mândru de mine. L-am apărut pe Tic Nervos, deși s-a dovedit că nu avea *nevoie*, dar am făcut-o. I-am pus pe ceilalți pe primul plan, iar acum am destul timp să-l văd pe Blake și să-i spun că îl iubesc. Totul merge... perfect.

A coborât tonul, dar furia se strecura printre cuvintele pe care se lupta să le țină sub control.

— Lucy, problema nu a fost niciodată capacitatea ta de a-i pune pe ceilalți pe primul plan, ci incapacitatea ta absolută de a te pune pe tine. Dar, oricât ai încerca să faci din gestul tău un act de altruism, nu-ți iese. Nu te-ai dus acolo să-l aperi pe Quentin, te-ai dus acolo să fugi *din nou*, și nu m-aș mira dacă ai pus totul la cale doar ca să ajungi la Blake mai repede.

Nu puteam să spun că nu-mi trecuse prin minte.

— Dar îl iubesc, am spus neconvincător.

— Îl iubești! Oare proaspăta ta iubire neîmpărtășită îți va plăti facturile?

— Vorbești ca tata.

— Nu, vorbesc ca un om *responsabil*. Știi ce înseamnă asta?

— Da, am spus ferm, apărându-mă. Înseamnă să trăiesc nefericită până la sfârșitul zilelor. Dar, din acest moment, preiau controlul asupra vieții mele.

— Îl preiei? De la cine?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc.

— Te rog, nu mă face să mă simt vinovată din cauza călătoriei. O să-mi găsesc alt serviciu.

— Unde?

— Nu știu unde, i-am spus. O să caut, cu siguranță mă așteaptă ceva grozav. Ceva pentru care să fac o *pasiune*.

A gemut când m-a auzit spunând acel cuvânt.

— Lucy, pe tine nu te pasionează nimic.

— Ba da, Blake.
— Blake nu-ți va plăti facturile.
— Ar putea s-o facă dacă ne căsătorim și renunț la serviciu, i-am spus glumind. Așa cred.

— Lucy, ai avut un serviciu bun la care ai renunțat. Felicitări. M-am săturat de tine. Când o să te maturizezi?

Mă privea foarte dezamăgit, apoi s-a îndepărtat.

— Ei, unde te duci?

Am încercat să mă țin după el, dar a iuțit pasul. Am alergat și l-am ajuns din urmă în lift. Înăuntru mai era cineva, așa că n-am spus nimic. Se uita drept înainte, iar eu îi căutam privirea, dorindu-mi să se uite la mine. Ușile s-au deschis și a ieșit în mare viteză. Am ajuns afară în aerul înghețat.

— Unde te duci? am strigat după el. Trebuie să mergem la Wexford! Hei! Să ne urmăm *visul*. Vezi, Viață? Am vise!

Alergam după el ca un cățeluș.

— Nu, Lucy, trebuie să te duci să iei masa cu familia ta.

— Vrei să spui că trebuie să *mergem* să luăm masa cu familia mea.

A dat din cap.

— M-am săturat.

Se îndrepta grăbit spre stația de autobuz. Un autobuz s-a apropiat ușor, a oprit, iar el s-a urcat și nu l-am mai văzut. M-a lăsat singură în parcare.

Când m-am întors acasă, mi-am făcut bagajul pentru Wexford, încercând să ignor patul răvășit. N-avea rost să mai aștept până a doua zi să-l văd pe Blake dacă nu mai aveam serviciu. În mod oficial, nu mă mai reținea nimic, în afară de masa în familie din acea seară... și de motan. Am bătut la ușa lui Claire și am așteptat, ascultând muzica de la *In the Night Garden*. În sfârșit, Claire a deschis. Părea epuizată.

— Bună, Lucy.

— Te simți bine?

A încuviințat, dar avea ochii în lacrimi.

— E vorba de mama ta?

— Nu.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz, dar n-a făcut niciun gest să o șteargă. Nu cred că băgase de seamă.

— De fapt, mama e mai bine. E vorba de Conor, nu se simte bine deloc.

— Am înțeles.

— Și nu prea am dormit. În fine, ce pot face pentru tine?

Și-a șters fața cu palma.

— O, știi ce? Ai destule pe cap. Nu contează.

— Nu, te rog, am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția. Ce e?

— Trebuie să plec pentru câteva zile și mă întrebam dacă poți să ai grijă de motanul meu. Nu m-aștept să-l iei la tine, ci să vezi din când în când ce mai face, să-l iei cu tine, dacă vrei, când ieși în parc la plimbare și să-i dai de mâncare.

Mă privea supărată.

— Ce e? Ce am spus?

— Tu nu ai motan, a spus cu privirea întunecată.

— O! Am uitat că nu știai.

Am continuat cu o voce scăzută:

— Îl am de ani de zile, dar, dacă află cineva, o să fiu evacuată, și nu cred că merită, am spus pe un ton glumeț, apoi am devenit serioasă. Nu te supără faptul că am un motan, nu?

— Nu l-am văzut niciodată.

— E chiar în spatele meu.

— Ba nu, nu este. Lucy, nu știu ce pui la cale, dar să știi că nu e amuzant.

— Nu pun la cale nimic. Ce tot spui acolo?

— Ai vorbit cu Nigel?

— Nigel? Cine e Nigel? Ar fi trebuit să o fac?

— Soțul meu, a spus enervată.

— Nu! Habar n-am despre ce vorbești. De ce...

Dar n-am apucat să termin propoziția, căci ușa mi-a fost trântită în față.

— Ce naiba...?

Când m-am întors să-l iau la întrebări pe Domnul Pan și să văd ce-i făcuse bieteii Claire, am înțeles ce se întâmplase. Domnul Pan nu era acolo, fugise pe culoar, iar ea crezuse că-i

las în grijă un motan invizibil. A luat-o ca pe o cruzime, deși nu asta fusese intenția mea. Am alergat după el și l-am găsit chiar la picioarele unui vecin morocănos, care nu vorbea nici-odată cu mine.

— O, Doamne, am spus șocată. Țsta e un motan vagabond? Oare cum o fi ajuns aici? Sau o fi pisică? Cine știe? Ia să vă scap eu de ea.

L-am luat în brațe pe Domnul Pan și m-am îndreptat grăbită spre apartament, mormăind ca să mă audă toată lumea: „Pisică vagaboandă, murdară și oribilă ce ești!”

Stăteam la masă, în casa părinților mei, și mă străduiam să nu mă joc cu tot ce-mi pica în mână. Țineam mâinile încrucișate pe masă și eram extrem de neliniștită. Nu găsisem curajul să le spun că sunt iar lipsită de viață, nu fiindcă o măturasem sub mochetă, așa cum făceam de obicei, ci fiindcă Viața mea fusese de acord cu deciziile mele și mă părăsise. Îl sunasem insistent toată după-amiaza să îmi cer scuze, chipurile, pentru că, de fapt, voiam să văd dacă pot anula masa în familie. Nu mi-a răspuns la telefon și, după șase încercări, și-a închis mobilul. Nu i-am lăsat un mesaj. Nu-mi găseam cuvintele, fiindcă nu regretam suficient de mult încât să-l implor să mă ierte, iar el ar fi simțit că nu sunt sinceră. Nu era o situație fericită. Nici amuzantă sau ingenioasă. Una era să-ți ignori Viața, alta era ca propria Viață să te ignore, iar apoi să te abandoneze. Dacă Viața mă abandonase, ce șansă mai aveam?

Era prea rece în acea seară ca să mâncăm afară, așa că Edith s-a hotărât să pună masa în sufragerie, cea mai oficială încăpere din casă, pe care o foloseau numai la ocazii speciale. Inițial am crezut că vrea să se răzbune pe mine, fiindcă îi furasem prăjitura și îi spusese mamei că e un cadou din partea mea, la fel cum făcusem cu buchetul de flori ultima dată, dar, uitându-mă la ea, simțeam că e cu adevărat încântată să-l cunoască pe acel musafir deosebit și că vrea să fie întâmpinat în cel mai grandios stil al familiei Silchester. Mama nu se lăsase mai prejos, căci în fiecare cameră, începând cu holul de la intrare, se găsea o vază de cristal Waterford plină cu flori, iar masa era acoperită cu o față albă, pe care fuseseră așezate cele mai bune tacâmuri de argint. Ea era proaspăt coafată, purta o rochie și un sacou Chanel din

tweed, roz cu turcoaz, și una dintre zecile ei de perechi de bale-rini. Cei mai mulți oameni numesc sufrageria „sufragerie“ sau, în unele case, „camera de zi“. În schimb, noi o numeam „camera de stejar“. Mulțumită marelui Scriitor care locuise acolo înainte, pereții sufrageriei erau îmbrăcați din podea până în tavan cu lambriuri de stejar, iar lămpile de cristal prinse pe ei luminau colecția valoroasă și eclectică de tablouri – unele erau abstracte, iar în altele se vedeau oameni cu șepci de tweed la lucru, afundați în mlaștinile din Mayo.

— Vrei să te ajut? am întrebat-o pe mama când a intrat în încăpere pentru a treia oară, ținând o tavă de argint cu condimente pe care le-a așezat lângă cele deja existente – erau mai multe decât ar fi avut nevoie un om în întreaga viață, nu la o singură masă.

Erau mici boluri de argint cu sos de mentă, muștar – clasic și de Dijon – ulei de măsline, maioneză și ketchup, toate având alături lingurițe de argint.

— Nu, draga mea, ești musafir.

Se uita la masă.

— Oțet balsamic?

— Mamă, gata. Serios, cred că ai pus destul.

— Lucy, s-ar putea ca el să vrea niște oțet balsamic în apertisanta salată cu două feluri de boabe pe care i-ai adus-o mamei, a comentat Riley, agitând atmosfera, nu condimentele.

— Da, ai dreptate, a zis mama. Mă duc să-l aduc.

— Mamei îi place salata, mi-am apărut eu cadoul.

— Iar faptul că i-ai adus-o într-o caserolă de la cantina firmei o face și mai specială, mi-a spus el zâmbind.

Nu le spuseseam că Viața mea nu mai vine la cina festivă, fiindcă nu știam sigur dacă își va face sau nu apariția, dar, mai ales, pentru că mă gândisem prosteste că nu va conta dacă vine sau nu. Crezusem că, la momentul potrivit, voi găsi o scuză politicoasă ca să-i justific absența, dar se pare că mă înșelasem. Nu mă așteptasem la o asemenea nerăbdare din partea lor de a-mi cunoaște Viața. În aer se simțea euforia, încântarea și, surprinzător, agitația. Asta era. Mama era agitată. Alerga de colo colo să se asigure că totul este perfect, încercând să-mi mulțumească

Viața. Și Edith era emoționată, ceea ce mă uluia. De fapt, pe mine încercau să mă mulțumească, și mă simțeam flatată, dar știam că sunt la ananghie. Urma să le aduc vești nu tocmai bune și cu cât întârziem să le spun, cu atât avea să fie mai rău.

S-a auzit interfonul, iar mama s-a uitat la mine ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Îmi stă bine părul?

Eram atât de surprinsă de comportamentul ei – familia Silchester nu se emoționa –, încât nu i-am răspuns, așa că a alergat la oglinda aurită de deasupra șemineului uriaș din marmură și s-a ridicat în vârful picioarelor. Și-a lins degetul și a așezat o șuviță. Mă uitam la masa care fusese așezată pentru opt persoane și brusc am devenit agitată.

— S-ar putea să fie omul cu covoarele, a spus Edith, încercând să o liniștească pe mama.

— Omul cu covoarele? Ce om cu covoare? am întrebat, iar inima a început să-mi bată mai tare.

— Prietenul tău mi-a dat numărul firmei de curățat covoare și mi-a spus că a făcut minuni în apartamentul tău. Totuși, mi-aș fi dorit să vină după cină, a spus încruntată, uitându-se iar la ceas. Trebuie să spun că mi-a făcut plăcere să vorbesc cu el la telefon, chiar aștept cu nerăbdare să-l cunosc personal. Știu că o să-mi placă.

Mama a făcut o grimasă și s-a apropiat de mine drăgăstoasă.

— Omul cu covoarele?

— Nu, Viața ta, a spus ea râzând.

— Ce s-a întâmplat cu covorul, Sheila? a întrebat bunica.

— S-a vărsat cafea pe covorul persan din salon. E o poveste lungă, dar am nevoie să fie curățat până mâine, fiindcă Florrie Flanagan vine în vizită. Ți-amintești de Florrie?

Am negat.

— Cum să nu? Fiica ei Elizabeth tocmai a născut un băiețel. L-au botezat Oscar. Nu e drăguț?

Nu știu de ce, nu-l întreba niciodată pe Riley dacă nașterea unui copil este un lucru drăguț. Am auzit pași apropiindu-se de ușă. Mă uitam la mama, care respira adânc, pregătindu-se, și mă întrebam ce trebuie să fac dacă unul dintre ei – Don sau Viața

mea – va intra pe ușă. Dar mi-am făcut griji degeaba – venise Philip. Mama a oftat adânc.

— O, tu erai.

— Îți mulțumesc pentru primirea călduroasă, a spus Philip, pe care l-a urmat Jemima, fiica lui de șapte ani.

Era senină ca de obicei. Fața nu i s-a schimbat, nu avea nicio expresie, doar privea calm în jur. S-a luminat puțin când ne-a văzut pe Riley și pe mine.

— Jemima, a spus mama, îmbrățișând-o. Ce surpriză plăcută.

— Mami n-a putut veni azi, așa că tati mi-a spus că pot să vin eu, a spus cu o voce dulce.

Riley și-a dus mâinile la piept, cuprinzând niște sâni imaginari, și am încercat să nu râd. Soția lui Philip, Majella, se transformase atât de mult în ultimii zece ani, încât pielea ei nu se mai putea mișca voluntar. Philip era chirurg plastician și, deși susținea că face doar chirurgie reconstructivă, Riley și cu mine ne întrebam dacă nu cumva devenise în secret estetică pentru soția lui, lucru de care tata ar fi fost șocat. Mereu mă gândeam că, din cauza operațiilor chirurgicale ale Majellei, fiica ei Jemima o să-i calce pe urme, devenind complet lipsită de expresie. Când era veselă, părea senină. Când era supărată, era senină. Nu se încrunta, nu zâmbea prea mult, nu ridica din sprâncene, exact ca mama ei plină de Botox. În drum spre mine, Jemima a bătut palma cu Riley. Bunica a scos o exclamație de nemulțumire.

— Bună, rățușcă mica, i-am spus, îmbrățișând-o cu afecțiune.

— Pot să stau lângă tine? m-a întrebat ea.

Mă uitam la mama, care era derutată și începuse să ridice cartonașele cu nume și să gândească cu voce tare, așa cum fac mamele. Până la urmă a fost de acord, Jemima s-a așezat lângă mine, iar mama a început iar să aranjeze cuțitele și furculițele, care erau deja perfect aliniate. Părea zăpăcită. Familia Silchester nu se zăpăcea niciodată.

— Ți-au spus cine o să vină de la firma de curățat covoare?

— Am vorbit cu un bărbat pe nume Roger. Mi-a spus că el nu lucrează seara, dar că o să vină fiul lui.

Inima mi-a sărit din piept, apoi s-a prăbușit, după care iar a făcut un salt. Se ridica și cobora ca o geamandură pe mare. Într-un fel ciudat, îmi doream să-l întâlnesc, dar nu acolo.

Mama a continuat să așeze furculițele și cuțitele aliniate perfect pe masă.

— Cum merg planurile de nuntă, mama? a întrebat Philip.

Mama i-a aruncat o privire ușor chinuită, care a dispărut atât de repede, încât mă întrebam dacă o văzusem cu adevărat.

— Totul merge foarte bine, îți mulțumesc. Am comandat costumul tău și pe al lui Riley. Sunt nemaipomenite. Lucy, am primit de la Edith măsurile tale pentru rochie. Îți mulțumesc. Am ales un material minunat și n-aș fi vrut să o comand înainte să ți-o arăt.

Nu-i trimisesem măsurile pentru rochie, probabil Viața mea se ocupase de asta, ceea ce m-a enervat — acum înțelegeam de ce mă trezisem cu un centimetru de croitorie în jurul pieptului —, dar eram ușurată că mă consultă înainte să o comande.

— Îți mulțumesc.

— Dar croitorul a spus că, dacă nu dau comanda până luni, n-o să fie gata la timp, așa că o să-i spun să înceapă lucrul.

Mă privea un pic îngrijorată.

— Ești de acord? Te-am tot sunat, dar probabil erai ocupată cu... Cum să-i spunem, draga mea?

— Nu trebuie să-i spunei în niciun fel, am spus indiferentă. Sunt sigură că rochia o să fie minunată, am spus printre dinți.

Riley a chicotit.

— Se va păta, a spus bunica, revenind la viață. Țineți minte cuvintele mele, materialul ăla se pătează.

Apoi s-a întors spre mine.

— Lucy, nu putem sta lângă un musafir pe care nu știm cum îl cheamă.

— Puteți să-i spunei Cosmo.

— Cum să-i spun? m-a întrebat Riley.

Jemima râdea fără să-și miște fruntea. Era o minune a naturii, căci nu avea niciun pic de otrăvă de șobolani sub piele.

— Ce fel de nume e ăsta? a întrebat bunica dezgustată.

— E un prenume. Cosmo Brown e numele întreg.

— O, e bărbatul din filmul ăla...

Mama pocnea din degete, încercând să-și amintească.

Bunica privea la fel de scârbită.

— L-a jucat Donald O'Connor în...

Continua să pocnească din degete.

— *Cântând în ploaie!* a spus în cele din urmă, râzând.

După care s-a îngrijorat.

— N-are alergie la nuci, nu?

— Donald O'Connor? am întrebat. Nu știu, cred că a murit acum câțiva ani.

— De la nuci? a întrebat Riley.

— Cred că de un atac de cord, a spus Philip.

— Nu, voiam să spun prietenul tău, Cosmo, a spus mama.

— A, nu, el trăiește.

Riley și Philip au început să râdă.

— Nu mi-aș face griji în privința lui. Nu-i draguț că ne-am adunat toți aici, indiferent dacă este și el sau nu?

Riley s-a prins și s-a aplecat să-mi întâlnească privirea. L-am evitat.

Chiar atunci Edith a intrat în salon îmbujorată.

— Lucy, a spus ea încet. Mă întrebam când vine prietenul tău. Mielul este aproape gata, așa cum îi place domnului Silchester, care trebuie să dea un telefon important la ora opt.

M-am uitat la ceas. Viața mea întârziase zece minute, iar tata alocase pentru cină doar jumătate de oră din timpul său prețios.

— Spune-i domnului Silchester că poate să sune mai târziu, a spus mama pe un ton tăios, care ne-a luat prin surprindere, și că poate mânca mielul mai făcut decât de obicei.

Tăceam cu toții, inclusiv bunica, ceea ce nu se mai pomenise vreodată.

— Unele lucruri sunt mai importante, a spus mama, îndreptându-și spatele și așezând iar tacâmurile.

— Cred că tata poate să vină acum. Prietenul meu o să ajungă mai târziu. N-are sens să-l așteptăm dacă întârzie mai mult, i-am spus lui Edith, privind-o ca și cum aș fi fost în pericol, sperând că o va lua drept „Nu vine! Ajutooor!”.

În acel moment s-a auzit interfonul.

— El e! a spus mama încântată.

M-am uitat pe fereastră și am văzut camioneta de un galben strălucitor a lui Don și covorul zburător, care se învârtea încet, ca și cum ar fi fost pus la frigare în poartă. Am sărit de pe scaun și am tras perdelele de la cele trei ferestre, care s-au închis cu zgomot.

— Mă duc eu să-l întâmpin. Vă rog să rămâneți aici.

Riley mă privea fix.

— Vreau să vă fac o surpriză, am spus, apoi am ieșit în viteză din cameră, închizând ușa după mine.

Mă fâfâiam de colo colo în holul de la intrare, când Edith a ieșit din bucătărie să mă întâmpine.

— Ce pui la cale?

— Nimic, am spus, mușcându-mi unghiile.

— Lucy Silchester, te cunosc de când te-ai născut și știu când pui ceva la cale. Într-un minut trebuie să-l anunț pe tatăl tău, deci vreau să știu la ce trebuie să mă aștept.

— Bine, am șuiert. M-am certat cu Viața, așa că nu vine astăzi.

— Doamne sfinte! a spus Edith, punându-și mâinile în cap. De ce nu le spui?

— Tu de ce crezi? m-am răstit.

— Și cine a venit? Am auzit o mașină oprindu-se pe alee.

— Omul de la firma de curățat covoare, am șoptit.

— Și ce e rău în asta?

— M-am culcat cu el azi-noapte.

Edith a suspinat.

— Dar sunt îndrăgostită de altcineva.

A oftat.

— Așa cred.

Apoi a gemut.

— O, Doamne, ce mă fac? Gândește, gândește, gândește, Lucy!

Atunci m-am gândit la un plan. Probabil că și-a dat seama văzându-mi expresia de pe chip.

— Lucy, a spus pe un ton amenințător.

— Nu-ți face griji.

Am luat-o de mâini și am strâns-o cu putere. A privit-o drept în ochi.

— Nu știi nimic, nimeni nu ți-a spus nimic. Nu ești tu de vină, tu n-ai nicio legătură, este numai decizia mea.

— De câte ori n-am mai auzit cuvintele astea?

— Și nu se termină mereu cu bine?

Edith a făcut ochii mari.

— Lucy Silchester, dintre toate lucrurile pe care le-ai făcut, ăsta e cel mai rău!

— N-o să știe. Îți promit, am spus, vrând s-o liniștesc.

S-a văitat și a plecat să-l aducă pe tata.

Am ieșit și am închis ușa în urma mea. Don tocmai cobora din mașină. Mă privea surprins.

— Bună, bine ai venit în refugiul meu de la țară.

A zâmbit, dar nu ca de obicei. Urca treptele spre mine și brusc am avut o dorință copleșitoare să-l sărut din nou. Nu știam ce să-i spun, dar am auzit ușa de la biroul tatălui meu deschizându-se, apoi pașii lui pe hol.

— Lucy e afară și îl întâmpină acum, domnule, am auzit-o pe Edith vorbind cu respirația întretăiată, încercând să țină pasul cu el.

— Bun. Hai să mergem și să terminăm cu prostia asta, a spus el.

L-am auzit amândoi.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, i-am spus.

Îmi părea rău cu adevărat.

Don mă studia să vadă dacă vorbesc serios.

— Ți-am spus că sunt la pământ. Nu știu dacă te-ajută cu ceva, dar așa sunt. Nu știu ce vreau. Credeam că știu. Dar Viața mi-a arătat că nu știu. Habar n-am ce am de făcut și trebuie să-mi dau seama. Încerc să-mi dau seama. Încerc.

A dat din cap, privindu-mă atent.

— Mai ești îndrăgostită de fostul prieten?

— Cred că da. Dar nu *știu* sigur.

A tăcut un moment.

— Viața ta mi-a spus că s-ar putea să aibă o prietenă.

— Viața mea?

— Nu, Blake. Mi-a spus când erai la duș.
 — Este foarte posibil.
 S-a uitat în jur, apoi iar la mine.
 — Nu te iubesc, Lucy. Dar știu că îmi placi foarte mult.
 Mi-am dus mâna la inimă.
 — E cel mai draguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.
 — Nu vreau să fiu un experiment în viața ta.
 — Nici nu ești.
 — Și nu vreau să fiu pe locul doi.
 — Nu vei fi niciodată. Doar că simt că trebuie să rezolv niște chestii, asta-i tot.
 Părea mulțumit. Nu mai știam ce altceva să-i mai spun.
 Se uita la casă.
 — Ești emoționată?
 — Complet. N-am mai fost într-o relație de aproape trei ani, fac toate greșelile pe care aș putea să le fac.
 A zâmbit.
 — Nu, mă refer la faptul că Viața ta îți cunoaște familia.
 — A, nu. Nu sunt deloc emoționată. Doar că mi se face rău.
 — Nu-ți face griji. Știe ce trebuie să spună.
 — Nu e aici și nu cred că vine. Astăzi mi-am pierdut serviciul, iar Viața mea nu mai stă de vorbă cu mine.
 Am înghițit în sec, dându-mi seama în ce situație mă aflu.
 A făcut ochii mari.
 — Pot să te ajut cu ceva?

Toată lumea se afla la masă când am băgat capul pe ușă. Tata nu stătea în capul mesei, ceea ce m-a surprins, locul fusese lăsat liber pentru Viața mea.

— Îmi pare rău că am întârziat. Tată, știu că trebuie să dai un telefon important în scurt timp și nu te vom reține, dar aș vrea să vi-l prezint pe...

Am deschis ușa larg și l-am tras pe Don înăuntru.

— Aceasta este familia mea. Familie dragă, aceasta este Viața mea, am spus uitându-mă la Don.

Zâmbea, era tot numai gropițe. Apoi a izbucnit în râs și atunci am crezut că nu-i în stare să facă asta nici în ruptul capului. După care s-a oprit din râs.

— Îmi cer scuze. Sunt foarte onorat să vă cunosc pe toți.

I-a întins mâna lui Jemima.

— Salut.

— Jemima, i-a spus ea sfioasă, strângându-i mâna.

— Încântat de cunoștință, Jemima.

Don a trecut mai departe, iar mama a sărit de pe scaun. Bunica nu s-a clintit nici măcar un centimetru, doar i-a întins o mână lipsită de vlagă.

— Victoria, a spus ea.

— Sunt Viața lui Lucy, a zis el.

— Da.

L-a măsurat cu privirea de sus până jos, apoi și-a tras mâna.

— Eu sunt Riley.

Riley s-a ridicat și i-a strâns mâna cu fermitate.

— Am și eu o jachetă exact ca a ta.

— Ce coincidentă, am spus, împingându-l pe Don spre mama.

— Da, am lăsat-o afară...

Riley s-a uitat spre ușa închisă care dădea în hol. În timp ce Don și mama își strângeau mâna, Riley a ridicat o draperie. S-a uitat pe fereastră, a văzut dubița lui Don, apoi m-a privit amenințător. I-am răspuns cu aceeași privire, iar el s-a uitat de la Don la mine, apoi a dat din cap și s-a așezat la loc. Toți erau atât de ocupați să-l privească și să-l salute pe Don, încât niciunul nu a remarcat schimbul nostru de priviri.

— Acesta e tatăl lui Lucy, domnul Silchester, i-a spus mama lui Don.

Don mă privea în timp ce se îndrepta spre tatăl meu. Îmi strângeam buzele, încercând să nu râd, ceea ce făcea și el. Apoi s-a așezat în capul mesei.

— Aveți o casă minunată, a spus privind în jur. E stejar?

— Da, a spus mama entuziasmată, îi spunem „camera de stejar“.

— Ne place să fim creativi, am spus, iar Don a râs.

— Spune-ne, te rog, cum te înțelegi cu Lucy? a întrebat mama, ținându-și palmele lipite.

— Lucy și cu mine, a început Don privindu-mă – iar inima mi-a bătut cu putere –, ne înțelegem perfect, mulțumesc. Are multă energie, a spus el, iar Riley a alunecat ușor pe scaun. Deci e greu să-i faci față, dar sunt nebun după ea, a spus fără să-și desprindă ochii de la mine.

Nu-mi puteam lua ochii de la el.

— Ce drăguț, a șoptit mama, căci nu voia să rupă vraja. Să fii îndrăgostită de Viața ta! Se vede pe fața ei. E grozav, nu-i așa?

Am ieșit din transă când mi-am dat seama că mama mă privea fix.

— Da, păi...

Mi-am dres vocea, căci simțeam toate privirile îndreptate asupra mea, iar obrajii îmi ardeau.

— Ce-ar fi să-i povestim câte ceva despre noi?

— Ei bine, domnul Silchester și cu mine ne reînnoim jurămintele, a zis mama încântată. Am dreptate, Samuel?

Tata a spus un „Da“ lung, leneș și lipsit de entuziasm. Don a luat-o ca pe o glumă și a început să râdă, dar parcă nu era râsul lui, părea nefiresc.

Mama a explicat un pic jenată.

— Aniversăm treizeci și cinci de ani de la căsătorie și ne-am gândit că ar fi frumos să-i sărbătorim astfel.

— Felicitări, a spus Don politicos.

— Îți mulțumesc. Am rugat-o pe Lucy să-mi fie domnișoară de onoare. Sper că vei veni și tu.

— Sunt sigur că Lucy așteaptă cu nerăbdare evenimentul, a remarcat Don, privindu-mă amuzat.

— Iartă-mi ignoranța, dar cât timp ți-ai propus să stai cu ea? a întrebat mama.

— Aș vrea să stau ceva timp, a răspuns Don și i-am simțit iar privirea. Dar asta depinde de Lucy.

L-am privit pe Riley, care mi-a făcut cu ochiul și, în ciuda planului meu de a mă împăca cu Blake, nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Edith a intrat cu un cărucior plin de boluri și o supieră enormă. A împărțit bolurile, apoi a început să le umple cu polonicul.

— Dovlecel și mazăre, i-a spus lui Don, apoi mi-a aruncat o privire acuzatoare, dându-mi de înțeles că nu vrea să fie implicată în povestea asta.

— Mmm, am spus exagerând. Preferata mea. Mulțumesc, Edith.

M-a ignorat, servind supa și lăsându-mă la urmă.

Interfonul a sunat din nou.

— Este de la firma de curățat covoare, i-a spus mama lui Edith. Edith?

— Îl conduc în salon, a spus Edith, privindu-mă alarmată.

Eram puțin îngrijorată. Dacă Viața mea se hotărâse într-adevăr să vină, nu i-ar fi plăcut să fie condus într-o cameră în care se afla un covor murdar care trebuie curățat sau să afle că spusese o minciună colosală. De data asta o făcusem lată! Dar n-avea cum să fie el, mă abandonase, mă lăsase să mă descurc singură cu familia mea. Era o Viață proastă și leneșă care fugise de la o lecție deosebit de importantă. Poate simțise că mint, ceea ce însemna că vine exact la momentul potrivit, ca să-mi dea o lecție și mai bună.

— Ai fost la serviciul lui Lucy? a întrebat Philip, iar mie mi s-au înecat corăbiile.

— Da, am intervenit eu, și, de fapt, mă bucur că ai adus vorba despre asta, fiindcă am să vă dau niște vești.

Mă străduiam ca totul să sune cât mai pozitiv. Vești proaste împachetate frumos, ca un cadou. Trebuia să le spun, în caz că Viața mea apărea furtunos, încercând să se răzbune pe mine pentru acea minciună colosală.

— Ai fost promovată, a anticipat mama entuziasmată.

— Nici vorbă.

M-am uitat neliniștită spre Don, așteptând un sprijin moral, apoi din nou la mama.

— Începând de azi, nu mai lucrez la Mantic.

A rămas cu gura căscată.

— Atunci unde lucrezi? a întrebat Riley, așteptând vestea cea bună.

— Păi... Deocamdată nicăieri.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar aruncă de ani buni cu banii, era clar că vor reduce locurile de muncă.

Îi eram recunoscătoare lui Philip pentru fraza asta.

— Ți-au oferit un pachet compensatoriu? a întrebat îngrijorat Riley.

— Nu, fiindcă mi-am dat demisia. A fost decizia mea.

Tata a lovit cu pumnul în masă. Toată lumea a tresărit, tacăturile și recipientele cu condimente au zornăit pe fața albă.

— Liniștește-te, scumpo, i-a spus Philip Jemimei, care îl privea pe tatăl ei îngrozită – cred că era îngrozită, fiindcă nu i se clintise niciun mușchi al feței.

Mi-am pus un braț protector în jurul ei.

— Așa procedezi tu? l-a întrebat tata pe Don.

— Poate n-ar trebui să vorbim acum despre asta, i-am spus încet tatălui meu, sperând că va înțelege.

— Cred că e un moment perfect să vorbim despre asta! a izbucnit el.

— Jemima, vino cu mine, a spus Philip și a scos-o afară din încăpere, în timp bunica scotea exclamații de nemulțumire.

Când s-a deschis ușa, am văzut-o pe Edith, care îmi întâmpina Viața. M-a văzut înainte să se închidă ușa.

— Răspunde-mi! i-a spus tata lui Don pe un ton poruncitor.

— Nu suntem în sala de judecată, am spus ca pentru mine.

— Să nu îndrăznești să vorbești așa cu mine în casa mea!

L-am ignorat, continuând să-mi mănânc supa, dar toată lumea tăcea și nimeni nu se mișca. Tata își pierdea foarte rar cum-pătul, de puține ori i se umplea paharul, dar când se întâmpla era jale. Paharul se umpluse, simțeam asta în vocea lui. Furia se acumula în el și, cu toate că încercam să fiu calmă, eram tot mai neliniștită.

— N-a avut nimic de-a face cu asta, i-am spus încet.

— De ce nu? N-ar trebui ca el să răspundă pentru deciziile tale?

— Nu, fiindcă de fapt el nu este...

— Lasă, Lucy, m-a întrerupt Don.

Nu știu dacă o făcuse pentru că îi era teamă, dar, când m-am uitat la el, n-am văzut deloc frică. Era enervat și voia să mă protejeze.

— De fapt, care e rolul tău? l-a întrebat tata.

— Rolul meu, a spus Don prividu-mă, este să o fac fericită.

— Prostii.

— Iar când o să fie fericită, o să-și găsească drumul care i se potrivește, a spus Don. Nu-mi fac griji în privința lui Lucy.

— N-am mai auzit niciodată asemenea prostii. Sunt niște aiureli. Dacă vrei s-o ajuți să meargă pe calea cea dreaptă, nu cumva ai eșuat?

— Cât de bine vă îndepliniți dumneavoastră rolul de tată? a spus cu un glas în care se simțea furia.

Mă proteja, dar nu știa cu cine se pune. Abia mă cunoscuse, dar simțeam că mă știe mai bine decât toate persoanele aflate la masă. Am făcut ochii mari. Nu-mi venea să cred că spusese asta. Nu puteam să mă uit la nimeni, nu știam ce gândesc ceilalți.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? a strigat tata ridicându-se.

Era înalt și părea un gigant pe lângă noi, care rămăseserăm așezați la masă.

— Samuel, a spus mama încet.

— Lucy și-a dat demisia fiindcă nu e fericită acolo, a continuat Don. Nu văd care e problema.

— Lucy nu este niciodată fericită să muncească. Lucy e leneșă. Lucy nu va găsi niciodată vreo activitate căreia să i se dedice. N-a muncit niciodată cu seriozitate. S-a îndepărtat de orice și oricine i-a fost de folos în viață. A irosit educația bună pe care i-am dat-o, trăiește ca un porc într-o casă de mărimea acestei camere, este o dezamăgire și o rușine pentru numele familiei – așa cum, având în vedere că tu ești Viața ei, ești clar și tu.

Un Silchester nu plânge. Un Silchester nu plânge. Un Silchester nu plânge. Era o incantație pe care trebuia să mi-o repet în minte după fiecare cuvânt urât pe care îl auzeam, dar știam că paranoia mea fusese corectă, era tot ce îmi închipuisem că simte pentru mine, iar acum o spunea cu voce tare. Mie și persoanei care credea că e Viața mea, când, de fapt, era un bărbat pentru care simțeam ceva. Era dincolo de umilință, mai mult decât chinuitor, era cel mai rău lucru pe care îl auzisem sau îl îndurasem. Mai rău decât atunci când mă părăsise Blake, mai rău decât faptul că îmi pierdusem toate locurile de muncă pe care le avusesem.

— Sunt sătul de comportamentul ei, de eșecurile ei constante. Avem o tradiție îndelungată de succese. Aici, chiar în această încăpere, Philip și Riley s-au dovedit a fi competenți și muncitori, iar Lucy a eșuat mereu, nereușind să atingă culmile pentru atingerea cărora am făcut tot posibilul. Sheila, m-am dat la o parte și am lăsat lucrurile să-și urmeze cursul pe care tu l-ai crezut corect, dar e clar că atunci când Lucy e lăsată de capul ei nu-și găsește drumul, așa că nu am de ales decât să i-l arăt eu!

— Lucy nu e un copil, a spus Don. E o femeie în toată firea. Cred că poate lua decizii și singură.

— Iar dumneata, domnule, a ridicat tata vocea și mai mult, al cărei ecou cred că răsunase în toată valea, nu mai ești bine-venit în casa mea!

Tăcere. Aproape că nu îndrăzneam să respir.

Scaunul lui Don a scrâșnit pe parchet când l-a îndepărtat de masă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a spus el încet. Vă mulțumesc pentru ospitalitate. Lucy?

Îmi cerea să plec cu el, iar eu nu-mi doream nimic altceva decât să ies de acolo, dar nu-mi puteam ridica privirea. Nu mă puteam uita la nimeni și la nimic. Dacă stăteam nemișcată, poate uitau că mă află acolo. Simțeam lacrimile fierbinți gata să cadă, dar nu puteam să plâng, nu în fața lui. Nu aveam să plâng în fața nimănui. Niciodată, niciodată, niciodată.

— Te conduc eu, am auzit-o pe mama șoptind.

Scaunul ei nu a zgâriat parchetul, l-a ridicat ușor să nu se întâmple asta și a ieșit în liniște din cameră. Când ușa s-a deschis, mi-am văzut Viața în hol. Aveam fața palidă. Îl dezamăgisem și pe el.

— Lucy, în biroul meu acum! Trebuie să facem un plan pentru tine.

Nu puteam să mă uit la nimeni.

— Tatăl tău vorbește cu tine, mi-a spus bunica.

— Tată, cred că ar trebui să-i permiți lui Lucy să-și termine cina și discutați pe urmă, a zis Riley pe un ton hotărât.

„Să-i permiți lui Lucy.“ Să-mi *permită*.

— Edith poate să o încălzească din nou. Asta e mai important.

— De fapt, nu mi-e foame, am spus încet, cu ochii în farfurie.
— Nu ne-ai dezamăgit, Lucy, a spus Riley cu blândețe. Tata e îngrijorat pentru tine, asta-i tot.

— Am spus ceea ce cred, a zis tata, care acum stătea pe scaun și nu mai ridica vocea.

— Niciunul dintre noi nu crede că ești o rușine. Lucy, uită-te la mine, a spus iar Riley.

Nu puteam. Mama s-a întors în cameră, dar nu s-a așezat la masă. Stătea în pragul ușii și testa apele, băgând doar un deget înainte să se afunde cu totul.

— Îmi pare rău că sunt o dezamăgire atât de mare pentru voi, am spus cu o voce tremurată. Edith, îți mulțumesc pentru cină. Îmi pare rău, dar nu mai pot sta.

M-am ridicat de la masă.

— Stai jos, a șuierat tatăl meu printre dinți.

O voce șoptită și tăioasă ca un bici.

— Stai jos imediat!

Am făcut o pauză, apoi am continuat să merg spre ușă. Nu m-am putut uita la mama când am trecut pe lângă ea. Am închis încet ușa în urma mea.

Viața și Don stăteau în hol, unul lângă celălalt, uitându-se la mine.

— Iartă-mă că am întârziat, a spus Viața mea. Taxiul s-a ră-tăcit. Am pierdut ceva?

— Să-i spun unde e covorul persan? a întrebat Don.

Aveau sclipiri răutăcioase în ochi, dar îmi vorbeau pe un ton blând. Înceau să mă înveselească. Cel puțin au reușit să mă facă să zâmbesc.

— Don, îmi pare atât de rău, i-am spus imediat, ignorându-mi Viața pentru moment. A fost o idee prostească.

Eram încă afectată.

— Habar n-am de ce am crezut că va merge.

— Liniștește-te, mi-a spus.

Îi simțeam mâna pe spate, mângâindu-mă liniștitor.

Ușa „camerei de stejar“ s-a deschis și toate capetele s-au întors. Era mama, care își ținea mâna pe piept, de parcă gestul ăla putea s-o ajute să își recapete suflul și să-și controleze emoțiile, ca și cum și-ar fi închis inima într-o colivie să nu miște, să nu simtă, doar să pompeze și să o țină în viață, fără expresie, fără emoții, așa cum se cuvine.

— Lucy, scumpa mea, a spus, apoi a remarcat cei doi bărbați din fața ei.

Stăpânindu-se, i-a spus Vieții mele:

— O, bună seara. Dumneata trebuie să fii de la curățătorie. Ce ironie!

— De fapt, *eu* sunt de la curățătorie, a spus Don, amintindu-și că trebuie să se dezbrace de haina lui Riley, care îi acoperea covorul magic de pe tricou. El e Viața lui Lucy.

— O, a spus ea, înțelegând situația.

Încă ținea mâna pe piept. Nu părea jenată pentru faptul că îmi confundase Viața cu tipul de la firma de curățat covoare, dar sigur era.

— Mamă, el este Don. Don e un prieten. Un prieten drag, care a decis să mă ajute în ultimul moment, fiindcă oaspetele nostru nu putea să ajungă și nu voiam să vă dezamăgesc. Îmi

pare rău, mamă, n-am vrut să-ți spun că nu poate să ajungă astăzi. Mi-am dat seama că erai entuziasmată.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo, a spus Don, umil și cuprins de remușcări.

— A fost ideea mea. Mie îmi pare rău, mi-am cerut eu scuze, clătînându-mă pe picioare, pentru că simțeam că leșin.

Voiam să ies de acolo, dar nu știam cum.

— O să-ți aduc niște ceai, a spus Edith, ieșind brusc din bucătărie, ceea ce însemna că așteptase acolo și ascultase.

— Da, e o idee bună, a spus mama în cele din urmă, dar nu-mi dădeam seama dacă vrea ceai pentru ea sau pentru mine.

— Eu sunt Sheila, mama lui Lucy, a spus ea, întinzând mâna spre Viața mea. E o plăcere să te cunosc. Și Don, a continuat zâmbind cu căldură, a fost minunat să te avem în casa noastră. Îmi pare rău că nu te-am întâmpinat atât de călduros cum ar fi trebuit, dar te invit la ceremonia de reînnoire a jurămintelor.

Nu suportam să le ascult schimbul politicos de replici. Edith dădea mâna cu Viața mea și cu Don, le oferea ceai și discutau despre sortimente de biscuiți, iar din modul în care vorbea mama știam că încearcă să-și dea seama dacă se mai cuvine ca Don să-i curețe covorul sau trebuie să-l lase să plece. Apoi Viața mea și mama au început să vorbească despre florile pentru ceremonie. Don se uita la mine. Nu îl priveam direct, o știam pentru că îl vedeam cu coada ochiului. Iar cât timp a durat acea conversație, am auzit în minte cuvintele tatălui meu, spuse tare și răspicat.

Viața mea s-a apropiat de mine.

— Ai spus o minciună gogonată.

— N-am chef de asta, i-am spus încet. Și orice mi-ai spune nu poate să facă situația mai rea.

— Nu încerc să o fac mai rea. Încerc să o fac mai bună.

Viața mea și-a dres vocea. Simțind că se pregătește ceva important, mama a încheiat conversația cu Don și cu Edith.

— Lucy simte că nu este suficient de bună pentru niciunul dintre voi.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Am simțit că-mi ard obraji, dar o meritam. O minciună gogonată merita un adevăr pe măsură.

— Trebuie să plec.

— O, Lucy.

Mama mă privea îndurerată. Apoi ceva s-a schimbat în ea – apăsase pe butonul Silchester – și mi-a zâmbit larg.

— Te conduc până la ușă.

— Nu meritai asta, mi-a spus Viața de pe scaunul din dreapta, în timp ce conduceam prin munții Wicklow spre autostradă.

Era primul lucru pe care îl spusese în cele cincisprezece minute de când ne aflam în mașină. De fapt, era primul lucru pe care îl spusese oricare dintre noi de când ne urcaserăm în mașină. Nu încercase nici măcar să deschidă radioul, lucru pe care l-am apreciat, fiindcă era destul zgomot în capul meu. Auzeam mai ales vocea tatălui meu, cuvintele lui se tot repetau și eram foarte sigură că nu avem nicio șansă să ne mai revenim după asta. Spusese totul fără dificultate, fără emoție. Desigur, simțise furie, dar nu era ca și cum fusese rănit și împins să spună lucruri în care nu crede. Credea în toate cuvintele pe care le spusese și parez că ar fi fost în stare să le susțină până în clipa morții. Nu era cale de întoarcere. Nu aș fi vrut ca Viața mea să mă însoțească în călătorie, dar insistase și voiam să ajung acolo repede, așa că nu mi-ar fi păsat nici dacă aș fi avut un tigru bengalez pe scaunul din spate.

— Am primit ce-am meritat. Am spus o minciună.

— Asta ai meritat. Voiam să spun că nu meritai ce a spus tatăl tău.

Nu i-am răspuns.

— Unde mergi?

— Nu am chef de conversații profunde, te rog.

— Dar geografice? Ai ratat drumul spre autostradă.

— O!

— Presupun că mergem la Wexford acum.

— Nu, mergem acasă.

— Ce s-a întâmplat cu găsirea iubirii vieții tale?

— Am văzut care e realitatea.

— Adică...

— Își vede de drum și asta trebuie să fac și eu.

— Deci o să-l suni pe Don?
— Nu.
— O, deci acum nu mai ești suficient de bună pentru ni-
meni.

Nu i-am răspuns, dar în capul meu strigam: „Da!”

— Ce-a spus tatăl tău nu e adevărat, să știi.

N-am spus nimic.

— Mă rog, probabil că mi-am pierdut cumpătul mai devre-
me și ți-am spus și eu câteva lucruri nedrepte.

I-am aruncat o privire.

— În fine, *sigur* ți-am spus câteva lucruri nedrepte, dar am
vorbit serios.

— Ce fel de scuză e asta?

— Nu e o scuză. Vreau să spun că n-ar fi trebuit să-ți dai de-
misia înainte să te asiguri că ai un alt loc de muncă, dar asta e
tot. Orice altceva a spus tatăl tău nu este adevărat.

— Nu-mi pot plăti chiria. Nu știu nici dacă am suficienți
bani să ajungem la Wexford cu hârbul ăsta, chiar dacă aș vrea
să merg. Nu am destui bani să-l plătesc pe Don, dar sigur o voi
face. Ar fi trebuit să rămân la firmă ca să am stabilitate financi-
ară. Ar fi trebuit să caut un alt loc de muncă cât timp mă aflam
acolo. Asta ar fi trebuit să fac. ăsta ar fi fost un lucru responsa-
bil din partea mea.

Tăcea, iar asta însemna că este de acord. Nu prea fusesem
atentă la drum, am apucat-o într-o direcție greșită și m-am tre-
zit pe o stradă pe care nu o cunoșteam. Am întors și apoi am fă-
cut la dreapta. Nici drumul ăla nu-mi era cunoscut. Am întors
pe aleea din fața unei case și am revenit pe stradă. M-am uitat la
stânga și la dreapta. Mi-am rezemat capul de volan.

— M-am rătăcit.

Am simțit mâna Vieții pe capul meu.

— Nu te îngrijora, Lucy, o să găsești drumul bun. Sunt aici
să te ajut.

— Ai o hartă? Fiindcă m-am rătăcit din punct de vedere ge-
ografic.

Și-a luat imediat mâna de pe capul meu, apoi s-a uitat în
stânga și în dreapta.

— O!

Apoi s-a uitat la mine.

— Pari obosită.

— Sunt. Nu am dormit prea mult azi-noapte.

— Prea multe informații. Lasă-mă să conduc.

— Nu.

— Lasă-mă să conduc. Poți să te întinzi pe bancheta din spate. Conduc eu până acasă.

— Pe bancheta din spate n-am loc nici să-mi dezmořesc brațele, dar să mă întind.

— Știi ce vreau să spun. Odihnește-te.

— Știi să conduci?

Și-a băgat mâna în buzunarul din spate și a scos niște documente. Mi le-a întins. Nu le-am luat. Eram prea obosită să le citesc.

— Am voie să conduc orice vehicul dacă este în folosul și pentru dezvoltarea vieții tale.

— Orice vehicul?

— Orice.

— Chiar și motociclete?

— Chiar și motociclete.

— Tractoare?

— Și tractoare.

— ATV-uri?

— Și ATV-uri.

— Dar bărci? Poți conduce bărci?

Mi-a aruncat o privire obosită, așa că am renunțat.

— Bine. E a ta.

Am ieșit din mașină și am încercat să mă așez pe bancheta din spate.

Și așa Viața mea a preluat conducerea.

M-am trezit cu gâtul înțepenit și o durere de cap în locul în care stătuse lipit și se lovise în mod repetat de geamul rece și dur la fiecare vibrație și salt al mașinii. Pe gât simțeam înțepături acolo unde centura de siguranță se frecase de piele. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama unde mă aflu. În mașină, cu Viața mea

pe scaunul șoferului. Cânta o melodie a lui Justin Bieber cu o voce atât de subțire, încât ar fi rivalizat cu aceea a unui băiat de șase ani care a fost lovit în ouă.

Afară era întuneric, ceea ce nu era neobișnuit, căci plecase-răm din Glendalough la ora opt și, cu toate că unei mașini normale, fără probleme psihologice, i-ar fi luat mai puțin de o oră să ajungă la blocul meu, complexatului Sebastian îi lua mult mai mult. Într-o seară de iunie se întunecă abia la ora zece, deci mă așteptam să fie întuneric, dar nici chiar așa. Era întuneric bez-nă, ceea ce însemna că mergeam de mai bine de o oră. Nu vede-am alte lumini cu excepția micilor ovale de pe verandă sau a pătratelor luminoase ale ferestrelor din depărtare, deci nu ajun-seserăm în Dublin. Apoi mașina s-a oprit, deși motorul încă mai mergea. Ajunseserăm undeva, dar nu eram nicăieri. M-am uitat la Viața mea. Își scosese iPhone-ul pe bord și se uita la sistemul de navigație prin satelit. Se auzeau niște sunete. Părea mulțumit. Nu a semnalizat, fiindcă nu era nimeni. Mașina și-a continuat drumul cu o viteză constantă. M-am aplecat și i-am spus Vieții mele la ureche:

— Unde suntem?

— Cristoase! a strigat el speriat și, întorcându-se să vadă cine strigase la el, a pierdut controlul volanului.

Mașina a virat la stânga, Viața mea a apucat iute de volan și l-a întors la dreapta, chiar înainte să intrăm într-un șanț, numai că a tras prea mult și am aterizat pe sensul opus. Deși aveam centura de siguranță, am zburat la stânga ca o păpușă de cârpă și m-am lovit de scaunul din față. Plonjaserăm într-un șanț.

Am rămas nemișcați. Nu vorbea nimeni, cu excepția lui Justin Bieber care cânta „Baby, baby, baby“.

— O! a spus Viața mea.

— O! am repetat eu, încercând să slăbesc centura de sigu-ranță, căci amenința să-mi amputeze ceva. O? Suntem într-un șanț, pe un drum părăsit! Ce naiba crezi că faci?

— M-ai speriat, a spus el cu orgoliul rănit. Și nu suntem pe un drum părăsit, am ajuns la Wexford.

S-a întors spre mine.

— Surpriză! Te ajut să-ți urmezi visul.

— Suntem blocați într-un șanț.

— Ce ironie, nu-i așa?

Băjbâia după telefon.

Mă luptam cu centura, încercând să mă ridic, pentru că eram cu capul în jos, dar se înțepenise.

— Poți să ne scoți de-aici? l-am întrebat frustrată.

Centura s-a deschis în cele din urmă și, luată pe nepregătite, m-am lovit de tetiera din față, strivindu-mi nasul. M-am uitat pe fereastră. Singurul indiciu era o casă în depărtare. De unde stăteam, puteam să văd în diagonală câteva ferestre luminate.

— Nu poți ieși din șanț. Cel puțin nu cu mașina asta. Cred că problema a fost că am ieșit prea repede de pe autostradă. Ia să vedem...

Murmura ca pentru sine, umblând iar la sistemul de navigație.

Am încercat să deschid portiera. S-a deschis puțin, dar ceva din afară o împiedica să se deschidă complet. Era atât de întuneric, încât nu vedeam nimic pe geam, așa că l-am coborât și mi-am scos capul afară. Un copac căzuse acolo – un morman de ramuri complicate și frunze moarte care îmi bloca ieșirea. Mi-am pus mâinile pe acoperiș și m-am ridicat pe geam, apoi am început să mă gândesc cum să-mi scot și restul corpului. Am încercat să mă răsucesc și să scot un picior îndoit, dar era complicat. Am luat mâna de pe acoperiș ca să-mi scot piciorul îndoit pe geamul deschis. Nu a fost o idee bună, căci, fără niciun sprijin, am căzut pe spate și am aterizat direct în copac, ceea ce m-a durut mai mult decât orice simțisem recent. Un Silchester nu plânge, dar un Silchester înjură și strigă de se aude până în cer. Am auzit portiere mașinii închizându-se, apoi mi-am văzut Viața stând la marginea șanțului și uitându-se la mine. Mi-a întins mâna.

— Ești bine?

— Nu, am mormăit. Cum ai ieșit din mașină?

— Am ieșit pe partea cealaltă.

La asta nu mă gândisem. Am întins mâna, iar Viața m-a tras afară din șanț.

— Ți-ai rupt ceva? m-a întrebat, întorcându-mă ca să se uite la spatetele meu. În afară de copac?

M-am scuturat, am dansat un pic și mi-am verificat încheieturile.

— Cred că nu.

— Dacă poți face asta, înseamnă că ești bine. Fizic, în orice caz.

Se uita la mașină cu mâinile în șolduri.

— Nu suntem departe de motelul la care am făcut rezervare. Putem ajunge acolo pe jos.

— Pe jos? Cu pantofii ăștia? Și nu putem lăsa mașina aici, în șanț.

— O să sun de pe drum la Asociația Asistenței Rutiere.

— Nu le cerem ajutorul, putem să o facem singuri. Tu și cu mine. Haide.

L-am împins la treabă și m-am urcat la volan. El a început să împingă mașina. Apoi, fiindcă asta nu avusese niciun rezultat, a trecut el la volan, iar eu am împins. După care am împins mașina amândoi. Când toate eforturile au fost în zadar, ne-am luat gențile din portbagaj și am început să mergem agale pe drumul de țară, urmând indicațiile sistemului de navigație al Vieții mele. Am spus „drum“, dar nu e tocmai corect – era mai degrabă o cărare sau o potecă pentru animalele și tractoarele de la fermă, nu era făcut pentru o femeie încălțată în pantofi cu platformă și îmbrăcată în rochie de gală, pe care o durea spatele și care avea crenguțe în păr. Am mers aproximativ patruzeci și cinci de minute până am ajuns la motel, care era umbrit de un Hotel Radisson nou-nouț de pe autostradă. Viața mea și-a cerut scuze din priviri. Motelul era de fapt un bungalou cu covoare vechi și tapet și mirosea a odorizant de cameră. Era demodat, dar curat. Fiindcă nu mâncasem la prânz, iar seara luasem numai câteva linguri din supa de mazăre și dovlecei – căreia nu îi simțisem gustul, căci tata îmi arunca vorbe grele –, eram lihnită de foame. Proprietara a pregătit niște sendvișuri cu șuncă, un ibric de ceai care a picat la țanc și o farfurioară cu biscuiți, un sortiment pe care nu-l mai văzusem de când aveam zece ani. M-am așezat pe pat cu bigudiurile în cap, dându-mi cu oă pe unghiile de la picioare. Cuvintele tatălui meu îmi răsunau în cap, pe care îl simțeam gă-

unos și dogit – un loc viran perfect, în care acele cuvinte puteau să răsunе pentru totdeauna.

— Nu te mai gândești la taică-tu, mi-a spus Viața.

— Citești gândurile? l-am întrebat.

— Nu.

— Fiindcă uneori spui exact ce gândesc.

Mă uitam la el.

— Cum poți face asta?

— Cred că îți observ sentimentele. Dar este evident că te gândești la tatăl tău. A spus niște lucruri dure. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Deci părinții tăi sunt bogați, a spus Viața mea, abordând totuși subiectul.

— Prosperi, am spus automat, fără să mă gândesc, ca un răspuns învățat.

— Poftim?

— Nu sunt bogați, sunt prosperi.

— Cine te-a învățat să spui asta?

— Mama. Am fost într-o tabără de vară când aveam opt ani, iar ceilalți copii spuneau că sunt bogată fiindcă am venit într-un BMW sau nu mai știu ce mașină aveam pe atunci. Nu mă gândisem niciodată la asta. Bani nu au fost niciodată o problemă, nu mă gândeam la ei.

— Pentru că îi aveai.

— Se poate. Am ajuns să folosesc cuvântul ăsta după micul dejun organizat anual cu ocazia solstițiului de iarnă, la care era invitată familia Maguire. Am spus că suntem bogați, iar părinții m-au privit într-un fel din care am știut că nu trebuie să mai folosesc niciodată acest cuvânt. Ca și cum aș fi înjurat. E urât să spui că ești bogat.

— Ce alte reguli ți-au mai băgat în cap?

— O mulțime.

— Cum ar fi...

— Să nu țin coatele pe masă, să nu ridic din umeri și să nu dau din cap... Să nu beau poitin cu nouă bărbați într-un hambar.

Mă privea nedumerit.

— E o poveste lungă. Să nu plâng. Să nu-mi exprim emoțiile în niciun fel. Știi, chestiile obișnuite.

— Le urmezi pe toate?

— Nu.

— Le încalci pe toate?

Mă gândeam la regula referitoare la plâns, care de fapt nu era o regulă, ci un obicei învățat. Nu-i văzusem plângând niciodată, nici măcar atunci când le-au murit părinții. Fuseseră la fel de indiferenți, de liniștiți, și se purtaseră ca de obicei.

— Doar pe cele importante. N-o să renunț niciodată la dreptul pe care mi l-a dat Cel de Sus să beau cu nouă bărbați într-un hambar.

Telefonul Vieții mele a țiuit.

A citit mesajul, a zâmbit și a răspuns imediat.

— Mă neliniștește ziua de mâine, i-am mărturisit.

Telefonul i-a sunat iar și a citit mesajul, ignorându-mi mărturisirea. A zâmbit din nou, apoi a răspuns imediat la mesaj.

— Cine e? am întrebat, geloasă că nu mă bucuram de toată atenția lui.

— Don, a spus el, concentrându-se la mesaj.

— Don? Don al meu?

— Dacă ai impresia că poți poseda o altă ființă umană, atunci da. Don *al tău*.

— Nu e o impresie, eu l-am cunoscut prima, am pufnit. În fine, ce zice?

Încercam să mă uit la ecranul telefonului, dar îl ținea departe de mine.

— Nu e treaba ta.

— De ce vă trimiteți mesaje?

— Fiindcă ne înțelegem foarte bine și am timp pentru el. Mâine seară ieșim să bem ceva.

— Mâine seară? Nu se poate, vom fi plecați. Și, mă rog, ce intenții ai? Țsta nu e un conflict de interese?

— Dacă te referi la Blake, nu mă interesează, așa că nu e vorba de niciun conflict.

Îl priveam cu atenție. Limbajul trupului i se schimbase. Stătea drept și se îndepărtase de mine.

— Nu-l placi deloc, nu-i așa?

A ridicat din umeri.

— Ce se întâmplă dacă eu și el, înțelegi, vom fi din nou împreună?

Gândul ăla îmi făcea stomacul să se strângă și să-mi trimiță fluturi în tot corpul. Mă gândeam la buzele lui sărutându-mă peste tot.

— Cum te-ai simți atunci?

Și-a strâns buzele și a reflectat un timp.

— Dacă ai fi fericită, cred că nu m-ar deranja.

— Atunci ai fi fericit, nu? Dacă eu sunt fericită și tu ești fericit? Dar dacă aș fi cu el și tu n-ai fi fericit, ar însemna că nu-l iubesc cu adevărat, nu-i așa?

— N-ar însemna că *tu* nu-l iubești. Ar însemna că, într-un fel, nu e bine și nu așa trebuie să fie.

— Am emoții. La început am avut fiindcă urmează să-l revăd. Adică a trecut multă vreme și, în afară de emisiunile de la TV, nu l-am mai văzut. Nu am trecut pe lângă el pe stradă, nu ne-am întâlnit într-un bar. Nu i-am mai auzit vocea, Doamne-Dumnezeule, dacă nu vrea să fiu aici? Dacă mă vede și se bucură că a plecat? Dacă o iubește pe fata asta cu adevărat și vrea să-și petreacă tot restul vieții cu ea?

Îmi priveam Viața, speriată și îngrozită de noile gânduri.

— Dacă după tot acest timp tot nu sunt destul de bună?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am clipit și le-am alungat.

— Lucy, a spus încet Viața mea, dacă n-o să meargă, nu e din cauză că nu ești destul de bună.

Dar îmi era greu să cred așa ceva.

În noaptea aceea nu am dormit prea mult. Viața nu sforăia, dar tot m-a ținut trează, chinându-mă cu întrebări, temeri și gânduri care nu mă ajutau deloc. Când m-am trezit, am ajuns la concluzia că dacă lucrurile nu vor merge bine în ziua aia, atunci toate acuzațiile tatălui meu erau, într-adevăr, fondate. Să mă împac cu Blake devenise, într-un fel, unicul meu țel, prin care credeam că pot repara totul. Faptul că îl pierdusem mă făcuse să nu-mi mai găsesc drumul în viață, așa că, dacă îl recâștigam, mă regăseam și pe mine. În ciuda faptului că oficial Blake nu avea un serviciu, tata l-a plăcut dintotdeauna, și, oricât de ciudat mi se părea acum, chiar venise la câteva petreceri din mansarda noastră din fosta fabrică de pâine. Tatei îi plăcea atitudinea lui Blake de „pot face orice“, ambiția și determinarea lui. Știa că Blake va fi mereu pasionat de ceva și va face orice pentru a reuși. Îi plăcea că Blake are scopuri, că escaladează munți, aleargă la maratoane și reușește să facă tot felul de isprăvi. Și chiar dacă nu-i plăcea că nu sunt doctor, avocat sau fizician nuclear, cel puțin îi plăcea atitudinea mea. Dar apoi m-am schimbat, iar lucrurile care îi plăceau la mine au dispărut, la fel și iubirea lui.

Am stat trează mai toată noaptea, și am fost ultima care s-a trezit. Mi-am făcut duș, apoi am traversat holul, ghidându-mă după voci. În spatele casei, într-o seră luminoasă și aerisită care servea ca sală de mese, Viața mea stătea la o masă lângă alte patru persoane, având în față o farfurie plină.

— 'Neața, a spus el ridicând privirea spre mine, după care a luat încă o înghițitură de iahnie de fasole.

— Oho, am spus, oprindu-mă când l-am văzut.

S-a uitat timid la ceilalți, apoi a continuat să mănânce. Pe farfurie avea câte două porții din fiecare fel de mâncare.

Am tras un scaun lângă el și m-am așezat, spunând tuturor „Bună dimineața“. Cei trei băieți și fata arătau ca niște studenți, nu aveau mai mult de douăzeci de ani, nici mai puțin de șaptesprezece, și păreau genul de tineri care fac surf. Băieții aveau părul lung, iar fata, scurt. Conversația se desfășura cu o sută de mile la oră, se tachinau și se insultau unul pe celălalt. Nu era o diferență mai mare de zece ani între noi, dar simțeam că trăim pe planete diferite.

M-am aplecat spre el ca să nu mă audă ceilalți.

— Ce naiba s-a întâmplat cu fața ta?

Mă privea supărat, terminând de mestecat.

— Nu e doar pe față, ci pe întreg corpul.

A tras de gulerul tricoului în jos. Era plin de pete roșii.

— E o alergie.

— Nu mă înnebuni.

— De la stres. Fiindcă te-ai foit și te-ai chinuit toată noaptea, încercând să te convingi că totul în lumea ta va prinde contur din acest moment.

— Uau!

Îl studiam cu atenție. În afară de roșeață, avea un furuncul pe bărbie, de când nu mai sunase Don.

— Unele sunt purpurii.

— Crezi că nu știu asta? a șuierat el.

Fața îi devenise și mai roșie, ca și cum era gata să se înece.

— Toate astea din cauza lui Blake?

— Blake, serviciul tău, tatăl tău, familia ta...

— Don?

— Don e singura persoană care mă înveselește, iar faptul că l-ai părăsit mă face să mă simt și mai rău.

— Nu l-am părăsit.

Voiam să spun că nu avusesem o relație, ca să-l părăsesc, dar Viața mi-a răstălmăcit vorbele.

— Nu, doar că l-ai pus în așteptare ca să verifici altă linie, ca o operatoare telefonică din anii '50.

M-am încruntat.

— Bine, atunci ieși tu cu Don dacă te face atât de fericit.
— Asta și fac! s-a răstit el. Diseară. Așa că ai face bine să vorbești mai repede cu Blake, fiindcă n-o să mai stau aici încă o noapte.

— Nu-ți face griji. O să încerc să-ți acopăr erupția cu pudră.
— Nu e vorba de erupție, a șuierat el din nou, înroșindu-se la față.

Semăna mai mult cu tipul pe care îl văzusem prima dată. În mod tragic, mergeam înapoi. Proprietăreasa m-a întrebat ce vreau să mănânc. M-am uitat la farfuria Vieții mele.

— Ceva sănătos, am spus pe un ton critic. Niște granola, vă rog.

— Preparată la microunde? a spus el tare, încercând să mă atace.

— O să încep iar să gătesc, am spus în apărarea mea.
A pufnit.

— Ți-am umplut frigiderul cu fructe și legume proaspete. O dată la câteva zile. Toate s-au stricat și a trebuit să le arunc.

— Vorbești serios?

— N-aveai de unde să știi, deschideai doar congelatorul.

— Mergeți și voi la centrul de aventuri? a întrebat fata.

Viața mea a ignorat-o. Nu avea chef să vorbească cu altcineva – poate doar în cazul în care așa m-ar fi chinuit pe mine.

— Da, am zâmbit, încântată că o să-l văd pe Blake. Mergeți cu toții acolo?

— A doua oară luna asta, dar pentru Harry e prima dată.

Mi-am dat seama cine e Harry, fiindcă blondul de lângă mine s-a înroșit când toți au început să râdă de el și să-i dea coate. Îi ciufuleau părul, făcându-l să arate și mai dezordonat.

— Lui Harry îi e frică de înălțime, mi-a explicat fata, zâmbind larg. Dacă sare, Declan a promis că o să-și radă sprâncelele.

— Și biluțele, a spus roșcatul.

Era rândul lui Declan să se rușineze. Ceilalți râdeau de el.

— Ai luat lecții?

Era o întrebare pentru Harry.

— Nu, mama lui i-a bărbierit biluțele toată viața, deci știe exact ce are de făcut, a spus roșcatul obraznic și au râs toți de data asta, inclusiv Harry.

— O să sărim în tandem, mi-a răspuns fata.

— Ce e asta? a întrebat Viața mea, mușcând dintr-un croissant cu ciocolată.

Mă uitam la el, dar și l-a îndesat pe tot în gură.

— Saltul în tandem este atunci când doi oameni sar atașați de un singur sistem de parașute, i-am explicat. Trebuie să faci un antrenament de douăzeci de minute înainte să sari cu parașuta.

Viața mea a făcut o grimasă.

— Ce om în toate mințile ar vrea să facă asta?

Harry arăta ca și cum ar fi fost de acord cu Viața mea, dar nu a spus nimic.

— Făceam asta mereu.

Am zâmbit, amintindu-mi cum goneam spre pământ împreună cu Blake și cum, imediat după aterizare, ne doream să fim iar în aer.

— Ce romantic, a spus Viața mea cu sarcasm. Păcat că parașuta s-a deschis de fiecare dată.

A întins mâna și a luat o brioșă cu ciocolată din coșuleț. Din nou, privirea mea aspră nu l-a oprit.

— Ce vrei? Sunt deprimat.

— Ei bine, trebuie să ieși din starea asta, fiindcă o să ai nevoie de fiecare picătură de energie ca să mă ajuti.

— Putem să vă ducem noi dacă vreți, a spus fata. Suntem cu rulota mamei lui Declan. E loc suficient.

— Grozav, mersi, m-am înviorat eu.

Am făcut cinci minute cu mașina de la motel până la centrul de aventuri. Stomacul mi se strângea la câteva secunde. Nu mă simțeam în largul meu și nu doar pentru că mă urcasem pe un morman de plăci de surf, care se izbeau și amenințau să cadă, în ciuda faptului că Declan conducea cu atenție, deși ceilalți îi strigau să meargă mai repede. Harry stătea alături de mine, foarte palid.

— O să fie bine. În orice caz, asta o să te ajute să-ți învingi teama de înălțime.

M-a privit nesigur, apoi, când ceilalți au început să râdă de Declan că merge ca un bătrânel, m-a întrebat încet:

— Dar dacă mi se face greață când sunt în aer?

— Nu ți se face, i-am spus sigură pe mine. N-o să ai senzație de greață. Saltul cu parașuta e constant, deci nu ți se întoarce stomacul pe dos ca atunci când treci în viteză cu mașina peste un dâmb sau un deal.

A dat din cap aprobator, apoi m-a întrebat imediat:

— Dar dacă nu se deschide parașuta?

— Se deschide și, în orice caz, sunt două parașute, ambele verificate meticolos de un personal calificat. Îl cunosc pe proprietar și e perfect... adică e un perfecționist.

Părea mai ușurat, dar nu în totalitate.

— Cât de bine îl cunoști?

Am rămas pe gânduri, apoi am spus pe un ton hotărât:

— Nu l-am mai văzut de aproape trei ani, dar sunt îndrăgostită de el.

Harry m-a privit de parcă aș fi fost de pe altă lume și a murmurat:

— Mă rog, oamenii se pot schimba mult în trei ani.

Apoi m-a lăsat să reflectez la asta și s-a alăturat celorlalți doi, care se prefăceau că sforăie când Declan lua curba cu atenție.

— Bine ți-a mai zis, a comentat Viața mea, stând pe barca-banană umflată pe jumătate, în fața mea.

În ciuda criticilor sale, arăta bine în noua pereche de blugi, pantofi sport și tricou polo. Reușisem oarecum să acopăr cu pudră roșeața de pe fața lui, dar tot se mai vedeau petele. Părea că vrea să spună ceva.

— Hai, vorbește.

— A, nimic.

— Spune-mi.

— Bietul Harry e îngrozit că o să zboare cu avionul, iar tu îl liniștești spunându-i că Blake e „perfect“.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ei, și? Blake e cel mai prudent tip pe care îl știu.

— E și un mincinos. Păcat că nu i-ai spus și asta.

L-am ignorat tot restul drumului.

Centrul era de fapt o clădire foarte modestă.

— E o toaletă portabilă, a spus Viața mea, ieșind din rulo-tă și venind lângă mine.

— Nu e o toaletă portabilă, i-am spus enervată, studiind noua afacere a lui Blake.

Era mai degrabă o cabină portabilă. De fapt, erau două. Una era pentru înscriere și înregistrare, iar cealaltă avea un vestiar și o toaletă.

— Așa arată visul tău?

Nu așa arăta, dar l-am ignorat. Cel puțin Blake făcuse cu ade-vărat ce își dorise, spre deosebire de majoritatea oamenilor din lume. Spre deosebire de mine. Emoțiile încă mă stăpâneau, dar eram entuziasmată. Mă gândeam la cadrul cu Blake și Jenna, în care ciocneau pahare în Maroc, și mă agățam de ea ca să-mi dea curaj. De aceea mă aflam acolo. Să îi despart, să-l fac să mă vadă și să-și dea seama că încă mă iubește. Mă schimbasem mult în cei doi ani, unsprezece luni și douăzeci și una de zile care trecuseră de când ne despărțiserăm, și voiam ca el să vadă asta.

I-am urmat pe Cei patru fantastici entuziasmați – mai bine spus, pe Cei trei doritori de senzații tari și pe Harry Terorizatul – în cabină. Înăuntru erau un automat de dulciuri și chipsuri, altul de ceai și cafea și un rând de scaune lipite de perete.

— Ce bine! O să intru puțin la doctor să-i arăt erupția, dacă tot sunt aici, a spus Viața mea pe un ton critic.

Pe pereți erau fotografii cu Blake înrămate, dintre care unele fuseseră mărite foarte mult. Fuseseră făcute în timpul emisiunii și îl făceau să arate ca Ethan Hunt din *Misiune Imposibilă*. Stop-cadre cu el în acțiune, în care avea toți mușchii încordați – bicepsii, abdomenul și fesele păreau tari ca piatra. Blake sărind din avioane, Blake traversând cu pluta ape învolburate, Blake urcând pe Muntele Kilimanjaro, Blake cățărându-se pe Munții Stâncoși, Blake făcând duș sub o cascadă. Ochii mei au zăbovit asupra ultimei, admirându-i corpul splendid, așa cum făceau toate fetele din cabină. Abia atunci, când m-am uitat la restul clien-telor, mi-am dat seama că majoritatea sunt femei tinere, frumoase, cu corpul bronzat și tonifiat. Am rămas descumpănită câteva secunde. Toate acele tinere veniseră să-l vadă pe Blake, starul

de la TV, probabil se bucura de atenția lor mereu, în orice bar, în orice oraș mare sau mic și în orice țară. Probabil i se ofereau pe tavă. El nu trebuia decât să aleagă. Putea să le aibă pe toate în același timp și, ca să-mi fac rău, mi l-am imaginat în mijlocul acelor trupuri tinere și goale, care se zvârcoleau în jurul lui. Probabil că aveam cu zece ani mai mult decât oricare dintre ele, dar corpul lui gol se zvârcolise deasupra mea de câte ori mi-o dorisem, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Mă uitam la reușitele lui Blake de pe pereți, când am văzut-o. Pe ea. Jenna. Târfa. Din Australia. Stătea la o măsuță, unde aranja formulare și acte de identitate, încasa bani și, în general, se ocupa de toate.

Mă simțeam ca RoboCop, scanându-i părțile vitale. Punctele tari și punctele slabe ale ei ca ființă umană și, mai rău, ca femeie. Păr: blond natural, cu o împletitură boemă în jurul frunții. Corp: tonifiat, bronzat, cu picioare lungi – dar nu mai lungi ca ale mele, căci era cam minionă. Ochi: căprui, mari și sinceri, ca de cățeluș, orice bărbat ar fi vrut să o ia acasă – dar avea o mică cicatrice în mijlocul unei sprâncene. Haine: o vestă albă, care îi scotea bronzul și albul dinților în evidență, o pereche de blugi și pantofi sport. Purтам haine asemănătoare, numai că eu aveam vesta bleu-deschis, fiindcă în culoarea aceasta fusesem îmbrăcată în ziua în care ne cunoscuserăm, când el remarcase că îmi pune ochii în evidență.

— De ce nu-i faci o poză? m-a întrebat Viața mea, stând lângă mine.

A deschis cu zgomot o pungă de chipsuri sărate pe care o luase de la automat.

— Ea e, am spus.

— Fata din Maroc?

— Da, am șoptit.

— Serios?

Era surprins.

— Poate că tendințele tale psihotice și paranoice au un sens, totuși.

— Se numește instinct, i-am spus.

Eram sigură că de câte ori mă apuca paranoia, chiar și când mă gândeam că tipul din blocul meu face parte din martorii aflați sub protecția Statelor Unite, am dreptate, fără doar și poate.

— Totuși, s-ar putea să nu fie împreună, a spus el, mâncând chipsuri.

— Uită-te la ea, am spus cu amărăciune, dezgustată. E exact genul lui Blake.

— Și care e genul ăsta?

Am urmărit-o interacționând cu grupul. Avea un zâmbet larg, gropițe în obraji, râdea și glumea, se arăta preocupată și îi ajuta pe cei îngrijorați.

— Genul drăguț, am spus amărâtă. Târfa.

Viața mea aproape s-a înecat cu chipsuri.

— O să fie amuzant.

În acel moment ne-a aruncat o privire, ca și cum radarul ei intern o avertizase despre inamicul din apropiere, după care m-a ținut cu privirea. Zâmbetul nu i s-a stins, dar privirea i s-a oțelit, și-a pierdut din strălucire în acel moment și mi-am dat seama că știe de ce mă aflu acolo. Știam că are sentimente pentru Blake, o știusem încă de la început, de când ne-am cunoscut într-un bar din Londra, când Blake semnase contractul pentru emisiunea de la TV și ea l-a întrebat dacă vrea gheață pentru băutură. O iubită știe întotdeauna, poate simți amenințarea. Apărusem acolo, iar ea, probabil iubita, știa care este motivul.

— Lucy?

Se apropia de mine. S-a uitat la Viața mea, care stătea lângă mine, și mi s-a părut că se simte un pic mai liniștită. N-ar fi trebuit.

— Jenna, nu-i așa?

— Mda.

Părea surprinsă.

— Nu pot să cred că-ți amintești de mine. Ne-am văzut o singură dată.

— La Londra.

— Da. O!

— Ți-ai amintit de mine.

— Mda, asta pentru că am auzit de tine mereu, a zâmbit ea.

A auzit. Adică la timpul de trecut.

— Păi bun venit, a spus ea, uitându-se timidă la Viața mea. Era dulce. Urma să o distrug.

— El e prietenul meu, Cosmo.

— Cosmo, ce nume mișto! Mă bucur să te cunosc.

I-a întins mâna, iar el, înainte să i-o strângă, și-a șters pe blugi degetele pline de sare și grăsime.

— Blake e pe-aici? am întrebat, uitându-mă în jur.

— Mda. Știe că veniți?

Traducere: „Ați aranjat ceva? Veți fi din nou împreună? Ar trebui să mă îngrijorez?”

I-am zâmbit dulce.

— Am vrut să fie o surpriză.

— O, grozav. Deci sunt sigură că o să fie foarte încântat să te vadă, dar e tare ocupat momentan. Se pregătește să antreneze primul grup de parașutiști. Faceți parte din grupul ăsta?

— Da.

Viața mea mi-a aruncat o privire care mă avertiza că în niciun caz nu va sări cu mine cu parașuta, dar am apreciat că n-a spus nimic.

— De cât timp lucrezi aici?

— De o lună, de când s-a deschis. A fost foarte drăguț din partea lui Blake să-mi ofere locul ăsta de muncă. Terminase emisiunea de la TV și apoi n-am mai vrut să merg acasă, înțelegeți? Îmi place aici.

— E departe de casă.

— Mda, așa este, a spus cam întristată. Dar o să vedem.

— O să vedem?

— Da. O să vedem ce se întâmplă. Așa, acum trebuie să termin de înscris grupul ăsta, după care mă duc să îi duc cafeaua lui Blake. ăsta e primul lucru pe care îl vrea dimineața.

Puteam să-i mai spun vreo două lucruri pe care le vrea el dimineața. I-am zâmbit forțat și am privit-o cum bate din palme ca să-i facă pe toți atenți. Apoi a dat cu amabilitate niște ordine, a făcut o glumă și, după ce i-a grupat pe toți și s-a asigurat că știu ce au de făcut, a ieșit grăbită din cabină cu un pahar de plastic cu cafea aburindă.

— Ești pe cont propriu, draguță, a spus Viața mea, băgându-și încă un chips în gură.

— Ți-e teamă să sari cu parașuta?

— Sigur că da, a spus el. Mai ales dacă ea îți pregătește parașuta.

Apoi a chicotit și a plecat să mai strâmba din nas la alte fotografii cu Blake.

Mi-am asigurat Viața că nu e obligatoriu să sară cu parașuta, dar eu trebuia să mă țin de program ca să-l văd pe Blake. Totuși, mă adusese acolo ca să rezolv ceva, așa că știa că trebuie să meargă cu noi. Nu voiam să stau ore și să-l aștept pe Blake ca o obsedată, fiindcă nu eram așa.

Nu, nu eram.

Viața mea și cu mine am urmat grupul afară, într-o zonă cu verdeață. Deși era doar zece dimineăta, era cald. În fața noastră se întindea o pistă de trei kilometric, iar la dreapta se afla hangarul avionului. Deși amenajarea era atât de simplă, eram mândră că Blake își urmase visul și că îl realizase. Era un sentiment dulce-amărui, fiindcă îl realizase fără mine. Nu eu eram cea care prelua grupul, care stătea în cabină, aranja formularele de înscriere și întâmpina clienții. Îmi luase visele – visele *noastre* – și mersese mai departe fără mine. Iată-mă aici, un simplu spectator, stând între un cârd de fete care așteptau să-l vadă, ca și cum ar fi fost o vedetă din revistă, ceea ce acum era, desigur. Dacă aveai abonament la revista *Love to Travel*. Așa cum aveam eu. Eram nouă în total. Patru de la motel, trei fani ai lui Blake, Viața și cu mine.

— Unde o fi ? și-a întrebat o blondă prietena, s-au uitat una la alta și au chicotit.

— O să-i ceri un autograf?

— Nu, a spus ea. O să-l întreb dacă pot să fac copii cu el. Amândouă au chicotit din nou.

Viața mă privea de parcă râdea de mine. De când ajunseserăm la „toaleta portabilă“, părea să-și fi recăpătat strălucirea, dar nu eram sigură că dintr-un motiv bun. Ușa de la hangar s-a deblocat cu un zgomot asurzitor și a început să se deschidă. Se deschidea

încet, scoțând la iveală avionul dinăuntru, apoi, când s-a deschis pe jumătate, l-am văzut pe Blake în fața lui, într-un costum de parașutist portocaliu, cu fermoarul desfăcut până la talie, lăsând să se vadă o vestă albă strâmtă, care îi scotea în evidență mușchii. Era prea departe să îi zăresc fața, dar puteam recunoaște corpul lui și din spațiu. Părea musculos și gata de acțiune. Arăta uluitor. A început să vină încet spre noi, ca într-o scenă din *Armageddon*. Avea parașuta prinsă de mijloc și o trăgea după el cu greutate, de parcă mergea împotriva vântului pe timp de furtună. Din când în când, parașuta se umfla ca un balon în urma lui, din cauza vântului, după care cădea din nou la pământ.

— O, Doamne, a spus Viața mea, oprindu-se din mâncat chipsuri.

Eram mândră de Blake și mândră că Viața mea îl putea vedea astfel. Oamenii erau atrași de el, avea o aură, iar acela era exemplul perfect.

— Ce papagal, a spus Viața, apoi și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.

Îl priveam surprinsă. Apoi au început să râdă cei trei băieți și fata din rulotă, moment în care m-am înfuriat.

Harry mă privea fără să-i vină a crede.

— Ăsta-i tipul ?

L-am ignorat. Celelalte femei din grup ovaționau, chiuiau și băteau din palme, încântate de acea scenă introductivă. Am bătut și eu din palme, dar am ovaționat din suflet în adâncul meu. Blake privea timid în pământ, ceea ce însemna „Hai, lăsați, nu e cazul“. Apoi și-a desprins parașuta și a parcurs restul drumului cu zona inghinală prinsă în hamuri, care îi scoteau bărbăția în evidență de parcă ar fi fost ambalată ca un cadou. În cele din urmă, a ajuns în fața grupului.

— Mulțumesc, oameni buni, a spus încântat și a ridicat mâna să oprească aplauzele.

Efectul a fost cel așteptat, așa că s-a făcut liniște.

Viața mea s-a hotărât că este momentul potrivit să-și termine de mâncat chipsurile și să mototolească punga. Blake a întors capul în timp ce Viața mea îndesa cu zgomot punga de chipsuri în buzunarul pantalonilor. S-a uitat la el, apoi la mine. Și a zâmbit

larg. Stomacul meu a făcut un triplu salt, mulțimea a izbucnit în urale, iar eu am urcat pe prima poziție a podiumului, am primit florile, mi-am aplecat fruntea să primesc medalia de aur și am ascultat imnul național, în timp ce participantele de pe locul al doilea și al treilea mă priveau furioase, urzind planuri pentru a-mi rupe picioarele.

— Lucy Silchester, a spus el zâmbind, apoi s-a uitat înapoi, la grupul de curioși. Doamnelor și domnilor, vă prezint iubirea vieții mele.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Jenna intrând înapoi în cabină. Probabil că era cel mai fericit moment din viața mea și aș fi sărit în sus de fericire, dacă nu ar fi fost un lucru ridicol de trist. Blake le-a spus să vorbească între ei câteva minute, timp în care a venit la mine, cu brațele larg deschise, ca să mă îmbrățișeze. M-am aruncat în brațele lui. Bineînțeles că mi-am pus capul și brațele pe pieptul lui și mi-am lipit obrazul de al lui, iar el mă strângea în brațe și mă săruta pe păr. Era la fel ca de obicei, ne potriveam ca două piese ale unui puzzle. Doi ani, unsprezece luni și douăzeci și una de zile de când nu ne mai văzuserăm, de când mă anunțase, după ce făcuserăm dragoste în noaptea de dinainte, că mă părăsește.

Deodată m-a cuprins furia, amintindu-mi cum îmi adusese micul dejun la pat, cum s-a așezat apoi la picioarele mele și a început să-mi explice ce este în mintea lui complicată și furtunoasă. Fusesse atât de stânjenit, atât de încurcat, evitând să mă privească în ochi, încât am crezut că urmează să mă ceară în căsătorie. Îmi era *teamă* că are de gând să facă asta, însă, după ce-a terminat ce avea de spus, aș fi făcut orice să mă ceară de soție. Apoi, în timp ce eu stăteam în pat cu o tavă cu mâncare și cafea pe picioare, el era în fața șifonierului și se scărpinga la ceață, gândindu-se ce haine să pună în bagajul noii sale vieți de bărbat singur. Dacă se îndrepta într-adevăr spre o viață de bărbat singur, dacă nu cumva se întâlnește cu Jenna pe ascuns în ultimele săptămâni ale filmărilor pentru emisiunea de călătorii. Apoi, în aceeași zi în care mi-am pierdut iubitul, m-am îmbătat, mi-am pierdut serviciul și permisul și, la scurt timp, casa, când am pus-o la vânzare.

Doi ani, unsprezece luni și douăzeci și una de zile mai târziu, toată dragostea pe care am simțit-o pentru el, în fiecare zi de atunci, a dispărut și a fost înlocuită de furie. Am deschis deodată ochii și mi-am văzut Viața privindu-mă. Zâmbea. Îi plăcea să ne vadă îmbrățișați. Nedumerită de brusca mea schimbare emoțională, m-am desprins din îmbrățișarea lui Blake.

— Nu pot să cred că ești aici, a spus el, ținându-mă de brațe. Arăți grozav. E minunat!

A izbucnit râs și am lăsat furia să se risipească, relaxându-mă sub privirea lui.

— Blake, aș vrea să-mi cunoști un prieten deosebit.

Blake s-a îndepărtat încet de mine. Părea detașat.

— Da, sigur. Bună, ce mai faci?

A strâns repede mâna Vieții mele, ca și cum ne-ar fi făcut amândurora o favoare, apoi și-a întors privirea spre mine.

— Sunt atât de bucuros că ești aici.

— Și eu, i-am spus râzând.

— Cât stai?

— Am venit doar să te salut. Voiam să văd că ți-ai realizat visul.

— Stai să sari cu noi cu parașuta.

— Bine. Ne-ar face mare plăcere.

Îl nedumerea acel „ne“. S-a uitat la Viața mea și din nou la mine, apoi mi-a spus.

— O, da, sigur.

S-a întors spre restul grupului, care era așezat pe iarbă, și a început lecția despre cum trebuie să fie poziționat corpul când se află în cădere liberă. La asta eram expertă.

— Îmi pare rău pentru asta, i-am spus Vieții când l-am văzut pe jos, încercând să reproducă pozițiile.

— Nicio problemă, a spus. Pare într-adevăr încântat să te vadă. E fantastic, Lucy.

— Mda, așa e, i-am spus neliniștită. Ai de gând să sari cu parașuta?

— Nu, a spus el, trecând la o altă poziție. Îmi place peisajul pe care îl văd de aici.

În fața lui stătea o blondă drăguță, cu fundul în aer. Am dat ochii peste cap.

— Măcar să urci în avion.
— Nici nu mă gândesc.
— Ți-e teamă să zbori ?
— Nu, mă îngrozește gândul că mă îndrept spre pământ cu o viteză astronomică.

— Nu trebuie să sari cu parașuta. Pe bune, doar vino sus cu noi, vreau să vezi. Durează douăzeci de minute. O să fie o priveliște minunată. Apoi te întorci în mod normal, odată cu pilotul.

Se uita spre cer, încercând să ia o decizie.

— De acord.

L-am urmat pe Blake până la hangarul avionului să-l ajut să strângă echipamentul.

— Iubita ta nu sare cu parașuta? l-am întrebat, încercând să păstrez un ton firesc, nu iscoditor, deși sănătatea mea mintală și fericirea vieții mele depindeau de acel răspuns.

— Iubită?

Mă privea nedumerit.

— Ce iubită?

Îmi venea să dansez de bucurie.

— Fata care se ocupa de hârtii în cealaltă cabină, am spus.

Nu doream să-i pronunț numele, de teamă să nu creadă că o urmăresc de ani de zile, deși vorbisem cu ea mai devreme.

— Fata care lucrează la emisiunea ta. Uite-o.

Ne-am uitat afară și am văzut-o pe Jenna, care îi conducea pe toți în altă zonă. Era toată numai un zâmbet și toată lumea râdea, inclusiv Viața mea, ceea ce mă îngrijora.

— A, e Jen.

„Jen“, nu Jenna. O uram și mai mult.

— De ce-ai crezut că e iubita mea?

— Nu știu. Pare genul tău.

— Jen? Crezi?

O privea gânditor, și nu-mi plăcea ce-i trece prin minte. Am încercat să-i atrag din nou atenția, dar n-aveam altă idee decât să-i pocnesc din degete în fața ochilor. Am făcut un pas în fața lui, apoi încă unul în lateral să nu o mai vadă, ceea ce a funcționat, căci s-a uitat în altă parte și s-a concentrat asupra echipamentului. Am tăcut amândoi un timp. Speram că nu se

gândește la Jenna. Încercam cu disperare să spun ceva care să-l facă să se gândească la altceva, dar mi-a venit în întâmpinare.

— El e iubitul tău?

— El? Nici vorbă, am spus râzând. De fapt, e o poveste foarte ciudată.

Trebuia să-i spun adevărul, *de-abia așteptam* să-i spun adevărul.

— O să-ți placă, tu ești cu chestiile astea. Acum câteva săptămâni, am primit o scrisoare de la Agenția Vieții, ai auzit de ea?

— Mda.

S-a oprit din ce făcea și m-a privit.

— Am citit un articol când eram la dentist despre o femeie care s-a întâlnit cu Viața ei.

— Stătea lângă o vază cu lămâi galbene și verzi? l-am întrebat entuziasmată.

— Nu știu.

— Mă rog, *el* este Viața mea. Nu e mișto?

Mă așteptam să fie impresionat, pentru că lui îi plăceau chestiile astea, citea non-stop cărți despre autodezvoltare, dobândirea puterii, căutarea sinelui, despre oricine și orice avea legătură cu sinele. Vorbea mereu despre diverse teorii religioase, reîncarnare, viață după moarte, atât de multe cărți despre sufletul omenească, încât știam că asta este ceva extraordinar pentru el. Să-ți cunoști Viața în carne și oase. Eram sigură că nu credea că va apuca ziua când voi atinge asemenea profunzimi. Eram atât de sigură că va fi entuziasmat de asta, încât am vorbit mai pasionată ca oricând, fiindcă lui îi plăceau lucrurile astea și voiam să știe că și mie îmi plac, că mă schimbasesm, că aveam noi profunzimi de care el habar n-avea, că putea să mă iubească.

— El e Viața ta?

— Da.

— Și de ce e aici?

Dacă te luai după întrebări, părea interesat, dar credeți-mă, nu era. Sunase mai degrabă: „*El e* viața ta. Mai spune-mi o dată *de ce e* aici.“

Am înghițit în sec, dorind să retrag tot ce spuseseam, dar nu puteam și simțeam că ar fi fost o lipsă de respect față de Viața

mea să spun lucruri urâte despre el, după ce îmi făcuse surpriza să mă aducă acolo și să mă susțină în planul meu de a-l recâștiga pe Blake.

— Ideea e că petrecem timp împreună ca să ne cunoaștem unul pe celălalt. Când oamenii sunt ocupați cu munca, prietenii și alte distracții, uneori pierdem din vedere lucrurile importante. Se pare că m-am pierdut din vedere pe mine.

Am ridicat din umeri.

— Dar nu mai e cazul. Pentru că el e oriunde mă uit. Dar e amuzant. O să-ți placă.

A dat din cap o dată, apoi s-a întors la echipamentul lui.

— Știi că o să fac o carte de bucate?

Era o schimbare de subiect cam neobișnuită, dar m-am lăsat antrenată în discuție.

— Pe bune? E grozav.

— Mda, s-a însuflețit el. Asta datorită emisiunii pe care o fac – apropo, ai văzut-o? Lucy, e o încântare, cel mai bun lucru pe care l-am făcut. Am mers în atâtea locuri, am cunoscut atât de multe culturi, iar gusturile, mirosurile și sunetele au fost pentru mine o inspirație, astfel încât, atunci când m-am întors acasă din călătoriile astea, am vrut să reproduc ceea ce gustasem.

— E grozav! Ți-a plăcut mereu să gătești.

— Mda, și nu sunt copiate de undeva. Asta e idea cărții, le dau savoarea mea personală. Savoarea lui Blake sau gustul lui Blake. Cred că așa o să-i spunem. *Pe gustul lui Blake*. Editorului îi place titlul, crede că am putea să ajungă pe ecran și că aş putea face o emisiune separată de *Mi-aș dori să fii aici*, bazată doar pe ceea ce mănânc atunci când călătoresc.

Se luminase la față, era însuflețit și rostea sute de cuvinte pe minut. Era atât de entuziasmat, încât abia reușea să le spună în ordine. Îl urmăream, fascinantă că îl văd în carne și oase, că nu se schimbase deloc, că încă era bărbatul pasionat, energic, frumos, care fusese dintotdeauna.

— Aș fi încântat dacă ai gusta rețetele mele, Lucy.

— O, îți mulțumesc, ar fi grozav, i-am spus bucuroasă.

— Ai vrea?

— Desigur, Blake, chiar mi-aș dori. Mi-ar plăcea să reîncep și eu să gătesc. Într-un fel m-am oprit. Mi-am pierdut obiceiul ăsta. M-am mutat într-un loc mai mic, iar bucătăria nu este atât de bună ca aia pe care o aveam noi...

— Mamă, ce bucătărie aveam, a dat el din cap. Era o bucătărie grozavă, dar s-o vezi pe cea pe care o am acum. Am un cuptor formidabil. E un cuptor încorporabil multifuncțional din inox, PyroKlean. Are patruzeci de programe diferite pentru alimente proaspete și congelate. Trebuie doar să introduci greutatea alimentelor, iar cuptorul selectează automat cele mai bune setări, apoi controlează...

— ...Timpul de coacere și se închide când preparatul este gata, folosind căldura reziduală pentru a economisi energie, l-am întrerupt.

A rămas cu gura căscată.

— De unde știi asta?

— Eu l-am scris, i-am zis cu mândrie.

— Nu înțeleg. Ce ai scris?

— Manualul de utilizare. Lucrez la Mantic. Sau cel puțin lucram până ieri. Traduceam manuale.

Continua să mă privească într-un mod atât de neobișnuit, încât a trebuit să mă întorc și să mă asigur că se uită cu adevărat la mine.

— Ce este?

— Ce s-a întâmplat cu Quinn și Downing?

— Nu mai lucrez acolo de trei ani, am spus eu râzând.

Apoi, deși am încercat să păstrez un ton firesc, am adăugat mai serioasă:

— Adam nu ți-a spus nimic despre mine în ultimii ani?

Credeam că tot ce fac i se transmite lui Blake, credeam că el știe totul despre mine și că numai eu nu știam nimic despre el. În ultimii ani luasem decizii și spusese minciuni, crezând că vor ajunge la el, iar el nu știa nici măcar ce se întâmplase în prima zi, când m-a părăsit și mi-am pierdut serviciul...

— Adam? Nu, a spus el nedumerit, apoi a zâmbit și s-a luminat din nou la față. Hai să-ți povestesc despre plăcinta marocană...

— Crede că te-am înșelat, i-am întrerupt eu rețeta.

Nu avusesem de gând să-i spun asta, nu mă gândisem nicio clipă înainte. Mi-a scăpat pur și simplu.

— Ce?

Se pregătise să-mi povestească despre șofran, dar asta i-a oprit discursul.

— Toți cred asta.

Încercam să-mi stăpânesc tremurul vocii, care nu era cauzat de nervi, ci de furie. O simțeam cum crește și mă luptam din greu să o stăpânesc.

— Blake, a strigat un tip care băgase capul pe ușă. Trebuie să-i dăm drumul.

— Acum vin, a spus Blake și a ridicat echipamentul. Hai să mergem, a spus cu un zâmbet malițios.

Și de data asta furia mi s-a risipit și m-am trezit zâmbindu-i siropos.

Avionul putea duce șase oameni, ceea ce însemna trei grupuri. Harry era legat de Blake, iar tânăra fertilă care voia să-i facă plozi lui Blake era legată de un alt instructor pe nume Jeremy – cel care mă oprise să explodez în fața lui Blake în sala cu echipamentul – și se uita la Harry geloasă că trăsesese bățul cel mai scurt. Viața mea purta un costum portocaliu și ochelari de protecție la ochi. Stătea pe jos, între picioarele mele, cu spatule la mine și, din când în când, mă privea dezgustat și terorizat.

S-a întors spre mine în timp ce decolam.

— „O să fie o priveliște minunată“, mi-a șuierat el.

— E o priveliște deosebită, i-am zâmbit eu calmă.

— „Și te poți întoarce cu pilotul“, mi-a spus el furios. M-ai păcălit! M-ai mințit! M-ai mințit rău de tot! a spus el plin de venin.

— Nu trebuie să sari, i-am spus încercând să mă relaxez, deși eram îngrijorată.

Nu-mi puteam permite ca Viața să spună un adevăr enorm. Nu acolo, nu în acel moment, când Blake era atât de aproape, încât picioarele ni se atingeau.

— Atunci de ce sunt legat de tine printr-un cordon ombilical?

— Poți să te prefaci că ai un atac de panică. Putem să ne întoarcem dacă vrei. Eu voiam, știi tu, să mai fac asta încă o dată cu el.

— Să mă prefac? Nu e deloc nevoie să mă prefac, a spus el, apoi s-a întors iar cu spatele la mine și m-a ignorat tot restul călătoriei.

Harry arăta absolut îngrozit și era verde la față. Vedeam cum tremură din tot corpul. Ochii ni s-au întâlnit.

— O să-ți placă la nebunie. Imaginează-ți-l pe Declan fără sprâncene.

A zâmbit, a închis ochii și a respirat adânc. Am făcut schimb de priviri cu Blake în timp ce avionul se desprindea de sol și se înălța spre cer. Nu ne puteam abține să nu zâmbim. A dat iar din cap, nevenindu-i să creadă că sunt acolo. Am urcat până la șaptezeci de metri. Am mai zburat douăzeci de minute și, în sfârșit, am fost gata de acțiune. Blake a deschis ușa, iar vântul a început să șuiere cu putere. Câmpul de sub noi părea o acoperitură făcută din petice.

Viața mea a dat drumul unui lung șir de ocări.

— Doamnele au prioritate, a strigat Blake, dându-se la o parte, să ne facă loc mie și Vieții mele.

— Nu, nu, mergi tu primul, i-am spus cu fermitate. Noi sărim ultimii.

Încercam să-l fac pe Blake să priceapă din priviri că Vieții mele îi este teamă, dar Viața mea s-a întors din nou, uitându-se fix la mine.

— Nu, insist, a spus Blake. Ca în vremurile de demult.

— Mi-ar plăcea, dar... El e un pic emoționat. Cred că ar fi mai bine dacă mai întâi ne uităm, bine?

Viața mea spumega de furie.

— Emoționat? Nu sunt emoționat. Hai, să mergem!

A început să se târască pe fund spre marginea avionului și am simțit că mă trage după el. Eram uluită, dar nu voiam să ne certăm, așa că m-am asigurat că hamurile de tandem și parașuta sunt bine legate și ne-am îndreptat spre marginea avionului. Nu-mi venea să cred că Viața mea face asta, mă așteptam să coborâm cu pilotul. Fusesem dezamăgită când urcasem, iar în momentul ăla, că eram gata să sar, simțeam adrenalina cum fierbe.

— Ești gata? i-am strigat.

— Te urăsc! mi-a strigat el drept răspuns, cu o voce pițigăiată.

Am început să număr. La „trei“ am sărit în cădere liberă, ajungând la 200 de kilometri la oră în doar zece secunde. Viața mea urla din toate puterile – un urlet de groază –, pe când eu mă simțeam plină de viață. I-am ținut isonul, scoțând chiote de bucurie, să înțeleagă că așa trebuie să fie, că nu este o greșeală, că e normal să ne învârtim în aer ca fulgii de zăpadă, fără să știm în ce direcție ne îndreptăm. Apoi am adoptat poziția de cădere liberă, am plutit și am căzut încă douăzeci și cinci de secunde, simțind iureșul de final. Vântul în urechi, în păr, peste tot, puternic și rece, minunat de înfiorător. Când am ajuns la altitudinea de 1500 de metri, am deschis parașuta principală. Odată deschisă, delirul și iureșul vântului din urechile noastre a încetat brusc. Totul era liniștit, totul era pașnic și minunat.

— O, Doamne! a spus Viața mea cu respirația întretăiată, răgușit după ce urlase din răputeri.

— Te simți bine?

— Bine? Aproape că am făcut atac de cord. Dar asta, a spus uitându-se în jur, este uluitor.

— Ți-am spus eu.

Eram încântată că trăiesc momentul ăla cu Viața mea. Plesneam de fericire. Amândoi atârnam în aer, suspendați ca cele mai libere sufletele din univers.

— Nu vorbeam serios când am spus că te urăsc.

— Bine. Fiindcă eu te iubesc, m-am auzit eu spunând.

A întors capul spre mine.

— Și eu te iubesc, Lucy, a spus el radios. Acum taci din gură, îmi strici experiența.

— Vrei să preiei conducerea? i-am zâmbit.

Viața mea a preluat controlul parașutei. Pluteam amândoi în aer, zburând ca o singură pasăre, care privește lumea de sus și se simte fericită, vie, unică și completă. Momentul nostru de fericire perfectă. Zborul a durat patru minute și, la final, am preluat eu controlul, ca să aterizăm. Am adoptat poziția de aterizare,

cu picioarele îndoite și genunchii lipiți. Am încetinit parașuta și am avut o aterizare ușoară.

Viața s-a prăbușit la pământ, râzând ca un nebun.

Eliberat de parașută și de mine, Viața mea a început să sară și să alerge în cerc, de parcă era beat. Chiuia și râdea.

— A fost absolut incredibil. Mai vreau o dată, hai să mai sărim o dată, se poate să mai mergem o dată?

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Voi ai să-l las să creadă că sunt slab de înger? Glumești?

— Despre ce vorbești?

— *Blake*. Cine altcineva? Nu vreau ca idiotul ăla să vadă că dau înapoi de la ceva. Vreau să știe că nu-mi pasă de ceea ce crede el despre mine, că sunt mai dur decât are impresia.

— Ce? Nu înțeleg. De ce tot încerci să te lupți cu el?

— Nu e vorba de nicio luptă, Lucy. Asta e problema lui. Așa a fost mereu.

— Despre ce vorbești?

— Nu contează, a spus el, dansând de bucurie. Uraaaa!

Eram fericită de entuziasmul Vieții, dar, pentru că nu înțelegeam de unde provine, îl priveam cu sentimente amestecate. Desigur, pentru că iubirea mea pentru Blake, proaspăt redescoperită, să fie cinstită și corectă, atât eu, cât și Viața mea, trebuia să simțim la fel. Voiam să ne înțelegem toți trei, voiam ca Viața mea să nu încerce tot timpul să fie cu un pas înaintea lui Blake, dar poate că asta era cursul firesc al lucrurilor. Blake mă răni-se, îmi dăduse viața peste cap și, cu toate că eram pregătită să-l iert și să-mi asum partea de vină pentru eșecul relației noastre, Viața mea avea nevoie de mai mult timp. Dar ce însemna asta? Ce însemna asta pentru Blake și pentru mine? De obicei, după salturile cu parașuta eram exaltată, așa cum era Viața mea, și totul devenea clar, dar durerea de cap mi-a revenit brusc, durerea pe care o simțeam de obicei când mă gândeam intens la lucruri pe care aș fi preferat să le mătur sub mocheta minții. Un jeep se îndrepta spre noi. La volan se afla o femeie și, când s-a apropiat de noi, am zărit chipul Jennei. Inima mi s-a strâns, ca atunci când mă gândeam la ea, deși știam cu siguranță, fără nicio îndoială, că nu au o relație amoroasă.

— Arăți ca și cum ai vrea să ucizi pe cineva, a spus Viața mea dintr-o suflare, oprindu-se în sfârșit din chiuit și venind lângă mine.

— Ce ciudat, am spus.

O urmăream pe Jenna apropiindu-se, ținea volanul strâns, cu ambele mâini, și mă privea fix. Mă întrebam dacă are de gând să oprească.

— Ai grijă, Lucy. E o fată drăguță. În fine, parcă spuneai că nu sunt împreună, a zis el.

— Nu sunt.

— Atunci de ce continui s-o urăști?

— Probabil din obișnuință.

— Așa cum îl iubești și pe el, a spus Viața mea, privind spre cer.

Apoi m-a lăsat singură să mă uit la Blake, care plutea în jos ca un înger perfect, și să reflectez la bomba auzită.

Stăteam în fața lui Blake, în mașina care ne ducea la locul din care plecaserăm. Stătea cu spatele la Viața mea, care ne anunțase că vrea să stea pe „locul mortului“, după care începuse să sporovăiască încântat cu Jenna, aflată la volan. Din când în când, Jenna se sustrăgea atenției Vieții mele și se uita în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu fac prostii. De câte ori se purta ca o mamă grijulie, ochii ni se întâlneau, dar ea se uita imediat în altă direcție. Știa, știam și eu, amândouă știam că știm. O fostă iubită și o iubită în devenire dădeau târcoale prăzii ca doi vulturi, conștiente de prezența celeilalte, întrebându-ne care va ataca prima. Harry, care nu mai era verde la față, și fata care voia să-i facă copii lui Blake erau cufundați într-o discuție plină de adrenalină, spuneau o mie de cuvinte pe minut despre experiența prin care trecuseră, rememorau fiecare secundă a saltului cu parașuta și își comentau reciproc impresiile, exclamând cu superentuziasm: „Și eu!“ Îmi dădeam seama că Blake pierduse șansa de a avea urmași; dacă ar fi avut, într-adevăr, nevoie de așa ceva. Jeremy, al doilea instructor, privea pe fereastră nepăsător și complet detașat de tot ce se petrecea înăuntru, afară sau în vecinătatea jeepului. Cu excepția lui, toată lumea era entuziasmată. Inima mea? Mă durea. Adrenalina fierbea în mine din motive diferite de ale celorlalți. La mine se întâmpla fiindcă eram îndrăgostită, dar, în loc să mă bucur, în mintea mea dezbăteam dacă este sau nu vorba de obișnuință. Aceste clipe cu Blake erau prețioase și cruciale, așteptasem multă vreme să fiu atât de aproape de el – fizic și emoțional – și distrugeam totul gândindu-mă la probleme noi, pe care oricum aveam timp suficient să le creez când nu eram cu el. Avusesem mult timp la dispoziție să mă gândesc

la bazele și autenticitatea iubirii mele, stând pe canapea singură cu Domnul Pan, într-un club, pub sau restaurant ori la o întâlnire de familie, dar eu îmi alesesem acel moment, *la naiba, chiar acel moment* să fac o criză. Era frustrant, *eram* cea mai frustrată ființă de pe planetă.

Schimbam priviri cu Blake. Zâmbea, luminos ca noul bec din baie, ceea ce la prima vedere pare o comparație stupidă și lipsită de romantism, dar după ce ai stat în întuneric pe W.C. timp de un an un bec montat e un lucru foarte binevenit, mai ales util. În față, Jenna a spus ceva, Viața mea a râs în hohote și, deși Blake zâmbea în fața mea, promițându-mi un milion de zile de mâine – sau măcar o seară, ceea ce aș fi acceptat imediat, nu eram pretențioasă –, legătura lor tot mai strânsă din ultimele cinci minute mă enerva. Iritația dezgustătoare a Vieții mele dispăruse, era extrem de bucuroși și, oricât de mult aș fi încercat să mă conving că e datorită lui Blake, realitatea era cu totul alta. Se înțelegea mai bine cu Jenna decât cu iubirea vieții mele, deși se străduise. N-aș fi vrut să-l întâmpine așa cum mă întâmpinase pe mine în prima zi, atunci când ne cunoscuserăm, și eram recunoscătoare că Blake nu-i văzuse această față – s-ar fi putut comporta ca un ticălos. Ce posibilitate de viitor aveam împreună dacă Blake îmi ura viața? Pe cine urma să aleg? Un gând nou, care mă speria. Îmi venea să-mi dau palme. Nu te mai *gândi*, Lucy, asta nu face niciun serviciu nimănui.

— Ca în vremurile de demult, a spus dintr-odată Blake.

Ceva din spusele lui m-a deranjat. Analizam totul, așa cum mă învățase Viața. Nu el mă deranja. Nici expresia, nici tonul, ci sentimentul în sine. Da, era ca în vremurile de demult, dar ne separa un morman făcut din tot ceea ce *nu ne spusese*, înghesuit sub covorul dintre noi, atât de înalt încât abia îi puteam vedea fața. Dar nu voiam să trag covorul, nu voiam să dau înapoi și să scormonesc în grămada de gunoi – problemele noastre din trecut. Voiam să stau acolo în mașină, pe aerodrom, cu toate acele cuvinte nespuse și bine ascunse, suspendată în timp, unde totul era pașnic și liniștit, de parcă pluteam spre pământ, cu o parașută uriașă care ne ținea pe amândoi.

— Mai rămâi aici?

Nu eram sigură dacă mă invita sau mă întreba dacă asta am de gând. Era o diferență. I-am răspuns prudentă.

— Astăzi trebuie să mă întorc. Trebuie să se întâlnească cu cineva mai târziu.

— Cine?

— Un tip pe nume Don, i-am răspuns nedumerită de întrebare, după care mi-am dat seama ce a vrut să spună.

Uitase de prezența Vieții mele.

— Viața mea, am spus pe un ton ferm, care l-a lămurit. *Viața mea* se întâlnește cu cineva numit Don.

— Dar *tu* poți rămâne, nu-i așa?

Mi-a zâmbit ștregărește, oferindu-mi unul dintre cele mai bune zâmbete ale lui. Nu m-am putut abține și mi-am schimbat expresia dură.

— Haide, a spus el râzând și s-a aplecat spre mine.

Mă strângea deasupra genunchilor, acolo unde știa că mă gâdil.

Jenna s-a uitat în oglinda retrovizoare. Privirile ni s-au întâlnit. Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs, dar nu râdeam de ea, așa cum s-ar fi gândit, ci fiindcă Blake ținea degetele pe partea coapselor unde mă gâdilam și nu puteam să stau serioasă.

— Jer ne face cinste în seara asta.

Continua să mă gâdile, iar eu mă luptam cu el și râdeam.

— Împlinește treizeci de ani.

— Aș vrea eu, a zis Jeremy, continuând să privească pe geam.

— La mulți ani! i-am spus, dar tot nu se uita la mine.

Făcea parte dintre cei care fie nu știu, fie nu le pasă că te afli în încăpere, iar dacă ajung, totuși, să bage de seamă că ești acolo, trebuie să o iei ca pe o reușită, apoi, după douăzeci de ani, îți spun „am fost mereu îndrăgostit de tine, dar n-am avut niciodată curajul să-ți spun ceva.“ Și tu îi spui: „Ce? Nici măcar n-am știut că-ți place de mine!“ Iar atunci îți răspunde: „Ai înnebunit? Nu știam ce să-ți spun!“ Cel puțin asta s-a întâmplat cu Christian Byrne, care mi-a mărturisit-o într-un bar, în urmă cu patru luni. Era cel mai grozav tip din tabăra de tenis, în care am fost la cincisprezece ani, care vorbea și săruta practic toate fetele, în afară de mine. Și, deși trecuse foarte mult timp, în

ciuda confesiunii lui, nu l-am putut săruta, fiindcă lăsase gravidă o fată, iar apoi s-au căsătorit pentru că el simțise că așa este corect, deși din cauza asta ajunsese la patru dimineața într-un club deocheat de pe Leeson Street, mărturisindu-i iubirea unei fete pe care nu o mai văzuse de cincisprezece ani. Eram în acel club cu Melanie, în caz că mințile iscoditoare ar dori să știe.

— Ne-ar plăcea să mergem dacă nu ai nimic împotrivă, i-am spus lui Jeremy.

Jeremy nu a reacționat. Jeremy nu știa sau nu-i păsa că vorbesc cu el. Jeremy mă iubea în secret, urma să descopere asta în scurt timp, când avea să fie prea târziu, căci urma să mă împac cu Blake. Prietenia lor va avea de suferit, fiindcă nu va suporta să-și vadă cel mai bun prieten lângă femeia pe care o iubește, așa că va trebui să-și dea demisia și să plece în altă parte, să încerce să găsească o altă iubire mare, dar nu va găsi, însă, în cele din urmă, va găsi pe cineva care nu va fi iubirea vieții lui. Se va căsători, va avea copii și, după ce el și soția lui vor face dragoste, ea va adormi, iar el va sta treaz până noaptea târziu, gândindu-se la femeia pe care a lăsat-o în Bastardstown, Co. Wexford. La mine.

— Sigur că n-are nimic împotrivă, a răspuns Blake în locul lui. Ne întâlnim în Bodhrán la ora șase. Mergem imediat ce plecăm de aici. Vino, a spus, gâdilându-mă iar la fiecare cuvânt. Vino, vino, vino.

— Bine, bine, am spus râzând și mi-am folosit toată puterea ca să-l opresc, dar era mai puternic.

M-a apucat de mâini, ne-am încrucișat degetele și am stat așa, aplecați unul spre celălalt, privindu-ne.

— O să vin, i-am spus.

— Normal că vii, a spus, iar inima mi-a sărit în piept isterică.

— Nu putem să mergem, a spus Viața mea când stăteam întinși pe jos în rulotă, uitându-ne prin trapa panoramică la cerul albastru senin, în care plutiserăm cu puțin timp înainte.

Rulota era în parcare, iar noi îi așteptam pe ceilalți să vină. Declan, Annie și Josh aterizaseră. Harry era pe undeva și o vrăjea pe fata care voia copiii lui Blake, ca să ajungă în patul ei.

— De ce nu putem să mergem?

— Don!

— Să-l ia naiba pe Don! am spus, simțindu-mă imediat vinovată, dar eram mai mult frustrată că nu înțelege despre ce e vorba. *Blake* m-a invitat aici, el e motivul pentru care suntem aici. Nu poți măcar să te bucuri pentru mine?

A reflectat un moment.

— Ai dreptate. Sunt foarte fericit pentru tine. De *duminică seara*, asta este ceea ce-ți dorești, așa că stai aici și dă-te bine pe lângă *Blake*, bărbatul care ți-a frânt inima, iar eu mă întorc la Dublin ca să mă întâlnesc cu Don, tipul cumsecade cu care te-ai culcat, care m-a invitat *pe mine* la o bere.

— De ce nu v-o puneți voi doi și să terminați cu povestea asta odată? m-am răstit eu.

— Foarte matur, mi-a răspuns el calm, dar te-ai ocupat deja de asta. Pe mine mă interesează doar prietenia. Ne întâlnim la Barge în seara asta la opt, așa că acolo o să fiu. În caz că domnul Teolog decide să te lase baltă și să pornească din nou în căutarea pășunilor cu verdeață.

— Nu crezi în noi, i-am spus cu tristețe.

— Nu e adevărat. Nu cred în el, dar cine sunt eu să te opresc? A, da, sunt *Viața* ta. Crezi că majoritatea oamenilor aflați într-o criză personală ar asculta de *Viața* lor sau ar face ca tine, ar trage-o dintr-un loc în altul, în căutarea fericirii geologice?

— Ce dracu' înseamnă „fericire geologică“?

— Cei mai mulți oameni caută împlinirea și fericirea în *ei*. Tu, pe de altă parte, te muți fizic dintr-un loc în altul, crezând că asta te va ajuta.

— Femeia aia a mâncat, a iubit și s-a rugat pe trei continente până și-a găsit fericirea, m-am răstit, apoi am oftat, calmându-mă. Mi-aș dori să înțelegi de ce îl iubesc.

— Am văzut de ce îl iubești. Când era strâns în chingi-le alea.

— Fii serios te rog, măcar o dată.

— Serios? Am văzut ce îți place la el și mă întâlnesc cu Don să bem ceva.

Am vrut să mai încerc o dată.

— Cred că între voi doi sunt probleme pe care nu le înțeleg în totalitate. Te-a rănit, îmi dau seama de asta, te-a sfâșiat în bucăți, iar acum încerci să te protejezi, dar măcar dă-i o șansă. Dacă nu-i dai, o să te întrebi la nesfârșit dacă nu cumva el era cel care trebuia să-mi aducă fericirea și, implicit, să-ți aducă *ție* fericirea eternă.

— Nu cred în fericirea eternă, doar în aia ocazională.

Dar se înmuiase.

— Știu că nu vrei să-l dezamăgești pe Don, dar e vorba doar de o bere. E băiat mare, va înțelege.

Părea că aproape reușisem să îl conving, dar ca să mă asigur i-am spus:

— În plus, Sebastian zace într-un șanț și Dumnezeu știe cât va dura să îl repar, așa că nu e niciun chip să ajungem acasă.

— Bine, a spus el resemnat. Rămân. Îl sun pe Don și cu asta basta. Știe unde sunt și o să creadă că l-am ales pe Blake în locul lui și n-o să mai dorească să mă mai vadă vreodată.

L-am bătut pe spate cu afecțiune.

Stăteam întinși și ne uitam pe fereastra din tavan la norii care pluteau pe cerul senin. Apoi ușile s-au deschis și l-am văzut pe Declan, care ne arăta părțile rase în urma pariului pierdut.

Bodhrán este o tobă irlandeză, care are piele de capră doar pe o parte, astfel încât poți să o ții cu o mână ca să controlezi înălțimea sunetului și timbrul, în timp ce o lovești cu un *cipín*¹ cu mâna cealaltă. Bodhrán, în cazul nostru, era un pub la cinci minute distanță de motel, aglomerat chiar și la șapte seara. Înăuntrul avea loc un concert live de muzică tradițională irlandeză. Ajunseserăm târziu, fiindcă Declan făcuse o iritație în partea de jos, care îl deranja atât de mult, încât insistase să ne abatem din drum vreo douăzeci de minute, până la cea mai apropiată farmacie, de unde și-a cumpărat o loțiune și niște pudră de talc. Și-a turnat pudra în pantaloni, apoi și-a rotit șoldurile în toate direcțiile ca să fie sigur că ajunge unde trebuie.

¹ „Băț“ (irlandeză în original).

Harry, cel care câştigase pariul, ar fi trebuit să fie încântat de problema prietenului său, dar era nervos fiindcă îşi dăduse întâlnire cu fata care voia să facă copii cu Blake şi se temea să nu i-o ia altcineva înainte. Am râs de nerăbdarea lui imatură – credea că dacă ajunge cu douăzeci de minute mai târziu şansele lui se vor ruina –, dar apoi m-am gândit la Jenna şi am început şi eu să-l îndemn pe Declan să calce acceleraţia şi să-i arate Wexfordului ce poate rulota mamei. Iritarea lui Harry ne molipsise şi pe mine, şi pe Viaţa mea, care nu era deloc încântat că trebuie să anuleze întâlnirea cu Don. Îi apăruse din nou roşeata. El şi Declan îşi treceau pudra de talc de la unul la altul, în timp ce eu şi Annie treceam cidrul de la una la alta. Josh stătea întins în spatele maşinii, fumând haşiş şi făcând rotocoale de fum. Nu mai băusem cidru de când eram de vârsta lor, dar era palpitant să-mi petrec vremea cu ei, îmi dăduseră forţe noi, pe când Vieţii mele îi cauzaseră o iritaţie. Cred că era pentru prima dată, după multă vreme, când nu trebuia să-mi fac griji că mă voi lovi de o minciună pe care o spusese. Ei nu ştiau nimic despre mine, nu le păsa, iar eu puteam să fiu eu însămi. Nu mai fusesem eu însămi de foarte multă vreme.

Când am ajuns la pub, era încă o seară frumoasă de vară, iar mesele şi băncile din lemn de afară erau pline. M-am uitat repede în jus, căutându-l pe Blake. Şi Harry a scanat locul, căutând-o pe fata care voia să facă copii cu Blake, după care a concluzionat că sunt înăuntru. S-a îndreptat într-acolo, iar eu l-am urmat. N-ar fi trebuit să-şi facă griji, căci îi păstrase un loc liber lângă ea. Prietena ei i-a făcut un semn când ne-a văzut, iar fata s-a luminat la faţă. Mă uitam la mesele aglomerate, în căutarea lui Blake. Formaţia cânta *I'll Tell My Ma*, toată lumea striga şi aclama, iar eu am început să mă strecur printre corpurile care dansau ca să-l găsesc. Am văzut-o pe Jenna, care stătea la masă lângă Harry şi iubita lui, iar lângă ea era un loc gol. Inima mi-a bătut mai tare. Speram să nu fie pentru el, deşi ştiam că nu sunt împreună. Era vorba de... obişnuinţă. L-am zărit la bar, înconjurat de un grup de tipi cărora le spunea un banc, fiind în centrul atenţiei, ca de obicei. Îi captivase pe toţi, eu îl priveam, îl privea şi Viaţa mea. Când a ajuns la sfârşitul bancului, toată

lumea a izbucnit în râs. Am râs și eu, la fel și Viața. Îmi venea să mă apropiu de fața lui și să-i spun: „Vezi?”

Blake m-a văzut, s-a scuzat și a venit în grabă spre mine. Jenna ne urmărea.

— Hei, ai venit, a spus și m-a îmbrățișat, sărutându-mă din nou pe cap.

— Sigur că da, i-am răspuns fericită.

Nu voiam să mă uit la Jenna, dar speram că văzuse totul.

— Îți aduci aminte de Viața mea, am spus și m-am dat la o parte, astfel încât să fie unul în fața altuia.

— Mda, sigur, a spus Blake.

— Salut, a spus indiferent Viața mea. Îmi dau seama că trebuie să fie foarte ciudat pentru tine, i-a spus el, surprinzându-mă cu maturitatea lui, așa că mă duc să-ți iau ceva de băut.

Blake l-a privit precaut, s-a uitat la mine, apoi din nou la Viața mea.

— Ca să spargem gheața, a adăugat Viața.

Blake nu se grăbea să ia o decizie, ceea ce m-a enervat. Nu înțelegeam care e problema *lui*. Don luase micul dejun în pat în *fundul gol*, cu mine și Viața mea. Viața chiar îi găsisese chiloții, pe care Domnul Pan îi șterpелise ca să-și căptușească coșulețul. Viața mea îi pregătise lui Don micul dejun, în timp ce eu îmi făceam duș. Nu îl comparam pe Don cu Blake, nu făceam asta, dar reacțiile lor erau perfect opuse. În apărarea lui Blake, fiindcă încercam să-i justific comportamentul, între el și Viața mea era o poveste, mai multe emoții, ceva mult mai complex decât o simplă aventură de o noapte. Avuseserăm o relație de cinci ani, *desigur* că nu se simțea în largul lui. Totuși. Oare nu ar fi trebuit să fie exact pe dos?

— Mda, bine, a cedat Blake într-un final. Hai să bem aici.

Ne-a condus departe de restul grupului, într-o parte mai liniștită a barului, după un perete de sticlă.

— E plăcut aici, am spus nervoasă, uitându-mă la Viața mea, care se simțea în mod evident insultat și începuse să se fofiască. Cel puțin aici putem vorbi fără ca nimeni să ne deranjeze.

— Ce bei? l-a întrebat Viața mea pe Blake.

— Guinness.

Fără să spună „te rog“. Mă uitam când la unul, când la celălalt. Lipsea ceva, în mod evident.

— Blake, știi că el e Viața mea, nu-i așa? l-am întrebat încet când Viața s-a dus la bar.

— Mda, știu, a spus Blake apărându-se.

— Nu e un iubit sau un fost iubit sau altcineva de care să te simți amenințat.

— Amenințat? Nu mă simt amenințat.

— Asta e bine, fiindcă te porți ciudat, am oftat eu. Ce se întâmplă?

— Cum reacționează oamenii de obicei la treaba asta?

— Cu interes, i-am spus imediat. De obicei oamenii care mă iubesc sunt interesați de viața mea. Sunt fericiți și încântați să-l cunoască. De obicei mă ignoră pe mine și vorbesc cu el, știi? În afară de tatăl meu, desigur.

S-a înviorat.

— Hei, ce mai face tatăl tău?

O altă schimbare de subiect nepotrivită, dar am continuat:

— Nu ne mai vorbim.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat? Erați atât de apropiați.

Se schimbaseră multe.

— N-am fost nicicând *aproiați*. Eu m-am schimbat, iar lui nu i-a plăcut. El nu s-a schimbat, iar mie nu-mi place asta.

— Adevărat, te-ai schimbat? a întrebat Blake, studiindu-mă.

Am înghițit în sec. Avea fața foarte aproape de a mea. În mod stupid, răspunsul meu depindea de el, pentru că nu știam dacă își dorește sau nu să mă fi schimbat. Mă schimbasem de când îmi cunoscusem Viața, asta era clar. Dar mă ajutase să redevin persoana care fusesem înainte ca Blake să mă cunoască sau mă ajutase să mă îndepărtez de persoana care rămăsese blocată după despărțirea de Blake, transformându-mă într-o cu totul altă persoană? Eram nedumerită și aproape că îmi venea să plec și să aflu răspunsul de la Viața mea. Dar nu puteam, fiindcă ar fi fost un comportament ciudat. În plus, buzele lui Blake aproape că le atingeau pe ale mele, și nu aș fi vrut să plec.

— Fiindcă eu simt la fel. Totul e neschimbat.

Buzele noastre aproape că se atingeau. M-a trecut un fior prin tot corpul.

Apoi am simțit ceva rece pe piept. M-am uitat în jos și am văzut o halbă de Guinness în mâna Vieții mele.

— Băutura ta, a spus Viața. Bea-o cu plăcere.

Clipa noastră fusese furată, îmi fusese furată de către Viața mea.

— Așa, a spus Viața, dându-mi un pahar de vin alb și ținând o sticlă de bere în mână.

Nu începea nimeni o conversație, așa că a încercat din nou.

— Astăzi a fost extraordinar, a spus cu entuziasm Viața mea, străduindu-se cu adevărat. N-am mai trăit niciodată așa ceva. Pentru tine saltul e la fel de fiecare dată?

— Mda, poate fi, a dat Blake din cap.

— Chiar dacă a trebuit să sari... De câte ori astăzi?

— De trei ori. Am avut trei grupuri.

— Ooo. Mi-ar plăcea să mai sar o dată, cu siguranță, a spus Blake. Aș recomanda asta oricui.

— Grozav, mersi. Hai să-ți dau asta, a zis Blake și a băgat mâna în buzunarul de la spate, în caz că vrei să-i mai recomanzi cuiva.

I-a dat Vieții mele cartea de vizită. Era cu chipul lui. Viața a studiat-o. Un zâmbet i-a înflorit pe buze, iar eu mi-am încrucișat degetele, sperând să nu spună vreo răutate. Dar s-a uitat la mine și a zâmbit. Blake a văzut acel zâmbet. Era ciudat, voiam să se sfârșească. Era deja suficient. Mi-am frământat mintea, sperând că voi găsi ceva de spus, dar toate gândurile mă părăsiseră, ceea ce era ridicol, fiindcă avusesem numai gânduri în cap toată ziua. Gânduri peste gânduri, iar în clipa aia nu aveam niciunul. Stăteam în tăcere, chinându-ne să găsim un subiect comun. Nimic. Nimeni nu spunea nimic.

— Vrei să te mai prezint și altor oameni? mi-a întrebă Blake Viața în cele din urmă.

— Nu e nevoie, recunosc câteva persoane de mai devreme. Viața a profitat de ocazie ca să scape.

— Lucy, dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

— OK, i-am spus.

Nu mă simțeam în largul meu, ba chiar eram enervată.

Apoi muzica a devenit asurzitoare când a început *Whiskey in the Jar*. Toată lumea cânta, iar zgomotul a devenit atât de puternic, încât făcea conversația imposibilă.

— Haide, a spus Blake și m-a luat de mână, conducându-mă prin mulțime.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Jenna, care ne privea atât de dărâmată, încât o parte minusculă din mine a simțit un pic de vină. Oarecum. Nebunia asta se diminua în timp ce mergeam. Mulțimea se subția și devenea tot mai mică de înălțime și străvezie, pe măsură ce ne apropiam de bar, unde oameni în vârstă slabi stăteau și îi priveau pe începători. Am trecut pe lângă toaletele care duhneau, apoi în spatele barului, unde plăcile de gresie roșii și negre în formă de tablă de șah erau decolorate și lipicioase din cauza băuturilor vărsate, iar de acolo afară, pe ușa de incendiu, care stătea deschisă cu ajutorul unui butoi de bere. L-am urmat și, când am ieșit, am căutat din priviri grădina de vară.

— Aici nu e...

Dar nu am apucat să termin, fiindcă buzele lui erau peste ale mele, mă săruta și îmi lua paharul din mână în același timp. Apoi i-am simțit din nou mâinile pe șolduri, pe talie, pe piept, pe gât și prin păr. Mâinile mele au început să-i descheie cămașa, scoțând la iveală pielea lui frumoasă, și au rămas acolo unde stătuseră dintotdeauna. Îi simțeam pielea netedă și lucioasă. Era perfect, tot ce visasem cu ochii deschiși în pat sâmbăta și duminica, până la ora unu. Simțeam gustul berii pe limba lui, mirosul gelului de duș cu care se spălase, îmi aminteam tot ce fusese bun în relația noastră. Apoi ne-am îndepărtat să ne tragem sufletul.

— Mmm, a spus el.

— Încă mă mai pricep?

— Încă *ne* mai pricepem, a murmurat el, apoi m-a sărutat din nou. Ce-am făcut în tot timpul ăsta în care nu am fost împreună?

M-a sărutat pe gât și am înghețat.

„În tot timpul ăsta.“ Voiam să spun ceva, dar fiecare propoziție care îmi trecea prin minte părea amară și furioasă, așa că

am ținut gura închisă, așteptând să-mi treacă supărarea. S-a oprit din sărutat, apoi m-a dus pe iarbă, la soare, și ne-am așezat. Am început să râdem fără vreun motiv anume, doar fiindcă eram acolo împreună după atâta timp.

— De ce ai venit? a întrebat Blake.

Mi-a îndepărtat de pe față o şuviță de păr și mi-a aranjat-o după ureche.

— Ca să te văd.

— Mă bucur că ai făcut asta.

— Și eu.

Ne-am sărutat din nou. Era gata să doborâm recordul pe care îl atinsesem cu Don. Mi-am tras un pumn în minte, pentru că îi comparăm.

— Am fost întrerupți mai devreme, nu-i așa? a întrebat el, referindu-se la camera cu echipamente din aerodrom.

În sfârșit, venise momentul să stăm de vorbă, să vorbim despre asta. Am luat o înghițitură de vin și m-am pregătit.

— O, da, a spus el amintindu-și. Plăcinta mea marocană. *Pe gustul lui Blake.*

Credeam că glumește, dar nu era așa. A început să-mi explice rețeta veche și apoi mi-a spus în detaliu cum a modificat-o. Eram atât de șocată, încât nu-i mai auzeam cuvintele și nici nu mă mai puteam gândi la vorbele mele. Au trecut cel puțin cinci minute, timp în care eu nu am spus nimic, iar el a trecut la altă rețetă, descriind în detaliu cum a marinat și a aseasonat niște chestii timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, sau cam așa ceva.

— Așa, apoi iei chimenul și...

— De ce m-ai părăsit?

Era atât de captivat în micul lui univers, încât a fost complet luat prin surprindere.

— Lucy, zău.

Bătea în retragere.

— De ce trebuie să vorbim despre asta?

— Pentru că a venit momentul, i-am spus cu o voce tremurată, sperând că nu va auzi, deși era evident. Au trecut aproape trei ani.

A dat din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că trecuse atât de mult timp.

— Nu am mai auzit nimic de tine și acum suntem ca în vremurile de demult și pare că avem un elefant în încăpere. Cred că ar trebui să vorbim despre asta. Trebuie să vorbim despre asta.

S-a uitat în jur să vadă dacă nu ne aude cineva.

— OK. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre motivul pentru care m-ai părăsit. Nu pricep nici acum. Nu știi cu ce am greșit.

— N-ai greșit cu nimic, Lucy, a fost vina mea. Știi că sună aiurea, dar trebuia să plec, ca să fac ce-mi place.

— Ce anume?

— Știi tu... ce-mi *place*. Să călătoresc și să văd locuri și...

— Să faci sex cu alte persoane?

— Ce? Nu, nu am plecat din cauza asta.

— Dar călătoream cu tine peste tot, vedeam mereu locuri noi. Nu ți-am spus niciodată că nu poți să faci ce vrei sau să nu te duci acolo unde îți dorești. Nici măcar o dată.

Mă luptam să rămân calmă ca să putem continua discuția. Dacă aș fi fost isterică, n-ar fi știut ce să facă.

— Nu a fost vorba de asta, a spus el. Era vorba de... mine. Ceva ce trebuia să fac. Noi eram atât de serioși, atât de tineri. Aveam apartamentul... Știi tu... Cinci ani! a spus.

Fraze lipsite de sens pentru orice ureche umană, dar pe care le înțelegeam perfect.

— Ai vrut să fii singur, am spus.

— Mda.

— N-a fost nimeni altcineva.

— Nu, Doamne, nu. Lucy...

— Dar acum? l-am întrebat îngrozită de răspuns. Tot mai vrei să fii singur?

— A, Lucy.

Și-a ferit privirea.

— Știi, viața mea e complicată. Nu pentru mine. Pentru mine e foarte simplă, dar pentru ceilalți...

În minte au început să mi se aprindă beculuțe de avertizare. Simțeam că mă îndepărtez fizic de el – nu mult, cât să remarc

el, dar suficient cât să o știi eu. Și mă îndepărtam în multe alte moduri.

— ...E spontană, palpitantă și plină de aventură. Aș vrea să merg mai departe și să experimentez lucruri noi. Știi, s-a însuflețit el, am fost o săptămână în Papua Noua Guinee...

Și a început.

Timp de zece minute l-am ascultat vorbind despre viața lui. Când era aproape de final, mi-am dat seama de ce sunt acolo. Stăteam pe iarbă lângă el și îl ascultam pe acel om pe care îl cunoșteam, dar care îmi era străin. În câteva minute am simțit complet altceva pentru el. Îl priveam mai puțin ca pe un zeu și mai mult ca pe un prieten, un amic nesperios care rătăcise drumul și era îndrăgostit de propria viață, a nimănui altcuiva și cu siguranță nu de a mea, fiindcă Viața mea era înăuntru, bea bere de unul singur și asculta muzică tradițională, asta după ce îl cărasem tot drumul până acolo. Dintr-odată, mi-am dorit să plec de lângă Blake și să mă duc înăuntru la Viața mea. Dar nu puteam, nu înainte de a face lucrul pentru care mă dusesem acolo.

A terminat de vorbit și mi-a zâmbit calm și liniștit, un pic trist, dar simțindu-se în sfârșit împăcat.

— Sunt fericită pentru tine, Blake, i-am spus. Sunt fericită că ești fericit cu viața ta și mândră de tot ce ai realizat.

Mă privea ușor nedumerit, dar încântat. S-a uitat în jur.

— Trebuie cumva să pleci?

— De ce întrebi?

— Au sunat ca niște vorbe spuse la despărțire.

I-am zâmbit din nou.

— Poate că așa au fost.

— Nu, a mormăit el. Ne era atât de bine.

S-a apropiat de mine, încercând să mă sărute.

— N-o să mergă, Blake.

— Ah, Lucy, nu spune asta.

— Ba da, ascultă-mă. Nu e vina nimănui. Nu e vina mea.

N-am greșit cu nimic, știu acum că așa stau lucrurile. Uneori nu merge. Relația noastră a funcționat o vreme, după care n-a mai mers. Nu ne putem întoarce și, sincer, nu văd ce-am putea face împreună. M-am schimbat.

— El te-a făcut să gândești așa? m-a întrebat, arătând cu capul spre bar.

— Nu. Tu. Când ai plecat.

— Dar acum sunt aici și ne este foarte bine împreună, a spus aplecându-se spre mine.

— Așa e, am spus eu râzând. Ne este foarte bine împreună când nu vorbim despre ceea ce contează, iar Viața mea contează, Blake, Viața mea e importantă pentru mine.

— Știi asta.

— Pe bune? Pentru că el e aici, bea o halbă de bere de unul singur și nu cred că ești câtuși de puțin interesat de el. Nu i-ai pus nicio întrebare despre mine de când ne-am văzut, nici una.

S-a încruntat, reflectând la spusele mele.

— Cu altcineva s-ar putea să meargă, a mers un timp și cu mine, dar acum nu.

— Deci mă părăsești.

— Nu, nu, am spus râzând.

Apoi l-am privit severă.

— Nu spune prostii. Nimeni nu părăsește pe nimeni, doar că nu începem nimic.

S-a lăsat tăcerea. Apoi, înainte să plece și să îl pierd definitiv într-o lume în care nu aveam acces, i-am spus:

— Dar mă bucur că ai adus în discuție subiectul ăsta, fiindcă de asta am venit aici.

— De ce ai venit aici?

Am tras aer în piept.

— Trebuie să le spui prietenilor noștri că tu ai fost cel care m-a părăsit.

— Poftim? Ce trebuie să fac?

Din felul în care mă privea, am știut că auzise ce îi spusese. Nu îmi cerea să repet ca să audă din nou, ci voia să-mi dau seama că nu se va întâmpla așa ceva. Astfel, despărțirea noastră amicală – sau „clipa în care nu ne-am împăcat“ – devenea mai puțin plăcută.

— Aș vrea să știe că nu eu m-am despărțit de tine, am spus, încercând să păstrez un ton firesc, dar ferm, care să nu creeze vreun conflict.

— Și ce-ai vrea, să-i sun și să le spun: „Bună, apropo...“
A terminat propoziția în minte, închipuindu-și scena.

— În niciun caz.

S-a foit deranjat pe iarbă.

— Nu trebuie să-i suni și să faci mare caz din asta, Blake. De fapt, nu trebuie să le spui nimic, le spun eu. Peste două zile împlinesc treizeci de ani și o să ieșim la masă. Aș putea să le spun atunci, fără să fac mare caz, fără focuri de artificii. Le spun pur și simplu, iar dacă nu mă cred – și așa va fi –, probabil te vor suna, iar tu va trebui să le confirmi.

— Nu, a spus imediat, uitându-se în față. Asta a fost acum ani de zile, e istorie. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Crede-mă, nu-i pasă nimănui. Nu știu de ce vrei să aduci în discuție subiectul ăsta.

— Pentru mine. E important pentru mine. Blake, toți cred că te-am înșelat, toți...

— O să le spun că nu-i așa, e ridicol, a spus el pe un ton protector. Cine a spus asta?

— Toți, în afară de Jamie, dar nu asta contează.

A rămas gânditor, cu gura căscată.

— N-ai făcut-o, nu-i așa?

— Ce? Nici vorbă! Blake, ascultă-mă, ei cred că sunt personajul negativ, că ți-am frânt inima și...

— Vrei ca eu să fiu personajul negativ, a spus el supărat.

— Nu, sigur că nu, vreau doar ca ei să afle adevărul. Mă blamează pentru toate schimbările din viața noastră. Nu chiar toți, dar Adam...

— Nu-l băga în seamă pe Adam, a spus Blake, liniștindu-se. E prietenul meu cel mai bun, cea mai loială ființă umană de pe planetă, dar știi cum e... Sensibil. O să-i spun să te lase în pace.

— Face mereu comentarii. Din cauza asta e mereu tensiune între mine, el și Mary, deși asta nu mă deranjează prea tare. Îmi face mereu viața grea. Dacă ar ști că a fost dezinformat, s-ar opri. S-ar putea chiar să-și ceară scuze.

— Vrei scuze? Deci despre asta e vorba. O să vorbesc cu el, o să-i spun să se liniștească, să nu mai fie atât de iritat, că lucrurile s-au stins firesc, că tu ai fost cea puternică, mi-ai arătat asta și ai încheiat relația și că sunt de acord cu asta și...

— Nu, nu, nu, am spus.

Nu doream să fiu trasă într-o altă poveste.

— Nu. Vreau ca ei să afle adevărul. Nu trebuie să le explicăm de ce am spus ceea ce le-am spus. Le zicem că e secret și că nu mai dorim să vorbim despre asta. Dar măcar vor ști. Înțelegeți?

— Nu, a spus el cu fermitate și s-a ridicat, scuturându-și iarba de pe blugi. Nu știu ce vreți tu și cu el să faceți aici. Vreți să mă păcăliți să devin un soi de om negru pentru prietenii noștri, dar nu cad în capcană. Nu fac asta. Trecutul e trecut, ai avut dreptate, nu are sens să te întorci.

M-am ridicat și eu.

— Așteaptă, Blake. Orice ai crede despre asta, greșești. Nu e un soi de act de sabotaj, este chiar opusul. Vreau să îndrept anumite lucruri, mai exact, vreau să-mi îndrept viața. Credeam că asta înseamnă să te găsec și într-un fel aveam dreptate, dar nu așa cum credeam. Uite ce e, i-am spus respirând adânc, e simplu. Acum câțiva ani, noi am spus o minciună. Am crezut că e o minciunică, dar n-a fost așa. Pentru tine a mers, fiindcă tu ești

mereu plecat, călătorești prin lume și nu a trebuit să trăiești cu asta. Dar eu am trăit cu ea în fiecare zi. De ce am părăsit ceva ce era perfect? Ei mă întreabă mereu așa. Dar eu nu am făcut asta. Adevărul e că ceva despre care credeam că e perfect mi-a fost luat și nu am mai vrut nimic perfect vreodată. Voiam ceva mediu, ceva de care să nu-mi pese, nu mai voiam să pierd încă o dată ceva la care țin. Nu mai pot trăi cu minciuna asta. Nu mai pot. Trebuie să merg mai departe, dar ca să fac asta am nevoie de ajutorul tău. Aș putea să le spun eu, dar e nevoie de noi amândoi. Te rog, Blake, am nevoie de tine să fac asta.

S-a încruntat, privind la un morman de butoaie. Avea maxilarul încheștat și ochii îi ardeau. Apoi s-a aplecat, și-a luat halba de bere de pe iarbă și m-a privit o secundă.

— Scuze, Lucy, nu pot. Treci peste asta, da?

M-a lăsat acolo și a dispărut în gaura neagră a pubului, înghițit de cântecele și uralele dinăuntru.

Epuizată, m-am prăbușit pe iarba pe care stătusem mai înainte și am reluat conversația în minte, iar și iar. Nu aș fi schimbat nimic din ceea ce spusese. Soarele apusese, iar în amurg formele și umbrele amenințau să fie mai sinistre. M-am cutremurat. Am auzit pași după colț, venind din direcția grădinii de vară animate. Viața mea a apărut, s-a oprit când m-a văzut singură și s-a sprijinit de perete.

L-am privit abătută.

— Dacă vrei, putem să luăm o mașină și în cinci minute suntem înapoi la motel.

— Cum? Să nu stau până la sfârșit? Oare nu m-ai învățat nimic?

Mi-a zâmbit slab, felicitându-mă pentru efort.

— Jenna se duce la casa ei de vacanță. Se gândește să plece.

— Din casă? Foarte bine.

— Nu. Din Irlanda. Se întoarce acasă. În Australia.

— De ce?

— Cred că lucrurile nu au decurs așa cum spera.

Mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Bine. Voi fi gata în cinci minute.

S-a îndreptat spre mine și a gemut ca un om bătrân când s-a așezat pe iarbă. Și-a ciocnit sticla de paharul meu.

— *Sláinte*¹, a spus el, apoi s-a uitat spre stele.

Am tăcut o vreme, timp în care vorbele lui Blake mi-au răsunat în minte. Nu avea rost să mă duc după el pentru runda a doua. Știam că nu-l voi putea convinge. M-am uitat la Viața mea. Zâmbea uitându-se la stele.

— Ce e?

— Nimic, a spus el, zâmbind răutăcios.

— Haide, spune-mi.

— Nu. Nimic.

Încerca să nu mai zâmbească.

I-am dat un ghiont între coaste.

— Au. S-a aplecat și s-a așezat alături de mine. Auzi, să-și pună fotografia pe cartea de vizită!

Chicotea ca o fată.

La început m-a enervat, dar, cu cât râdea mai mult, cu atât îmi doream mai tare să râd, și asta am făcut în cele din urmă.

— Mda, am spus când mi-am recăpătat suflul. A fost cam trist, nu-i așa?

A făcut ca un purcel, ceea ce ne-a făcut să izbucnim din nou în râs.

Viața mea s-a așezat pe bancheta din spate a jeepului, silindu-mă să stau în față, lângă Jenna. Era reținută, nu mai avea zâmbetul larg cu care ne întâmpinase dimineața, și totuși, nu era nepoliticoasă – mă îndoiam că putea fi nepoliticoasă.

— A fost o zi lungă, nu-i așa? m-a întrebat Viața, întrerupând tăcerea când și-a dat seama de starea de spirit din jeep.

— Mda, am răspuns amândouă obosite.

Ne-am privit în ochi, apoi ne-am îndreptat privirea în altă parte.

— Am auzit ceva despre tine și Jeremy la pub? Șoapte despre o idilă? a provocat-o Viața mea.

¹ „Sănătate“ (în irlandeză).

Jenna s-a colorat în obraji.

— O, a fost o petrecere... N-a fost nimic, adică a fost ceva, dar n-a însemnat nimic. El nu e ...

S-a oprit, înghițind în sec.

— Nu este ceea ce-mi doresc...

Asta explica schimbarea statutului ei pe Facebook. Am făcut restul drumului în tăcere. A oprit în fața intrării de la motel, unde i-am mulțumit și am coborât. A întors mașina, iar noi am rămas acolo și i-am făcut cu mâna.

Vața mă privea.

— Ce e?

— Spune ceva, a zis el, pierzându-și răbdarea.

Am oftat. M-am uitat la ea, o blondă mititică într-un jeep mare, apoi am alergat și i-am bătut în fereastră. A pus frână și a deschis gemulețul. Părea obosită.

— Am auzit că vrei să te întorci acasă.

— Mda.

Se uita în altă direcție.

— Așa cum ai spus, e un drum lung.

Am dat din cap aprobator.

— Eu mă întorc acasă mâine dimineață.

Și-a ridicat privirea, dornică să audă mai mult.

— Da?

— Da.

— Îmi pare rău.

Era prea politicoasă, nu reușise să o spună pe un ton convingător.

— Mie nu.

Mă chinuiam să-mi dau seama cum ar trebui să mă exprim.

— Nu mă mai întorc, i-am spus cu simplitate.

Mă studia, încercând să priceapă ce îi spuseseam. Apoi a înțeles.

— M-am gândit că ar fi bine să știi.

— Am înțeles.

Mi-a zâmbit senină, chinuindu-se să nu aibă gura până la urechi.

— Mulțumesc. Ți mulțumesc că mi-ai spus.

M-am îndepărtat de mașină.

— Îți mulțumesc că ne-ai adus aici.

M-am îndreptat spre motel și am auzit roțile pe pietriș. Am întors capul și am văzut geamul închizându-se și zâmbetul ei de pe chip, apoi jeepul a luat-o pe alee. La ieșire s-a oprit o secundă, apoi a semnalizat la dreapta, direcția din care veniserăm. Îmi ținusem respirația în tot acel timp și, imediat ce a cotit, am expirat. Inima mi-a sărit din piept și pentru o clipă am intrat în panică. Voiam să o chem înapoi, să retrag ce spuseseam, să merg la Blake, să-l iau *pe el* înapoi, să trăim ca atunci când locuiam împreună. Dar apoi mi-am amintit.

Obișnuința.

Când m-am trezit, am văzut că Viața mea era complet îmbrăcat și stătea pe un fotoliu cam șubred, ca să mă exprim delicat. Mă privea îngrijorat.

— Am niște vești proaste.

— Ne-am adunat aici să plângem pierderea lui Sebastian, a spus Viața mea.

Ne aflam la un centru de fiare vechi și ne uitam la biata mea mașină, care fusese adusă acolo de medici.

— Când ai aflat asta?

— Ieri, dar n-am vrut să-ți spun atunci. Nu mi s-a părut corect.

— Chiar trebuie să piară? Nu putem să-l mai ținem în viață încă puțin?

— Mă tem că nu. Echipa de mecanici n-a putut să-l aducă la viață. În plus, mai bine îți iei o mașină nouă cu banii pe care i-ai da pe reparații.

— Sunt loială.

— Știu asta.

A urmat un moment de tăcere, după care l-am bătut ușor pe Sebastian pe plafon.

— Îți mulțumesc că m-ai dus în toate locurile în care voiam să merg, iar apoi m-ai dus departe de ele. Adio, Sebastian, m-ai slujit cu credință.

Viața mi-a dat o mână de pământ.

Am luat-o și am aruncat-o pe capotă. Am făcut un pas înapoi, cârligul macaralei a fost coborât, iar Sebastian a fost ridicat spre ceruri.

Apoi a fost aruncat și zdrobit.

Un claxon mi-a întrerupt gândurile, iar când ne-am întors, l-am văzut pe Harry scoțând capul pe fereastra rulotei.

— Pe găgăuță l-a apucat dorul de ducă. Maică-sa are un acces de furie și are nevoie de rulotă pentru nu știu ce festival irlandez de dans.

Pe drumul spre casă am tăcut, la fel și Harry. Stătea alături de mine și trimitea mesaje de pe telefon. Cât timp aștepta să primească răspuns, le recitea pe cele primite anterior.

— Harry e îndrăgostit, l-a tachinat Annie.

— Felicitări.

S-a îmbujorat, dar a zâmbit.

— Deci ce s-a întâmplat cu tipul tău?

— A. Nu. Nimic.

— Ți-am spus că oamenii se pot schimba mult în trei ani.

Nu voiam ca un liceean să creadă că știa mai mult despre evoluția rasei umane decât știam eu, așa că i-am zâmbit și i-am vorbit de sus.

— Dar nu s-a schimbat, a rămas la fel.

A strâmbat din nas, dezgustat că intrarea pe care și-o făcuse Blake în ajun fusese una obișnuită și nu rezultatul unei lovituri primite în cap în ultimii trei ani în care nu mai știusem nimic despre el.

— Atunci te-ai schimbat tu, a spus pe un ton indiferent, apoi s-a întors la schimbul de mesaje cu fata cu care voia să facă copii.

Am fost și mai tăcută după acea conversație. Aveam multe lucruri la care să mă gândesc. Viața mea avea chef de trăn-cănit, dar și-a dat seama din răspunsurile mele monosilabice și date cu întârziere că nu am chef de vorbă, așa că m-a lăsat în muțenia mea. Pierdusem multe în acea călătorie: nu doar iubirea pe care credeam că o am și adorata mea mașină, dar și speranța că pot să mă reabilitez. Visul meu de a înceta să mai trăiesc într-un păienjenis de minciuni, țesut în întregime de mine, părea total nerealist. Sau, cel puțin, presupunea mult mai mult efort din partea mea decât aș fi crezut. Simțeam că nu mai am mare lucru, ba chiar mai rău, simțeam că nu mai am nimic: nici serviciu, nici mașină, nici dragoste, iar relațiile cu familia mea, cu

prietenii mei și, chiar mai îngrijorător, cu cea mai bună prietenă erau deteriorate. Tot ce aveam era garsoniera închiriată, unde stăteam ușă în ușă cu o vecină care probabil că nu mai voia să vorbească cu mine în vecii vecilor și un motan pe care îl lăsașem singur două nopți la rând.

Am întors capul într-o parte. Dar aveam Viața mea.

Viața s-a aplecat în față când am ajuns în oraș.

— Vrei să coborâm aici?

— De ce aici?

Ieșisem pe Bond Street, inima Dublinului, una dintre zonele istorice din centrul orașului, unde majoritatea străzilor originale, inclusiv cea pe care ne aflam încă, erau pietruite. În spatele porților negre ale Berăriei Guinness, aflată în apropiere, fumul se ridica în aer, în timp ce oamenii de știință în halate albe concepeau în laboratoarele din interior cel mai grozav produs de export al nostru.

— Urmează-mă, mi-a zâmbit mândru.

L-am urmat pe drumul pietruit, înconjurați de zidurile vechi care se înălțau deasupra noastră, cu ferestre arcuite care fuseseră zidite, în spatele cărora se aflau fabrici și clădiri părăsite. Apoi, exact când credeam că suntem în mijlocul unei lecții despre suflet – în care urma să vorbim despre problemele pe care le-au întâmpinat oamenii înainte, poate chiar oamenii care locuiseră pe acea stradă, dar probleme din care își reveniseră, poate că își sigilasera ferestrele ca o formă de autovindecare în masă –, la sfârșitul căreia ar fi trebuit să mă simt mai bine, a scos un set de chei și s-a îndreptat spre o ușă oarecare.

— Ce faci? Ce e aici?

Mă uitam în jur, așteptându-mă să fim opriți de cineva.

— Vreau să-ți arăt ceva. Ce crezi că făceam când plecam de lângă tine?

M-am încruntat. Apoi mi-am imaginat Viața înșelându-mă cu o tipă mai tânără și mai drăguță decât mine. Pretindea că e Viața ei ca să se apropie de ea, lua prânzul cu familia ei duminică, încercând să urmărească poveștile ei de viață, sub ochii îngustați ai tatălui ei posesiv, nevoit să se comporte ca și cum le știa deja, simțindu-se vinovat în tot acel timp pentru că se prefăcea în față

femeii aceleia cu mintea echilibrată, care se întreba de ce are nevoie de o intervenție a Vieții. În același timp, se simțea sfâșiat pentru ce îmi făcuse mie. Era epuizat de dubla minciună.

Viață mă privirea.

— Pari supărată. La ce te gândești?

Am ridicat din umeri.

— La nimic. Ce loc e ăsta?

Înăuntru era un fost depozit, un loc spațios, cu tavan înalt și cărămizi la vedere, prăfuit din cauza proaspetelor renovări. Am intrat într-un lift. Mă așteptam să fim catapultati prin tavan și să zburăm pe deasupra acoperișurilor, apoi Viața mea, ca un Willy Wonka, să-mi arăte tot ce este al meu. Dar nu a fost așa. Am ajuns la etajul șapte, iar Viața m-a condus pe hol spre o cameră luminoasă, de formă pătrată, unde se aflau cutii înșirate pe jos peste tot, cu o fereastră care dădea spre oraș. Apartamente și case cu terase dominau priveliștea, iar în depărtare se vedeau acoperișul de cupru oxidat al Catedralei Sfântului Patrick și domul clădirii Four Courts, iar spre golful Dublin macaralele se proiectau pe cer, lângă coșurile cu dungi albe și roșii înalte de peste 200 de metri. Apoi am așteptat lecția. Dar nu a venit.

— Bun venit în noul meu birou, a spus el radios.

Părea atât de fericit și atât de departe de omul pe care îl întâlnisem în urmă cu două săptămâni, încât era greu de crezut că e vorba de aceeași persoană.

M-am uitat la cutiile îngrămadite pe jos. Cele mai multe erau nedesfăcute, iar unele erau golite pe jumătate – le puteam vedea conținutul. Pe cutii era scris cu marker negru „Minciuni 1981-2011“, „Adevăruri 1981-2011“, „Prietenii 1989-2011“, „Rude din partea familiei Silchester“, „Rude din partea familiei Stewart“. Mai era o cutie cu „Prietenii lui Lucy“, iar titlurile dosarelor erau „Școală“, „Facultate“, „Masterat“, „Diverse“. Există un dosar pentru fiecare dintre serviciile la care lucrasem, deși nu avusesem sau nu păstrasem multe prietene de acolo. Pe o cutie scria „Vacanțe“, cu compartimente speciale pentru fiecare călătorie pe care o făcusem și data la care avusesse loc. Mă uitam în jos. Date și momente întâmplătoare apăreau și declanșau amintiri pe care le credeam pierdute de mult. Acele

cutii conțineau întreaga mea viață – pe hârtie –, orice persoană cu care avusesem un contact. Viața mea ținea evidența tuturor momentelor, le analiza și le studia să vadă dacă victima unei bătaii în curtea școlii avea vreo legătură cu o relație eșuată douăzeci de ani mai târziu, sau dacă însemna contrariul. O zi de succes la serviciu. Și dacă o notă de plată neachitată în Corfu avea vreo legătură cu o băutură care îmi fusese aruncată în față într-un club din Dublin – fapt pe care îl menționez, pentru că s-a dovedit că aveau o strânsă legătură. Mi l-am imaginat ca un om de știință într-un laborator, unde petrecuse zile întregi înainte să îl întâlnesc și avea să continue să-și petreacă restul zilelor mele analizându-mă și încercând filozofii și teorii despre felul în care ajunsese așa cum ajunsese, de ce făcusem greșeli, de ce luasem decizii bune, de ce reușisem și de ce eșuasem. Viața mea – munca lui de-o viață.

— Doamna Morgan crede că ar trebui să scap de toate astea și să salvez totul pe stick-urile astea mici de memorie, dar nu știi ce să zic. Eu sunt demodat, îmi plac rapoartele mele scrise. Așa au și ele o personalitate.

— Doamna Morgan? l-am întrebat nelămurită.

— Îți amintești de americanca aia căreia i-ai dat ciocolată? S-a oferit să mă ajute să introduc totul în calculator, dar agenția n-o să dea banii pe așa ceva, așa că va trebui să fac eu asta la un moment dat. Ca și cum n-aș avea altceva mai bun de făcut, a zâmbit el. Așa cum probabil îți amintești de la prima noastră întâlnire, am deja o mulțime de informații importante pe calculator. O, te vei bucura să afli că am unul nou, a spus el, arătând spre calculatorul de pe biroul lui.

— Dar... dar... dar ...

— Aveai perfectă dreptate, Lucy, deși te-am contrazis de nenumărate ori, mi-a zâmbit el cald. Acum ți se pare ciudat?

— Nu, dar cred că abia acum mi-am dat seama. Eu chiar sunt serviciul tău? Doar eu?

— Mă întrebi dacă mai lucrez în timpul liber ca Viața altor oameni? a spus el râzând. Nu, Lucy. Sunt sufletul tău pereche, cealaltă jumătate a ta, dacă vrei. Știi teoria aia demodată că o altă parte din tine e altundeva... Eu sunt.

Mi-a făcut cu mâna stânjenit.

— Bună.

Nu știu de ce în clipa aia mi se părea totul atât de ciudat, doar citisem despre asta în revistă. În afară de faptul că ne pusese la curent cu noua ei dietă și exercițiile de tonifiere expuse într-un articol separat, cu fotografii ale mâncărilor – porridge, afine, somon, o bucată de broccoli pentru cei care nu cunoșteau aceste alimente –, starul intervievat prezentase extrem de detaliat cum funcționează întregul sistem „Viață“. Deci știam și nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, dar, văzând totul adunat acolo, într-un birou atât de *obișnuit*, mi se părea că magia dispăruse, deși nu credeam în magie – mulțumită unchiului Harold, care îmi spusese când aveam cinci ani că mi-a furat năsucul, dar de fiecare dată îi vedeam degetul mare îngălbenit băgat între celelalte degete. Nu arăta a nas. Nasul meu nu avea o unghie murdară și nu duhnea a tutun.

— De unde știi că sunt persoana potrivită pentru tine? am continuat. Dacă există vreun tip deprimat pe nume Bob, care stă acum pe canapea și mănâncă sendvișuri cu ciocolată, întrebându-se unde naiba e Viața lui, care ești tu, iar tu stai aici cu mine, și totul e o greșeală și... ?

— Pur și simplu știu, a zis el. Nu ai și tu același sentiment?

L-am privit și imediat m-am înmuiat. Știam. Așa cum știam când mă uitam la Blake în fiecare zi, timp de cinci ani. Exista o legătură. De fiecare dată când ne aflam într-o încăpere aglomerată, în care nimeni și nimic nu avea sens pentru mine, mă uitam la Viața mea și știam că și el gândește la fel ca mine. Știam. Știam pur și simplu.

— Dar cum e propria ta viață? l-am întrebat.

— E mai bună de când ne-am cunoscut.

— Serios?

— Prietenilor mei nu le vine să creadă cât de mult m-am schimbat. Ei cred că ne vom căsători, deși le spun mereu că nu așa stau lucrurile.

A început să râdă. Apoi s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar eu simțeam – într-un mod ciudat, trebuie să recunosc – că tocmai fusesem abandonată.

M-am uitat în altă parte. Nu voiam să-mi vadă sentimentele amestecate, dar m-am trezit amețită, căci viața îmi trecea la propriu prin fața ochilor. „Lucy și Samuel 1986–1996.“ Era un dosar destul de subțire. Pe atunci aveam o relație destul de normală cu tata, dacă era normal să-l văd o dată pe lună, duminică, atunci când mă întorceam de la internat. Dosarele din anii următori erau puțin mai groase – la cincisprezece ani devenisem la fel de încăpățânată ca el –, apoi pe la douăzeci de ani s-au subțiat din nou. Eram plecată perioade lungi de timp, studiam la universitate, ceea ce îi făcea plăcere. Dosarul din ultimii trei ani era mai gros decât oricare altul. Era dosarul relației pe care am avut-o cu fiecare membru al familiei mele. Nu eram deloc curioasă să știu ce conține vreunul dintre acele dosare. Le trăisem, știam ce se întâmplase, preferam să-mi amintesc de ele cu o anumită părținire și răstălmăcire pe care ți le aduc timpul, vârsta și cele înțelese ulterior. Viața mea continua să vorbească normal, încântat și mândru de realizările sale, fără să-și dea seama de stinghereala mea.

— Cred că voi păstra aceste documente, deși le-am introdus în calculator. Sunt sentimental. Ce crezi?

Își privea biroul radios, încântat de realizarea lui.

— Sunt foarte fericită pentru tine, i-am zâmbit cu tristețe. Sunt foarte fericită că ție îți merge bine în toate privințele.

Zâmbetul i s-a stins când mi-a simțit starea de spirit, deși n-aș fi vrut asta. Nu voiam să fiu egoist și să fac din momentul lui special unul despre mine.

— Vai, Lucy.

— Nu, te rog, e în ordine. Sunt bine.

M-am înviorat, afișând un zâmbet fals. Știam că părea fals și că vorbeam fals, dar era mai bine decât adevărul.

— Sunt fericită cu adevărat pentru tine. Ai ajuns departe, dar, dacă nu te superi, acum trebuie să plec. Am... Ă... O întâlnire cu o fată pe care am cunoscut-o la sala de fitness, care...

Am oftat. Nu puteam să mint, nu mai puteam să fac asta.

— Nu. De fapt n-am nicio întâlnire, dar trebuie să plec. Chiar trebuie.

A dat din cap. Arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile.

— Înțeleg.

Era un moment stânjenitor.

— Poate te întâlnești diseară cu Don? l-am întrebat plină de speranță, fără să-mi dau seama, dar Viața mea a făcut o grimasă.

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce nu?

— Nu după seara trecută.

— Ai pierdut o halbă de bere, nu e mare lucru.

— Pentru el a fost, a spus cu seriozitate. L-ai ales pe Blake, Lucy. Știe asta. Nu a fost vorba de o halbă de bere, ci de decizia pe care a trebuit să o iei. Știi asta.

Am înghițit în sec.

— Eu nu văd lucrurile în felul ăsta.

— Nu contează, a ridicat Viața mea din umeri. El așa le vede.

— Dar asta nu înseamnă că voi nu puteți fi prieteni.

— Oare? De ce naiba ar vrea să-și petreacă timpul cu mine, când, de fapt, pe tine te vrea? Cu Blake era invers. Te voia pe tine, nu Viața ta. Cât despre Don, el poate să aibă Viața ta, dar nu și pe tine. Ce ironie, nu-i așa?

— Mda, am zis schițând un zâmbet. Acum trebuie să plec. Felicitări, chiar sunt foarte bucuroasă pentru tine.

Nu-mi puteam ascunde tristețea, iar cuvintele mele sunau în gol. Așa că am plecat.

Am cumpărat de la magazinul din colțul străzii o conservă de mâncare pentru pisici și o plăcintă cu brânză pentru cuptorul cu microunde. Imediat ce am ieșit din lift și am ajuns în fața garsonierei, am înghețat. Îmi venea să mă întorc. Mama stătea lipită de ușă, cu spatele la mine, și părea că așteaptă de ceva vreme. Primul meu impuls, așa cum am mai spus, a fost să mă întorc în lift, dar, imediat după aceea, m-am gândit că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Am alergat spre ea.

— Mamă.

A ridicat privirea și, când am văzut-o, mi s-a făcut rău.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

S-a îndreptat spre mine cu fața schimonosită. Am îmbrățișat-o și am mângâiat-o, crezând că asta e tot ce-i trebuie. Dar am auzit

un suspin, încă unul, după aceea un scheunat, apoi un smiorcăit, și mi-am dat seama că plânge.

— E vorba de tata, nu-i așa?

A început să plângă și mai tare.

— E mort? Spune-mi, a murit? m-am panicat eu.

— Mort?!

S-a oprit din plâns și m-a privit alarmată.

— Ce-ai aflat?

— Aflat? Nimic. Doar am presupus. Te văd că plângi și tu nu plângi niciodată.

— O, n-a murit.

A scos din mânecă o batistă udă.

— Dar am anulat-o. Am anulat totul.

A început din nou să plângă.

Șocată, i-am cuprins umerii cu un braț, iar cu celălalt am căutat cheile în geantă. Am deschis ușa garsonierei. Mirosea a mochetă curată și eram mulțumită că făcusem treaba asta și că schimbasem becul la baie. Domnul Pan, care ne auzise vocile la ușă, ne aștepta nerăbdător. Încântat, s-a repezit spre picioarele mele, căci nu se mai puteai abține. Era un aer închis, așa că am deschis imediat toate geamurile, ca să aerisc.

— Nu-l mai suport, a spus mama plângând.

A intrat în apartament și atunci mi-am dat seama că are o geantă destul de mare în mână. Fără să se uite în jur, s-a așezat pe un scaun înalt la bufetul din bucătărie, punându-și capul în palme. Domnul Pan a sărit pe canapea, apoi pe bufet și s-a furișat încet spre ea. Mama a întins mâna și a început să-l mângâie fără să se gândească.

— Deci mariajul s-a încheiat? am întrebat-o, încercând să intru în contact cu extraterestrul care invadase corpul mamei.

— Nu, nu, a răspuns mama nepăsătoare. *Nunta* e anulată.

— Dar mariajul continuă?

— Sigur că da, a spus făcând ochii mari, surprinsă că mă gândesc la așa ceva.

— Stai să văd dacă am înțeles, am spus și m-am așezat lângă ea. E atât de insuportabil, încât nu vă reînnoiți jurămintele, dar rămâi în continuare lângă el?

— M-am căsătorit o dată, dar a doua oară nu pot s-o mai fac! a spus hotărâtă, apoi a gemut, punându-și capul pe bufet.

Deodată, și-a ridicat capul.

— Lucy, ai o pisică!

— Da. Țasta e domnul Pan.

— Domnul Pan, a spus zâmbind. Bună, frumoseule.

Se simțea ca în paradis sub atingerea ei.

— De cât timp îl ai?

— De doi ani.

— *Doi ani*? De ce naiba nu ne-ai spus și nouă?

Am ridicat din umeri, m-am frecat la ochi și am mormăit:

— Așa mi s-a părut corect la momentul respectiv.

— Draga mea, hai să-ți fac un ceai, a spus ea, simțind că am o problemă.

— Nu, ia loc. Îl fac eu. Fă-te comodă pe canapea.

S-a uitat la canapeaua mare din piele cafenie, în formă de L, care ocupa aproape toată camera.

— Îmi amintesc de asta, a spus, apoi s-a uitat la restul apartamentului, ca și cum și-ar fi dat brusc seama că se află acolo pentru prima dată. E intim. Ai perfectă dreptate. Tatăl tău și cu mine ne simțim pierduți în casa aia mare. Suntem ca niște popice.

— Mersi.

Am umplut ibricul. Telefonul ei a început să sune. Și-a strâns poșeta ca să nu se mai audă.

— El e. E neobosit.

— Știe unde ești? am întrebat-o, încercând să-mi ascund zâmbetul.

— Nu știe și nici să nu te gândești să-i spui.

S-a îndreptat spre fereastră, încercând să găsească o modalitate de a ocoli canapeaua, dar a văzut că e împinsă sub pervazul ferestrei și s-a întors în direcția opusă, căutând o altă cale.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Ajunsă la celălalt capăt al canapelei, a văzut că e rezemată de bufetul din bucătărie. Așa că a făcut ceea ce orice altă persoană, în afară de mama mea, ar fi făcut: și-a ridicat piciorul și a sărit peste spătarul canapelei.

— M-am măritat cu o bestie egoistă, asta s-a întâmplat. Poți să râzi cât vrei, știu că tu crezi că suntem două fâsuri bătrâne, dar în fâsul ăsta a mai rămas puțină viață.

Și-a scos pantofii negri de firmă, și-a strâns picioarele sub fund și s-a făcut comodă pe canapea.

— Nu mai am lapte, am spus vinovată.

De obicei, mama mă servea cu ceai adus pe o tavă de argint, în cel mai fin porțelan chinezesc. Ce făceam eu nu era deloc cum se cuvine.

— Merge și simplu, a spus ea, așteptând ceașca de ceai.

M-am urcat pe canapea cu cânilor în mână și m-am așezat pe partea opusă. Mi-am pus picioarele pe măsuta de cafea. Niciodată nu mai stătuserăm așa împreună.

— Povestește-mi cum s-a întâmplat.

A oftat și a suflat în ceai.

— N-a fost ceva anume, ci multe alte lucruri, dar comportamentul pe care l-a avut față de tine a fost picătura care a umplut paharul, a spus arțăgoasă. „Cum îndrăznești să-i vorbești astfel fiicei mele? Cum îndrăznești să vorbești astfel cu musafirul nostru?” Așa i-am spus.

— Mamă, el îmi vorbește mereu așa.

— Nu în felul ăsta! Nu în felul ăsta!

Mă privea direct în ochi.

— Până în ziua aia a fost un ticălos, așa cum e de obicei – am rămas cu gura căscată –, ceea ce am suportat, dar atunci a fost prea mult. E vorba de nunta asta blestemată. Voiam să o organizez ca să fim toți împreună, să ne apropie mai mult. Voiam ca el să se gândească la cei treizeci și cinci de ani de căsătorie și să mă ajute să-i sărbătorim. În loc de asta, totul s-a transformat într-o paradă ostentativă de oameni care, sincer, nici măcar nu-mi plac.

Am oftat din nou. Asistam la o revelație după alta și mă intriga mai mult starea de spirit a mamei decât situația mariajului lor, care nu prea mă interesa. Erau adulți, era ridicol să mă gândesc că trăiseră pe un pat de trandafiri în ultimii treizeci și cinci de ani.

— Și maică-sa!

Se prefăcea că își smulge părul din cap.

— Femeia aia e mai rea decât atunci când ne-am căsătorit. Își spune părerile de doi bani despre orice și, de fapt, mă doare undeva de ele.

„Mă doare undeva?”

— Sincer, Lucy, e atât de neobrăzată, iar tu ești așa de nostimă când vorbești cu ea.

S-a aplecat, punându-și mâna pe genunchiul meu.

— De-aș putea să-mi amintesc lucrurile pe care i le-ai spus, a spus ea chicotind. Aia cu alăptatul, Doamne iartă-mă, a fost bună de tot. Am crezut că o să-i cadă proteza din gură.

Apoi a devenit din nou serioasă.

— Am spus că nu mai organizez nimic niciodată după nunta mea. Se băga peste tot în ziua aia, la fel cum făcea și mama. Dar nunta asta voiam să fie *a mea*. Numai a mea. O amintire frumoasă pe care să o împart cu copiii mei.

M-a privit cu duioșie și mi-a luat mâna într-a ei.

— Încântătoarea mea fiică. O, Lucy, îmi pare rău că mă descarc în fața ta.

— Nici vorbă. Dă-i înainte. Chiar îmi face plăcere.

Mă privea mirată.

— Vreau să spun că nu-mi vine să cred că spui toate astea. De obicei ești atât de reținută.

— Știu.

Și-a mușcat buza cu vinovăție.

— Știu, a șoptit ea, aproape cu teamă, îngropându-și fața în mâini.

Apoi și-a îndreptat spatele și a zis pe un ton hotărât:

— Știu. Exact așa va trebui să fiu de acum înainte. Nu ca mine. Am fost ca mine toată viața. Mi-aș fi dorit să semăn cu tine, Lucy.

— Ce spui?

— Ești atât de hotărâtă, a zis, ridicându-și pumnul în aer. Tu știi ce vrei să faci și nu-ți pasă de ce face sau spune cineva. Ai fost așa de mică, și așa trebuie să fiu și eu. Vezi tu, niciodată nu am știut ce am vrut să fiu – nici acum nu știu. Știam doar că trebuie să mă mărit și să fac copii, așa cum au făcut mama și surorile mele. *Voiam* să fac asta. L-am cunoscut pe tatăl tău și am fost soția lui, asta am fost. Apoi am făcut copii.

Mi-a întins din nou mâna, probabil ca să nu fiu ofensată de ceea ce spune.

— Apoi am fost mamă. Asta am fost. Soție și mamă, dar nu știu dacă am avut sau am vreo valoare. Tu și băieții ați crescut, așa că ce mai sunt acum?

— Eu am mereu nevoie de tine, am protestat.

— E drăguț, a spus ea, mângâindu-mă cu afecțiune pe obraz, apoi și-a retras mâna. Dar nu e adevărat.

— Iar acum ești o bunică minunată.

Și-a îngustat privirea, apoi s-a uitat din nou vinovată.

— Da, desigur, și e un lucru minunat, crede-mă. Dar asta înseamnă că fac lucruri și reprezint ceva pentru alții. Sunt bunica lui Jackson, a lui Luke și a lui Jemima, sunt mama ta, a lui Riley și a lui Philip, sunt soția lui Samuel, dar cine sunt eu pentru mine? Unii oameni au știut dintotdeauna la ce sunt buni. Uite, prietena mea Ann a știut dintotdeauna că vrea să predea, și asta a făcut, s-a mutat în Spania, a cunoscut un bărbat, iar acum beau vin, mănâncă mezeluri fine, se uită la apusuri de soare și predau în fiecare zi, a oftat ea. Eu n-am știut niciodată ce vreau să fac, la ce mă pricep. Nici acum nu știu.

— Nu vorbi așa. Ești o mamă minunată.

A zâmbit cu tristețe.

— Fără supărare, scumpo, dar vreau să fiu mai mult.

Apoi a dat din cap ca și cum avea un gând ascuns.

— Acum ești furioasă, i-am spus încet. E de înțeles. Eu nu pot sta nici trei minute cu tata, dar treizeci și cinci de ani. Poate că după ce te mai liniștești o să fii încântată de ceremonie.

— Nu, a spus ea pe un ton ferm. Am anulat-o. Așa rămâne.

— Dar mai e doar o lună. Invitațiile au fost deja trimise. Totul e rezervat.

— Și totul poate fi anulat. E timp destul. Va trebui să facem niște cheltuieli, totuși. O rochie nouă e binevenită, iar băieții pot folosi și ei costumele elegante. Nu-mi pasă. Voi scrie câteva cuvinte fiecăruia în parte ca să-i anunț că evenimentul a fost anulat. Nu mă mărit cu tatăl tău a doua oară. O dată e suficient. Am făcut toată viața ceea ce au vrut alții să fac. Am fost mereu și în orice situație responsabilă, ascultătoare și așa cum se cuvine,

dar nu vreau un eveniment la primărie, unde să se înghesuie toată lumea juridică, pentru a-mi aniversa *viața* – treizeci și cinci de ani de mariaj, din care au rezultat trei copii minunați. Nu se potrivește. Nu reprezintă ce am realizat eu în viață, ci arată ce este el în profesia lui.

— Atunci tu ce ți-ai dori?

M-a privit surprinsă, fără să răspundă.

— Nu știi?

— Nu e vorba de asta, dar nimeni nu m-a întrebat așa ceva.

— Îmi pare rău că nu te-am ajutat. Am fost atât de egoistă.

— Nici vorbă. Trăiai o aventură palpitantă cu Viața ta. E important, crede-mă, a spus ea melancolică. Apropo, cum mai merg lucrurile?

— O, am oftat, nu prea știu.

Mă privea așteptând, iar după tot ce-mi spusese, că nu se simte o mamă bună, nu m-am mai putut abține.

— Mi-am pierdut serviciul, mașina mea a ajuns la fiare vechi, am jignit sentimentele unui tip perfect, cu care am avut o aventură de o noapte, Melanie nu mai vorbește cu mine, nici ceilalți prieteni, vecina mea crede că sunt afurisită, m-am dus la Wexford ca să-i spun lui Blake că îl iubesc și că vreau să fim din nou împreună, dar, când am ajuns acolo, mi-am dat seama că nu-l iubesc, iar acum Viața mea se descurcă și fără mine. Pe scurt, cam asta e viața mea.

Mama și-a dus degetele delicate la buze. Colțurile gurii îi tremurau. A scăpat un „O“ ascuțit, apoi a început să râdă.

— O, Doamne, Lucy.

Nu se mai putea opri din râs.

— Mă bucur că viața mea te amuză, i-am spus zâmbind, privind-o cum râde isteric.

Mama a insistat să stea peste noapte la mine, fiindcă urma să fie ziua mea, dar, mai ales, pentru că nu voia să-i deranjeze pe Riley și pe iubitul lui. Deși îi spusese de nenumărate ori că nu este homosexual. În timp ce își făcea duș, l-am ascuns pe Domnul Pan într-o geantă și l-am dus într-o poșetă supradimensionată în parcul de vizavi. Aerul proaspăt se spune că ajută,

asa că m-am rugat să bată vântul ca să-mi alunge gândurile din cap. Vecina mea Claire stătea pe o bancă în locul de joacă și avea căruciorul lângă ea.

— Pot sta și eu lângă tine?

A dat din cap. M-am așezat cu Domnul Pan pe genunchi. Claire s-a uitat la el.

— Îmi pare rău, am crezut că...

— Știu, am întrerupt-o. E în regulă.

Motanutul a început să se foiască și l-am lăsat liber.

Tăceam amândouă.

— Îi plac leagănele, a spus ea privindu-le. Nu l-am auzit niciodată râzând atât de mult ca atunci când se dă în leagăn.

— Și mie îmi plăceau leagănele, am spus și am tăcut amândouă.

— Cum se mai simte?

— Poftim?

A ieșit din transă.

— Conor. Ieri mi-ai spus că e bolnav. Cum se simte?

— Nu e mai bine, a spus ea indiferentă.

— L-ai dus la doctor?

— Nu.

— Poate că ar trebui să o faci.

— Crezi?

— Dacă nu se simte bine.

— De fapt... urăsc doctorii. Urăsc spitalele și mai mult, dar, pentru că mama s-a îmbolnăvit, trebuie să merg. N-am mai fost de când...

S-a oprit, confuză. Au mai trecut câteva minute până când a vorbit iar.

— Mama se simte mai bine.

— Asta e o veste bună.

— Da, a zâmbit ea. E ciudat, trebuie să treacă prin toate astea ca să fim din nou împreună.

— Când eram atunci în garsoniera mea... Era soțul tău?

A dat din cap.

— Nu suntem împreună, dar...

— Nu se știe niciodată, am terminat eu fraza în locul ei.

A încuviințat.

— Nu e bolnav de-adevăratelea.

— Soțul tău?

— Nu, Conor. Nu e bolnav, doar că e diferit.

— În ce fel?

— E mai tăcut.

Atunci s-a întors spre mine, iar ochii ei – mari și îngrijorați – erau plini de lacrimi.

— E mai tăcut. Nu-l mai aud atât de des.

Priveam amândouă leagănul, care nu se mișca, iar eu m-am gândit la Blake. Sunetul amintirilor noastre se stingea și sentimentele pe care le avusesem pentru el păreau că se îndepărtează de inima mea.

— Poate că ăsta nu e un lucru atât de rău, Claire.

— Îi plăceau leagănele, a repetat ea.

— Mda, am răspuns, observând că o spusese la timpul trecut. Și mie îmi plăceau leagănele.

— Mamă, ești trează?

Era miezul nopții. Mama era în patul meu, iar eu pe canapea, cu ochii larg deschiși.

— Da, dragă, a răspuns imediat, trează de-a binelea.

A aprins veioza. Ne-am ridicat amândouă în capul oaselor.

— De ce nu dai tu o petrecere acasă, în grădină? Inviți prietenii apropiați și familia, păstrezi florile pe care le-ai comandat și mâncarea de la catering.

Mama a reflectat puțin, apoi a bătut din palme radioasă.

— Lucy, ce idee minunată!

Apoi zâmbetul i s-a stins.

— Problema e că va trebui să mă mărit din nou cu tatăl tău.

— Ai dreptate. Ei bine, cu asta nu pot să te ajut.

A stins lumina și ne-am întins în pat tăcute, amândouă frământându-ne mintea. Mi-am luat telefonul de pe măsuta de cafea și m-am uitat la ecran. Ochii lui Don dominau în continuare ecranul. Mă gândeam la el neîncetat. Voiam să-l sun și să mă scuz, dar nu știam ce să-i spun. Fusesem atât de nepoliticoasă cu el, îl alesesem în mod clar pe Blake, în defavoarea lui, apoi mă înjosisem într-un asemenea hal, încât îmi lăsasem Viața să i-o spună. Am pus telefonul înapoi pe măsută dar, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, mama m-a întrebat din senin:

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău?

— Blake?

— Nu, nu el, tânărul care a venit luni seara la cină.

— A, Don. Nu era chiar prietenul meu.

— Nu? Era o atracție între voi. Și mi-a plăcut cum te-a apărat în fața tatălui tău. Ce curaj!

— Mda, am spus încet. Cum adică „era o atracție între noi“?

— Felul în care vă priveați... Parcă erați cuprinși de vrajă.

Inima mi-a tresărit.

— Așa eram și eu cu tatăl tău, cel puțin așa spunea lumea. Știi, ne-am cunoscut la una dintre petrecerile lui tati. Eu eram încă la școală, tatăl tău era proaspăt absolvent, ucenic al lui tati.

— Știu, mi-ai spus.

— Da, dar nu ți-am spus cum m-a agățat.

— Tata te-a agățat?

— Desigur. Venisem cu o prietenă la petrecere, dar ea s-a dus la baie, așa că am rămas singură. Atunci am văzut un tânăr aspru cu mustață, care părea foarte serios și care s-a apropiat de mine. Avea un pahar cu apă în mână și mi-a zis: „Pari singură, vrei să-ți țin companie?“

— Cu asta te-a agățat? m-a pufnit râsul.

— Da, a spus ea chicotind. Dar a funcționat, fiindcă de când s-a așezat atunci lângă mine, n-am mai fost niciodată singură.

Am înghițit în sec, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am întors pe o parte, am luat telefonul, m-am uitat în ochii lui Don și am știut imediat ce am de făcut.

Venise timpul să spun niște adevăruri.

A doua zi, Viața mea a sosit mai târziu ca de obicei. A intrat pe la prânz, folosindu-și propria cheie, ascuns în spatele unui mănunchi de baloane pe care scria „La mulți ani!“.

— Oare ce se întâmplă în clădirea asta, miroase de parcă... O, Doamne!

S-a oprit și s-a uitat în jur.

Eu nu m-am oprit, am continuat să fac ceea ce făceam, adică să întind aluatul de foi. Brațele îmi obosiseră și aveam broboane de transpirație pe frunte, dar în mintea mea lucrurile nu fuseseră nicicând mai clare. Totul în viața mea era limpede ca cristalul, știam ce am de făcut. Cu cât întindeam mai mult aluat, cu atât mai bine îmi știam destinul.

— Ai o cădere nervoasă? m-a întrebat Viața, prefându-se îngrijorat. Fiindcă dacă e așa, va trebui să mă întorc la birou și

să fac o grămadă de hârtoage. Abia am terminat de îndosariat ieșirile tale nervoase. Tipic pentru tine, a pufnit el.

— Nu, de fapt e opusul. Sunt în mijlocul unui moment de iluminare, am spus, ocupându-mă de aluat.

— Iar ai citit cărți? Ți-am spus să nu mai faci asta. Îți dau idei.

Îmi vedeam de treabă în continuare.

— La mulți ani!

M-a sărutat pe creștet.

— Ți-am cumpărat baloane, dar adevăratul meu cadou a fost să-ți dau o dimineată liberă, una fără mine. De neprețuit.

— Îți mulțumesc.

Am admirat în treacăt baloanele, apoi m-am întors la lucru.

— Ți-ai luat și tu vreo pauză, femeie nebună? m-a întrebat el, mutând un platou de briose pe jos, după care s-a așezat la bufet.

Am făcut în sfârșit o pauză și am privit în jur: avea dreptate. Fiecare loc liber din apartament era plin de briose și plăcinte. Pe aragaz, într-o crâtcioară, fierbeau rubarba și merele. Făcusem briose cu afine, tartă cu mere și prăjituri cu nuci pecan și caramel. După ce petrecusem toată noaptea trimițând mesaje ca să-i anunț pe toți, dis-de-dimineată mă dusesem la supermarket să cumpăr ceva de mâncare pentru mama. Trecuseră ani de zile de când nu mai fusesem la un supermarket, unul adevărat, nu la chioșcul care îmi satisfăcuse apetitul în ultimii doi ani. Am trecut pe lângă alimente și imediat m-a atras zona cu produse pentru copt, iar acolo mintea mea s-a trezit la viață, de parcă dormise ceva timp, apoi a urmat o explozie de gânduri. Nu erau doar idei, de-astea am avut mereu, ci decizii. Am decis să-mi fac un tort de biscuiți cu ciocolată pentru ziua mea, dar, îndată ce am început, nu m-am mai putut opri, ca și cum coptul era o terapie. Lucrurile deveneau tot mai clare în mintea mea.

— Cu cât frământ mai mult aluat, cu atât îmi dau seama mai bine de ce am nevoie, i-am spus Vieții mele, în timp ce răsuceam frenetic aluatul. Am nevoie să frământ aluat, am chicotit.

M-a privit amuzat.

— Dar am nevoie și să vorbesc cu prietenii mei, am nevoie de Don, trebuie să-mi iau un serviciu – unul ca lumea, unul care să-mi placă, pentru care să am calificările necesare. În fine, trebuie să-mi văd de drum.

Am împins o felie de prăjitură cu afine și măr spre el, apoi mi-am verificat mobilul. Toată lumea îmi răspunsese la mesaj, cu excepția lui Don.

— O! Iluminare e prea puțin spus. Deci ești gata să faci schimbări?

— „Gata“ este al doilea nume al meu.

Continuam să frământ aluatul, ca o femeie cu o misiune clară.

— De fapt e Caroline, dar înțeleg ce vrei să zici.

Și-a sprijinit bărbia în palme, privindu-mă leneș, dar îmi dădeam seama că e la fel de exaltat ca mine. Se produsese o schimbare în mine, lucrurile se mișcau, în sfârșit.

— Am primit mesajul tău azi-noapte.

— Bine, am spus, ridicând aluatul de pe bufet.

L-am pus într-o tavă și am apăsat ca să ia forma ei.

— Să înțeleg că ai trimis un mesaj asemănător și prietenilor tăi?

— Da.

— Ei știi că e ziua ta? De ce nu au organizat ceva pentru tine?

— Au vrut să facă asta, cu câteva luni în urmă, dar le-am spus că nu e cazul. Le-am spus că o să plec la Paris cu mama.

— Toată lumea o să vină la cina asta aniversară ca să audă anunțul surpriză?

— Mda, până acum toată lumea, cu excepția lui Don.

— Și îmi dai vreun indiciu referitor la anunțul pe care vrei să-l faci?

— Nu.

Nu părea deranjat.

— Și ce vrei să faci cu atâta mâncare?

— Pot să dau o parte din ea vecinilor.

Amuțise. Apoi m-a întrebat:

— Te-ai uitat la filmul de aseară, nu-i așa?

— Ce film?

Mă prefăceam că nu înțeleg.

— Lucy.

S-a ridicat de pe scaun, pierzându-și răbdarea.

— Ce-ai de gând să faci? Să deschizi o patiserie ca fata din film?

M-am îmbujorat.

— De ce nu? La ea a mers.

— Fiindcă e un film, Lucy. Iau decizii care le schimbă viața într-un montaj de douăzeci de secunde. Aici e vorba de viața *ta*. Habar n-ai cum să pornești o afacere, n-ai nici bani, nici perspicacitate financiară și nicio bancă n-o să-ți dea banii de început. Ți place să te joci cu glazură roz.

Am chicotit ca un copil.

— Ai spus „perspicacitate“.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, poate o să le vând astăzi în piață.

O spusese de parcă tocmai avusesem o nouă idee, căci adrenalina dată de o minte clară mă stârnea continuu. De fapt, chiar aveam în cap gândul să vând prăjiturile în piață. Eram proactivă, îmi căutam ceva de lucru când nu aveam ce face, așa spunea toată lumea în prezent că trebuie să procedezi, deci sigur Viața mea era mândră de mine.

— Ce idee bună! s-a aprins el, dar i-am simțit imediat sarcasmul. Te pricepi la afaceri? Ai o firmă de produse alimentare înregistrată și ai obținut toate autorizațiile?

Se uita prin apartament.

— Hm. Stau și mă întreb. Ai propriul stand? Ai închiriat un spațiu ca să-ți vinzi produsele?

— Nu, am spus încet.

Și-a deschis servieta, apoi a trântit un ziar pe bufet.

— Intră în lumea reală și citește asta.

Ziarul era deschis la pagina de locuri de muncă, dar n-am remarcat decât faptul că un colț al ziarului îmi aterizase în cremă. Apoi Viața și-a băgat un deget în bolul cu glazură și l-a lins. Ochii îi străluceau.

— Mmm. Poate reușești totuși să deschizi un restaurant de briose.

— Serios? m-am însuflețit eu, plină de speranțe.

— Nu, s-a încruntat el la mine. Dar o să iau asta cu mine.

A ridicat o tavă cu briose și le-a pus lângă el pe canapea.
Am zâmbit.

— O, apropo, Don te-a sunat?

— Nu, îmi pare rău, mi-a spus cu blândețe.

— OK. Nu e vina ta.

Apoi m-am întors la treabă.

Viața mea înfuleca briose și striga la *Jeremy Kyle Show*, când s-a auzit un ciocănit în ușă. Am deschis și imediat am închis-o la loc. Viața mea a dat televizorul încet și m-a privit alarmat.

— Ce s-a întâmplat?

Mă panicasem, făceam gesturi spre ușă și mimam „proprietarul“ în limbajul semnelor. Nu și-a dat seama, așa că am început să alerg prin apartament, încercând să-l prind pe Domnul Pan, care credea că mă joc, timp în care ciocănitul proprietarului s-a transformat în bubuituri. În cele din urmă l-am pescuit și l-am încuiat în baie. Viața mă privea, ținând o brioadă pe care era gata să o înghită.

— Urmez eu? Dacă vrei să-ți petreci timpul de una singură, n-ai decât să-mi spui.

— Nu, am șuiert.

I-am deschis proprietarului ușa, care era roșu de furie pentru că îl ignorasem.

— Charlie, i-am zâmbit. Îmi cer scuze pentru întârziere, aveam câteva lucruri aruncate pe aici. Lucruri femeiești de natură personală.

— Pot să intru? a spus, îngustându-și privirea suspicios.

— De ce?

— E apartmentul meu.

— Da, dar nu poți da buzna pur și simplu aici neanunțat. Aici locuiesc eu. Am drepturi.

— Am fost informat că ai o pisică aici.

— O pisică? Eu? Nu! Sunt alergică la pisici, brațele mi se înroșesc și mă mănâncă, le urăsc pe ticăloasele astea. Adică pe pisici, nu brațele mele. Le lucrez de ani de zile.

I-am arătat mușchii.

— Lucy, mi-a spus pe un ton de avertizare.

— Ce e?

— Lasă-mă să intru ca să arunc o privire.

Am ezitat, apoi am deschis ușa mai larg.

— OK, dar să nu intri la toaletă.

— De ce nu?

A intrat, uitându-se în jur de parcă vâna copii obraznici.

— Mama ei are diaree, a spus Viața mea, ridicându-se de pe canapea. Nu i-ar plăcea să dai buzna peste ea.

— Nu intru cu forța. Eu sunt proprietarul. Tu cine ești?

— Nu sunt o pisică. Sunt Viața ei.

Charlie îl privea cu suspiciune.

Din fericire, coacerea prăjiturilor îndepărtase mirosul de piscă, pe care eu oricum nu-l mai simțeam, fiindcă mă obișnuisem, dar un vânător de pisici l-ar fi adulmecat instantaneu. Apoi mi-am amintit de culcușul și de cutia cu nisip ale Domnului Pan.

— Ce se petrece aici? a întrebat Charlie, măsurând din priviri platourile cu prăjituri întinse peste tot.

— O, astea? Fac prăjituri. Vrei să guști?

L-am condus spre cel mai îndepărtat colț al camerei și i-am dat o linguriță. Stătea cu spatele la mine. Apoi am fugit după colț și am împins sub pat cu piciorul culcușul Domnului Pan. Charlie s-a întors imediat ce-am terminat. M-a privit cu suspiciune și a îndreptat lingurița spre mine.

— Pui ceva la cale?

— Cum ar fi?

— Ai autorizație pentru așa ceva?

— De ce aş avea nevoie? Fac doar niște prăjituri.

— Dar sunt foarte multe. Cui o să le dai pe toate?

— Vrea să-și deschidă o patiserie de briose, a spus Viața mea.

Charlie a făcut ochii mici.

— Am văzut asta aseară, într-un film. Dar era la New York, aici n-ar merge niciodată. Iar dacă tipul ăla chiar o voia înapoi, ar fi trebuit să facă asta înainte ca ea să aibă success. Nu trebuia să dea buzna în magazin în fața tuturor clienților. Nu mi-au inspirat încredere motivațiile lui.

— Serios?

M-am sprijinit de spătarul canapelei, fericită să dezbat filmul.

— Fiindcă mie mi s-a părut că sunt făcuți unul pentru celălalt, iar faptul că prietena ei și prietenul lui s-au împrietenit arăta că...

Domnul Pan a început să miaune în baie. Exact atunci mama și-a făcut apariția în cadrul ușii, așa că am știut că o făcusem lată în stil mare.

— Ce e mirosul ăsta nemaipomenit? O, Lucy, e fantastic! Dacă mă hotărâsc vreodată să mă mărit cu blestematul de tai-că-tău, îmi faci tu tortul? N-ar fi grozav?

Apoi l-a observant pe Charlie și, crezând că intrase în cercul meu de secrete și prieteni, i-a întins mâna.

— O, bună. Sunt mama lui Lucy. Sunt încântată să te cunosc. Mă privea curios.

— Atunci acolo cine e?

Mama și-a tras mâna, ca și cum ar fi fost înțepată.

— Unde?

— La toaletă.

— O... Este...

Nu puteam să mint când Viața mea era de față. Merita cel puțin trei adevăruri acum. Dar n-a mai fost nevoie să inventez ceva, fiindcă Domnul Pan a mieunat din nou, chiar tare, făcându-se perfect auzit.

— E Domnul Pan! a spus mama uluită. Cum a intrat acolo?

— E un prieten de familie, a spus nonșalant Viața mea, mușcând din prăjitură.

— De fapt, uite ce i-am luat astăzi...

A căutat în geanta de cumpărături și a scos o fustiță roz.

— Nu știu de ce, dar mi se pare că-i de genul feminin. Stă *mereu* în pantofii tăi.

— Un prieten de familie foarte mic, a adăugat Viața mea.

— Deci, până la urmă, ai o pisică, a zis Charlie, înfulecând cu poftă încă o plăcintă.

— O, a spus mama, dându-și brusc seama ce făcuse.

M-am dat bătută.

— Scapă de el, Lucy, a zis Charlie. Animalele de casă nu sunt acceptate în clădirea asta, știi bine. Am avut reclamații.

— Nu pot scăpa de el, m-am văicărit. E prietenul meu.

— Nu-mi pasă ce crezi tu că e, e un motan. Scapă de el sau mută-te. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc doamnă Silchester, și...

S-a uitat la Viața mea. Apoi la mine.

— ...Pe dumneata.

Mi-a aruncat o ultimă privire de avertizare.

— O să mă întorc să văd ce faceți, mi-a spus el, apoi a plecat.

— Păi să am o aniversare fericită! am spus încruntată.

Mama și-a cerut scuze din priviri. Am deschis ușa băii și l-am eliberat în sfârșit pe Domnul Pan. Se uita de la unul la altul, simțind că s-a întâmplat ceva rău.

— Nu am serviciu, nu am iubit, nu am prieteni și nici unde să stau. Chiar că ai făcut minuni pentru mine, i-am spus Vieții mele.

— Mă gândeam să te mai aerisești, mi-a răspuns el, apoi a reînceput să-l urmărească pe Jeremy Kyle. Le vorbește ca și cum ar fi imbecili. Ar trebui să iau notițe.

— Nu trebuie să-ți pierzi casa ta frumoasă, a spus mama. Îl iau eu pe Domnul Pan, mi-ar plăcea să-l am acasă. Gândește-te cât spațiu are la dispoziție.

— Dar mi-ar fi dor de el.

L-am ridicat și l-am mângâiat. A sărit din brațele mele, dezgustat de gestul de iubire.

— O să ai un motiv în plus să vii în vizită, a rostit mama fericită.

— N-o păcălești cu asta, Sheila, a spus Viața mea. Cum ai putea să te desparți de toate astea?

— Îmi iubesc garsoniera, am pufnit. Doi ani și șapte luni am reușit să te țin în secret, Domnule Pan.

Mama arăta ca și cum s-ar fi simțit și mai vinovată.

— Astăzi este evident ziua în care se vor dezvălui toate secretele, a spus Viața pe un ton foarte serios.

Mama a bătut din palme încântată.

— Hai să ne pregătim!

Mama se îmbrăca în baie, în timp ce eu mă dezbrăcam în fața Vieții mele.

— Cu ce o să te îmbraci? m-a întrebat el.

Am examinat galeria perdelei.

— Cu aia?

A strâmbat din nas.

— Aia roz?

A dat din cap.

— Aia neagră?

A ridicat din umeri.

— Încearc-o.

Îmbrăcăta numai în lenjeria intimă, am pus un picior pe pervaz și am luat rochia.

— Cum te simți acum, că ai împlinit treizeci de ani?

— La fel ca și ieri, când aveam douăzeci și nouă.

— Nu-i adevărat.

— Nu, nu-i adevărat, l-am aprobat. Azi-noapte am avut o revelație, pe care am urmat-o azi dimineață, în supermarket. Să știi că ar trebui să merg acolo mai des. Imediat ce am văzut stafidele, am știut exact ce am de făcut. Dar n-avea nicio legătură cu faptul că fac treizeci de ani.

— Nu, avea legătură doar cu supermarketul magic.

— Poate are legătură cu modul în care e totul așezat. Atât de structurat. Atât de precis și de practic. Aici fructe, dincolo legume... Hei, tu, înghețată, ești rece, o să stai în frigider cu celelalte...

— Lucy, m-a întrerupt el.

— Da.

— Rochia asta te face grasă.

— Of.

Mi-am scos rochia, trăgând-o peste cap.

Viața mea stătea întins în pat, îmbrăcat într-un costum elegant de vară, sprijinindu-se de pernele mele, cu mâinile sub cap.

Am încercat o altă rochie.

— Mama ta pare entuziasmată de seara asta.

— Știu, m-am încruntat. Cred că se gândește că o să recunosc că am câștigat o probă olimpică sau ceva asemănător. Nu cred că o să înțeleagă ce o să le mărturisesc.

— Ce i-ai spus?

— Același lucru pe care l-am spus și celorlalți.

— Că-i inviți să „sărbătorim adevărul“, a spus el, citând mamei din telefon mesajul meu. „P.S. Dacă vrei să-mi aduceți un cadou, vă rog să-mi dați bani. Cu dragoste, Lucy.“ Încântător, a spus și a ridicat din sprâncene.

— Ce rost are să mă dau pe după copac? Am nevoie de bani.

— Chiar că ești cu totul alta. Ți se văd sfârcurile, a comentat el.

— Ți vine sau nu să crezi, există bărbați care vor să-mi vadă sfârcurile, am pufnit, dar mi-am scos rochia.

— Nu și acest bărbat.

— Cred că ești gay, i-am spus și am râs amândoi.

— Apropo de gay, ce crezi că o să spună Blake despre această mică adunare?

— Cred că, atunci când o să afle, Blake o să fie foarte iritat, am spus frustrată, fiindcă mă încurcasem în rochie.

În cele din urmă, cu capul prins înăuntru, am deschis fermoarul din spate și rochia mi s-a așezat pe corp. Părul îmi stătea în toate direcțiile. A trebuit să-mi disloc brațele ca să-mi trag fermoarul.

— Lasă-mă să te ajut, a spus Viața mea, ridicându-se în sfârșit de pe pat.

Mi-a încheiat fermoarul, mi-a netezit părul, mi-a aranjat partea din față a rochiei, m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare. Mă așteptam să-mi spună că ar trebui să investesc în chirurgia plastică a lui Philip sau ceva asemănător.

— Ești frumoasă, mi-a spus și m-a făcut să zâmbesc. Haide, a spus, dându-mi o palmă peste fund. Adevărul te va elibera.

Pentru prima dată în doi ani, unsprezece luni și douăzeci și trei de zile am ajuns prima la masa din Wine Bistro. Viața mea se așezase lângă mine, iar în partea cealaltă lăsasem un scaun gol, căci speram. Încă mai speram. Mama stătea lângă scaunul gol. Riley a sosit imediat după noi, cu un buchet de flori, un preș de pus la ușă, o salată cu trei feluri de boabe și un plic. Am râs de gestul lui, apoi m-am repezit la plic, fără să mai citesc felicitarea, și am numărat două sute de euro în hârtii de cincizeci. Am chiuit. Viața mea și-a dat ochii peste cap.

— Ești atât de transparentă!

— Și ce? Sunt falită, nu mai am mândrie.

Riley mi-a întâmpinat Viața făcând o plecăciune și sărutându-i mâna.

— Mamă, nu știam că vii, a spus el îmbrățișându-o, apoi s-a așezat pe scaunul liber de lângă mine.

— Aștept pe cineva, am spus, punând salata cu trei feluri de boabe pe scaun.

— Locuiesc la Lucy, a spus mama fericită, trăgând lângă ea un scaun pentru el.

— O, da! a spus Riley și a izbucnit în râs, crezând că e o glumă.

— Tatăl tău e un ticălos, a spus mama, sorbind cu paiul vodcă cu apă minerală și lămâie.

Riley a privit-o șocat, apoi m-a privit acuzator.

— I-ai spălat creierul?

Am dat din cap.

— Deci să înțeleg că el nu vine?

Mama a pufnit.

— Și Philip?

— Face chirurgie plastică reconstructivă unui băiețel care a suferit un accident, am spus plictisită.

— Scutește-mă, și-a fluturat mama mâna în aer. Hai să nu ne mai prefacem că nu știm că Philip se ocupă de țâțe.

Ne-am uitat amândoi la mama surprinși. Viața mea râdea, amuzat de toată scena.

— Cine ești tu și ce-ai făcut cu mama mea? a întrebat Riley.

— Mama ta a luat o binemeritată pauză. Dar Sheila e la datorie, a spus ea pe un ton convingător, apoi a chicotit și s-a aplecat spre mine. Ți-a plăcut?

— Genial, mamă.

Au sosit Jamie și Melanie și m-am ridicat să îi întâmpin. Melanie a rămas în urmă, așa că l-am îmbrățișat mai întâi pe Jamie.

— La mulți ani!

M-a strâns cu putere, strivindu-mi coastele.

— Cadoul meu pentru tine e la Melanie. Firma mea de cadouri nu merge bine, așa că am fuzionat.

— Ai uitat, nu-i așa?

— Complet.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon săptămâna trecută.

— Stai liniștită, nu e mare lucru, am vrut doar să văd dacă ești bine. Hei, Melanie mi-a spus că tipul ăsta e Viața ta, a zis Jamie, făcând ochii mari. Ce nebunie! Am citit asta odată într-o revistă. Stai să vezi când o auzi Adam. De asta suntem aici, nu-i așa? a întrebat, dar n-a așteptat un răspuns. Unde stau? Lângă dumneavoastră, doamnă Silchester?

Am auzit-o pe mama chicotind în spatele meu.

Melanie a făcut ochii mari.

— Mama ta e aici?

— Multe s-au întâmplat de când nu ne-am mai văzut.

— Îmi pare rău că nu am ținut legătura.

— Nu, meritam asta. E în regulă. Melanie, îmi pare tare rău.

A făcut un semn din cap prin care mă ierta.

— Iartă-mă că i-am spus lui Jamie de Viața ta, știi cum sunt eu cu secretele. O, Doamne, apropo de secrete, Jamie mi-a spus că încă o mai iubește pe Lisa. La naiba, iar am făcut-o.

Și-a pus mâna peste gură.

De-abia a spus asta, că Lisa și David au apărut. Lisa mergea legănat, fiindcă mai avea doar câteva săptămâni până să nască. Oamenii trebuia să tragă scaunele ca să-i facă loc să traverseze restaurantul înghesuit. Burta ei umflată atingeja cefeale oamenilor, căci se strecura într-o parte, ceea ce era lipsit de sens, fiindcă ar fi fost mai subțire dacă ar fi mers cu fața. Amândoi erau stânjeniți după ultima noastră întâlnire, dar am îmbrățișat-o pe Lisa călduros și m-am bucurat în tăcere când mi-a înmănat un plic sigilat. Promitea o comoară ascunsă.

David s-a așezat la masă lângă Jamie. Jamie s-a ridicat în picioare.

— O, Lisa, arăți extraordinar.

David îl privea cu răceală, Melanie s-a prefăcut că se îneca și toată lumea și-a îndreptat atenția spre ea, bătând-o pe spate. S-a potolit doar când am sugerat să îi aplicăm manevra Heimlich. Apoi a sosit Chantelle, trăgând după ea un tip ciudat, un străin pentru noi, despre care nu știam ce-i place să facă în timpul liber.

— Hei, sărbătorito !

M-a sărutat și mi-a înmănat un plic, probabil fără să-și amintească de ultima noastră întâlnire.

— Lume, a spus ea atât de tare, încât au auzit-o toți cei din restaurant, acesta este Andrew. Andrew, aceștia sunt prietenii mei.

Andrew s-a făcut roșu în obraji, așa cum era și în cap, apoi le-a făcut stânjenit cu mâna celor de la masă. Chantelle, cu vocea ei puternică și sigură, de parcă Andrew ar fi fost tare de urechi, a început să tune numele noastre, pe care el n-avea cum să le țină minte, căci erau prea multe fețe. Apoi, într-un final, au sosit Adam și Mary. Mary era ursuză și îmbrăcată în negru, iar Adam arăta de parcă toate acuzațiile pe care mi le adusesese urma să fie justificate. De-abia așteptam. Deși, să dau în vileag faptul că mințisem în legătură cu orice în ultimii câțiva ani nu era chiar o victorie pentru mine. Mi-au înmănat plicul și o plantă în ghiveci. Nici măcar nu m-am prefăcut că îmi place. Era ușor de ghicit că în felicitare erau numai cuvinte frumoase și nicio bancnotă.

Mi-am amintit de tortul pe care îl adusesem cu mine și i l-am dus chelnerului cu accent franțuzesc fals.

— Bună, i-am zâmbit.

Abia s-a uitat la mine.

— Astăzi e ziua mea.

— Îhî.

— Și am adus tortul ăsta pentru mine. De fapt eu l-am făcut. Niciun răspuns. Mi-am dres vocea.

— Vrei să-l duci la bucătărie ca să ni-l servești la desert?

A dat din cap enervat, l-a luat din mâinile mele și s-a întors pe călcâie.

— Îmi pare rău, i-am strigat, iar el s-a întors spre mine. Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care ți le-am spus în limba franceză. Nu era ceva *rău*, erau vorbe la întâmplare, știam că nu le înțelegei.

— Sunt francez, a spus el pe un ton amenințător, astfel încât să poată fi auzit de oricine.

— Nu-ți face griji, nu voi spune nimănui. Nu sunt perfectă. Și eu am spus minciuni. Multe minciuni. Dar în seara asta voi spune adevărul.

S-a uitat la grupul de la masă, apoi la mine și mi-a spus încet, cu accent irlandez:

— În anunț scria că pot aplica doar vorbitorii de limbă franceză.

— Înțeleg.

— Aveam nevoie de un loc de muncă.

— Înțeleg perfect. Și eu am nevoie de un loc de muncă și vorbesc franțuzește. Mai sunt locuri?

— Ce încerci să faci, să-mi furi serviciul? a spus îngrozit.

— Nu, nu, deloc, nu încerc să fac asta. Voiam să spun că aș putea lucra *alături* de tine.

M-a privit de parcă ar fi preferat să-l înjunghii.

M-am îndreptat spre masă, iar conversațiile s-au stins imediat. Locul de lângă mine era tot gol, așa că m-am uitat la ceas. Încă mai era timp. M-am așezat în capul mesei, urmărită de toate privirile. Nu îi învinovăteam. Îi chemasem acolo trimițându-le un mesaj, în care le scrisesem că voi spune adevărul și la sfârșitul căruia le cerusem bani, iar acum alarma era pornită. Era timpul să acționez. Chelnerul a venit la masă și a început să toarne încet apă. Voiam să aștept până pleacă, dar se mișca atât de încet, încât mi-am dat seama că nu va pleca până nu aude ce am de spus.

— Așa, vă mulțumesc că ați venit. Nu e mare lucru, dar pentru mine înseamnă mult. S-a întâmplat ceva care a schimbat cursul vieții mele, apoi s-a întâmplat altceva, iar acum viața mea se va schimba din nou.

Chantelle părea nedumerită. Andrew, care mă vedea pentru prima dată, arăta stânjenit, ca și cum nu ar fi vrut să fie aici. Doar Mary dădea din cap aprobator, ca și cum ar fi înțeles.

— Și ca să merg mai departe, trebuie să vă mărturisesc lucrurile astea.

Am tras adânc aer în piept.

— Deci...

În acel moment, ușa restaurantului s-a deschis, iar inima mi-a sărit din piept sperând, sperând, sperând... Dar era Blake.

— Blake.

Șoptisem slab, dar toți mă auziseră și s-au întors să-l vadă. Blake s-a uitat în jur, privirea i s-a oprit asupra mesei noastre, apoi asupra mea. Am avut un schimb de priviri: a lui era furioasă, a mea cerșea înțelegere.

— Deci pentru el era locul ăsta! a țipat Melanie. V-ați împăcat?

S-au auzit murmure de încântare, curiozitate și surpriză, dar apoi ușa s-a deschis din nou și în restaurant a intrat Jenna. Toți au întors capetele spre mine, nedumeriți. L-am privit furioasă pe Adam, presupunând că îl invitasese pe Blake fără să-mi spună, dar părea la fel de uluit ca și mine. Prietenul lui îl luase și pe el prin surprindere. Toată lumea s-a ridicat să-l întâmpine pe Blake. Eroul lor sosise.

— Nu mi-ai spus că vii, a spus Adam, strângându-i mâna prietenului său.

Părea nedumerit.

— Stau doar în seara asta. Adam, ea e Jenna, a zis Blake și s-a dat la o parte, lăsând-o pe Jenna în lumina reflectoarelor.

Părea copleșită și incredibil de jenată să se afle la sărbătorirea celor treizeci de ani ai mei, așa cum era normal să fie. S-a uitat la mine pe jumătate scuzându-se și pe jumătate jubilând, în timp ce îmi ura „La mulți ani!” și se scuza că nu mi-a adus niciun cadou.

— Scuze, a șoptit ea. Credeam că a intrat să salute pe cineva.

— Da.

Am afișat un zâmbet, deși îmi părea sincer rău pentru ea. Îndată ce a trecut mai departe să dea mâna cu ceilalți, m-am simțit strânsă de braț.

- Nu face asta, a zis Blake cu o voce scăzută.
- Blake, nici măcar nu știi ce încerc să fac.
- Știu ce cauți, câțiva fani, iar pentru asta ai nevoie de un băiat rău. Știu exact ce faci. Ascultă-mă, n-o face. Putem găsi alt mod să rezolvăm lucrurile cu ei.
- Blake, nu e vorba despre *ei*, i-am spus printre dinți. E vorba despre *mine*.
- Iar ceea ce vrei să faci mă privește și pe mine, deci cred că e corect să spun ceva, nu crezi?
- Am oftat.
- Se pare că mai avem nevoie de două scaune, a zis Riley, făcând pe gazda emisiunii, încercând să întrețină atmosfera.
- M-am uitat la scaunul gol de lângă mine, apoi la ceas. Tre-cuse o jumătate de oră, Don nu venea.
- Nu, am spus cu tristețe, doar de încă unul, pe ăsta poți să-l iei.
- Toată lumea s-a mutat cu un scaun, iar mama a ajuns lângă mine.
- Blake s-a așezat în capul celălalt al mesei, chiar în fața mea, cu Jenna lângă el, care stătea pe colț, lângă Andrew. Păreau două scaune goale care empatizau unul cu celălalt.
- Ia te uită, a izbucnit Chantelle, e ca în vremurile de demult. Cu excepția lui.
- Se referea la Andrew.
- Pe atunci eram cu Derek.
- S-a prefăcut că vomită. Andrew s-a făcut stacojiu din nou.
- Deci ce am pierdut? i-a întrebat Blake pe cei aflați la masă, dar cu ochii la mine.
- Încă nimic, a spus David plictisit.
- Lucy era pe punctul să ne mărturisească niște lucruri importante, a spus Viața mea, privindu-l cu subînțeles pe Blake. Ceva care înseamnă foarte mult pentru *ea*.
- Nu mai contează, am spus încet, fără vlagă. Uită toată treaba.
- Foarte bine, a intervenit Blake, fiindcă eu chiar am niște vești importante.
- Toate capetele s-au întors imediat la el, ca la un meci de tenis.

— Tocmai am aflat că s-a semnat contractul pentru noua mea carte de bucate și pentru o emisiune TV.

S-au auzit ovații, în special de la prieteni. Familia și Viața mea nu păreau prea entuziasmați, dar erau politicoși – cu excepția Vieții, care a huiduit încet, să-l aud doar eu. Nici ceilalți nu erau superentuziasmați, dar nu sunt sigură că Blake a observat, și chiar dacă ar fi fost așa, a ignorat toate semnele să tacă din gură și a început să vorbească despre o mâncare pe care o făcuse din sardine, așa cum mâncase în Spania, unde fuseseră gătită pe o plită încinsă sub un soare de vară torid. Adam părea un pic preocupat de întreruperea lui Blake, care fusese evidentă pentru toată lumea. Jenna era singura persoană care părea fascinată de el. Toți ceilalți ascultau din politete, cu excepția Lisei, care părea gata să explodeze. Nu știu dacă asta se datora disconfortului său personal sau faptului că Blake vorbea despre sine fără încetare. Jamie renunțase să-l mai asculte și se uita galeș la sâni Lisei, mari cât pepenii.

— Pe cuvântul meu, mi-a spus încet mama, întorcându-se la mine, nu s-a schimbat deloc, nu-i așa?

Din felul în care îmi vorbise, știam că nu o spusese în sens pozitiv și eram surprinsă, fiindcă mereu crezusem că e fascinată de el și de poveștile lui. Poate că fusese mereu doar politicoasă și atentă, așa cum se cuvenea. Pe măsură ce oamenii nu mai ascultau poveștile lui Blake – nesfârșite, căci una se continua în alta –, începuseră să se formeze biserițe în jurul mesei. Într-un final, Blake ajunsese să-i povestească numai Lisei, care nu părea să-l ia în serios.

În final a căscat.

— Blake, a ridicat ea mâna. Scuză-mă, poți să taci?

Toată lumea a tăcut, ascultând ce are de zis.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu prea îmi pasă. Sunt stânjenită, dezgustată, mi-am pierdut răbdarea, așa că o să spun ce gândesc. Înainte de sosirea ta, Lucy urma să ne spună ceva, ceva important și suntem cu toții interesați, fiindcă Lucy nu ne spune niciodată ceva important. Nu ne mai spune. Fără supărare, Lucy, dar asta faci. Nu ne-ai spus nici măcar despre ciudatul din biroul tău care ți-a pus pistolul la tâmplă, a trebuit să aflui de la

Belinda Față de Cățea, vecina mea, ți-o amintești? Crește singură trei copii pe care i-a făcut cu trei tați diferiți și are o față stafidită. Așa-i trebuie. Nu te uita așa la mine, domnișoară Silchester, o merită, pe bune. Ar trebui să-ți spun ce ne făcea când eram la școală. Mă rog, mi-a spus că ți-a pus pistolul la tâmplă, iar eu m-am simțit ofensată fiindcă nici măcar n-am știut. Și nu e numai asta.

Lisa l-a privit din nou pe Blake.

— Ea nu ne spune *nimic*. *Absolut nimic*.

— Era un pistol cu apă, am precizat, încercând să-i potolesc pe toți, care începuseră să-mi reproșeze că nu le spusese nimic și trăncăneau despre toate lucrurile care mi se întâmplaseră în viață și pe care le auziseră de la alții, fiindcă eu nu le spuseseam o vorbuliță.

Blake îi asculta fascinat.

— Tăcere! a strigat într-un final Lisa și s-a făcut iar liniște în restaurant. Toți clienții s-au întors spre ea cu ochi mari. Nu voi, doar ei, a spus ea, făcând un gest spre noi. Lăsați-o pe Lucy să vorbească.

Chelnerul s-a întors să îmi umple paharul cu apă și mi-a zâmbit de sus. Fără grabă a trecut la un alt pahar. L-am ținut cu privirea, așa că a lăsat cana pe masă și a șters-o.

— Bun. Blake, pot să vorbesc, te rog?

— Nu trebuie să-i ceri lui voie, s-a răstit Chantelle. Am auzit destule despre sardine în seara asta.

Jamie a zâmbit compătitor.

Blake și-a încrucișat brațele, agitat sub aparenta sa duritate.

— Vreau doar să spun că fac asta pentru mine, nu vreau să transform pe cineva în omul rău. Blake a avut partea lui de vină, dar îmi asum întreaga responsabilitate pentru ce a urmat. *Eu* am procedat așa, nu el.

Blake părea satisfăcut de această afirmație.

— Deci nu îl atacați pe Blake, i-am rugat.

Apoi am făcut o pauză, după care am spus rar:

— Nu eu am rupt relația cu Blake. El m-a părăsit.

Toată lumea a rămas cu gura căscată. Mă priveau în tăcere șocați, apoi fețele șocate s-au înfuriat și s-au întors spre Blake.

— Ei, ei, ei, nu e vina lui, vă amintiți ce v-am spus, da?

Supărați, au întors capul spre mine. Cu excepția lui Adam. S-a uitat întrebător la Blake, iar când a văzut că Blake îi evită privirea, și-a dat seama că recunoaște și s-a înfuriat.

— Eram foarte fericită în relația asta. Eram îndrăgostită până peste cap. Nu mi-am dat seama că avem probleme și e clar că nu am fost atentă, fiindcă Blake nu era fericit. El a pus capăt relației, din motive numai de el știute, pe care are tot dreptul să le aibă, am spus tare și răspicat, încercând să înăbuș răzvrătirea celorlalți.

— De ce-ai spus că ea a fost cea care te-a părăsit? l-a întrebat Melanie pe Blake.

— Am decis *amândoi* să spunem asta, fiindcă eram confuză, iar pe mine mă îngrijora ce vor crede oamenii. În plus, pentru că n-aș fi știut ce să le răspund la întrebări. Și m-am gândit că, dacă spun că nu sunt fericită și că vreau să-l părăsesc, totul o să fie mai ușor. Blake m-a ajutat. Încerca să mă ajute să trec mai ușor peste asta.

Blake a avut decența să pară jenat.

— A cui a fost ideea asta? a întrebat Jamie.

— Nu știu, am răspuns indiferentă. Nu e important. Chestia e că povestea asta a cauzat un lanț de evenimente în viața *mea*, care...

— Dar cine a sugerat ideea asta? m-a întrerupt Mary.

— Nu contează. Acum vorbim despre mine, am spus cu egoism. Am simțit că așa o să-mi fie mai ușor să suport totul, dar nu s-a întâmplat asta, fiindcă voi v-ați îndreptat împotriva mea, crezând că l-am înșelat.

M-am uitat la Adam.

— Vă asigur că nu a fost deloc așa.

— Dar *tu*? l-a întrebat supărată Melanie pe Blake.

— Ei, v-am spus să nu-l atacați, e vorba despre *mine*.

Dar nimeni nu mă mai asculta.

— Nu poți să-ți amintești cine s-a gândit prima dată la asta? l-a întrebat Jamie pe Blake.

— Uite ce e, a oftat Blake, cu coatele pe masă și palmele încrucișate. Se poate să fi fost ideea mea, dar nu am făcut-o mă

sustrag de la vreo vină. Mi-am dorit sincer să-i fie mai ușor lui Lucy...

— Și ție, a zis mama.

— Mamă, te rog, am spus încet, stânjenită că situația devenise așa cum se temuse Blake că va fi.

— Deci a fost ideea ta? a confirmat Riley.

— Așa cred, a oftat Blake.

— Lucy, continuă, mi-a zis Riley.

— Așa. În ziua în care el... adică *noi* ne-am despărțit, v-am spus amândoi că eu l-am părăsit, dar eram foarte confuză. Eram tristă și foarte confuză. Îmi luasem o zi liberă de la serviciu, pentru că trebuia să mergem la cules de căpșuni cu nepoata lui. Îți amintești, Blake?

M-am uitat la el. Părea trist cu adevărat.

— În fine, am spus, schimbând subiectul. Am băut un pic acasă. Un pic mai mult.

— Așa cum era cazul, a zis Lisa, aruncându-i lui Blake o privire furioasă.

— Atunci m-au sunat de la serviciu și mi-au spus să iau un client de la aeroport. Așa că m-am dus.

Mama mă privea în stare de șoc.

— Apropo, tata știe povestea. De aia ne-am certat. Iar Riley, tot ce-ai auzit de la Gavin este corect. Și, ca să se știe, nu-și înșală soția cu un bărbat. Mi-am pierdut serviciul, iar permisul mi-a fost suspendat, dar n-am putut să spun asta nimănui.

— De ce nu? a întrebat Melanie.

— Fiindcă... Mă rog, am încercat. Chantelle, îți amintești?

Chantelle părea o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Nu? Te-am sunat și ți-am spus că m-am îmbătat cu o zi înainte, iar tu m-ai întrebat: „De ce?” Ți-am zis: „De supărare.” Apoi tu mi-ai spus: „De ce naiba ești supărată? Doar tu l-ai părăsit pe Blake.”

Chantelle și-a dus imediat palma la gură.

— Lucy, știi foarte bine că nu trebuie să mă ascuți. Deci e vina mea?

— Nu, am spus și am dat din cap. Chiar nu e. Dar atunci mi-am dat seama că sunt blocată în minciuna asta și că trebuie

să o țin tot așa. Am vândut mașina și am început să merg cu bicicletă. Aveam mare nevoie de un loc de muncă, fiindcă îmi trebuiau bani, iar singurul post pe care l-am găsit a fost la Mantic. Dar trebuia să știu spaniola ca să îl obțin, prin urmare am pretins că știu. Ce mai conta o minciună după atât de multe, unele chiar mari de tot? Dar am avut nevoie de ajutorul Marizei, altfel îmi pierdeam locul de muncă și nu puteam să spun nimănui motivul. Deci am închiriat o garsonieră de mărimea acestei mese, în care niciunul dintre voi n-a călcat, fiindcă mi-era rușine că totul se destrămase. Viața mea era de rahat, pe când vouă vă mergea atât de bine. Eram jenată, asta-i tot. Dar apoi a ajuns să-mi placă viața mea, căci eram doar eu în balonul meu de săpun, unde doar eu știam adevărul. După care Viața mea m-a contactat – tipul ăsta, din dreapta mea, care m-a ajutat să văd că ajunsesem la fund și că singurul mod să ies de acolo și să-mi văd de drum este să vă spun adevărul. Fiindcă toate sunt legate între ele. Adică fiecare mic adevăr este legat de o mare minciună, iar ca să vă pot spune unul, trebuia să vi le spun pe toate și nu puteam. Așa că fie nu v-am spus nimic, fie v-am spus o minciună, și pentru asta îmi pare foarte rău. Chiar foarte rău. Îmi pare rău că te-am târât și pe tine în treaba asta, Blake, dar n-am avut de ales. Nu era despre tine, n-am vrut să te transform în omul cel rău, era despre mine. Trebuia să repar lucrurile.

A dat din cap plin de înțelegere. Părea să fie plin de regrete și trist în același timp.

— Habar n-am avut, Lucy. Îmi pare atât de rău. Serios, am crezut tot timpul că așa cel mai bine.

— Pentru tine, a repetat mama.

— Mamă, am spus enervată.

— Altceva? a întrebat Viața mea, iar eu am reflectat puțin.

— Nu-mi place brânza de capră.

Lisa a oftat.

— Știi. Îmi pare rău, Lisa.

— Dar te-am întrebat de cinci ori!

Se referea la petrecerea pe care o dăduse în urmă cu două luni, când îmi pusese toată brânza în farfurie.

— De ce n-ai spus pur și simplu?

Cred că toți cei de la masă știau de ce nu-i spuseseam. Până și o *capră* ar fi mâncat brânza, iar Lisa m-ar fi mâncat pe mine dacă nu o mâncam. Totuși, asta nu explica faptul că o comandasem de multe ori când mâncasem în oraș, ca să-i arăt că-mi place. De fapt, ajunseseam să urasc brânza de capră și mai mult.

— A, da, să știți că am un motan. Îl am de doi ani și jumătate. Se numește Domnul Pan, dar prefer să-l strig „Julia“ sau „Mary“.

Toți mă priveau șocați, încercând să digere tot ce le spuseseam. Se lăsase o lungă tăcere.

— Deci asta e viața mea pe scurt, oameni buni. Ce credeți? i-am întrebat neliniștită.

Mă așteptam să se ridice și să iasă furtunos pe ușă sau să-mi arunce băutura în față.

Adam s-a întors supărat spre Blake:

— Deci *tu* ai părăsit-o pe Lucy?

Am oftat și am împins salata din fața mea, căci îmi pierise pofta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Melanie, făcând ochii mari. Ai mințit și în privința salatei?

Apoi mi-a zâmbit și am început să chicotim amândouă. Ceilalți se întorseseră spre Blake. Îi aruncau vorbe grele, așa cum îmi făcuseră mie timp de trei ani.

— Îmi cer scuze, dar ați putea să faceți puțină liniște, vă rog? a spus Jamie și toată lumea s-a oprit, în cele din urmă. E de la sine înțeles, dar totuși o spun. Cred că vorbesc în numele tuturor. În fine, aproape în numele tuturor.

I-a aruncat o privire lui Andrew.

— Fiindcă e clar că ție nu ți-a plăcut niciodată de Lucy.

Am râs cu toții, iar Andrew s-a înroșit din nou.

— Lucy, nu pot să cred c-ai simțit că nu ne poți spune toate astea. Nu ne-am fi schimbat părerea în privința ta. Am știut dintotdeauna că ești o catastrofă, indiferent ce-ai fi făcut.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Nu, serios, Lucy. Suntem prietenii tăi. Orice slujbă mi-zeră ai avea și în orice apartament ai locui, nu contează. Ne cunoști prea bine. Crezi că ne pasă de orice fleac?

Părea sincer ofensat.

— Probabil că știam asta, dar minciuna s-a făcut prea mare și mi-a fost teamă c-o să vă pierd pe toți dacă aflați că sunt o ciudățenie psihopată.

— Aici cam ai dreptate, a zis Jamie mohorât. Dar n-o să se întâmple.

— Te susțin, a adăugat Melanie, urmată de ceilalți, cu excepția lui Andrew, Jenna și, desigur, Blake, care era prea ocupat să se simtă mai jenat decât fusese vreodată.

Viața mea observa totul în tăcere, luând în minte notițe pentru următorul dosar din noul său birou. Privirile ni s-au întâlnit, iar el mi-a făcut cu ochiul, așa că, pentru prima dată în doi ani, unsprezece luni și douăzeci și trei de zile, m-am relaxat în sfârșit.

— Acum să trecem la lucrurile importante, a zis Riley. A mai auzit cineva ce am auzit eu? Lucy, ai spus că ai o vecină care are un bebeluș invizibil? Asta nu e cumva...

— Asta nu contează, i-a tăiat vorba Lisa. Nu-i place brânza aia de capră!

Toți au început să râdă, fără să le pese de consecințe. A durat ceva până li s-a alăturat și Lisa.

Riley a dus-o pe mama acasă la Glendalough. Băuse prea mult la restaurant și, cuprinsă de sentimentalism, îl sunase pe tata. El i-a cerut să vină imediat acasă, fiindcă îi era dor de ea, dar mai ales fiindcă era stânjenit că se află în public într-o astfel de stare, în special cu mine. Ceilalți insistaseră să mă ducă la club la Melanie, ca să-mi sărbătoresc ziua de naștere și faptul că spusesem adevărul. Dar eram epuizată, secată în urma atâtor revelații, așa că tot ce-mi doream era să plec acasă și să îmi petrec timpul cu Viața și cu motanul meu. Când am spus asta, Melanie a izbucnit:

— Ah, nu poți sta până la sfârșit nici măcar la propria ta petrecere!

Am dedus că încă o mai deranja faptul că plecasem ca o Cenușăreasă.

Blake a șters-o înainte de desert, luând-o și pe Jenna cu el, spre ușurarea ei. Vieții mele i-a revenit sarcina de a conduce sărbătorita acasă.

Credeam că vom sta treji jumătate din noapte, analizând marea revelație. Fusesse o farsă care durase ani de zile, iar acum, odată încheiată, aproape că nu mai știam ce să fac cu golul rămas în mintea mea – ocupat cândva de stresul provocat de ea. Când m-am scuturat de gânduri, mi-am dat seama că merg singură. Viața mea se oprise brusc sub lumina unui felinar din fața blocului. M-am întors spre el, simțind că golul din minte este înlocuit rapid de o nouă teamă. Și-a băgat mâinile în buzunare. Comportamentul lui avea toate semnele unei despărțiri și deodată inima mea a început să bată cu putere și să mă doară. Nu mă gândisem că nu voi mai fi cu el după ce voi fi remediat totul, fiindcă nu crezusem că voi îndrepta lucrurile, dar, mai ales, pentru că nu suportasem gândul că va trece o zi pe care să nu o petrec cu el.

— Nu intri? l-am întrebat, încercând să păstrez un ton indiferent.

— Nea, a spus zâmbind. Îți voi da o pauză.

— Nu am nevoie de pauză. Serios, intră. Am vreo douăzeci de prăjituri de mâncat, așa că am nevoie de ajutor.

— Nu ai nevoie de mine, Lucy, mi-a zâmbit el.

— Ba cum să nu. Doar nu te aștepți să le mănânc de una singură, am spus, răstălmăcindu-i spusele în mod intenționat.

— Nu asta am vrut să spun, mi-a spus blând, privindu-mă într-un anumit fel.

Privirea *aceea*. Acea privire care spunea: „La revedere, pretenul meu cel mai bun. Sunt trist, dar hai să ne prefacem că suntem bucuroși. “

Simțeam că mi se pune un nod în gât de dimensiuni astronomice, dar trebuia să mă abțin și să nu plâng. Chiar dacă mama încălcase regulile familiei Silchester, nu voiam să o urmez, altfel ne-am fi prăbușit ca niște piese de domino, iar lumea avea nevoie de oameni reținuți din punct de vedere emoțional, era absolut necesar pentru ciclul vieții.

— Dintre toți oamenii, de tine am nevoie.

Viața mea mi-a simțit disperarea și s-a purtat ca un domn, uitându-se în altă direcție, ca să-mi lase timp să-mi revin. Se uita spre cer, inspira și expira liniștit.

— Ce noapte frumoasă, nu-i așa?

Nu observasem. Dacă mi-ar fi spus că era zi, l-aș fi crezut. L-am studiat și m-a uimit cât de frumos, chipeș și puternic era. Mă făcuse să mă simt încrezătoare și sigură, stătuse alături de mine în orice situație. Am simțit o dorință arzătoare să-l sărut. Mi-am ridicat bărbia și m-am apropiat de el.

— Nu face asta, a spus brusc.

S-a întors spre mine și mi-a pus un deget pe buze.

— Dar nu voiam să fac nimic, am spus și m-am retras stânjenită.

Tăceam amândoi.

— Vreau să spun... În fine, ba voiam... Ești atât de chipeș, ai fost atât de bun cu mine și... chiar te iubesc, am spus și am respirat adânc.

A zâmbit și s-a îmbujorat.

— Ți amintești de ziua în care ne-am întâlnit prima dată?

M-am încruntat și am dat din cap.

— Atunci chiar mă urai, nu-i așa?

— Mai mult decât pe oricine altcineva. Erai dezgustător.

— Deci te-am câștigat de partea mea. Misiune îndeplinită. Nu suportai să stai singură în aceeași încăpere cu propria ta Viață, iar acum chiar îți *place* de mine.

— Am spus că te iubesc.

— Și eu te iubesc, mi-a spus, iar inima îmi bătea cu putere. Deci ar trebui să ne bucurăm.

— Dar o să te pierd.

— Tocmai m-ai găsit.

Știam că are dreptate. Știam că oricât aș fi simțit că el e cel potrivit, nu era romantic, nu era ceva carnal și nu era posibil. Ar fi rezultat un interviu într-o revistă cu totul și cu totul diferit.

— O să te mai văd vreodată?

— Cu siguranță, îndată ce o zbârcești. Și acum, că te cunosc, nu cred că o să-ți ia mult.

— Hei!

— Glumeam doar. O să te mai verific din când în când, dacă nu te superi.

Am încuviințat. Nu puteam să vorbesc.

— Iar acum știi unde e biroul meu, nu? Așa că poți să mă vizitezi oricând dorești.

Am dat iar din cap. Mi-am strâns buzele. Simțeam că lacrimile stau să cadă, erau *aproape* gata să cadă.

— Am venit aici să te ajut și te-am ajutat. Dacă rămân, îți stau în drum.

— Ba nu-mi stai în drum, am spus răgușită.

— Ba da, a spus el încet. În garsonieră nu e loc decât pentru tine și canapeaua ta.

Am încercat să râd, dar n-am putut.

— Mersi, Lucy. Și tu m-ai ajutat să repar lucrurile, să știi.

Am dat din cap. Nu puteam să-l privesc. Dacă l-aș fi privit, m-ar fi podidit lacrimile, iar lacrimile însemnau ceva rău. Așa că m-am concentrat în schimb asupra pantofilor săi. Pantofii săi noi, lustruiți, care nu aveau nimic în comun cu omul pe care-l întâlnisem prima oară.

— Bun, deci nu ne spunem „Adio“. Nu e cazul.

M-a sărutat pe creștet, singura parte din mine pe care o lăsasem la vedere. A fost un sărut lung, după care mi-am rezezat capul pe pieptul lui, simțind că inima lui bate la fel de repede ca inima mea.

— Nu plec până nu mă asigur că ai ajuns în siguranță acasă. Hai, du-te.

M-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat. Pașii mei răsunau în liniștea nopții. N-am putut să mă întorc când am ajuns la ușă, trebuia să merg înainte, căci lacrimile se apropiau, erau iminente.

Domnul Pan a ridicat din pat o privire obosită, a văzut că eu sunt și a închis ochii la loc. Mi-am dat seama că acela este sfârșitul vieții pe care o trăiserăm în balonul nostru de săpun. Fie îl lăsam să plece, fie plecam amândoi. Asta m-a întristat și mai rău. Dar era un motan, doar n-aveam să plâng pentru o mătă, așa că m-am întărit și m-am simțit bine că mi-am învins lacrimile. Eram mai puternică decât ele – tot ce vor să spună este că ți-e milă de tine, iar mie nu-mi era. Voiam doar să-mi trag pătura peste cap și să nu mă mai gândesc la nimic din ceea ce se petrecuse în seara aceea, dar nu puteam, fiindcă nu puteam

ajunge la fermoarul din spate al rochiei. Nu putusem nici să mi-o închid, cu câteva ore în urmă. Mă ajutase Viața. Pur și simplu nu ajungeam cu mâinile la fermoar, indiferent din ce unghi aș fi încercat. Îmi contorsionam corpul în toate direcțiile, încercând să ajung la el, dar nu reușeam cu niciun chip. Transpiram și mă agitam, furioasă peste măsură că nu pot scoate rochia aia tâmpită de pe mine. M-am uitat în jur, căutând ceva care să-mi vină în ajutor. Nimic. Nimeni. Abia atunci mi-am dat seama că sunt cu adevărat singură.

M-am urcat în pat cu rochia pe mine. Și am plâns.

Am zăcut în pat o săptămână– cel puțin așa mi s-a părut, dar probabil că nu au fost mai mult de patru zile, ceea ce era oricum mult. În dimineața de după ziua mea, am așteptat până când am auzit mișcare în apartamentul lui Claire, după care i-am bătut la ușă să o rog să mă ajute cu rochia. Mi-a deschis soțul ei, în chiloți, cu părul ciufulit, și am înțeles imediat. Și ea renunțase în sfârșit la ceva, iar acum puteau comemora în voie amintirea lui Conor.

Nu m-a întrerupt nimeni, Viața n-a mai apărut neanunțat în momente nepotrivite, nu au mai aterizat plicuri pe mocheta proaspăt curățată. Am primit o grămadă de mesaje de la prieteni care mă invitau în oraș, îmi dădeau întâlniri, se scuzau, încercau să recupereze timpul pierdut și să profite de noua mea sinceritate. Nu i-am ignorat, nici nu am ieșit să mă întâlnesc cu ei, dar cu siguranță nu i-am mințit. Le-am spus că vreau și că am nevoie să fiu singură. Voiam să mă mai bucur un pic de traiul în micul meu balon de săpun, iar pentru prima dată în viața mea nu era o minciună. Mama îl dusesse pe Domnul Pan la Glendalough și, cu toată că îi simțeam lipsa, știam că se află într-un loc mult mai bun. Nu era corect să fie închis aici. Ori stătea la mama, ori stătea cu mine sub un pod, într-o cutie de carton. În plus, mă îndoiam că voi reuși să înghesui canapeaua din piele cafenie într-un cărucior de cumpărături, lângă restul lucrurilor noastre. În final, alegerea nu a fost prea dificilă. Am asemănat-o cu o curățenie de primăvară. Imediat ce începi să scoți lucrurile, restul merge de la sine.

În cele patru zile de hibernare, m-am dus să cumpăr mâncare adevărată, care trebuia să fie tăiată în bucăți și gătită. Deși îmi

ieșisem din mână, a trebuit să-mi amintesc că pentru mâncarea adevărată trebuie să te organizezi și să o prepari înainte să te lovească foamea. Mi-am curățat de pe cizmele Wellington noroiul vechi de trei ani, de la festivalul de vară. Dacă strângeam suficiente cupoane de la supermarket, primeam gratuit un covoraș de pus la intrare. Pentru asta ar fi trebuit să fac cumpărături timp de un an, dar mă stimula să mă întorc acolo. Cumpărasem lă-mâi galbene și verzi și umplusem cu ele o fructieră, ca prietena mea din revistă. Aș fi vrut să nu mai fie nevoie să muncesc din nou, încă nu găsisem o *pasiune* pentru nimic – acel cuvânt supărător, pe care mi-l tot repetau oamenii – și, chiar dacă habar nu aveam ce vreau să fac cu viața mea, în afară de visul nerealist cu prăvălia de briose, începusem să gândesc corect. Voiam să încerc, să găsesc ceva care să mă intereseze cât de cât și să mă ajute să-mi plătesc facturile. Un progres. Totuși, banii de la ziua mea n-aveau să-mi ajungă la nesfârșit. Puteam numai să plătesc chiria pentru luna următoare, așa că aveam urgentă nevoie de un loc de muncă. Am făcut duș, m-am îmbrăcat și m-am asigurat că am aproape o ceașcă de cafea caldă, apoi m-am așezat în fața bufetului, ca să citesc ziarul pe care mi-l lăsase Viața de ziua mea. Nu mă uitasem prin el de când mi-l trântise acolo – mă preocupase doar picătura de glazură pe care pagina ziarului o luase de pe tort –, dar când am început să citesc, m-am pierdut. Încercuit cu roșu, ceea ce crezusem că este o ofertă de serviciu responsabil de pe pagina cu locuri de muncă, era, de fapt, un anunț de pe pagina de imobiliare, în care scria că se caută un coleg de apartament. Mă enerva faptul că Viața îmi sugerează să părăsesc apartamentul pe care știa că îl iubesc mai mult decât numeroase alte lucruri din viața mea. Eram gata să mototolesc pagina și să o arunc, când mi-a venit o idee. Nu mi-ar fi cerut să părăsesc apartmentul. Am citit iar. Și iar. Apoi, când mi-am dat seama despre ce este vorba, m-am trezit zâmbind: voiam să-mi sărut Viața! Am rupt pagina și m-am dat jos de pe scaun.

Am sărit din autobuz și am început să merg sprintenă, dar am încetinit repede. Un pic dezorientată, mi-am găsit direcția abia când am văzut, în cele din urmă, farul lui Don – covorul

magic, roșu-strălucitor, de pe furgoneta lui. M-a făcut să zâmbesc. Mașina supereroului. Mi-m scos oglinda din poșetă și m-am aranjat, apoi am sunat la interfon.

— Da? a răspuns Don, cu respirația întretăiată.

— Bună, am spus cu voce îngroșată. Am venit pentru interviu.

— Ce interviu?

— Interviul pentru colegul de apartament.

— A, stai așa... Nu am... Cine e?

— Am vorbit la telefon.

— Când a fost asta?

Îl auzeam foșnind niște hârtii.

— Săptămâna trecută.

— Poate a fost Tom. Ai vorbit cu cineva pe care-l cheamă Tom?

Am încercat să nu râd, căci îmi dădeam seama că îl înjură în gând pe Tom.

— El e tipul care se mută cu prietena lui?

— Da, a răspuns el agasat. Cum ziceai că te cheamă?

— Gertrude, am spus zâmbind.

A urmat o pauză lungă.

— Care Gertrude?

— Guinness.

— Gertrude Guinness, a repetat el. Nu te văd pe ecran.

— Nu? Dar mă uit chiar aici, am spus acoperind cu palma camera interfonului.

A tăcut din nou.

— Bine, ia liftul până la etajul trei.

S-a auzit un bâzâit, iar ușa principală s-a deschis.

În oglinda liftului, mi-am fixat un plasture pe ochi și m-am asigurat că am toți dinții negri, cu excepția celor din față, de sus și de jos. Apoi am respirat adânc, gândindu-mă: „Acum ori niciodată.“ Ușile liftului s-au deschis și l-am văzut stând în pragul ușii deschise, sprijinindu-se de toc, cu brațele încrucișate. Când m-a văzut, mi-am dat seama că ar fi vrut să se înfurie. Dar n-a putut. Mi-a zâmbit, apoi și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.

- Bună, Gertrude.
- Bună, Don.
- Tu trebuie să fii femeia hidoasă fără dinți, cu plasture pe ochi și zece copii cu care am vorbit la telefon.
- Numărul greșit. Eu sunt.
- Ești nebună, mi-a șoptit el.
- După tine, i-am spus topită.
- A zâmbit din nou, dar zâmbetul i s-a stins.
- Înțelesesem că tu și Blake sunteți din nou împreună. E adevărat?
- Am scuturat din cap.
- N-ai primit mesajul meu săptămâna trecută, în care te invitam la cină? Voiam să vorbesc cu tine.
- L-am primit. Dar...
- A înghiți în sec.
- Ți-am spus, nu vreau să fiu al doilea pe listă, Lucy. Dacă el nu a vrut să vă împăcați, atunci...
- Ba a vrut, l-am întrerupt. Dar mi-am dat seama că nu asta e ceea ce-mi doresc. *El* nu e ceea ce îmi doresc.
- Adevărat?
- Nu te mint. Nu mai mint. O să citez una dintre cele mai frumoase propoziții care mi-au fost spuse vreodată: „Nu te iubesc.”
- Mi-a zâmbit și, simțindu-mă încurajată, am continuat:
- Dar cred că nu e greu și că în curând o să te iubesc. Deși nu pot să promit nimic. S-ar putea ca totul să se termine în lacrimi.
- Ce romantic.
- Râdeam amândoi.
- Îmi pare rău că te-am amăgit, Don. Este prima și probabil ultima dată când fac asta.
- Probabil?
- Viața e amăgitoare, am spus.
- Am ridicat din umeri și am râs.
- Deci chiar ai venit pentru un interviu de coleg de apartament?
- Nu părea să se simtă în largul lui.

— Da, am spus cu seriozitate. Ne-am întâlnit de trei ori și ne-am culcat o dată, așa că a venit vremea să facem pasul decisiv și să ne mutăm împreună.

A pălit.

— La naiba, nu. Don, îmi iubesc vizuina și rămân în ea. Oricum, nu sunt nici pe departe atât de stabilă din punct de vedere emoțional încât să locuiesc cu o altă ființă umană.

Părea ușurat.

— Am venit aici pentru *tine*.

S-a prefăcut că rămâne pe gânduri, cel puțin așa speram.

— Vino încoace.

M-a luat de mâini și m-a tras mai aproape. M-a sărutat lung. Gura i se murdărise de la tușul de ochi pe care îl folosisem să-mi înnegresc dinții. M-am hotărât să nu-i spun nimic, era mai amuzant așa.

— Să știi că, de fapt, ne-am culcat de *două* ori, m-a corectat el. Doi e un număr oribil, a spus, strâmbând din nas cu dispreț.

— Căh, i-am ținut eu isonul.

— Dar trei, s-a însuflețit el. Trei e un număr care îmi place. Iar patru? Patru e un număr *extraordinar*.

Am râs în timp ce încerca să-mi desprindă plasturele de pe ochi.

— Nu, îmi place așa, vreau să-l țin.

— Ești nebună, mi-a spus cu afecțiune, sărutându-mă din nou. Bun. Cu o singură condiție.

— Care e...?

— Dai jos orice altceva cu excepția plasturelui.

— De acord.

Ne-am sărutat din nou. Apoi m-a tras înăuntru, închizând ușa cu piciorul.

Epilog

Sâmbătă, 6 august, în Glendalough era o zi nemaipomenită de vară, așa cum prevăzuseră meteorologii. O sută de rude ale părinților și prieteni apropiați se plimbau prin iarbă cu pahare de șampanie în mână, bucurându-se de soarele care le mângâia pielea. Flecăreau bucuroși și așteptau să înceapă totul. Pajiștea din spatele casei părinților mei fusese transformată pentru ceremonie de reînnoire a jurămintelor: o sută de locuri separate de un culoar alb, care ducea la o arcadă împodobită cu hortensii albe. În apropiere era o marchiză în care se aflau zece mese, fiecare pentru zece persoane, având în spate zeci de nuanțe de verde ale versanților muntoși. În centrul fiecărei mese trona un singur trandafir într-o vază înaltă, iar aproape de tavan era o fotografie mărită a zilei în care jurămintele fuseseră rostite pentru prima dată, în urmă cu treizeci și cinci de ani, înainte ca eu, Riley și Philip să ne facem apariția.

Mă plimbam pe lângă marchiză, când l-am văzut pe tata îmbrăcat corespunzător unei zile de vară, într-un costum alb de în, vorbind cu Philip. M-am ascuns în spatele unui tufiș de hortensii roz și mov ca să trag cu urechea, crezând că tatăl și fiul împărtășesc un moment emoționant, dar apoi mi-am amintit că sunt în viața reală, nu într-un film despre o fată cu o patiserie care s-a împăcat cu tatăl ei. Nici nu mi-am dat bine seama de asta, că Philip s-a întors cu spatele la tata, roșu la față și nervos, și a venit ca o furtună spre mine. Tata nu s-a deranjat să-l urmărească – a plecat. În schimb, a sorbit din paharul cu vin alb pe care îl ținea ferm de picior, între degetul arătător și degetul mare, privind peisajul din depărtare. Când Philip a trecut pe lângă tufiș, l-am apucat de mână și l-am tras înăuntru.

— O, doamne, Lucy. Ce naiba faci? m-a întrebat furios, apoi, când s-a liniștit, a început să râdă. De ce te ascunzi în tufiș?

— Voiam să fiu martoră la un moment deosebit între tată și fiu.

Philip a oftat.

— Tocmai am fost informat că am făcut familia de râs.

— Și tu?

A dat din cap, nevenindu-i să creadă, apoi a început să râdă.

— E din cauza țâțelor?

— Da, e din cauza țâțelor, a spus râzând.

— Mă tem că Majella în rochia *aia* te-a dat de gol.

Philip a râs și a întins mâna spre părul meu să ia o frunză.

— Mda, dar a meritat.

— E ca un cadou cu utilizări infinite, am spus, și Philip a izbucnit în râs.

L-am ciupit de braț, iar el și-a pus palma peste gură. Simțeam că eram din nou copii, ascunzându-ne ca să nu ne petrecem ziua la muzeu cu familia sau în casa prietenilor părinților noștri, unde eram ignorați și trebuia să stăm politicoși lângă adulți, fără să fim văzuți sau auziți. L-am urmărit amândoi pe tata privind în zare, departe de mulțimea de oameni care se adunaseră acolo pentru el.

— Să știi că nu vorbește serios, i-am spus lui Philip, încercând să-l fac să se simtă mai bine.

— Ba da. Crede fiecare cuvânt pe care-l spune, iar tu știi asta. Așa e felul lui, să se poarte urât și să-i judece pe toți cei din viața lui, cu excepția sa.

Îl priveam surprinsă.

— Credeam că rolul ăsta e special pentru mine.

— Nu te gândi atât de mult la tine, Lucy. M-am născut înaintea ta. Spre deosebire de tine, i-am oferit mai mulți ani de dezamăgire.

Am încercat să mă gândesc la un moment în care îl văzusem pe tata certându-l pe Philip, dar nu mi-am putut aminti.

— E bine dacă faci numai ce vrea el, dar dacă te abați în vreun fel... a spus și a oftat resemnat. Vrea ce e mai bine pentru noi, dar n-are habar că ce e bine pentru noi din punctul lui de vedere și ce e bine pentru noi în realitate nu înseamnă același lucru.

— Deci Riley a rămas copilul de aur, am spus plictisită. Trebuie să-l eliminăm.

— S-a făcut. Tocmai i-am spus tatei că e gay.

— Ce e cu tine și cu mama? Riley nu e gay!

— Știu asta, a spus el râzând, dar o să fie amuzant să-l ascult pe Riley încercând să se apere.

— Am pus deja pariu cu el că nu poate să introducă „elefant transcendent“ în discursul lui. Nu are o zi prea bună.

Am izbucnit în râs.

— O scoate el la capăt, așa cum face mereu, a spus Philip blajin, apoi a ieșit din gardul viu în alee. N-ar trebui să urci la mama acum? a spus uitându-se la ceas.

L-am privit din nou pe tata.

— Mă duc imediat.

— Noroc, a spus el șovăielnic.

Mi-am făcut simțită prezența în mod intenționat, astfel încât tata să nu se sperie.

— Te-am văzut deja în tufiș, a spus fără să se întoarcă.

— O.

— Deși n-o să te întreb ce făceai. Dumnezeu știe că n-o să găsești o profesie acolo.

— Mda, legat de asta... am început, simțind cum furia îmi străbate corpul.

Am încercat să o stăpânesc. Am trecut direct la subiect.

— Îmi pare rău că te-am mințit despre felul în care am plecat de la firmă.

— Vrei să spui felul în care ai fost concediată?

Mă privea de sus, prin ochelarii aflați pe vârful nasului.

— Da, am strâns din dinți. Am fost jenată.

— Așa și trebuia să fii. Comportamentul tău a fost detestabil. Ar fi trebuit să stai după gratii. Așa ar fi fost corect, să știi.

Făcea câte o pauză lungă după fiecare propoziție, ca și cum fiecare idee era nouă, fără nicio legătură cu precedentă.

— Iar eu nu aș fi putut face nimic în privința asta.

Am dat din cap și am numărat până la cinci, ținându-mi furia în frâu.

— De fapt, nu e vorba despre faptul că am condus băută, nu-i așa? i-am spus într-un târziu. E vorba de mine. Ai o problemă cu mine.

— Problemă? Ce problemă? a murmurat el, iritat de faptul că îi găsisem un punct slab. Nu am nicio *problemă*, Lucy. Vreau doar să faci față provocărilor, să arăți că ești responsabilă și să iasă ceva din tine. Nu vreau să fii... leneșă. Nu vreau să fii un nimeni, așa cum se pare că îți dorești.

— Nu vreau să fiu un nimeni.

— Totuși, faci o treabă al naibii de bună în sensul ăsta.

— Tată, nu-ți dai seama că, indiferent ce aș face, tu nu ești fericit, pentru că vrei să fiu ceea ce îți dorești *tu* și nu ceea ce vreau eu să fiu?

Mi se pusese un nod în gât.

— Despre ce tot vorbești? Vreau să fii o ființă umană decentă! s-a răstit el.

— Sunt, am spus încet.

— Una care oferă ceva societății, a continuat el ca și cum nu m-ar fi auzit, apoi a început să bată câmpii despre responsabilitate și datorie, începând fiecare frază cu „Una care“.

Am numărat în minte până la zece și a funcționat. Furia și durerea s-au domolit. În acea zi, după conversația pe care o avusesem cu Philip, nu mă mai simțeam atât de furioasă pentru că nu mă aprobă, așa cum mă simțeam de obicei. Deși credeam în autodezvoltare și în evoluția întregii rase umane, știam că nu voi fi niciodată în stare să îl schimb – nici pe el, nici părerile lui în privința mea – și, cum nu aveam de gând să îl mulțumesc vreodată, ne aștepta o eternă confruntare. Totuși, pe lista mea nu mai figurau încercări de a-l nemulțumi, cel puțin nu intenționate, dar nimeni nu poate să anticipeze cum lucrează subconștientul. Deodată m-am simțit ușoară, dezlegată de ultima minciună pe care mi-o spusese cândva. Tata și cu mine nu ne vom împrieteni în veci.

Am devenit din nou atentă la discursul lui emfatic.

— ...Așa că dacă nu mai ai nimic de adăugat, ar trebui să închei imediat această conversație.

— Nu am nimic altceva de adăugat, am zâmbit răutăcios.

S-a îndreptat spre unchiul Harold, pe care îl disprețuia și care nu-și putea lua ochii de la pieptul Majellei.

Mama era în dormitor, pregătindu-se. Am bătut la ușă și am intrat. S-a întors din fața oglinzii mari cât peretele.

— O, mamă, arăți fantastic.

— O, a fluturat ea din gene, sunt așa de proastă! Lucy, sunt emoționată!

Apoi a izbucnit în râs, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— De ce îmi fac griji? Nu există posibilitatea ca el să nu apară!

Am râs amândouă.

— Ești frumoasă, a spus ea.

— Îți mulțumesc, i-am zâmbit. Îmi place rochia. E perfectă.

— O, probabil că spui asta să-i faci pe plac bătrânei mirese agitate, a spus, așezându-se la măsuta de toaletă.

Am scos un șervețel și am tamponat-o ușor la colțul ochilor, unde lacrimile îi stricaseră machiajul.

— Crede-mă, mamă, nu mai mint.

— Don e aici?

— E afară. Stă de vorbă cu unchiul Marvin, care m-a întrebat, în fața tatei, dacă m-a văzut într-o reclamă pentru firma Covorul Magic. Tata aproape că a căzut secerat.

— Ai făcut o treabă foarte bună, a spus mama cu falsă mândrie.

— A fost singurul lucru pe care l-am găsit de făcut.

— O să găsești tu ceva.

Am făcut o pauză.

— Don m-a rugat să lucrez cu el.

— Să cureți covoare?

— Tatăl lui are probleme cu spatele. Don a trebuit să facă totul de unul singur în ultimele două săptămâni și are nevoie de ajutor.

La început, mama m-a privit îngrijorată, gândindu-se la eternul cântec despre respectabilitatea familiei Silchester, dar apoi au apărut gânduri noi și mi-a zâmbit încurajator.

— O să-mi fie de folos, nu-i așa? O fată care poate să facă curățenie după ea. Vrei să accepți slujba asta?

— Tata n-o să fie încântat.

— I-ai făcut tu pe plac vreodată?

Mama s-a uitat pe fereastră.

— Uită-te la el. Mai bine îi curm chinul și cobor.

— Nea, mai lasă-l zece minute să transpire acolo.

Mama a dat din cap.

— Voi doi...

Apoi s-a ridicat și a tras adânc aer în piept.

— Înainte să cobori, vreau să-ți fac un cadou. De data asta e un cadou în toată regula. Îți amintești când mi-ai spus că simți că nu te pricepi la nimic, că nu ai știut niciodată ce trebuie să faci?

Mama era stânjenită, dar apoi s-a resemnat.

— Da. Îmi amintesc.

— Ei bine, m-ai pus pe gânduri. În afară de faptul că ești cea mai bună mamă din lume, care face o minunăție de pâine, îmi amintesc că ne desenai imagini, pe care noi le coloram. Mai ții minte?

Mama s-a luminat la față.

— Ți-ai amintit *tu* de asta?

— Sigur că da! Aveam cărți de colorat oriunde mergeam, datorită ție. Te pricepeai la asta. Așa că...

M-am îndreptat spre scări, de unde m-am întors cu un șevalet cu accesorii, legate cu o fundă roșie.

— Ți-am luat asta. Însemni multe lucruri pentru mulți oameni, mamă, iar când eram copil te-am considerat mereu un artist plastic. Așa că pictează!

Ochii mamei s-au umplut iar de lacrimi.

— Nu plânge, o să-ți strici machiajul. Îmi plăcea înainte, când nu plângeai.

Am mai luat un șervețel și i-am șters ochii.

— Mersi, Lucy, s-a smiorcăit ea.

Riley a ciocănit la ușă.

— Doamnele sunt gata?

— Acum și pentru următorii treizeci și cinci de ani, a spus ea zâmbind. Să mergem.

Mergând pe culoar în spatele mamei, care îl ținea de braț Riley, simțeam că este ziua cu cea mai mare încărcătură

emoțională pozitivă din viața mea. Mergeau amândoi în fața mea, spre un Philip spilcuit și spre cel mai mândru tată pe care îl văzusem vreodată. Îl vedeam pe tânărul stagiar timid, care îi promisese mamei că nu va mai fi singură niciodată, în bărbatul mai în vârstă, care nu își încălcase vreodată acea promisiune.

Melanie mi-a făcut cu ochiul dintr-un rând de bănci. Don, care se afla lângă ea, s-a strâmbat, ca să mă facă să râd. Spre marea mea surprinză și încântare, când m-am uitat în fața mea, lângă bunica, care o măsura cu privirea pe mama din cap până în picioare, mi-am văzut Viața în primul rând, sănătos, spilcuit, chipeș, dar mai ales – și fără nicio îndoială – fericit. Mi-a zâmbit cu mândrie și am fost extrem de entuziasmată și mișcată să îl văd acolo. Trecuse mai mult de o lună de când ne luaserăm rămas-bun – pentru moment, cel puțin – și, chiar dacă îl aveam pe Don, mi-era dor de el în fiecare zi. Când a venit momentul jurămintelor, nu m-am putut abține, m-am uitat la Viața mea și ne-am zâmbit, ca și cum ne-am fi spus jurămintele unul altuia: „La bine și la rău, în vremuri de bunăstare și de restriște, până ce moartea ne va despărți.“

Câtă vreme sunteți pe acest pământ, Viața vă stă alături. Așa cum revărsați iubire, afecțiune și atenție asupra soților, soțiilor, părinților, copiilor și prietenilor de-o viață care vă înconjoară, trebuie să faceți același lucru și cu viața voastră, pentru că vă aparține, sunteți *voi*, vă sare în ajutor și vă încurajează, chiar și atunci când simțiți că nu mai puteți face nimic. Renunțasem la viață pentru o vreme, dar ceea ce am învățat este că, dacă se întâmplă asta și, *mai ales*, când se întâmplă, viața nu te abandonează. A mea nu m-a abandonat. Și vom fi împreună până în clipa finală, când ne vom privi și ne vom spune: „Îți mulțumesc că ai stat până la sfârșit.“

Iar acesta este adevărul.

Îți mulțumesc, David, pentru sprijinul constant și încrederea în mine, fără de care nu aș fi putut scrie această carte cu atâta bucurie și iubire. Robin, ești delicioasă și te ador. Aceasta e singura carte pe care te voi lăsa să o mâzgălești, așa că bucură-te de acest moment. Mimmie, Terry, tata, Georgina, Nicky, Rocco și Jay, vă mulțumesc pentru sprijinul și iubirea voastră nesfârșită.

Îți mulțumesc, Marianne Gunn O'Connor, agentul meu, pentru îndrumare și încurajări. În parte, ești vinovată pentru că am o viață atât de palpitantă. Îți mulțumesc, Lynne Drew, editorul meu, pentru sfaturile și talentul care mi-au făcut poveștile mai bune. Îi mulțumesc editurii Harper Collins, o uriașă mașinărie nemaipomenită, alcătuită din oameni fantastici și foarte muncitori. Mă simt onorată că lucrez cu voi. Multe mulțumiri lui Pat Lynch și Vicki Satlow. Îi mulțumesc formației Aslan, care mi-a permis să folosesc versurile melodiei *Down on me*.

Aș vrea să le mulțumesc tuturor prietenelor mele. Pentru menținerea păcii mondiale, veți rămâne anonime, dar vă mulțumesc pentru prietenie și, cel mai important, pentru că mi-ați împărtășit poveștile voastre de viață până la prima oră a dimineții, povești care au fost o sursă nesfârșită de inspirație pentru această carte. Liniștiți-vă, glumeam... Nu vă ascult niciodată.

În încheiere, aș vrea să-i mulțumesc Vieții mele. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Te rog, nu mă părăsi.